ÎNDRĂZNEȘTE
SĂ VISEZI
NORA
ROBERTS

NORA ROBERTS

Îndrăzneşte să visezi

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Lira

Daring to Dream
Nora Roberts Copyright
© 1996 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela TYăşculescu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Îndrăzneşte să visezi / Nora Roberts;
trad.: Ana Dragomirescu.— Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-524-1
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111(733-31 135.1

Pentru vechi prieteni

Prolog
California, 1846

Nu avea să se mai întoarcă niciodată. Războiul îl răpise de lângă ea. Simţea asta, îi simţea moartea în golul care îi cuprinsese inima. Felipe nu mai era. Fusese ucis de americani. Sau poate de propria nevoie de a-şi dovedi puterile. Dar, în vreme ce stătea pe stâncile înalte şi colţuroase de care dominau agitatul Ocean Pacific, Seraphina ştia că îl pierduse.

Ceaţa se lăsa împrejurul ei, însă fata nu îşi strânse pelerina pe trup. Frigul îi pătrundea în sânge, în oase. Nu putea fi nicicând înfrânt.

Dragostea ei pierise, deşi se rugase, deşi îşi petrecuse nenumărate ore stând în genunchi, implorând-o pe Fecioara Maria să intervină, să-l protejeze pe Felipe al ei după ce acesta plecase să lupte cu americanii care îşi doreau atât de mult California.

El căzuse la datorie în Santa Fe. Mesajul sosise pentru tatăl ei, anunţându-l că tânărul său pupil

fusese ucis în bătălie, secerat în vreme ce lupta pentru a împiedica oraşul să cadă în mâinile americanilor. Trupul îi fusese îngropat acolo, atât de departe. Ea nu avea să-i mai privească niciodată chipul, nu avea să-i mai audă vocea, să-i mai împărtăşească visurile.

Nu făcuse aşa cum îi ceruse Felipe. Nu navigase înapoi în Spania pentru a aştepta până când California urma să fie din nou în siguranţă. În schimb, îşi ascunsese zestrea, aurul ce i-ar fi ajutat să-şi clădească viaţa împreună – o viaţă la care visaseră în atâtea zile însorite petrecute chiar aici, pe stâncile acestea. Tatăl ei i-ar fi încredinţat-o lui Felipe în ziua în care tânărul s-ar fi întors ca un erou. Aşa îi spusese Felipe atunci când îi sărutase lacrimile de pe obraji. Urmau să-şi construiască un cămin frumos, să aibă mulţi copii, să planteze o grădină. El îi promisese că se va întoarce şi vor porni la drum.

Dar acum pierise.

Poate totul se întâmplase din pricina egoismului ei. Voise să rămână aproape de Monterey şi să nu lase un întreg ocean să-i despartă. La sosirea americanilor îşi ascunsese zestrea, temându-se că aceştia i-o vor lua, aşa cum făcuseră cu alte lucruri.

Acum îi luaseră tot ce conta. Şi ea jelea, speriată că păcatul său fusese acela care i-l răpise pe Felipe. Îşi minţise tatăl pentru a fura

câteva ore alături de iubirea ei. I se dăruise înainte ca mariajul să fie binecuvântat de Dumnezeu şi de biserică. Mai grav, gândea ea în vreme ce îşi pleca fruntea în faţa vântului ce o biciuia aprig, nu putea să se căiască pentru păcatele ei. Nu voia să se căiască.

Nu-i mai rămăsese niciun vis. Nicio speranţă. Nicio dragoste. Dumnezeu i-l luase pe Felipe. Aşa că, sfidând şaisprezece ani de învăţături religioase, nesocotind o viaţă de credinţă, îşi ridică privirea şi îl blestemă pe Cel de Sus.

Apoi, sări.

O sută treizeci de ani mai târziu, stâncile erau scăldate în lumina aurie a soarelui. Pescăruşii zburau deasupra apei, întorcându-şi piepturile albe către adâncurile albastre, apoi rotindu-se cu ţipete prelungi, răsunătoare. Flori robuste şi puternice, în ciuda petalelor fragile, îşi croiau drum prin solul tare, se chinuiau să se înalţe prin crăpăturile subţiri ale pietrelor, după care transformau asprimea în eleganţă. Vântul era blând precum mângâierea unei mâini iubitoare. Deasupra, cerul purta nuanţa de azuriu perfect a viselor.

Trei fete stăteau pe stânci, meditând la poveste şi la ocean. Era o legendă pe care o cunoşteau bine, şi fiecare dintre ele îşi construise propria imagine legată de Seraphina, în acele ultime clipe de disperare.

Pentru Laura Templeton, Seraphina era un personaj tragic, cu faţa brăzdată de lacrimi, cumplit de singură pe culmea bătută de vânt, strângând în mână o simplă floare sălbatică în vreme ce se prăbuşea.

Acum, Laura plângea pentru Seraphina, ochii ei cenuşii şi trişti privind înspre apă în vreme ce se întreba ea cum ar fi procedat. Pentru Laura, dragostea se împletea cu tragedia.

În privinţa lui Kate Powell, totul era o risipă jalnică. Fata se încrunta sub lumina puternică a soarelui, în timp ce smulgea firele de iarbă ţepoasă cu o mână subţire. E drept că legenda îi mergea la inimă, dar impulsul Seraphinei, acel impuls greşit era cel care o tulbura. De ce să sfârşeşti totul când viaţa mai are atâtea de oferit?

Fusese rândul lui Margo Sullivan să spună povestea, şi ea o relatase cu un bogat talent dramatic. Ca întotdeauna, zugrăvise o noapte electrizată de furtună: vânturi furibunde, ropot de ploaie, trăsnete. Caracterul teribil de sfidător al gestului o încânta şi o deranja în egală măsură. Ea avea s-o vadă veşnic pe Seraphina afişând o privire semeaţă în timp ce sărea în adâncuri cu un blestem pecetluit pe buze.

— Este un gest destul de prostesc pentru o fată, comentă Kate.

Părul de culoarea abanosului îi era prins la

spate într-o coadă îngrijită, lăsându-i la vedere chipul osos, dominat de ochi mari, migdalaţi.

— Îl iubea, spuse simplu Laura.

Vorbise cu o voce joasă, gânditoare.

— El a fost singura ei dragoste adevărată.

— Nu văd de ce trebuie să fie doar una.

Margo îşi întinse picioarele lungi. Ea şi Laura aveau doisprezece ani, iar Kate era cu un an mai mică. Trupul lui Margo însă începea să capete tot mai mult trăsăturile femeii care tocmai se deştepta în ea. Îi crescuseră sânii şi era destul de mulţumită din pricina asta.

— Eu n-o să am doar un singur iubit. Glasul îi suna încrezător. O să am o grămadă.

Kate pufni. Era slabă, cu pieptul plat, ceea ce n-o deranja câtuşi de puţin. Avea lucruri mai bune la care să se gândească decât la băieţi. Şcoală, baseball, muzică.

— De când ţi-a băgat Billy Leary limba pe gât, ai luat-o razna, îi spuse ea lui Margo.

- Îmi plac băieții.

Sigură pe feminitatea ei, Margo zâmbi cu viclenie şi îşi trecu o mână prin părul lung, blond. Acesta i se revărsa până dincolo de umeri, des, ondulat, de culoarea spicului de grâu. Imediat ce scăpa de ochii ca de vultur ai mamei sale, şi-l desprindea din elasticul cu care Ann Sullivan prefera ca fiica ei să-şi prindă cosiţele. Asemenea trupului şi vocii ei aspre, părul lui

Margo aparţinea mai mult unei femei decât unei adolescente.

— Şi ei mă plac pe mine.

Asta fiind, după părerea lui Margo, partea cea mai bună.

— Dar să fiu a naibii dacă m-aş sinucide pentru vreunul.

Laura privi automat în jur pentru a se asigura că înjurătura nu fusese auzită. Stăteau singure, bineînţeles, şi era o vară binecuvântată. Anotimpul ei preferat. Privirea îi întârzie asupra casei ce se zărea pe dealul din spatele lor. Aceasta reprezenta căminul ei, siguranţa ei, şi o încânta simplul fapt de a-i privi turnurile elegante, ferestrele înalte, arcuite, ţiglele de un roşu blând care se încălzeau sub soarele Californiei.

Uneori îşi închipuia că locuinţa e un castel, iar ea, o prinţesă. Abia de curând începuse să-şi imagineze că undeva se afla un prinţ care avea să apară călare într-o bună zi, s-o poarte spre dragoste, căsătorie şi fericire până la adânci bătrâneţi.

— Eu vreau doar unul, murmură Laura, iar dacă ar păţi ceva, aş avea inima frântă pentru totdeauna.

— Tu n-ai sări de pe o stâncă.

Firea pragmatică a lui Kate nu putea concepe aşa ceva.

— Poate că ţi-ai trage palme pentru că ai ratat o lovitură de rutină la baseball sau pentru că ai picat un test, dar din pricina unui băiat? E ridicol. Va trebui să aştepţi şi să vezi ce-ţi rezervă viitorul.

Kate privi şi ea clădirea – casa Templeton, devenită acum şi căminul ei. Se gândi că, dintre toate trei, ea ştia cel mai bine ce înseamnă să înfrunţi tot ce-i mai rău, şi să aştepţi. Avea opt ani când îşi pierduse părinţii, când văzuse cum universul ei se destramă, lăsând-o să se prăbuşească sub ruinele lui. Dar soţii Templeton o adoptaseră, o iubiseră şi, cu toate că era doar o verişoară de-a doua din nestatornica ramură Powell a arborelui genealogic, îi oferiseră o familie. Întotdeauna e înţelept să aştepţi.

— Eu ştiu ce-aş face. Aş ţipa şi l-aş înjura pe Dumnezeu, hotărî Margo.

O făcu chiar atunci, transformându-se cu uşurinţa unui cameleon în imaginea suferinţei abjecte.

— Pe urmă, aş lua zestrea şi aş naviga în jurul lumii; aş vedea tot ce se poate vedea şi aş face de toate. Aş fi de toate.

Îşi întinse braţele în sus, adorând felul în care soarele îi dezmierda pielea.

Iubea casa Templeton. Era singurul cămin pe care şi-l amintea. Avea doar patru ani când mama ei părăsise Irlanda şi venise să muncească

aici. Deşi fusese mereu tratată ca un membru al familiei, nu uita nicicând că era fiică de servitoare. Avea ambiţia de a deveni mai mult. Mult mai mult.

Ştia ce îşi dorea mama ei pentru ea. O educaţie bună, o slujbă bună, un soţ bun. Ce putea fi mai plicticos, se gândea Margo? Nu o să fie ca mama ei. Nici vorbă să rămână singură şi secătuită la nici treizeci de ani.

Mama ei era tânără şi frumoasă, medită Margo. Chiar dacă nu dădea importanţă nici uneia din cele două calităţi, ele erau totuşi calităţi. Ann Sullivan însă nu socializa şi nu îşi dădea niciodată întâlniri. Şi era al naibii de severă: „Nu face asta, Margo, nu face ailaltă”, îşi amintea fata îmbufnată. „Eşti prea mică pentru ruj şi farduri." Îngrijorată, mereu îngrijorată că fiica ei era prea sălbatică, prea încăpăţânată, prea nerăbdătoare

— Suntem cele mai bune prietene, nu-i aşa? O să fim mereu cele mai bune prietene.

Când auzi huruitul unui motor, sări în picioare şi mimă iute dispreţul.

— Ala e Josh, cu unul dintre prietenii lui ciudaţi.

— Nu-i lăsa să te vadă!

Kate o trase de mână. O fi fost Josh fratele de sânge al Laurei, dar, emoţional, era la fel de înrudit şi cu Kate, ceea ce făcea ca dispreţul ei

să fie sincer.

— O să vină şi o să se ia de noi. Se crede mare şi tare acum, că poate să conducă.

— N-o să ne deranjeze.

Laura se ridică şi ea, curioasă să vadă cine stătea pe scaunul din dreapta al micuţei decapotabile arătoase. Recunoscând părul brunet ce flutura în vânt, se strâmbă.

— Oh, e doar golanul ăla de Michael Fury. Nu ştiu de ce s-a înhăitat Josh cu el.

— Pentru că e periculos.

Poate că avea doar doisprezece ani, dar unele femei se nasc cu capacitatea de a recunoaşte şi aprecia un bărbat periculos. Însă Margo se uita după Josh. Îşi spuse că îl urmărea pentru că o enerva. Întâiul moştenitor, prinţul de aur perfect, care o trata permanent ca pe o soră mai mică şi prostuţă, când oricine avea ochi putea să vadă că ea era aproape femeie.

— Salut, puşlamalelor!

Cu relaxarea studiată a celor şaisprezece ani, băiatul se lăsă pe spate la volanul maşinii băgate în ralanti. Melodia *Hotel California* a formaţiei Eagle se auzea tare la radio, făcând să freamăte aerul răcoros al verii.

— Iar căutaţi aurul Seraphinei?

— Doar ne bucuram de soare şi de solitudine.

Margo însă luă iniţiativa şi micşoră distanţa dintre ei, mergând încet, cu umerii traşi înapoi.

Ochii lui Josh râdeau la ea de sub o şuviţă de păr ciufulit de vânt şi ars de soare. Privirea lui Michael Fury era ascunsă în spatele unor ochelari de soare reflectorizanţi, astfel că nu-şi putea da seama dacă o se uita la ea sau nu. Nici nu era teribil de interesată, dar se sprijini de maşină şi îi aruncă cel mai frumos zâmbet al ei.

— Salut, Michael.

— Mda, se auzi răspunsul lui.

— Întotdeauna îşi pierd vremea pe stânci, îl informă Josh pe prietenul său. De parcă o să dea peste o grămadă de dubloni de aur.

Spunând acestea, îi surâse batjocoritor lui Margo. Îi venea mult mai uşor să surâdă decât să se gândească, fie şi pentru o clipă, la cum îi stătea ei în acei minusculi pantalonaşi scurţi. Rahat, era doar o puştoaică, practic sora lui, iar el avea să ardă în iad dacă îi mai treceau prin cap asemenea gânduri ciudate în ceea ce o privea.

— Într-o zi o să-i găsim.

Fata se aplecă mai aproape, şi Josh îi simţi parfumul. Ea îşi arcui o sprânceană, atrăgându-i atenţia asupra aluniţei de la tâmplă. Avea sprâncenele cu o nuanţă mai închise decât restul părului de un blond pai, iar sânii, care păreau să se împlinească de fiecare dată când clipea, erau bine conturaţi sub tricoul strâmt. Pentru că îşi simţea gura dureros de uscată, băiatul vorbi pe

un ton tăios şi dispreţuitor.

— Continuă să visezi, ducesă. Voi, fetiţelor, mergeţi înapoi la joacă! Noi avem lucruri mult mai importante de făcut.

Demară în trombă, cu un ochi în oglinda retrovizoare.

Inima de femeie a lui Margo bubuia, cuprinsă de un dor confuz. Îşi aruncă părul pe spate şi urmări cum micuţa maşină se îndepărtează cu viteza glonţului. „E uşor să râzi de fata menajerei”, îşi spuse ea înfuriată. Dar când avea să fie celebră şi bogată…

— Într-o zi o să-i pară rău că a râs de mine.

— Ştii că nu vorbeşte serios, Margo, o linişti Laura.

— Nu, e doar un mascul.

Kate ridică din umeri.

— Definiţia unui măgar.

Asta o făcu pe Margo să râdă, iar cele trei traversară împreună şoseaua pentru a urca dealul către casa Templeton. „Într-o zi”, îşi spuse ea din nou. „Într-o zi.”

Capitolul 1

La optsprezece ani, Margo ştia exact ce voia. Îşi dorea acelaşi lucru ca la doisprezece ani. Totul. Dar acum hotărâse cum urma să îl obţină. Avea să se bazeze pe înfăţişarea ei, cel mai mare şi poate singurul talent în ceea ce o privea. Se

gândise că putea să joace sau măcar să înveţe actoria. Trebuia să fie mai uşoară decât algebra, literatura engleză sau oricare dintre materiile scorţoase de la şcoală. Oricum, într-un fel sau altul, urma să devină vedetă. Şi avea să reuşească pe cont propriu.

Luase această decizie cu o noapte înainte. Cu o noapte înainte de nunta Laurei. Oare era o dovadă de egoism din partea ei să fie atât de tristă că Laura se mărita?

Fusese aproape la fel de tristă vara trecută, când domnul şi doamna T. Plecaseră împreună cu Laura, Josh şi Kate în Europa pentru o lună întreagă. Ea rămăsese acasă, pentru că mama ei îi refuzase pe soţii Templeton, care se oferiseră s-o ia cu ei. Îşi amintea că îşi dorise cu disperare să meargă, însă nici rugăminţile ei, nici ale Laurei ori ale lui Kate n-o clintiseră pe Ann Sullivan.

— Nu-i de nasul tău să hoinăreşti prin Europa şi să stai în hoteluri elegante, îi zisese mama. Familia Templeton a fost şi aşa destul de generoasă cu tine, dar nu trebuie să te aştepţi la mai mult.

Aşa că rămăsese acasă şi îşi câştigase traiul, cum spunea mama ei, ştergând praful, lustruind şi învăţând cum să îngrijească de o casă. Şi se simţise mizerabil. Dar asta n-o transformase într-o persoană egoistă, îşi zise ea. Nu se punea

problema că nu şi-ar fi dorit ca Laura şi Kate să se distreze de minune. Pur şi simplu doar tânjise să fie împreună cu ele.

Şi nicidecum nu trăgea speranţe ca mariajul Laurei să nu fie superb. Ideea era că nu suporta să o piardă. Oare asta o făcea egoistă? Nădăjduia că nu, pentru că nefericirea ei nu era legată doar de ea, ci şi de Laura. O necăjea gândul că prietena ei se lega de un bărbat şi de o căsnicie înainte de a-şi fi dat ocazia să trăiască.

O, Dumnezeule, Margo îşi dorea să trăiască!

Aşa că îşi făcuse deja bagajele. Imediat ce Laura avea să plece în luna de miere, ea intenţiona să pornească spre Hollywood.

Avea să-i fie dor de casa Templeton, de domnul şi de doamna T. Şi, of, avea să-i fie dor de Kate şi de Laura, ba chiar şi de Josh. Avea să-i fie dor de mama ei, deşi ştia că urmau să aibă loc nişte discuţii urâte între ele chiar înainte ca uşa să se închidă. Deja se certaseră de multe ori.

Facultatea era acum mărul discordiei între ele. Facultatea şi refuzul neclintit al lui Margo de a-şi continua studiile. Ştia că ar fi murit dacă şi-ar fi petrecut încă patru ani printre cărţi şi în săli de curs. Şi la ce îi mai trebuia o facultate când deja hotărâse cum urma să-şi ducă viaţa şi să-şi câştige averea?

Acum, mama ei era prea ocupată pentru a avea timp să se mai certe cu ea. Ca administrator al

casei, Ann Sullivan era cu gândul la petrecerea de nuntă. Cununia urma să aibă loc la biserică, apoi toate limuzinele aveau să se înşire pe Autostrada 1, ca nişte uriaşe bărci albe, sclipitoare, şi să urce dealul către casa Templeton.

Locuinţa arăta deja perfect, dar îşi închipuia că mama ei era plecată pe undeva să se lupte cu florarul din pricina ornamentelor. Totul trebuia să fie mai mult decât perfect pentru nunta Laurei. Ştia cât de mult o iubea mama ei pe viitoarea mireasă, şi nu o deranja defel acest lucru. Pe Margo o deranja însă faptul că mama ei îşi dorea ca ea să-i semene Laurei. Cu niciun chip nu vedea posibil aşa ceva. Şi nici nu voia să-i semene.

Laura era caldă, dulce, perfectă. Margo ştia că nu avea nimic din toate astea. Laura nu se certa niciodată cu mama ei, în vreme ce Margo şi Ann săreau una la alta ca două pisici furioase. Dar, la urma urmei, viaţa Laurei era deja lină şi aşezată. Ea nu trebuia să-şi facă niciodată griji în privinţa casei sau a locurilor pe care le va vizita. Deja văzuse Europa, nu-i aşa? Putea să locuiască pentru totdeauna în casa Templeton, dacă asta alegea. Iar dacă îşi dorea să lucreze, hotelurile Templeton îi stăteau la dispoziţie, n-avea decât să aleagă oraşul.

Margo nu-i semăna nici lui Kate cea studioasă

şi ambiţioasă. Ea nu urma să plece glonţ spre Harvard peste doar câteva săptămâni pentru a munci să obţină o diplomă, astfel încât să poate ţine registre contabile şi să poată citi legislaţie fiscală. Dumnezeule, ce plictiseală! Dar aşa era Kate, care prefera să citească *Wall Street Journal,* în loc să studieze intens fotografiile strălucitoare din *Vogue,* care era încântată să discute ore în şir cu domnul T. Despre dobânzi şi creşteri de capital.

Nu, oricât le-ar fi iubit, Margo nu îşi dorea să fie precum Kate sau Laura. Îşi dorea să fie doar Margo Sullivan.

Şi avea de gând să se simtă bine în pielea ei. Într-o bună zi o să aibă o casă la fel de frumoasă ca a familiei Templeton, îşi spunea în timp ce cobora încet scara principală, trecându-şi mâna peste balustrada lăcuită din mahon.

Treptele se curbau într-un şir lung, graţios, iar deasupra lor, asemenea unei explozii solare, atârna un sclipitor candelabru Waterford. De câte ori nu-l văzuse aruncând o lumină fermecătoare asupra dalelor lucioase de marmură din foaier, colorate în alb şi albastru păun, sau scânteind elegant peste capetele eleganţilor musafiri care veneau la minunatele petreceri, deja faimoase, organizate de familia Templeton?

Îşi amintea că în astfel de ocazii, în casă

răsunau mereu râsetele şi muzica, fie că oaspeţii erau aşezaţi formal în jurul mesei lungi şi elegante din salon, sub candelabrele gemene, fie că se plimbau în voie prin încăperi, sporovăind în vreme ce sorbeau şampanie, sau stăteau cuibăriţi pe câte o canapea cu două locuri.

Într-o zi avea să organizeze şi ea petreceri minunate, şi spera să fie o gazdă la fel de ospitalieră şi de amuzantă ca doamna T. Oare asemenea calităţi se moştenesc prin sânge, se întreba ea, ori pot fi deprinse? Dacă pot fi învăţate, atunci avea să le înveţe.

Mama ei o învăţase cum să aranjeze florile exact aşa, în felul în care acei sclipitori trandafiri albi cu coadă lungă, puşi într-o vază, împodobeau masa Pembroke din foaier. Iată-i cum se reflectă în oglindă! gândi ea. Înalţi şi puri, cu ţepii lor verzi.

Acestea sunt detaliile care desăvârşesc o casă, îşi reaminti Margo. Flori şi vase frumoase, sfeşnice şi lemn lustruit cu drag. Mirosurile, felul în care lumina se strecoară prin ferestre, ticăitul enormelor ceasuri vechi. Pe toate şi le va aminti când va fi departe. Nu doar arcadele care îngăduiau trecerea lină dintr-o cameră în alta sau superbele modele complexe ale mozaicului din jurul uşii înalte şi largi de la intrare. Îşi va aminti aromele ce pluteau în biblioteca domnului T. După ce acesta îşi aprindea un trabuc şi felul

în care răsuna încăperea atunci când el râdea.

Îşi va aminti serile de iarnă în care ea, Laura şi Kate se cuibăreau pe covoraşul din faţa şemineului aflat în salon, sclipirile bogate ale căminului din lazurit, senzaţia de căldură în obraji, chicotelile lui Kate atunci când câştiga un joc.

Îşi închipui miresmele din sufrageria doamnei T. Pudre, parfumuri şi ceară de lumânări. Şi felul în care doamna T. Zâmbea atunci când Margo intra ca să discute cu ea. Întotdeauna putuse vorbi cu doamna T.

Propria ei cameră. Faptul că soţii Templeton o lăsaseră să-şi aleagă noul tapet atunci când împlinise şaisprezece ani. Până şi mama ei zâmbise şi îi aprobase preferinţa pentru un fundal verde, presărat cu crini albi, de efect. Orele pe care şi le petrecuse în acea cameră, singură sau împreună cu Laura şi Kate. Vorbind, vorbind, vorbind. Făcând planuri. Visând.

Oare făcea ce trebuie? se întrebă cu o tresărire de panică. Oare se va îndura să lase în urmă toate lucrurile şi toţi oamenii pe care îi cunoştea şi îi iubea?

— Iar pozezi, ducesă?

Josh păşi în foaier. Încă nu se îmbrăcase pentru nuntă, şi purta o pereche de pantaloni sport şi o cămaşă din bumbac. La cei douăzeci şi doi de ani ai lui hainele îi stăteau bine, iar perioada

petrecută la Harvard îi priise.

Margo se gândi dezgustată că lui i-ar fi stat bine şi într-o cutie de carton. Încă era băiatul de aur, deşi chipul lui îşi pierduse din inocentele trăsături copilăreşti. Avea o figură şireată, ochii cenuşii ai tatălui său şi buzele adorabile ale mamei. Părul i se întunecase, căpătând nuanţa bronzului, iar o zvâcnire finală din ultimul an de liceu îl făcuse să atingă înălţimea de un metru optzeci şi cinci.

Margo îşi dorea să fi fost urât. Îşi dorea ca aspectul fizic să nu conteze. Îşi dorea ca el s-o privească, măcar o dată, ca pe ceva mai mult decât o simplă bătaie de cap.

— Mă gândeam, îi răspunse ea, dar rămase acolo unde se afla, pe trepte, cu o mână sprijinită lejer de balustradă.

Ştia că nu arătase nicicând mai bine. Rochia de domnişoară de onoare era cea mai încântătoare creaţie pe care o avusese vreodată. De aceea se îmbrăcase devreme, pentru a se bucura de ea cât mai mult cu putinţă.

Laura alesese albastrul văratic pentru a se asorta cu ochii lui Margo, iar mătasea era fragilă şi fluidă ca apa. Fusta lungă îi sublinia silueta voluptuoasă, iar mânecile lungi şi transparente îi scoteau în evidenţă pielea fină, de culoarea fildeşului.

— Te grăbeşti, nu-i aşa?

Josh rosti repede cuvintele, căci ori de câte ori se uita la ea, simţea imboldul dorinţei trupeşti ca pe un pumn de foc în stomac. Trebuia să fie vorba doar despre dorinţă, deoarece e mai uşor de suportat.

— Nunta începe abia peste două ore.

— Cam atât ne va lua s-o aranjăm pe Laura. Am lăsat-o cu doamna T. M-am gândi că au… mă rog, că au nevoie să rămână singure un minut sau două.

— Iar plâng?

— Mamele plâng la nunţile fiicelor pentru că ştiu în ce se bagă.

Băiatul râânji şi îi întinse o mână.

— Tu ai fi o mireasă interesantă, ducesă.

Margo îl luă de mână. Degetele li se împletiseră de sute de ori de-a lungul anilor petrecuţi împreună. Momentul acesta nu era cu nimic diferit.

— E un compliment?

— O observaţie.

O conduse în salon, acolo unde sfeşnice de argint susţineau lumânări subţiri de culoare albă şi unde erau aşezate somptuoase aranjamente florale. Iasomie, trandafiri, gardenii. Numai alb pe alb şi miresme îmbătătoare în camera în care soarele se strecura prin ferestre înalte, arcuite.

Pe poliţa căminului stăteau înşirate fotografii înrămate în argint. Margo era şi e ea acolo,

acceptată ca membru al familiei. Pe pian şedea fructiera Waterford, pe care îşi cheltuise cu nesăbuinţă economiile cu ocazia celei de-a douăzeci şi cincea aniversări a căsătoriei soţilor Templeton.

Încercă să observe totul, fiecare amănunt. Culorile blânde ale covorului Aubusson, sculpturile delicate de pe picioarele scaunelor din epoca reginei Ana, incrustaţiile complicate de pe dulapul pentru discuri cu muzică.

— E atât de frumos, murmură ea.

— Hmm?

Josh era ocupat să scoată staniolul de pe o sticlă de şampanie pe care o şterpelise din bucătărie.

— Casa. E atât de frumoasă.

— Annie s-a întrecut pe sine, zise el, referindu-se la mama lui Margo. Ar trebui să fie o nuntă dată naibii.

Tonul din vocea tânărului îi atrase din nou privirea spre el. Îi cunoştea atât de bine fiecare inflexiune, fiecare nuanţă din glas.

— Nu-l placi pe Peter.

Josh ridică din umeri, apoi destupă sticla cu o apăsare pricepută a degetului mare.

— Nu eu mă căsătoresc cu Ridgeway, ci Laura.

Margo îi zâmbi larg.

— Eu nu pot să-l sufăr. Un mucos ursuz şi arogant.

Tânărul îi întoarse zâmbetul, simţindu-se din nou în largul lui.

— De obicei avem aceleaşi păreri despre oameni, chiar dacă există puţine alte lucruri asupra cărora să cădem de acord.

Deşi ştia că detesta gestul, Margo îl bătu pe obraz.

— Probabil c-am fi de acord în mai multe privinţe dacă nu ţi-ar plăcea atât de mult să te iei de mine.

— Tocmai asta-i treaba mea – să mă iau de tine.

Josh o prinse de încheietură, sâcâind-o.

— Te-ai simţi neglijată dacă n-aş face-o.

— Ai un comportament şi mai revoltător acum, de când ai diplomă de Harvard.

Margo luă un pahar.

— Măcar prefă-te că eşti un gentilom. Toarnă-mi şi mie puţin.

Când el o privi lung, Margo îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru Dumnezeu, Josh, am optsprezece ani! Dacă Laura e destul de matură încât să se mărite cu ticălosul ăla, atunci şi eu sunt destul de matură să beau un pahar de şampanie.

— Doar unul, spuse el, grijuliu ca un frate mai mare. N-am chef să te văd mai târziu clătinându-te în drum spre altar.

Tânărul observă cu o senzaţie de frustrare

amuzată că Margo arăta de parcă s-ar fi născut cu un pahar de şampanie în mână. Şi cu un bărbat la picioare.

— Presupun c-ar trebui să bem în cinstea mirilor.

Ea îşi ţuguie buzele în vreme ce studia bulele care se înălţau cu atâta uşurinţă în pahar.

— Dar mi-e teamă c-o să mă înec, şi n-aş vrea să risipesc băutura.

Se crispă şi lăsă paharul în jos.

— E o replică a dracului de răutăcioasă. Detest să fiu răutăcioasă, dar se pare că nu mă pot abţine.

— Nu e răutăcioasă, e sinceră.

El ridică dintr-un umăr.

— Am putea foarte bine să fim răi şi sinceri împreună. Pentru Laura, atunci. Sper din suflet că ştie ce face.

— Îl iubeşte, răspunse Margo sorbind din şampanie, hotărâtă că aceasta avea să fie băutura ei emblematică.

Dumnezeu ştie de ce, sau ce-o determină să-l ia de bărbat dacă vrea doar să se culce cu el.

— Frumos spus.

— Păi, fii realist! spuse, îndreptându-se spre uşa care dădea în grădină şi oftând. Sexul e un motiv stupid pentru o căsătorie. Adevărul e că nu mă pot gândi la nici motiv bun. Desigur, Laura nu se mărită cu Peter doar pentru sex.

Nerăbdătoare, bătu cu degetele în pahar, ascultându-i clinchetul.

— E prea romantică. El e mai bătrân, mai experimentat, fermecător – dacă îţi place genul. Şi, bineînţeles, e implicat în afaceri, aşa că se poate strecura direct în inima imperiului Templeton şi domni de aici, pentru ca ea să poată sta acasă sau să-şi găsească ceva de făcut prin apropiere. Probabil că, în ceea ce-o priveşte, este soluţia ideală.

— Să nu începi să plângi.

— N-o să plâng, nu cu adevărat.

Dar o alina mâna pe care Josh i-o pusese pe umăr, aşa că se sprijini de el.

— Doar că o să-mi fie tare dor de ea.

— O să se întoarcă peste o lună.

— Eu n-o să mai fiu aici.

Nu intenţionase să dezvăluie nimănui secretul, în orice caz nu lui, aşa că se întoarse repede spre el.

— Să nu povesteşti nimănui! Trebuie să anunţ eu însămi lumea.

— Ce să anunţi?

Lui Josh nu-i plăcea strânsoarea pe care o simţea în stomac.

— Unde dracu’ pleci?

— În L.A. În noaptea asta.

La fel ca ea, tânărul căzu pe gânduri şi clătină din cap.

— Ce nebunie mai e şi asta, Margo?

— Nu-i o nebunie. M-am gândit mult.

Margo mai luă o gură de şampanie şi se îndepărtă de Josh. Îi era mai uşor să vorbească limpede atunci când nu se putea sprijini de el.

— Trebuie să-mi încep viaţa. Nu pot rămâne aici o veşnicie.

— Facultatea…

— Nu e pentru mine.

Ochii i se aprinseră ca un foc albastru şi rece în mijlocul unei vâlvătăi. Voia să facă ceva şi pentru ea. Şi dacă asta era o dovadă de egoism, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, aşa să fie.

— Facultatea e dorinţa mamei, nu a mea. În plus, nu mai pot locui aici aşa, pur şi simplu, numai pentru că sunt fiica menajerei.

— Nu fi ridicolă!

Putea alunga ideea asta ca pe o scamă rătăcită.

— Faci parte din familie.

Margo nu avea motive să-l contrazică, şi totuşi…

— Vreau să-mi încep viaţa, repetă ea cu încăpăţânare. Tu ţi-ai început-o pe a ta. Mergi la facultatea de drept, Kate a intrat la Harvard cu un an mai devreme decât în mod normal, graţie creieraşului ei harnic. Laura se mărită.

Josh înţelegea acum, aşa că îi zâmbi larg.

— Îţi plângi de milă.

— Poate că da. Ce e în neregulă cu asta?

Margo îşi mai turnă şampanie în pahar, sfidându-l.

— De ce e aşa un mare păcat să-ţi plângi puţin de milă când toţi cei dragi fac ceea ce-şi doresc, iar tu, nu? Ei bine, o să fac şi eu ceea ce-mi doresc.

— O să te duci în L.A. Şi mai ce?

— O să-mi iau o slujbă.

Sorbi iar din pahar, văzând viitorul, văzându-se pe sine, perfectă. Încadrată în lumina entuziasmului.

— O să fiu manechin. Chipul meu o să apară pe coperta tuturor revistelor importante.

Avea trăsăturile feţei perfecte, gândi el. Şi trupul. Erau criminale. Ucigător de splendide.

— Asta-i ambiţia ta? o iscodi Josh, pe jumătate râzând. Să ţi se facă poze?

Ea îşi ridică bărbia şi îl sfredeli cu privirea.

— O să fiu bogată, celebră şi fericită. Şi o să reuşesc pe cont propriu. Nu o să-mi plătească mami şi tati existenţa. N-o să am un fond fiduciar comod pe care să mă bazez.

Ochii lui se îngustară periculos de mult.

— Nu face pe ticăloasa cu mine, Margo! Tu nu ştii cum e să munceşti, să îţi asumi răspunderea, să mergi până la capăt.

— Oh, şi tu ştii? Niciodată n-a trebuit să-ţi faci griji pentru altceva în afară de a pocni din degete, astfel încât un servitor să poată lustrui

tava de argint pe care erai servit.

La fel de rănit pe cât era de insultat, Josh traversă încăperea către ea.

— Şi tu ai mâncat aproape toată viaţa de pe aceeaşi nenorocită de tavă.

La auzul acestor vorbe, Margo se înroşi, ruşinându-se.

— O fi adevărat, dar de acum înainte o să-mi cumpăr singură tăvile.

— Cu ce?

Tânărul îi cuprinse faţa cu degetele încordate.

— Cu frumuseţea? Ducesă, străzile din L.A. Gem de femei frumoase. O să te înfulece şi o să te scuipe înainte să-ţi dai seama ce te-a lovit,

— Pe naiba!

Îşi eliberă capul dintr-o smucitură.

— Eu o să mă ocup cu înfulecatul, Joshua Conway Templeton. Şi nimeni n-o să mă oprească.

— Ce-ar fi să ne faci tuturor o favoare şi, măcar o dată în viaţă, să te gândeşti înainte de a sări în ceva din care va trebui să te scoatem? Este un moment al dracului de prost s-o iei razna în halul ăsta.

Îşi lăsă paharul jos, astfel încât să-şi poată îndesa mâinile în buzunare.

— E ziua nunţii Laurei, părinţii mei sunt pe jumătate înnebuniţi deoarece îşi fac griji că e prea tânără. Propria ta mamă aleargă de colo-

colo, cu ochii roşii de plâns.

— N-o să-i stric nunta Laurei. O să aştept până după ce pleacă în luna de miere.

— Oh, e al naibii de politicos din partea ta!

Se întoarse exasperat.

— Te-ai gândit la ce părere o să aibă Annie despre toată povestea asta?

Margo îşi muşcă tare buza de jos.

— Nu pot să fiu ce îşi doreşte ea. De ce nu reușește nimeni să priceapă lucrul ăsta?

— Cum crezi că o să se simtă părinţii mei, ştiindu-te singură în L.A.?

— Nu o să mă faci să mă simt vinovată, murmură ca, simţindu-se exact aşa. M-am hotărât.

— La dracu', Margo!

Josh îi înşfăcă braţele, dezechilibrând-o şi făcând-o să se prăvălească peste el. Pantofii cu toc o aduceau la aceeaşi înălţime cu el, astfel încât se puteau privi drept în ochi.

Inima lui Margo bubuia dureros sub coaste. Credea, simţea că urma să se întâmple ceva. Chiar acolo. Chiar atunci.

— Josh.

Rosti cuvântul încet, cu vocea tremurătoare şi aspră, îşi înfipse degetele în umerii lui şi îşi simţi măruntaiele răscolite, tânjind.

Păcănitul grosolan de pe scări îi făcu pe amândoi să sară înapoi. Când ea reuşi să-şi

recapete suflul, el o privea furios. Kate intră în cameră tropăind.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să port aşa ceva. Mă simt ca o idioată. Fustele lungi şi stupide nu sunt deloc practice, pur şi simplu te împiedici în ele.

Kate încetă să mai tragă de eleganta rochie din mătase, încruntându-se la vederea lui Margo şi Josh, care păreau a fi două pisici agere, gata să sară una la gâtul alteia.

— Voi doi chiar trebuie să vă certaţi acum? Eu trec printr-o criză. Margo, rochia asta aşa trebuie să arate? Şi dacă da, de ce? Aia e şampanie? Pot să iau şi eu?

Privirea lui Josh rămase aţintită asupra lui Margo pentru încă o clipă tensionată.

— I-o duc sus Laurei.

— Vreau doar o gură înainte… Frate!

Kate, acum îmbufnată, îl urmări pe Josh cum ieşea cu paşi mari din încăpere.

— Ce-i cu el?

— Ca de obicei. E un atotştiutor arogant. Pur şi simplu îl urăsc, zise Margo scrâşnind din dinţi.

— Oh, păi, dacă asta-i tot, hai să vorbim despre mine. Ajutor!

Îşi desfăcu braţele.

— Kate.

Margo îşi apăsă tâmplele cu degetele, apoi oftă.

— Kate, arăţi fabulos. Cu excepţia tunsorii urâte.

— Ce vorbeşti?

Kate îşi trecu degetele prin tunsoarea nemilos de scurtă.

— Părul e partea cea mai bună. Abia dacă trebuie să-l pieptăn.

— Evident. Ei bine, oricum o să-l acoperim cu pălăria.

— Voiam să vorbim despre pălărie…

— O porţi!

Margo îşi întinse instinctiv paharul de şampanie spre Kate, pentru a-l împărţi cu ea.

— Te face să pari foarte şic, în stilul lui Audrey Hepburn.

— O să o port pentru Laura, mormăi Kate, apoi se trânti fără pic de graţie într-un scaun şi îşi trecu picioarele îmbrăcate în mătase peste suportul pentru braţe.

— Trebuie să-ţi spun, Margo. Peter Ridgeway mă enervează.

— Bun venit în club.

Gândurile lui Margo se întoarseră la Josh. Oare chiar fusese pe cale să o sărute? Nu, era ridicol. Mai degrabă fusese gata să o scuture precum un băieţel frustrat căruia nu-i funcţionează jucăria aşa cum îşi doreşte.

— Kate, nu mai sta aşa, o să-ţi şifonezi rochia.

— La dracu’!

Se ridică fără tragere de inimă; o fetiţă drăguţă, zglobie, cu ochi prea mari.

— Ştiu că unchiul Tommy şi mătuşa Susie nu sunt încântaţi de toată povestea asta. Încearcă să fie pentru că Laura este atât de fericită, încât practic radiază. Vreau să mă bucur pentru ea, Margo.

— Atunci o să ne bucurăm.

Îşi alungă grijile în legătură cu Josh, cu ce avea să fie mai târziu, cu LA.— ul. Prezentul îi era dedicat Laurei.

— Trebuie să fim alături de oamenii pe care îi iubim, nu-i aşa?

— Chiar şi atunci când o dau în bară.

Kate oftă şi îi întinse paharul de şampanie lui Margo.

— Atunci cred că ar trebui să mergem şi să-i fim alături.

Urcară scara. Odată ajunse la uşa Laurei, se opriră şi se luară de mâini.

— Nu ştiu de ce sunt atât de emoţionată, murmură Kate. Îmi tresaltă inima.

— Pentru că suntem şi noi implicate în povestea asta.

Margo o strânse de mână.

— Ca întotdeauna. Deschise uşa. Laura stătea la măsuţa de toaletă, adăugându-şi ultimele tuşe de machiaj. În halatul lung şi alb arăta deja ca o mireasă perfectă. Părul lung şi blond era prins

într-un coc, câteva şuviţe căzându-i cochet peste obraji. Susan stătea în spatele ei, deja îmbrăcată pentru ceremonie într-o rochie roz-închis, împodobită cu dantelă.

— Perlele sunt vechi, spuse ea cu o voce răguşită.

Ochii mamei îi întâlniră pe ai fiicei în oglinda strălucitoare, cu ramă din lemn de trandafir sculptat.

— Au fost ale bunicii tale Templeton.

Îi dădu Laurei o încântătoare pereche de cercei.

— Ea mi i-a dat în ziua nunţii. Acum sunt ai tăi.

— Oh, mamă, o să încep să plâng iar!

— Fără din astea acum!

Ann Sullivan făcu încet un pas în faţă. Era superbă şi sobră în cea mai bună rochie bleumarin a ei, cu părul blond-închis căzându-i în bucle scurte, cuminţi peste faţă.

— Fără ochi umflaţi pentru mireasa noastră. Ai nevoie de ceva împrumutat, deci m-am gândit că... ai putea purta medalionul meu pe sub rochie.

— Oh, Annie!

Laura sări s-o îmbrăţişeze.

— Mulţumesc! îţi mulţumesc foarte mult! Sunt atât de fericită!

— Să fii toată viaţa măcar pe jumătate la fel de fericită ca acum.

Simţind că i se umplu ochii de lacrimi, Ann îşi drese vocea şi, fără a fi nevoie, netezi din nou cuvertura înflorată de pe patul cu baldachin al Laurei.

— Aş face bine să cobor şi să văd dacă doamna Williamson se ocupă de furnizori.

— Doamna Williamson e bine.

Susan o luă pe Ann de mână, ştiind că bucătăreasa aflată de atâta vreme în serviciul lor se putea descurca şi cu cei mai pretenţioşi furnizori.

— Ah, iată-le pe domnişoarele de onoare, venite exact la timp s-o îmbrace pe mireasă. Şi ce frumoase sunt!

— Asta aşa e.

Ann se întoarse pentru a le privi cu un ochi critic pe fiica ei şi pe Kate.

— Domnişoară Kate, ţie îţi trebuie ceva mai mult ruj, iar ţie Margo, mai puţin.

— Mai întâi o să bem ceva.

Susan luă şampania.

— De vreme ce Josh a fost suficient de atent încât să ne aducă o sticlă.

— Noi am adus un pahar, zise Kate, omiţând cu viclenie să spună că ele deja băuseră. Pentru orice eventualitate.

— Ei bine, presupun că e o ocazie specială. Doar o jumătate de pahar, le avertiză Ann. Dacă le cunosc bine pe fetele astea, o să tragă la

măsea în timpul petrecerii.

— Eu deja mă simt beată.

Laura privi cum se ridică bulele în paharul ei.

— Vreau să ţin eu toastul ăsta, vă rog. Pentru femeile din viaţa mea. Mama, care mi-a arătat că iubirea face o căsnicie să înflorească. Prietena mea, spuse, întorcându-se către Ann, care m-a ascultat absolut întotdeauna. Şi surorile mele, care mi-au oferit cea mai grozavă dintre familii. Vă iubesc pe toate foarte mult.

— Asta mi-a pus capac.

Susan suspină, cu nasul în paharul de vin.

— Iar s-a zis cu rimelul meu!

— Doamnă Templeton!

O menajeră intră pe uşă, cu privirea aţintită spre Laura. Mai târziu avea să le povestească slujitorilor de la parter că parcă avusese o viziune: toate acele femei încântătoare într-o singură cameră, cu soarele desenând modele prin perdelele de dantelă ce fluturau în bătaia vântului.

— Bătrânul Joe, grădinarul, se ceartă cu bărbatul care a venit să instaleze mesele şi scaunele în grădină.

— Mă ocup eu, începu Ann.

— Ne ocupăm amândouă.

Susan îi atinse obrazul Laurei.

— În felul ăsta o să fiu prea ocupată ca să mai bocesc. Margo şi Kate te vor ajuta să te îmbraci.

Aşa se cuvine.

— Să nu şifonaţi rochiile, ordonă Ann, apoi îşi trecu un braţ pe după umerii lui Susan şi îi şopti ceva în vreme ce părăseau încăperea.

— Nu-mi vine să cred.

Zâmbetul lui Margo se lărgi.

— Mama e aşa distrată, încât a uitat sticla. Beţi, doamnelor!

— Poate încă un pahar, hotărî Kate. Stomacul meu e atât de agitat, încât mă tem că o să vomit.

— Vomită, şi te ucid!

Margo îşi goli cu nesăbuinţă paharul de şampanie, îi plăcea senzaţia exotică pe care io dădea băutura când îi gâdila gâtul şi îi clocotea în creier. Voia să se simtă exact aşa pentru tot restul vieţii.

— OK, Laura, hai să te băgăm în rochia aia incredibilă.

— Chiar se întâmplă, murmură mireasa.

— Corect. Dar dacă vrei să te răzgândeşti…

— Să mă răzgândesc?

Râse în vreme ce, cu gesturi reverenţioase, Kate şi Margo scoteau din sacul protector rochia de mătase de culoarea fildeşului, cu fustă largă.

— Eşti nebună? E tot ce-am visat. Ziua nunţii, începutul vieţii mele alături de bărbatul pe care îl iubesc.

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, se învârti, dându-şi jos capotul.

— Este atât de dulce, de chipeş, atât de bun şi de răbdător!

— Vrea să spună că n-a constrâns-o să comită „fapta cea mare”, comentă Margo.

— A respectat faptul că voiam să aştept până în noaptea nunţii.

Expresia pudică de pe chipul Laurei se transformă într-una de bucurie nebună.

— Abia aştept!

— Ţi-am spus că nu e mare lucru.

— O să fie când ai să te îndrăgosteşti.

Păşi cu grijă în rochia pe care i-o ţinea Margo.

— Tu nu erai îndrăgostită de Biff.

— Nu, dar îl doream cu sălbăticie, ceea ce se pune la socoteală. Nu zic că n-a fost plăcut, chiar a fost, dar cred că e nevoie de antrenament.

— O să mă antrenez din plin.

Inima de mireasă a Laurei îşi iuţi bătăile la un asemenea gând.

— Ca femeie măritată. Oh, uită-te la mine!

Uluită, Laura se uită la propria imagine din oglinda cu ramă mobilă. Pe metri întregi de mătase de culoarea fildeşului sclipeau perle mărunte, cu forme neregulate. Mânecile cu aer romantic erau umflate în dreptul umerilor, apoi se îngustau, devenind mulate. Când Kate şi Margo terminară de prins trena, Kate o aranjă într-o cascadă artistică de mătase brodată.

— Voalul.

Margo clipi pentru a-şi reţine lacrimile. Fiind mai înaltă, aşează uşor coroniţa de perle în jurul cocului îngrijit, apoi umflă metrii de tul. Cea mai veche prietenă a ei, gândi ea în vreme ce o lacrimă i se strecura printre gene. Sora inimii ei. Într-un moment de cotitură.

— Oh, Laura, arăţi ca o prinţesă dintr-un basm! Zău aşa!

— Mă simt frumoasă. Mă simt absolut frumoasă.

— Ştiu că am tot zis despre rochie că este prea împopoţonată.

Kate reuşi să surâdă printre lacrimi.

— M-am înşelat. E perfectă. Merg să-mi iau aparatul de fotografiat.

— De parcă nor să fie o jumătate de milion de poze până la sfârşitul nunţii, spuse Margo când Kate se năpusti afară din cameră. Mă duc să-l chem pe domnul T. Pe urmă, cred că ne vedem la biserică.

— Da. Margo, sunt sigur că, într-o zi, tu şi Kate veţi fi la fel de fericite pe cât sunt eu acum. Abia aştept să fiu şi eu de faţă.

— Hai să terminăm mai întâi cu tine.

Margo se opri în uşă şi se mai întoarse o dată, doar pentru a o privi. Îi era teamă că nimeni şi nimic nu o va face vreodată să simtă emoţia care aprinsese acea lumină caldă în ochii Laurei. Aşa că, se gândi ea în vreme ce închidea încet uşa,

avea să se mulţumească doar cu averea şi cu celebritatea.

Îl găsi pe domnul T. În dormitorul lui, mormăind înjurături şi făcându-şi de lucru cu cravata de ocazie. Arăta uimitor în fracul de culoarea porumbelului, care se asorta cu ochii familiei Templeton. Avea acei umeri laţi pe care o femeie se putea sprijini, îşi spuse Margo, şi acea minunată înălţime masculină pe care Josh o moştenise, la rândul lui. Acum, se încrunta în vreme ce bombănea, însă chipul îi arăta perfect, cu nasul drept şi bărbia bine conturată, cu ridurile din jurul gurii.

„Un chip perfect”, gândi ea în vreme ce intra în cameră. „Un chip de tată.”

— Domnule T., când o să învăţaţi cum să vă descurcaţi cu cravatele alea?

Uitătura lui încruntată se transformă într-un rânjet.

— Niciodată, atâta vreme cât există prin apropiere o femeie frumoasă care să se ocupe de ele în locul meu.

Îndatoritoare, tânăra se apropie pentru a descâlci încurcătura pe care el o făcuse.

— Sunteţi foarte chipeş.

— Cu fetele mele în preajmă, nimeni no să-mi arunce mie sau oricărui alt bărbat o a doua privire. Eşti mai frumoasă ca o dorinţă, Margo.

— Aşteptaţi s-o vedeţi pe Laura.

Văzu un licăr de îngrijorare în privirea lui şi îi sărută obrazul atent bărbierit.

— Nu vă frământaţi, domnule T.

— Fetiţa mea a crescut. Mi-e greu să-l las s-o ia de lângă mine.

— Nu va putea niciodată să facă asta. Nimeni nu va putea. Dar ştiu. Şi mie mi-e greu. Mi-am plâns de milă toată ziua, în loc să mă bucur pentru ea.

Se auziră paşi pe hol, înaintând în grabă. Kate cu aparatul ei, îşi zise Margo, sau poate o servitoare care dădea zor să se ocupe de un ultim detaliu. Mereu erau oameni în casa Templeton, medită ea, umplând-o cu sunete, lumină şi mişcare. Aici nu te simţeai niciodată singur.

Simţi din nou o strângere de inimă la gândul că va pleca de aici, că va fi singură. Şi totuşi, amestecată cu frica, simţea o nerăbdare ameţitoare. Ca o primă gură de şampanie, când spuma bogată îi exploda pe limbă. Ca un prim sărut, cu acea blândă şi pasională întâlnire a buzelor. Erau atâtea premiere pe care tânjea să le trăiască.

— Totul se schimbă, nu-i aşa, domnule T.?

— Nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna, oricât ţi-ai dori. Peste câteva săptămâni tu şi Kate veţi pleca la facultate, iar Josh se va întoarce la facultatea de drept. Laura va fi soţie.

Eu şi Susie o să zornăim prin casa asta ca două grămezi de oase bătrâne.

Acesta era şi motivul pentru care el şi soţia lui se gândeau să se mute în Europa.

— Casa n-o să mai fie la fel fără voi.

— Casa o să rămână mereu la fel. Asta o face să arate atât de minunat.

Cum ar fi putut să-i spună că urma să plece chiar în noaptea aceea? Că urma să fugă spre himeră, spre ceva ce vedea la fel de clar cum îşi zărea acum chipul în oglindă.

— Bătrânul Joe o să-şi îngrijească în continuare tufele de trandafiri, iar doamna Williamson o să domnească peste toţi cei din bucătărie. Mama o să lustruiască în continuare argintăria, deoarece e de părere că nimeni altcineva n-o poate face mai bine. Doamna T. O să vă târască pe terenul de tenis în fiecare dimineaţă şi o să vă facă praf. Dumneavoastră o să vorbiţi la telefon, programând întâlniri sau lătrând ordine.

— Eu nu latru niciodată, spuse bărbatul cu o sclipire în ochi.

— Lătraţi mereu, dar asta face parte din şarmul dumneavoastră.

Lui Margo îi venea să plângă după copilăria ce trecuse atât de repede, chiar dacă ei i se păruse că nu avea să se mai sfârşească vreodată. După acea parte din viaţă, pe care acum o lăsa în urmă, cu toate că se chinuise atât de mult să se

desprindă de ea. După fricoasa care trăia în sufletul ei şi care era prea laşă ca să-i spună domnului T. Că urmează să plece.

— Vă iubesc, domnule T!

— Margo!

Interpretându-i greşit reacţia, bărbatul îşi lipi buzele de fruntea ei.

— N-o să treacă mult timp până când o să te conduc şi pe tine la altar, ca să te ofer unui tânăr chipeş care n-ar putea cu niciun chip să fie îndeajuns de bun pentru tine.

Fata se sili să râdă, pentru că plânsul ar fi stricat totul.

— Eu n-o să mă mărit cu nimeni dacă nu este exact ca dumneavoastră. Laura vă aşteaptă.

Se retrase, reamintindu-şi că el era tatăl Laurei. Nu al ei. Azi era ziua Laurei. Nu a ei.

— Mă duc să văd dacă sunt gata maşinile.

Coborî în grabă. Şi dădu peste Josh, care arăta uluitor în ţinuta lui formală şi care se încruntă când ea se opri cu răsuflarea tăiată.

— Nu te lua iar de mine, îi porunci. Laura trebuie să coboare dintr-o clipă în alta.

— Nu mă iau, dar o să stăm de vorbă mai târziu.

— Bine.

N-avea nicio intenţie de a discuta cu el. Imediat după ce se va fi aruncat şi ultimul bob de orez, ea urma să plece repede şi în tăcere. Se

aşează în faţa oglinzii şi îşi aranjă borul lat, de culoare albastră, al pălăriei pe care şi-o adusese din cameră, asigurându-se că o să-i stea cel mai bine.

„Iată faima mea”, îşi spuse, cercetându-şi chipul. „Şi averea mea.” Pentru numele lui Dumnezeu, avea să reuşească! Ridicându-şi bărbia, se privi singură în ochi şi îşi dori ca totul să înceapă.

Capitolul 2

Zece ani mai târziu

De pe stâncile sălbatice de deasupra Pacificului, Margo urmărea cum se stârneşte furtuna. Nori negri clocoteau pe un cer întunecat, zdrobind orice sclipire de stea cu greutatea şi mânia lor. Vântul urla ca un lup feroce la vânătoare de sânge. Suliţele scânteietoare ale fulgerelor spintecau, trosneau, luminau pietrele colţuroase şi valurile înspumate ce se revărsau într-o uşurare bruscă. Mireasma vrăjită de ozon înţepa aerul înainte de explozia tunetului.

Se părea că primirea ei acasă nu avea să fie una blândă, nici măcar din partea naturii.

Un semn rău? se întrebă, îndesându-şi mâinile în buzunarele hainei pentru a le apăra de vântul

muşcător. Cu greu se putea aştepta ca vreo persoană din casa Templeton s-o întâmpine cu braţele deschise şi cu zâmbete vesele. Viţelul pus la îngrăşat, se gândi ea cu un surâs strâmb, nu va fi servit în cinstea acestei fiice risipitoare.

Nu avea niciun drept să-l aştepte.

Obosită, ridică braţele şi îşi scoase agrafele din cocul îngrijit pentru a-şi lăsa părul blond-deschis să fluture liber. Îi dădea o senzaţie plăcută această mică eliberare şi aruncă agrafele peste marginea stâncilor. Îşi aminti deodată că, pe când era mică, ea şi cele mai bune prietene ale ei aruncaseră flori peste aceeaşi margine.

Flori pentru Seraphina, se gândi Margo, şi mai că zâmbi. Cât de romantică părea pe atunci legenda acelei tinere care se azvârlise în gol din pricina durerii şi a disperării.

Îşi amintea că Laura plângea mereu un pic, iar Kate privea cu un aer solemn cum florile dansează deasupra oceanului. Dar ea simţea de fiecare dată fiorul acelui ultim zbor, caracterul sfidător al gestului, îndrăzneala lui nechibzuită.

Margo era îndeajuns de tristă, îndeajuns de ostenită, încât să recunoască faptul că tocmai goana după fiori, sfidarea şi nechibzuinţa o aduseseră în acest moment jalnic al vieţii ei.

Ochii ei, purtând culoarea strălucitoare a albăstrelelor, pe care aparatul de fotografiat o iubea, erau acum umbriţi. Îşi retuşase cu grijă

machiajul după ce avionul ei aterizase în Monterey, şi îl verificase încă o dată pe bancheta din spate a taxiului pe care îl luase înspre Big Sur. Dumnezeu ştia că Margo avea talentul de a-şi crea orice imagine era nevoie. Numai ea ştia că sub cosmeticele scumpe obrajii îi era palizi. Erau poate şi puţin mai scobiţi decât ar fi trebuit, însă tocmai acei pometi ascuţiţi o propulsaseră pe copertele atâtor reviste.

O faţă frumoasă porneşte de la osatură, se gândi ea şi se cutremură când următorul fulger ţâşni pe cer. Avea noroc cu structura ei osoasă, cu pielea netedă şi porii mici ai strămoşilor irlandezi. Ochii albaştri şi părul blond trebuie să fi fost o moştenire de la vreun străvechi cuceritor viking.

Oh, avea un chip aşa cum trebuia, medită ea. Nu era o chestiune de vanitate să recunoască asta. La urma urmei, chipul şi un trup făurit pentru păcat fuseseră bonurile ei de masă, căile ei spre avere şi celebritate. Buze pline, romantice, un nas mic, drept, o bărbie fermă, rotunjită, şi sprâncene expresive, care aveau nevoie să fie doar foarte puţin întunecate şi modelate.

Va avea o faţă frumoasă şi la optzeci de ani, dacă va trăi până atunci. Nu conta că era terminată, stoarsă, trecută printr-un scandal şi ruşinată amarnic. Tot va mai întoarce capete.

Păcat că nu-i mai păsa câtuşi de puţin.

Întoarse spatele stâncilor şi privi în întuneric. De cealaltă parte a şoselei, pe creasta dealului, putea zări luminile casei Templeton, locuinţa care adăpostise atâtea râsete şi lacrimi ale ei. Există un singur loc în care poţi merge atunci când eşti pierdut, un singur loc spre care alergi atunci când nu ţi-a mai rămas nicio cale de străbătut.

Margo îşi luă geanta de călătorie şi porni spre casă.

Ann Sullivan lucra pentru familia Templeton de douăzeci şi patru de ani. Cu un an mai puţin faţă de momentul în care rămăsese văduvă. Venise de la Cork, cu fetiţa ei de patru ani după ea, pentru a ocupa un post de menajeră. În vremurile acelea Thomas şi Susan Templeton îşi ţineau casa aşa cum îşi conduceau şi hotelurile. Pe picior mare. Rareori trecea câte o săptămână în care camerele să nu fie pline ochi de oaspeţi şi muzică. Pe atunci exista un personal de optsprezece oameni, care se asigura că fiecare detaliu al locuinţei şi al domeniului era îngrijit perfect.

Perfecţiunea era o trăsătură definitorie a familiei Templeton, la fel ca luxul şi ospitalitatea. Ann fusese învăţată, şi încă bine, că un cămin frumos nu înseamnă nimic fără o primire călduroasă.

Copiii, conaşul Joshua şi domnişoara Laura, aveau o bonă care, la rândul ei, se lăuda cu o asistentă. Cu toate astea, micuţii fuseseră crescuţi de părinţii lor. Ann admirase mereu devotamentul, disciplina şi grija cu care soţii Templeton se preocupaseră de familie. Deşi menajera ştia că există şi altfel de situaţii, în casa aceasta averea nu întrecuse niciodată dragostea.

Fetele începuseră să se joace împreună la sugestia doamnei Templeton. La urma urmei, aveau aceeaşi vârstă, iar Joshua, fiind băiat şi cu patru ani mai mare, avea prea puţin timp pentru ele.

Ann avea să-i fie veşnic recunoscătoare doamnei Templeton, nu doar pentru slujbă şi pentru bunătatea sinceră pe care i-o arătase, ci şi pentru avantajele pe care i le oferise fiicei sale. Margo nu fusese considerată niciodată o servitoare, ci fusese tratată ca o îndrăgită prietenă a fiicei casei.

În zece ani, Ann devenise administratoarea casei. Era un post pe care ştia că şi-l câştigase prin muncă şi cu care se mândrea. Nu exista niciun colţişor al reşedinţei pe care să nu-l fi curăţat cu propriile mâini, niciun petic de pânză pe care să nu-l fi spălat. Dragostea ei pentru casa Templeton era profundă şi statornică. Poate mai profundă şi mai statornică decât pentru

orice altceva din viaţa ei.

Rămăsese în locuinţă chiar şi după ce soţii Templeton se mutaseră la Cannes, după ce domnişoara Laura se măritase (mult prea repede şi prea nechibzuit, după părerea lui Ann). Rămăsese acolo chiar şi după ce propria fiică fugise la Hollywood şi apoi în Europa, în goana după glorie şi strălucire.

Nu se recăsătorise niciodată, nici măcar nu se gândise la asta. Casa Templeton era perechea ei. Clădirea rămânea în picioare an după an, trainică precum stânca pe care era ridicată. Niciodată n-o dezamăgea, n-o sfida, no lua la întrebări. Niciodată no rănea, nici nu-i cerea mai mult decât putea da.

Aşa cum face o fiică, se gândi ea.

Acum, în vreme ce furtuna se dezlănţuia afară, iar ploaia începuse să plesnească asemenea unui bici în ferestrele largi, arcuite, Ann intră în bucătărie. Blaturile albastre ca ardezia erau curăţate impecabil, făcând-o să-şi încline uşor capul în semn de aprobare faţă de noua şi tânăra menajeră pe care o angajase. Fata plecase deja acasă şi nu mai putea să vadă gestul, însă Ann avea să-şi amintească să-i spună că se descurca bine.

Cu câtă uşurinţă, medită ea, putea câştiga afecţiunea şi respectul personalului, dar nu şi ale propriului copil.

Deseori îşi spunea că o pierduse pe Margo din ziua în care o născuse. Copila venise pe lume prea frumoasă, prea neliniştită, prea îndrăzneaţă.

Oricât ar fi fost de îngrijorată în privinţa fiicei sale, după ce aflase vestea, îşi văzuse de îndatoririle ei. Nu avea ce să facă pentru ea. Realiza cu amărăciune că niciodată nu avusese ce să facă pentru sau în legătură cu Margo.

Dragostea nu fusese îndeajuns. Deşi, gândea Ann, poate că se abţinuse să-i ofere prea multă dragoste lui Margo. Şi asta numai pentru că se temuse să nu şi-o ia în cap şi să se avânte mai mult decât era cazul.

Iar ea, pur şi simplu, nu era tocmai o fire expansivă, îşi zise ridicând uşor din umeri. Servitorii nu-şi pot permite asta, indiferent cât de bun ar fi angajatorul lor. Îşi înţelegea locul. Oare Margo de ce nu şi-l înţelesese pe al ei?

Se sprijini pentru o clipă de blatul mesei, într-o rară dovadă de autoindulgenţă, şi strânse pleoapele, împotrivindu-se lacrimilor care ameninţau să-i umezească obrajii. Pur şi simplu nu se putea gândi la Margo acum. Fata îi scăpase din mâini, iar casa avea nevoie de o ultimă verificare.

Se îndreptă şi trase aer în piept pentru a se linişti. Podeaua fusese recent măturată şi acelaşi albastru ca de ardezie sclipea acum în lumină.

Aragazul, unul vechi, cu şase ochiuri, nu mai păstra nicio urmă a cinei pe care o pregătise. Iar tânăra Jenny îşi amintise să toarne apă proaspătă la narcisele ce stăteau vesele pe masă.

Mulţumită că instinctele ei nu se înşelaseră în privinţa noii menajere, Ann se îndreptă către ghivecele cu ierburi aromatice de pe pervazul de deasupra chiuvetei. O apăsare cu degetul mare îi arătă că solul era uscat. Udatul ierburilor de la fereastră nu era responsabilitatea lui Jenny, gândi administratoarea şi plescăi din limbă în vreme ce se ocupa ea însăşi de ele. Bucătăreasa trebuia să se îngrijească de ghivece, dar doamna Williamson înainta în vârstă şi devenise uşor distrată. Ann născocea deseori scuze pentru a rămâne în bucătărie în timpul preparării meselor, doar ca să se asigure că doamna Williamson nu toacă nimic important ori nu stârneşte un incendiu.

Oricine altcineva în afara domnişoarei Laura ar fi pensionat-o deja pe femeie, medită Ann, însă domnişoara Laura înţelegea că nevoia de a fi necesar nu scade odată cu vârsta. Ea înţelegea casa Templeton şi tradiţia.

Era trecut de ora zece, iar în casă se lăsase liniştea. Ann îşi terminase îndatoririle din acea zi. Aruncând o ultimă privire prin bucătărie, se gândi să urce în apartamentul ei şi să-şi facă un ceai în propria chicinetă. Poate chiar să se aşeze

cu picioarele în sus şi să se uite la vreo prostie la televizor.

Ceva, orice, pentru a-şi alunga grijile din minte.

Vântul zgudui ferestrele şi îi dădu fiori, făcând-o recunoscătoare pentru căldura şi siguranţa casei. Imediat după aceea, uşa din spate se deschise, lăsând să între ploaia, vântul şi aerul rece. Dar şi multe altele. Ann simţi cum inima îi tresare şi i se opreşte în piept.

— Bună, mamă.

Zâmbetul strălucitor şi obraznic era a doua ei natură şi aproape că i se reflectă în ochi atunci când Margo îşi trecu o mână prin părul ce i se revărsa ud, asemenea unui şuvoi de aur, până la talie.

— Am zărit lumina… la propriu, adăugă cu un râs nervos. Şi la figurat.

— Laşi să între umezeala.

Nu era primul lucru care îi venise în minte lui Ann, dar era singura replică pragmatică.

— Închide uşa, Margo, şi pune haina aia udă în cuier!

— N-am ajuns înaintea ploii.

Păstrând un ton degajat, Margo închise uşa în calea furtunii de afară.

— Uitasem cât de rece şi de umedă poate fi luna martie pe coasta centrală.

Punându-şi deoparte geanta de călătorie, îşi

atârnă haina în cuierul de lângă uşă, şi apoi îşi frecă mâinile umede, pentru a le ţine ocupate.

— Arăţi minunat. Ţi-ai schimbat coafura.

Ann nu ridică mâna pentru a şi-o trece prin păr într-un gest care ar fi fost natural pentru o altă femeie. N-avea vanitate şi deseori se întreba de la cine o moştenise Margo. Tatăl fetei fusese un om umil.

— Zău, îţi stă bine.

Margo încercă să zâmbească din nou. Mama ei fusese mereu o femeie atrăgătoare. Părul ei deschis la culoare abia dacă se întunecase de-a lungul anilor, brăzdat ici-colo de câteva fire cenuşii, în buclele ei scurte, îngrijite, Era adevărat că avea riduri pe chip, însă nu adânci. Şi cu toate că buzele ei solemne, lipsite de zâmbet, nu erau date cu ruj, păreau la fel de pline, de bogate ca ale fiicei sale.

— Nu te aşteptam, spuse Ann şi îi păru rău că vocea îi era atât de încordată. Însă avea inima prea plină de bucurie şi de îngrijorare pentru a îngădui mai mult.

— Nu. M-am gândit să sun sau să trimit o telegramă. Pe urmă n-am… n-am mai făcut-o.

Margo trase adânc aer în piept, întrebându-se de ce niciuna din ele nu traversa acel mic spaţiu acoperit cu gresie, pentru a o atinge pe cealaltă.

— Aţi fi auzit, continuă ea.

— Am auzit nişte lucruri.

Tulburată, Ann se îndreptă către aragaz şi puse ibricul la fiert.

— O să fac un ceai. Trebuie să-ţi fie frig.

— Am văzut unele dintre articolele apărute în ziare sau reportajele de la televizor, spuse Margo ridicând o mână, dar spatele mamei era atât de rigid, încât lăsă braţul în jos fără s-o atingă. Nu sunt toate adevărate, mamă.

Ann se întinse după ceainicul pe care îl foloseau zilnic şi îl încălzi cu apa fierbinte. Pe dinăuntru tremura de durere, de uimire. De dragoste.

— Nu toate?

Era doar încă o umilinţă, îşi spuse Margo, venind din partea mamei ei, ce-i drept. Şi avea nevoie cu atâta disperare de cineva care să-i fie alături.

— Nu ştiam cu ce se ocupă Alan, mamă. Mă ajutase să-mi construiesc cariera în ultimii patru ani, iar eu n-am ştiut nicio clipă că face trafic de droguri. Nu l-am văzut folosind aşa ceva, cel puţin nu în preajma mea. Când am fost arestaţi… când totul a ieşit la iveală…

Se opri şi oftă, în vreme ce mama ei continua să potrivească ceaiul.

— Toate acuzaţiile la adresa mea au fost retrase. Asta n-o să oprească speculaţiile din presă, dar măcar Alan a avut decenţa de a le spune autorităţilor că sunt nevinovată.

Cu toate că până şi asta fusese umilitor. Dovada inocenţei era egală cu dovada prostiei.

— Te-ai culcat cu un bărbat însurat.

Margo deschise gura, apoi o închise la loc. Nici o scuză şi nicio explicaţie n-ar fi contat. Nu în faţa mamei sale.

— Da.

— Un bărbat însurat, cu copii.

— Mă declar vinovată, rosti Margo cu amărăciune. Probabil o să ajung în iad, dar plătesc şi în viaţa asta. El şi-a însuşit o mare parte din banii mei, mi-a distrus cariera, m-a transformat în obiectul milei şi al ridiculizării, în presa tabloidă.

Ann simţi cum tristeţea i se strecoară în suflet, dar o alungă. Margo făcuse propriile alegeri.

— Aşadar, te-ai întors aici ca să te ascunzi.

„Pe dracu’!”, gândi Margo, dar ascunsul nu era foarte departe de adevăr.

— Îmi doream să stau câteva zile într-un loc în care să nu fiu hăituită. Dacă preferi să plec, atunci…

Înainte să-şi termine fraza, uşa bucătăriei se deschise larg.

— Ce noapte nebună! Annie, ar trebui să…

Laura se opri brusc. Ochii ei cenuşii şi liniştiţi se luminară la vederea feţei lui Margo. Nu şovăi, aproape că nici nu traversă acel mic spaţiu acoperit cu gresie. Sări peste el.

— Margo! Oh, Margo, eşti acasă!

Şi atunci, în îmbrăţişarea aceea primitoare, se simţi cu adevărat acasă.

— Nu vrea să fie dură cu tine, Margo, o linişti Laura.

Liniştirea apelor tulburi era pentru ea un gest instinctiv. Văzuse pe chipurile mamei şi al fiicei durerea la care cele două păreau să rămână oarbe. Când Margo ridică din umeri, Laura turnă ceaiul pe care Ann în pregătise, iar ea îl adusese sus, în propria sufragerie.

— A fost foarte îngrijorată.

— Chiar a fost?

Fumând cu pufăituri scurte, Margo căzu pe gânduri, îşi amintea că dincolo de fereastră se afla o grădină, cu arbori presăraţi cu glicină. Iar dincolo de flori, de peluze, de zidurile netede din piatră, se aflau stânci. Asculta glasul Laurei, ca un balsam liniştitor, şi îşi amintea cum obişnuiau să tragă cu ochiul în camera aceasta pe când erau copii, pe când încăperea aparţinea doamnei T. Cât de mult visaseră să devină nişte doamne rafinate!

Se întoarse şi îşi cercetă prietena. Era de o frumuseţe atât de senină, gândi Margo. Un chip menit să fie văzut în saloane, la petreceri în aer liber şi la baluri de societate. Şi, din câte se pare, acesta fusese destinul Laurei.

Cascada ei de păr buclat purta nuanţa aurului

vechi şi fusese coafat cu grijă, astfel încât să-i încadreze maxilarul fragil. Ochii îi erau atât de limpezi, de sinceri, încât îi oglindeau toate sentimentele. Acum erau plini de îngrijorare, în vreme ce obrajii i se îmbujoraseră. Din pricina entuziasmului, îşi spuse Margo, şi a frământărilor, întotdeauna emoţiile ori îi colorau iute obrajii Laurei, ori îi făceau să pălească.

— Vino să stai jos, îi porunci Laura. la nişte ceai. Ai părut ud. Cu un aer absent, Margo îşi dădu părul pe spate, dezvelindu-şi umerii.

— Am fost pe stânci.

Laura aruncă o privire spre ferestrele biciuite de ploaie.

— Pe vremea asta?

— Trebuia să-mi adun curajul.

Dar se aşează şi luă cana. Recunoscu porţelanul Doulton pe care mama ei îl folosea în fiecare zi. De câte ori n-o bătuse la cap pe Ann să înveţe numele şi modelele porţelanurilor, cristalelor şi argintăriei din casa Templeton? Şi de câte ori nu visase ea să aibă propriile lucruri frumoase?

Acum, cana îi încălzea mâinile îngheţate, şi asta îi era de ajuns.

— Arăţi minunat, îi spuse Laurei. Nu-mi vine să cred că a trecut aproape un an de când te-am văzut la Roma.

Luaseră prânzul pe terasa apartamentului în care locuia proprietarul hotelului Templeton

Rome, cu oraşul întinzându-se la picioarele lor, înveşmântat în haine verzi de primăvară. Şi viaţa ei, se gândi Margo, era pe atunci la fel de plină de promisiuni ca aerul, la fel de sclipitoare ca soarele.

— Mi-a fost dor de tine.

Laura se întinse şi o strânse scurt de mână.

— Tuturor ne-a fost.

— Cum o mai duc fetele?

— Grozav. Cresc. Lui Aii i-a plăcut la nebunie rochia pe care i-ai trimis-o de la Milano de ziua ei.

— Am primit biletul ei de mulţumire şi pozele. Sunt nişte copile frumoase, Laura. Seamănă foarte mult cu tine. Aii are zâmbetul tău, Kayla, ochii tăi.

Luă o gură de ceai pentru a-şi alunga nodul din gât.

— Stând aici, aşa cum ne imaginam cândva că o vom face, nu-mi vine să cred că nu e totul doar un vis.

Clătină repede din cap, înainte ca Laura să poată vorbi, şi îşi scutură ţigara.

— Ce mai face Peter?

— E bine.

O umbră se ivi în ochii Laurei, însă ea îşi coborî genele.

— A avut nişte treburi de terminat, aşa că e încă la birou. Îmi închipui că o să rămână în oraş

din pricina furtunii.

Sau pentru că prefera un alt pat în locul celui pe care îl împărţea cu soţia lui.

— Te-a găsit Josh în Atena?

Margo îşi lăsă capul într-o parte.

— Josh? A fost în Grecia?

— Nu, am dat de el în Italia după ce am auzit… când au început să apară ştirile. Încerca să termine ce mai avea de făcut ca să poată lua avionul încoace şi să vină în ajutor.

Margo schiţă un zâmbet.

— L-ai trimis pe fratele cel mare să sară în ajutor, Laura?

— E un avocat excelent. Când vrea să fie. Te-a găsit?

— Nu l-am văzut.

Obosită, Margo îşi lăsă capul pe spătarul înalt al scaunului. Starea de reverie stăruia. Abia dacă trecuse o săptămână de când viaţa ei fusese dată peste cap şi îi răsturnase toate visurile.

— Totul s-a întâmplat foarte repede. Autorităţile greceşti au urcat pe iahtul lui Alain pentru a-l perchiziţiona.

Tresări când îşi aminti şocul de a fi trezită din somn pentru a vedea o duzină de greci în uniformă pe punte, care îi ordonau să se îmbrace, spre a fi interogată.

— Au găsit toată heroina aia în cală.

— Ziarele au scris că îl filau de peste un an.

— Iată unul din lucrurile care mi-au salvat fundul ăsta idiot. Toată supravegherea şi dovezile pe care le strânseseră arătau că eram curată.

Cu nervii încă întinşi, îşi mai scoase o ţigară din portţigaretul smălţuit şi o aprinse.

— M-a folosit, Laura, făcând rost de câte un angajament ici, de unde putea lua drogurile, un altul colo, unde le putea livra. Tocmai avusesem o şedinţă foto în Turcia. Cinci zile nenorocite. Mă răsplătea cu o scurtă croazieră prin insulele greceşti. O lună de miere în avans. Aşa îi spunea, adăugă Margo, scoţând un nor de fum. Urma să pună la punct toate detaliile divorţului său amiabil şi să ne putem face publică relaţia.

Inspiră adânc, în vreme ce Laura o asculta cu răbdare. Privind fumul care se ridica în cercuri spre tavan, Margo continuă:

— Sigur că nu avea să existe vreodată un divorţ. Soţia lui era foarte dornică să-l lase să se culce cu mine, atâta vreme cât eram utilă, iar banii continuau să se adune.

— Îmi pare rău, Margo.

— M-am lăsat păcălită, asta e cel mai rău.

Ridică din umeri, mai trase o dată lung din ţigară, apoi o strivi în scrumieră.

— Am crezut în cele mai ridicole clişee.

Pentru asta nu putea să-l urască pe Alan nici pe departe cât se ura pe sine.

— Trebuia să ne ascundem relaţia şi planurile de presă până când puteau fi rezolvate amănuntele acordului său de divorţ. În public urma să fim colegi, parteneri de afaceri, prieteni. El urma să-mi gestioneze cariera, să-şi folosească toate contactele pentru a-mi creşte numărul de contracte şi onorariile. Şi, de ce nu? Mi-a găsit nişte firme serioase din Franţa şi Italia. El a încheiat înţelegerea cu Bella Donna, care m-a propulsat în vârful ierarhiei.

— Presupun că talentul sau frumuseţea ta n-au avut nicio legătură cu faptul că ai fost selectată să reprezinţi imaginea colecţiei Bella Donna.

Margo zâmbi.

— Poate că aş fi obţinut jobul şi singură, dar nu voi afla niciodată. Îmi doream cu ardoare contractul ăla. Nu doar banii, cu toate că, bineînţeles, mi-i doream şi pe ei, ci şi popularitatea. Dumnezeule, Laura, să-mi văd faţa pe afişe, să mă oprească oamenii pe stradă ca să-mi ceară un autograf. Să ştiu că fac o treabă foarte bună pentru un produs foarte bun.

— Femeia Bella Donna, murmură Laura, dorindu-şi ca Margo să zâmbească sincer. Frumoasă. Încrezătoare. Periculoasă. Am fost încântată când am văzut reclama în Vogue. „Asta e Margo", mi-am zis atunci, Margo a mea, întinsă pe toată pagina aia lucioasă, arătând uluitor în satin alb.

— Vânzând cremă de faţă.

— Vânzând frumuseţe, o corectă Laura. Şi încredere.

— Şi pericol?

— Visuri. Ar trebui să fii mândră de tine.

— Am fost.

Răsuflă îndelung.

— M-am lăsat prinsă în capcană, am căzut în extaz când am început să avem succes pe piaţa din America. Şi m-am lăsat vrăjită de Alain, de promisiunile şi de planurile lui.

— Ai crezut în el.

— Nu.

Măcar cu asta se putea mândri. El fusese doar încă unul din lungul şir de bărbaţi de care se bucurase, cu care flirtase. Şi, da, pe care îi folosise.

— Voiam să cred tot ce îmi spunea. E suficient că l-am lăsat să mă ducă de nas cu povestea aia răsuflată despre soţia care întârzie divorţul.

Schiţă un zâmbet.

— Desigur, pe mine nu mă deranja. Atâta vreme cât era însurat, nu reprezenta un pericol. Nu eram nevoită să-l iau de bărbat, Laura, şi începusem să-mi dau seama că eram îndrăgostită nu atât de el, cât de viaţa pe care mi-o imaginam. Treptat, Alain a preluat totul, pentru că îmi era mai uşor să nu-mi bat capul cu detaliile. Şi în vreme ce eu visam la un viitor

glorios în care noi doi ne vânturam prin Europa ca nişte capete încoronate, el îmi spăla banii, folosindu-i ca să-şi finanţeze traficul de droguri, făcea uz de minora mea celebritate acolo ca să-şi deschidă drumul şi mă minţea în legătură cu nevasta lui.

Margo îşi apăsă ochii cu degetele.

— Rezultatul e că reputaţia mea a fost făcută ferfeniţă, cariera mea e o glumă, Bella Donna a renunţat la mine ca imagine şi sunt aproape lefteră.

— Toată lumea care te cunoaşte înţelege că ai fost o victimă, Margo.

— Asta nu îmbunătăţeşte situaţia, Laura. Postura de victimă nu e una dintre cele cu care să mă simt în largul meu. Numai că, pur şi simplu, nu am energia să mai schimb ceva.

— O să treci peste asta. Ai nevoie de timp. Iar acum ai nevoie de o baie lungă, fierbinte, şi de un somn bun. Hai să te instalăm în camera de oaspeţi.

Laura se ridică şi îi întinse o mână.

— Unde ţi-e bagajul?

— L-am lăsat la păstrare. Nu ştiam dacă voi fi bine primită.

Pentru o clipă, Laura nu spuse nimic, mulţumindu-se să o fixeze cu privirea până când ochii lui Margo şovăiră.

— O să uit c-ai spus asta, pentru că eşti obosită

şi te simţi terminată.

După ce îi cuprinse talia cu braţul, Laura o conduse afară din cameră.

— Nu m-ai întrebat de Kate.

Margo oftă.

— Ea o să fie doar furioasă din cauza mea.

— Din cauza circumstanţelor, o corectă Laura. Acordă-i puţină încredere. Bagajul tău e la aeroport?

Brusc, se simţea atât de obosită, încât parcă ar fi mers prin apă.

— Mă ocup eu de el. Tu dormi. O să vorbim mai multe mâine, când o să te simţi mai bine.

— Mersi, Laura.

Margo se opri în pragul camerei de oaspeţi, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Tu eşti mereu alături de mine.

— Pentru asta sunt prietenii.

Laura o sărută uşor pe obraz.

— Mereu alături de tine. Bagă-te în pat.

Margo nu se mai obosi cu cămaşa de noapte. Îşi lăsă hainele grămadă pe podea exact în locul unde se dezbrăcase. Goală, se târî în pat şi îşi trase plapuma moale până sub bărbie.

Vântul urla la ferestre, ploaia bătea nerăbdătoare în geamuri. Din depărtare, valurile înspumate mugeau şi o purtau într-un somn fără vise.

Nici nu se clinti când Ann se strecură în

cameră, netezi aşternutul şi îi atinse părul, înălţând apoi o rugăciune tăcută.

Capitolul 3

— Tipic. Tândăleşte în pat până la amiază.

Auzind vocea vag, prin somn, Margo o recunoscu şi mormăi:

— Of, Doamne, dispari, Kate!

— Şi mie îmi pare bine să te văd.

Aparent voioasă, Kate Powell trase entuziasmată de cordonul draperiei şi lăsă lumina soarelui să pătrundă ca un laser în ochii lui Margo.

— Întotdeauna te-am urât.

Margo se apără, trăgându-şi o pernă peste faţă.

— Du-te să te iei de altcineva.

— Mi-am luat liber în după-amiaza asta doar ca să mă pot lua de tine.

Cu eficienţa care o caracteriza, Kate se aşează pe marginea patului şi înşfăcă perna din mâinile lui Margo. Îngrijorarea îi era ascunsă în spatele unei priviri iscoditoare.

— N-arăţi prea rău.

— Pentru un mort viu, murmură Margo.

Deschise cu greu un ochi şi, zărind chipul rece şi dispreţuitor al lui Kate, îl închise la loc.

— Dispari!

— Dacă plec eu, pleacă şi cafeaua.

Kate se ridică pentru a o servi cu cafea din ibricul pe care îl aşezase la picioarele patului.

— Şi croasanţi.

— Croasanţi.

După ce adulmecă aerul, Margo deschise cu grijă ambii ochi. Fu întâmpinată de imaginea lui Kate rupând în două o bucată de foitaj. Aburul ce se înălţa din el mirosea divin.

— Trebuie să fi murit în somn, dacă îmi aduci tu micul dejun la pat.

— Prânzul, o corectă Kate şi luă o îmbucătură zdravănă.

Când Kate îşi amintea să mănânce, îi plăcea să înfulece bine.

— Laura m-a obligat. Ea a trebuit să fugă la nu ştiu ce întâlnire de comitet pe care n-o putea reprograma.

Totuşi, Kate înălţă tava.

— Ridică-te în fund. I-am promis că o să am grijă să mănânci ceva.

Margo îşi trase cearceaful peste sâni şi întinse mâna cu lăcomie după cafea. Bău mai întâi zdravăn din ea şi simţi cum se mai risipesc o parte dintre efectele negative ale zborului cu avionul. Apoi, sorbind încet, o cercetă pe femeia care adăuga cu mişcări energice nişte gem de căpşune peste un croasant.

Părul negru ca abanosul, tuns băieţeşte, îi

accentua faţa triunghiulară, de culoarea mierii. Margo ştia că tunsoarea ei n-avea legătură cu moda, ci cu pragmatismul.

Însă Kate era norocoasă, gândi ea, pentru că îi scotea în evidenţă atât de bine ochii aceia mare, de un căprui exotic, şi îi sublinia bărbia obraznică. Fără îndoială, bărbaţii considerau dinţii de sus, uşor împinşi în faţă, ca fiind incontestabil de sexy, iar Margo trebuia să recunoască faptul că îi îndulceau întregul aspect.

Nu că prietena ei ar fi fost interesată de aşa ceva, îşi spuse ea. Costumul cu dungi marinăreşti, bine croit, ducea cu gândul numai la afaceri. Accesoriile din aur erau mici şi de bun gust, iar pantofii italieneşti, foarte practici. Până şi parfumul, se gândi Margo atunci când îi simţi aroma, arăta clar că aveai de-a face cu o femeie serioasă, cu o profesionistă.

O tipă de genul „nu-te-pune-cu-mine”, concluzionă Margo zâmbind.

— Arăţi ca un contabil autorizat.

— Şi tu, ca o hedonistă.

Rânjiră prosteşte una la alta. Niciuna nu se aştepta ca ochii lui Margo să se umple de lacrimi.

— Oh, Doamne, nu face asta!

— Îmi pare rău.

Margo suspină şi se frecă la ochi.

— Toate chestiile astea ce mi s-au întâmplat se

zvârcolesc încontinuu în mintea mea, într-o mişcare de dute-vino. Sunt praf!

Cu ochii la fel de umezi, Kate scoase două şerveţele. Obişnuia să plângă din empatie, mai ales când era vorba despre un membru al familiei. Şi, cu toate că nu exista o legătură de sânge între ele, Margo îi era rudă. Îi devenise rudă când Kate, în vârstă de opt ani şi rămasă orfană, fusese adoptată şi iubită de soţii Templeton.

— Poftim, suflă-ţi nasul, îi ordonă scurt. Inspiră adânc. Bea-ţi cafeaua. Nu mai nu plânge. Ştii că o să mă apuce şi pe mine.

— Laura pur şi simplu a deschis uşa şi m-a lăsat să intru.

Margo îşi şterse lacrimile şi se luptă să-şi păstreze tonul neutru din voce.

— Doar „bun venit acasă” şi „culcă-te”.

— Ce credeai c-o să facă, să te arunce în stradă?

Margo scutură din cap.

— Nu, nu Laura. Toată povestea asta urâtă s-ar putea răsfrânge asupra ei. Cu siguranţă presa va exploata în curând aspectul ăsta – prietenia din copilărie între o vedetă căzută în dizgraţie şi o persoană din înalta societate.

— E cam tras de păr, spuse sec Kate. Nimeni din Statele Unite nu te consideră o adevărată vedetă.

Neştiind dacă să o interpreteze ca pe o insultă sau ca pe o glumă, Margo se lăsă pe spate.;

— Sunt un nume mare în Europa. Eram.

— Aici suntem în America, draga mea. Media înghite un peştişor ca tine cât ai clipi.

Margo îşi încreţi buzele şi făcu o mutră îmbufnată.

— Mersi mult.

Dădu la o parte plapuma şi se ridică. Prietena ei îi cercetă trupul gol înainte de a întinde mâna după capotul pe care Laura îl aşezase pe tăblia patului.

Corpul desprins din posterele de la mijlocul revistelor (sâni apetisanţi, talie îngustă, şolduri subţiri şi lungi, picioare periculoase) nu fusese grav afectat de scandal. Dacă n-ar fi ştiut adevărul, Kate ar fi zis că silueta pe care o afişa prietena ei se datora mai degrabă tehnologiei moderne decât zânei bune a genelor.

— Ai mai slăbit puţin. Cum de nu ţi se micşorează şi ţâţele?

— Eu şi Satana avem o înţelegere. Pe vremuri făceau parte din fişa postului meu.

— „Pe vremuri"?

Margo îşi strânse capotul în jurul taliei. Era al ei, un i vârtej lung din falduri de mătase în nuanţa fildeşului. Evident, Laura îi adusese bagajul.

— Majoritatea oamenilor din publicitate nu vor

ca traficante de droguri vinovate de adulter să le promoveze produsele.

Ochii lui Kate se întunecară. Nu avea să tolereze pe nimeni care vorbea astfel despre Margo. Nici măcar pe Margo.

— Ţi-au fost retrase toate acuzaţiile privind drogurile.

— N-au avut nicio dovadă ca să înceapă urmărirea penală. E cu totul altceva.

Ridică din umeri, apoi merse la fereastră pentru a o deschide şi a simţi adierea vântului de după-amiază.

— Tu mereu mi-ai spus că îmi caut necazurile cu lumânarea. Presupun c-am găsit exact ce-am căutat.

— Asta-i o prostie.

Revoltată, Kate sări în picioare şi începu să se plimbe de colo, colo, ca o pisică furioasă. Îşi băgă automat mâinile în buzunare, în căutarea omniprezentului pachet de Tums[1]. Deja o ardea stomacul.

— Nu-mi vine să cred că accepţi totul fără să crâcneşti. N-ai făcut nimic pentru a te apăra.

Atinsă în punctul sensibil, Margo se întoarse, gata să reacţioneze, dar Kate turuia mai departe şi îşi arunca în gură pastile Tums ca pe nişte bomboane, în vreme ce se învârtea precum o furtună prin încăpere.

---

1 Medicament cu efect antiacid (n.tr.)

— Sigur, ai dat dovadă de prea puţină judecată şi de o incredibilă lipsă de bun-simţ. Este evident că ai gusturi îndoielnice în privinţa bărbaţilor, iar alegerile tale în materie de stil de viaţă nu sunt nici pe departe admirabile.

— Sunt sigură că pot conta pe tine să depui mărturie în privinţa asta, dacă o să fie nevoie, bombăni Margo.

— Dar, continuă Kate ridicând o mână pentru a-şi sublinia ideea, n-ai făcut nimic ilegal, nimic care să justifice ruinarea carierei. Dacă vrei să-ţi petreci viaţa pozând, astfel încât oamenii să dea fuga şi să cumpere cine ştie ce şampon sau cremă ridicol de scumpă, ori apărând în imagini care îi fac pe bărbaţi să-şi piardă douăzeci de puncte din IQ la prima vedere, nu poţi lăsa povestea asta să te oprească.

— Sunt conştientă de faptul că, undeva, în tot discursul ăsta al tău, a existat şi o tentativă de sprijin moral, spuse Margo după o clipă de gândire. Trebuie doar s-o descopăr după ce dau la o parte judecata mea slabă, gusturile îndoielnice şi cariera mea nebunească. Apoi, trebuie să-mi amintesc că tu ai o judecată mereu fără cusur, gusturi perfecte şi o carieră strălucită.

— E adevărat.

Acum, Margo devenise roşie în obraji şi scotea flăcări din priviri. Uşurată, Kate rânji..

— Eşti frumoasă când te înfurii.

— Oh, mai taci!

Margo se îndreptă spre uşile terasei, le deschise şi ieşi pe uriaşul balcon din piatră care adăpostea o grădină miniaturală de zorele şi toporaşi.

Vremea era senină şi plăcută, una dintre acele zile nespus de frumoase, scăldată în razele aurii ale soarelui, adăpostită de cerul albastru, înmiresmată de flori.

Domeniul familiei Templeton, Big Sur, i se desfăşura înaintea ochilor, cu grădinile şi zidurile sale netede din piatră, cu graţioasele tufişuri ornamentale şi cu falnicii arbori seculari. Frumoasele grajduri ornamentate cu stuc, care acum nu mai erau folosite, semănau cu o cabană din sud. Margo abia dacă putea întrezări sclipirea apei din piscină şi, dincolo de ea, un elegant pavilion de vară, pavoazat cu noptiţe arătoase.

Îşi amintea că îşi petrecuse o bună bucată de vreme visând, în acel pavilion inundat de flori. Imaginându-se o doamnă rafinată, în aşteptarea unui iubit chipeş şi devotat.

— De ce ţi-ai dorit să pleci de aici?

— Nu ştiu.

Kate veni în spatele ei şi îi cuprinse umerii cu braţul. Chiar şi pe tocuri tot îi mai lipseau vreo doi centimetri ’ ca să ajungă la înălţimea de un

metru şaptezeci şi cinci a; lui Margo, dar îşi trase prietena aproape şi o sprijini.

— Îmi doream să devin cineva. O persoană orbitor de strălucitoare. Îmi doream să cunosc oameni strălucitori, să fac parte din lumea lor. Eu, fata menajerei, să zbor spre Roma, să mă bronzez pe Riviera, să strălucesc pe pârtiile din Saint Moritz.

— Ai făcut toate astea.

— Chiar şi mai multe. De ce nu mi-a fost niciodată! de ajuns, Kate? De ce a existat mereu o parte din mine, care îşi mai dorea ceva? Doar un singur lucru, pe care nu puteam pune mâna. N-am reuşit niciodată să-mi dau seama care era acela. Nici acum, când s-ar putea să le fi pierdut pe celelalte, tot nu m-am lămurit.

— Mai ai timp, spuse Kate pe un ton liniştit. O mai ştii pe Seraphina?

Buzele lui Margo se curbară puţin când îşi aminti cum stătuse cu o seară în urmă pe stâncile Seraphinei. Când îşi amintise toate acele zile leneşe în care ea, Kate şi Laura discutaseră despre tânăra spaniolă, dar şi concluziile la care ajunseseră.

— Ea n-a aşteptat să vadă, spuse Margo rezemându-şi capul de al lui Kate. Ea nu s-a oprit să afle ce îi putea oferi restul vieţii.

— Iată acum şansa ta de a aştepta şi de a afla.

— Ei bine, răspunse Margo răsuflând îndelung,

oricât de fascinant ar suna, s-ar putea să nu am timp să aştept. Cred că navighez pe ape furtunoase din punct de vedere financiar.

Se trase înapoi şi încercă să afişeze un zâmbet însorit.

— Mi-ar fi de folos ajutorul tău profesional. M-am gândit că o femeie cu un MBA la Harvard poate să-mi descifreze registrele contabile prost ţinute şi dezorganizate. Vrei să încerci?

Kate se sprijini de balustradă. Zâmbetul n-o păcălea câtuşi de puţin. Şi ştia că dacă Margo îşi făcea probleme pentru ceva atât de neînsemnat cum erau banii, atunci se afla într-o situaţie disperată.

— Am la dispoziţie tot restul zilei. Pune nişte haine pe tine şi hai să ne apucăm de treabă.

Margo ştia că era de rău. Se aştepta să fie de rău. Dar, judecând după mârâielile şi şuierăturile lui Kate, înţelese că trebuia să fie al naibii de rău.

După prima oră, se feri din calea lui Kate. Nu era de niciun folos să se uite peste umărul ei şi să fie luată la rost, aşa că se ocupă cu despachetatul, cu atârnatul atent pe umeraşe al rochiilor care fuseseră aşezate neglijent în şifonierul din lemn de trandafir, cu împăturitul meticulos al puloverelor din sertarul înmiresmat al măsuţei de toaletă cu oglindă.

Răspundea la întrebările ocazionale ale lui

Kate şi îi tolera mai mult decât ocazionalele abuzuri verbale. O recunoştinţă disperată o cuprinse atunci când Laura deschise uşa.

— Scuze că am întârziat atât de mult. N-am putut…

— Linişte. Încerc să fac miracole aici.

Margo arătă cu degetul mare spre terasă.

— Lucrează la registrele mele contabile, îi explică

Laurei când ieşiră afară. Nici nu-ţi imaginezi ce-a scos din servietă. Un laptop mic, un calculator, care sunt sigură că poate face ecuaţii pentru o navă spaţială, chiar şi un fax.

— E genială.

Laura se aşează oftând pe unul dintre scaunele din fier forjat şi se descălţă de pantofi.

— Neamul Templeton ar angaja-o cât ai bate din palme, dar e prea încăpăţânată ca să accepte ideea de a lucra pentru familie. Firma Bittle and Associates este norocoasă că o are.

— Ce-i cu porcăria asta despre alge? strigă Kate.

— E un tratament spa, răspunse Margo. M-am gândit că e deductibil deoarece…

— Lasă-mă pe mine să mă ocup cu gânditul. Cum dracu’ ai reuşit să le datorezi cincisprezece mii de dolari celor de la Valentino? Câte haine poţi purta?

Margo se aşează.

— Probabil n-ar fi o chestie isteaţă să-i spun că banii ăia i-am dat pe o singură rochie de cocktail.

— Aş zice că nu, încuviinţă Laura. Fetele o să se întoarcă de la şcoală cam într-o oră. Întotdeauna o înveselesc. O să organizăm o cină în familie ca să-ţi sărbătorim întoarcerea acasă.

— I-ai spus lui Peter că sunt aici?

— Bineînţeles. Ştii, cred că o să mă asigur că avem şampanie la rece.

Înainte ca Laura să se poată ridica, Margo îi acoperi mâna.

— Nu e încântat de veste.

— Nu fii prostuţă. Sigur că e încântat, protestă Laura, în timp ce începuse să-şi învârtă verigheta pe deget, semn cert că era agitată. Mereu se bucură să te vadă.

— Laura, nu cei aproape douăzeci şi cinci de ani de când te cunosc îmi permit să-mi dau seama că mă minţi, ci faptul că eşti jalnică la chestia asta. El nu mă vrea aici.

Scuzele îi stăteau pe limbă, dar n-aveau niciun rost. Era adevărat, recunoscu Laura, niciodată nu stăpânise abilitatea de a minţi.

— Asta e casa ta. Peter înţelege, chiar nu e întru totul mulţumit de situaţie. Eu te vreau aici, Annie te vrea aici, iar fetele sunt încântate de prezenţa ta. Acum n-o să mă duc doar să văd de şampanie, ci o să aduc şi sus o sticlă.

— Bună idee, aprobă Margo, gândindu-se că va

trebui să-şi amâne pentru mai târziu grijile legate de sentimentul de vinovăţie. Poate o va ajuta pe Kate să mă ţină pe profit.

— Ipoteca asta este scadentă de cincisprezece zile, strigă Kate. Şi ţi-ai depăşit limita la Visa. Dumnezeule, Margo!

— O să aduc două sticle, hotărî Laura, şi îşi păstră zâmbetul până când ieşi din camera lui Margo.

Merse într-a ei, dorindu-şi o clipă de singurătate. Crezuse că îşi depăşise furia, dar nu era adevărat. Mânia era încă acolo, realiză Laura, puternică şi lăsându-i un gust amar în gură. Ca s-o alunge, începu să se plimbe încolo şi încoace prin salon. Încăperea devenise mai mult un sanctuar. Venea aici, se închidea printre culorile şi miresmele calde, apoi îşi spunea că avea scrisori cărora trebuia să le răspundă ori vreo broderie de terminat.

Dar, de cele mai multe ori, venea aici pentru a se elibera de o emoţie care o sufoca.

Poate că ar fi trebuit să se aştepte la reacţia lui Peter, să fie pregătită pentru ea. Dar nu fusese. De la o vreme parcă nu mai era pregătită pentru nicio reacţie de-a lui Peter. Cum se face că după zece ani de căsnicie părea să nu-l cunoască deloc?

Trecuse pe la biroul lui în drum spre casă, după întâlnirea cu comitetul pe tema Balului de

Vară. Fredonase o melodie în vreme ce luase liftul privat către apartamentul din Templeton Monterey. Peter îl prefera, în locul birourilor directoriale de la parterul clădirii. Era mai liniştit, spunea el, ceea ce îl ajuta să se concentreze.

Judecând după zilele pe care şi le petrecuse asistând şi învăţând mersul afacerilor în inima departamentelor de vânzări şi rezervări, Laura trebuia să-i dea dreptate. Poate că apartamentul îl separa de pulsul hotelului, de oameni, dar Peter îşi cunoştea meseria.

Frumuseţea pură a acelei zile, adăugată plăcerii de a-şi fi văzut vechea prietenă din nou acasă, o însenina. Traversase cu pas vioi covorul argintiu către recepţia aerisită.

— Oh, bună ziua, doamnă Ridgeway.

Recepţionera îi adresă un zâmbet scurt, însă continuă să lucreze şi nu o privi în ochi.

— Cred că domnul Ridgeway este într-o şedinţă, dar daţi-mi voie să-l sun şi să-i spun că sunteţi aici.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, Nina. N-am să-i răpesc decât vreo câteva minute din timp.

Se îndreptă către sala de aşteptare, acum goală şi tăcută. Scaunele din piele bleumarin erau noi şi la fel de scumpe ca mesele de epocă, lămpile şi picturile pe care Peter le comandase. Dar Laura presupunea că el avea dreptate.

Biroul trebuia dichisit. Aparenţele erau importante în afaceri. Erau importante pentru Peter.

Uitându-se însă pe fereastra enormă, se întrebă cum ar fi putut să-i pese cuiva de scaune din piele bleumarin când i se înfăţişa privirii o asemenea privelişte minunată a coastei mării.

Să stai să admiri felul în care se rostogoleau valurile, cum se întindeau la infinit; gheaţa care înflorea în nuanţe de roz şi pescăruşi albi care se roteau pe deasupra, sperând ca vreun turist să le ofere o gustare; bărcile din port, legănându-se ca nişte jucării scumpe şi lucitoare pentru bărbaţi îmbrăcaţi în sacouri bleumarin la două rânduri şi în pantaloni albi.

Se pierdu în peisaj şi aproape uită să-şi retuşeze rujul şi să se pudreze înainte ca recepţionera să-i spună să între.

Biroul lui Peter Ridgeway era pe măsura directorului executiv al hotelurilor Templeton, California. Cu mobila Ludovic al XIV-lea atent aleasă, cu superbele sculpturi şi tablouri reprezentând peisaje marine, părea la fel de erudit şi de fără cusur decorat ca însuşi omul care îl stăpânea. Când soţul ei se ridică din spatele mesei de lucru, zâmbetul Laurei se încălzi automat.

Era un bărbat frumos, numai bronz, aur şi un trup în formă, arătând excelent în elegantul

costum Savile Row. Se îndrăgostise de chipul acela, de ochii albaştri şi reci, de gura şi maxilarul ferm, aşa cum se îndrăgosteşte într-un basm o prinţesă de un prinţ. Şi, ca într-un basm, el o răpise pe când avea doar optsprezece ani. Peter fusese tot ce visase.

Îşi înălţă buzele pentru un sărut, dar primi un pupic absent pe obraz.

— N-am mult timp, Laura. Am şedinţe toată ziua.

Rămase în picioare, cu capul plecat într-o parte, cu o foarte subţire cută de iritare pe frunte.

— Ţi-am spus că e mai convenabil să suni înainte, pentru a fi sigură că te pot primi. Programul meu nu e la fel de flexibil ca al tău.

Zâmbetul ei păli.

— Îmi pare rău. N-am reuşit să discut cu tine aseară, iar când am sunat azi-dimineaţă erai plecat, aşa că…

— Am trecut pe la club pentru un scurt meci de golf şi o şedinţă la saună. Am avut o noapte foarte lungă.

— Da, ştiu.

„Ce mai faci, Laura? Ce mai fac fetele? Mi-a fost dor de tine.” Aşteptă o clipă, dar el nu spuse nimic din toate astea.

— Vii acasă diseară?

— Dacă reuşesc să mă întorc la lucru, o să pot

ajunge pe la şapte.

— Bine. Speram să poţi. O să organizăm o cină în familie. S-a întors Margo.

El îşi strânse buzele pentru o clipă, dar nu încetă să se uite la ceas.

— S-a întors?

— A ajuns aseară. Este foarte nefericită, Peter. Foarte obosită.

— Nefericită? Obosită?

Râsul lui fu scurt şi lipsit de amuzament.

— Nu mă miră, după ultima ei aventură.

Bărbatul recunoscu privirea din ochii soţiei sale şi îşi ţinu în frâu mânia. Nu era genul de om căruia să-i placă manifestările temperamentale, nici măcar ale sale.

— Pentru Dumnezeu, Laura, doar n-ai invitat-o să rămână!

— Nu se pune problema s-o invit. E casa ei.

Acum nu mai simţea neapărat furia, cât epuizarea. Peter se aşeză şi oftă îndelung.

— Laura, Margo e fiica menajerei noastre. Asta nu înseamnă că Templeton e căminul ei. Rişti să întreci măsura cu loialităţile din copilărie.

— Nu, spuse calm Laura. Nu cred că risc nimic. Are necazuri, Peter, şi nu discutăm aici dacă ele sunt sau nu din vina ei. Are nevoie de prietenii şi de familia ei.

— Numele ei apare în toate ziarele, la ştiri, în fiecare emisiune tabloidă sângeroasă de la

televizor. Sex şi droguri, pentru numele lui Dumnezeu!

— I-au fost retrase acuzaţiile cu privire la droguri, Peter, şi, cu siguranţă, nu e prima femeie care s-a îndrăgostit de un bărbat însurat.

Vocea lui căpătă acel ton de răbdare plictisită care întotdeauna o scotea din sărite.

— O fi adevărat, dar discreţia nu e un cuvânt pe care Margo să pară a-l cunoaşte. Nu pot permite ca numele ei să fie legat de al nostru şi să ne pericliteze poziţia în comunitate. N-o vreau în casa mea.

Asta o făcu pe Laura să-şi ridice capul, alungându-i orice gând de a-l împăca.

— E casa părinţilor meu, îi replică ea, fiecare cuvânt clocotind de furie. Noi stăm în ea, Peter, pentru că ei au vrut să fie locuită şi iubită. Ştiu că mama şi tatăl meu ar fi primit-o pe Margo cu braţele deschise, şi la fel fac şi eu.

— Înţeleg.

Bărbatul îşi aşeză mâinile pe birou.

— E o împunsătură pe care n-ai mai încercato de ceva vreme. Eu locuiesc în casa Templeton, lucrez pentru imperiul Templeton şi mă culc cu moştenitoarea Templeton.

„Când te deranjezi să mai treci pe acasă”, gândi Laura, dar se abţinu.

— Tot ce am se datorează generozităţii Templeton.

— Cu siguranţă nu e adevărat, Peter. Eşti propriul tău stăpân, un hotelier experimentat şi de succes. Nu există niciun motiv să transformi o discuţie despre Margo într-o ceartă.

Măsurând-o, el încercă o altă abordare.

— Nu te deranjează, Laura, să ai o femeie cu reputaţia ei în preajma copiilor tău? Cu siguranţă vor auzi bârfele, iar Allison, cel puţin, e îndeajuns de mare ca să înţeleagă câte ceva din ele.

Roşeaţa îi urcă Laurei în obraji, apoi se stinse.

— Margo e naşa lui Aii şi cea mai veche prietenă a mea. E binevenită în casa Templeton atâta vreme cât eu voi trăi acolo, Peter.

Îşi îndreptă umerii şi îl privi drept în ochi.

— Ca să folosesc cuvinte pe înţelesul tău: termenii aceştia nu sunt negociabili. Cina e la şapte şi jumătate, dacă reuşeşti să ajungi.

Ieşi cu paşi mari şi îşi stăpâni impulsul de a trânti uşa în urma ei.

Acum, singură în camera ei, se lupta cu furia reînviată. Nu-i era de niciun folos să-şi piardă controlul, n-o făcea decât să se simtă proastă şi vinovată. Aşa că avea să se calmeze, apoi să afişeze falsa imagine blajină cu care începuse să se obişnuiască atât de tare.

Era important să-şi amintească faptul că Margo avea nevoie de ea. Şi îi devenea dureros de limpede că soţul ei nu avea.

— Pot să-ţi încerc parfumul, mătuşă Margo? Cel din sticluţa aurie, frumoasă. Te rog!

Margo privi în jos către feţişoara plină de speranţă a Kaylei. Dacă s-ar fi dat audiţii pentru îngeri, medită ea, micuţa asta, cu ochii ei de un cenuşiu blând şi cu gropiţele sclipitoare, ar fi obţinut rolul fără discuţie.

— Doar câteva picături.

Margo scoase dopul şi pufăi câte puţin după fiecare din urechile Kaylei.

— O femeie trebuie doar să-şi facă simţită prezenţa.

— Cum aşa?

— Pentru că misterul e un condiment.

— Ca piperul?

Aii, care avea cu trei ani mai mult decât cei şase ani ai Kaylei, pufni, dar Margo o luă pe Kayla pe genunchi şi îşi lipi nasul de ea.

— E un fel de-a spune. Vrei un strop, Aii?

Aproape salivând lângă fascinantele sticluţe şi cutiuţe de pe măsuţa de toaletă, Aii se strădui să pară nonşalantă.

— Poate, dar nu vreau la fel ca ea.

— Altceva, atunci. Ceva…

Jucând teatru, Margo îşi flutură mâna când deasupra unei sticluţe, când deasupra alteia.

— Obraznic şi îndrăzneţ.

— Şi misterios, interveni Kayla.

— Bravo. Iată.

Fără să stea pe gânduri, Margo sacrifică vreo câteva picături dintr-un parfum de două sute de dolari uncia. Era noua marcă Tigre de la Bella Donna. Probabil avea douăzeci de sticluţe superbe, lucrate de mână, în apartamentul ei din Milano.

— Ai mai crescut, remarcă ea şi trase de buclele aurii ce se revărsau pe umerii lui Aii.

— Sunt destul de mare încât să-mi găuresc urechile, dar tati nu mă lasă.

— Bărbaţii pur şi simplu nu înţeleg lucrurile astea.

Şi pentru că ea înţelegea perfect, îi bătu uşor obrazul lui Aii, după care o mută pe Kayla pe genunchi.

— Cochetăria e privilegiul femeii.

Aruncându-i fetiţei un zâmbet încurajator în oglindă, reveni la desăvârşirea machiajului.

— Mama ta o să-l convingă.

— Nu poate să-l convingă de nimic. El nu ascultă niciodată.

— Este foarte ocupat, spuse Kayla solemn. Trebuie să muncească şi să muncească pentru ca noi să avem o poziţie.

— Pentru ca noi să nu ne pierdem poziţia, o corectă Aii şi dădu ochii peste cap.

Kayla nu pricepea nimic, îşi spuse ea. Mama pricepea uneori, iar mătuşa Kate ştia întotdeauna să asculte, dar Aii spera că

strălucitoarea şi misterioasa mătuşă Margo avea să priceapă totul.

— Mătuşă Margo, o să rămâi acum, după ce ţi s-au întâmplat lucrurile alea rele?

— Nu ştiu.

Maro îşi puse jos rujul cu un pocnet scurt.

— Mă bucur că eşti acasă, spuse Aii cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Şi eu.

Emoţiile nestatornice se zvârcoleau iar. Se ridică iute, luând-o pe fiecare copilă de mână.

— Hai să mergem jos şi să vedem dacă e ceva amuzant de mâncat înainte de cină.

— O să servim aperitive în salonul din faţă, spuse Aii semeaţă, apoi chicoti. Rareori putem sta treze pentru o cină cu aperitive.

— Stai lângă mine, puştoaico.

Margo se opri în capul scării curbate.

— Hai să ne facem intrarea. Bărbiile sus, privirile plictisite, burţile supte, degetele plimbându-se nepăsătoare pe balustradă.

Era la jumătatea drumului în spatele fetelor când îşi văzu mama la baza treptelor. Ann stătea cu mâinile încrucişate la piept şi cu o expresie solemnă pe chip.

— Ah, Lady Allison, Lady Kayla, suntem onorate că v-aţi putut alătura nouă în seara aceasta. Gustările sunt servite în salonul din faţă.

Aii îşi înclină capul cu un aer regal.

— Mulţumesc, domnişoară Annie, reuşi să spună, după care se repezi pe urmele surorii sale.

Abia când ajunse la ultima treaptă, Margo zări sclipirea din ochii mamei sale. Pentru prima dată de când se întorsese, cele două îşi zâmbiră cu uşurinţă.

— Uitasem cât de amuzante sunt.

— Domnişoara Laura creşte doi îngeraşi.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. A făcut tot ce trebuie… tot ce eu n-am făcut. Mamă, îmi pare rău…

— N-o să discutăm despre asta acum.

Dar Ann îşi puse o mână peste a fiicei sale pe stâlpul balustradei.

— Mai târziu… Acum eşti aşteptată.

Dădu să plece, apoi se opri.

— Margo, domnişoara Laura are la fel de multă nevoie de o prietenă cum ai şi tu. Sper că-i vei fi o prietenă bună.

— Dacă s-a întâmplat ceva, spune-mi.

Ann clătină din cap.

— Nu-i treaba mea. Tu doar fii o prietenă bună.

Se îndepărtă, lăsând-o pe Margo să între singură în salon.

Aii deja traversa încăperea, cu limba între dinţi, ţinând în mâini un pahar înalt de şampanie.

— Ţi-am turnat-o chiar eu.

— Păi, atunci trebuie să o beau.

Margo luă paharul şi cercetă camera. Laura o ţinea pe Kayla în braţe, sprijinită de şold, iar Kate încerca gustările aranjate pe un platou din argint georgian. Un foc molcom pâlpâia în vatra încadrată de lazurit bogat. Uluitoarea oglindă curbată de deasupra poliţei căminului reflecta antichităţi, porţelanuri delicate şi lumina rozalie a unei veioze în formă de glob pământesc.

— În cinstea faptului că suntem acasă, printre prieteni, spuse Margo şi sorbi din şampanie.

— Mănâncă nişte minipateuri din astea, îi ordonă Kate cu gura plină. Sunt scandalos de bune.

La naiba, gândi Margo, greutatea ei nu prea mai era o problemă arzătoare. Luă o gură şi gemu de plăcere.

— Doamna Williamson a rămas o minune. Doamne, trebuie să aibă vreo optzeci de ani deja.

— Şaptezeci şi trei, împliniţi în noiembrie, o corectă Laura. Şi tot mai poate să facă un sufleu de ciocolată incredibil.

Îi făcu semn cu ochiul Kaylei.

— Umblă vorba că l-ar pregăti pentru diseară.

— Tati zice că doamna Williamson ar trebui scoasă la pensie, iar noi ar trebui să avem un bucătar-şef francez, la fel ca familia Barrymore, din Cârmei.

Aii gustă şi ea nişte pateuri doar pentru că

Margo făcuse la fel.

— Bucătarii francezi sunt cu nasul pe sus.

Pentru a exemplifica, Margo îşi puse un deget sub nas, astfel încât să-l ridice în aer.

— Şi niciodată n-o să facă pentru fetiţe tarte cu jeleu din resturi de aluat.

— A făcut asta şi pentru tine?

Imaginea o încântă pe Aii.

— Te-a lăsat să presezi marginile?

— Absolut. Trebuie să recunosc, mama ta se pricepea cel mai bine. Conform doamnei Williamson, eu eram prea nerăbdătoare, iar pe Kate o preocupa prea tare să-i iasă perfect, dar mama ta avea un simţ aparte. Ea era campioană la făcut tarte cu jeleu.

— Una dintre reuşitele mele majore.

Margo sesiză nota tăioasă din tonul Laurei şi înălţă o sprânceană. Ridicând din umeri, Laura o lăsă pe Kayla la picioarele ei.

— E o rochie fabuloasă, Margo. Milano sau Paris?

— Milano.

Dacă Laura voia să schimbe subiectul, putea să-i facă pe plac. Pozã, cu capul înclinat într-o parte şi o mână în şold. Mătasea strâmtă de culoare neagră i se modela pe trup, oprindu-se undeva în dreptul coapselor. Decolteul adânc, pătrat, lăsa să se întrevadă despicătura dintre sâni, în vreme ce mânecile diafane îi coborau de

la curbura umerilor până la încheieturile pe care străluceau două brăţări gemene cu diamante.

— O chestiuţă pe care am luat-o de la un nou designer obraznic.

— O să îngheţi până la sfârşitul serii, comentă Kate.

— Nu şi când am inima atât de caldă. Îl aşteptăm pe Peter?

— Nu, hotărî Laura pe loc, apoi îşi ascunse enervarea când dădu cu ochii de privirea îngrijorată a lui Aii. Se temea că şedinţele o să se prelungească, deci nu se poate şti când o să scape. O să începem cina fără el.

O luă pe Kayla de mână, apoi se uită la Ann, care apăruse în prag.

— Îmi cer scuze, domnişoară Laura, aţi primit un telefon.

— O să răspund din bibliotecă, Annie. Mai luaţi un pahar de şampanie, sugeră ea, pornind apoi spre ieşire. Nu durează mult.

Margo şi Kate schimbară o privire cu subînţeles, ce voia să spună că vor discuta mai târziu. Deliberat voioasă, Margo dădu peste cap paharele şi se lansă într-o poveste despre jocurile de noroc de la Monte Carlo. Când Laura se întoarse, copilele o ascultau cu ochii mari, iar Kate clătina din cap.

— Eşti nebună, Margo. Să pariezi douăzeci şi cinci de mii pe o rotaţie a unei biluţe de argint.

— Hei, am câştigat. De data aceea, completă Margo şi scoase un ofta, amintindu-şi.

— Era tati? vru să ştie Aii şi se repezi s-o tragă de mână pe mama ei. Vine?

— Nu.

Distrasă, femeia îşi trecu degetele prin părul fetiţei.

— Nu era tati, scumpo.

Nu era însă atât de distrasă încât să nu observe cum fiica ei îşi lăsă umerii în jos. Ca s-o aline, se lăsă pe vine şi zâmbi.

— Dar am primit nişte veşti bune. Ceva special.

— Ce? O petrecere?

— Şi mai bine.

Laura o sărută pe Aii pe obraz.

— Unchiul Josh vine acasă.

Margo se prăbuşi pe braţul canapelei şi descoperi că simţea nevoia să înghită şampania pe nerăsuflate.

— Minunat, murmură ea. Pur şi simplu minunat.

Capitolul 4

Joshua Conway Templeton era genul de om care făcea lucrurile în ritmul şi în felul lui. Conducea către sud dinspre San Francisco pentru că se hotărâse să nu zboare până la Monterey, de la Londra. Putea să-şi scuze ocolul pretinzând că hotelul Templeton San Francisco

avea nevoie de o verificare rapidă, dar acea locaţie reprezentativă pentru familie funcţiona ca un ceas elveţian.

Simplul adevăr era că, la un moment dat pe parcursul zborului, se hotărâse să-şi cumpere o maşină.

Şi era o scumpete.

Micuţul Jaguar mugea de-a lungul Autostrăzii 1 asemenea unui nerăbdător cal pursânge, aflat la start de cursă. Luă o curbă largă, lină, la o sută doisprezece kilometri la oră, şi rânji.

Aici era casa lui, pe coasta asta aspră şi singuratică. Condusese pe spectaculoasa autostradă de pe coasta Amalfi din Italia, accelerase prin fiordurile norvegiene, dar nici măcar frumuseţea lor, care îţi oprea inima în loc, nu se putea compara cu drama pură a peisajelor din Big Sur.

Regiunea avea multe de oferit – plaje sclipitoare şi golfuleţe scânteietoare; stânci ce se întindeau sfidător din oceanul sălbatic, spre cerul străvechi; păduri gânditoare; surpriza unui pârâu ce se revărsa dintr-un canion asemenea argintului lichid. Erau kilometri întregi de linişte, întrerupţi doar de zarva pescăruşilor şi de focul rece al valurilor înspumate. Splendoarea lor îi punea mereu un nod în gât. Pe oriunde fusese, indiferent cât de mult călătorise prin străinătate, acest unic loc de pe glob îl atrăgea mereu.

Aşa că se întorcea acasă, în ritmul şi în felul lui. Testa imprudent Jaguarul în curbele periculoase şi întortocheate ce se prăbuşeau către stâncile zimţate şi oceanul nemilos. Apăsa pedala de acceleraţie pe bucăţile de drum drept şi râdea când vântul se năpustea asupra lui.

Nu graba era cea care îl îmboldea, ci simpla dragoste de viteză şi de risc. Se gândi că avea timp. O grămadă. Şi urma să-l folosească.

Era îngrijorat în privinţa Laurei. La telefon simţise ceva în vocea surorii sale, care îl alertase. Ea vorbise ca de obicei, dar, la urma urmei, Laura spunea mereu ce trebuia. Hotărî să facă nişte cercetări la faţa locului.

Avea afaceri de care trebuia să se ocupe. Fusese încântat să lase biroul executiv al hotelurilor Templeton din California pe mâna lui Peter. Tabelele contabile pur şi simplu nu-l interesau. Pe el îl pasionau podgoriile, fabricile, ba chiar şi administrarea cotidiană a unui aglomerat hotel de cinci stele, dar bilanţurile erau problema lui Peter, nu a lui.

În cea mai mare parte a ultimului deceniu se bucurase de libertatea de a călători prin Europa, făcând verificări din loc în loc, supervizând renovările necesare, refăcând schimbările de politică în lanţul familiei. Vinării în Franţa şi Italia, plantaţii de măslini în Grecia, livezi în Spania. Şi, desigur, hotelurile, cele de la care

pornise totul.

Josh înţelegea şi susţinea vechiul concept al familiei Templeton conform căruia diferenţa dintre un hotel oarecare şi un Templeton era faptul că ei serveau propriile vinuri, foloseau propriile uleiuri, propriile fructe şi legume, îşi fabricau propriile aşternuturi. Produsele Templeton erau întotdeauna oferite în hotelurile Templeton. Şi o parte din treaba lui era să se asigure că ele erau bine folosite.

Titulatura lui Josh putea fi cea de vicepreşedinte executiv, dar, în esenţă, el era un depanator. Ocazional gestiona sau superviza administrarea câtorva dintre aspectele legale mai complexe. Era de aşteptat ca un om cu o diplomă de Drept obţinută la Harvard să se implice direct. Totuşi, îi prefera pe oameni hârtiilor şi se bucura să urmărească o recoltare, să bea ouzo împreună cu angajaţii ori să încheie o afacere în compania unui pahar de şampanie Cristal şi a unei porţii de morun alb, servite în restaurantul lui Robuchon[2] din Paris.

Şarmul lui era cel mai valoros activ pentru imperiul Templeton, aşa spunea mama lui. Josh se străduia să n-o dezamăgească, pentru că, în

---

2 Joel Robuchon (n. 7 aprilie 1945), bucătar-şef şi restaurator de origine franceză. Administrează o duzină de restaurante în mai multe oraşe mari ale lumii şi a fost recompensat cu un total de 28 de stele Michelin, cel mai mare număr adunat vreodată de un bucătar-şef. (n.tr.)

ciuda unui stil de viaţă oarecum nechibzuit, îşi lua foarte în serios îndatoririle faţă de familie şi de afacere. Pentru el, cele două erau unul şi acelaşi lucru.

Şi, în vreme ce se gândea la familie, chiar când pietrişul îi ţâşnea de sub pneuri, făcându-i pe cei patru membri ai unei familii aflate într-un sedan, pe lângă care trecuse în goană, să caşte gurile de uimire, mintea îi zbură la Margo.

Avea să fie deprimată, îşi spuse. Zdruncinată, plină de căinţă, tristă. Nu că n-ar fi meritat. Buzele i se curbară, schiţând ceva între zâmbet şi rânjet dispreţuitor. Trăsese nişte sfori, încasase nişte poliţe şi, în general, executase un dans îndrăcit pentru a se îngriji ca lui Margo să-i fie retrase rapid absolut toate acuzaţiile penale din Atena.

La urma urmei, Templeton Atena era un hotel vechi, distins şi, împreună cu Templeton Resort Atena, atrăgea o grămadă de bani în ţară.

Nu putea face mare lucru în privinţa scandalului ori a daunelor pe care acesta urma să le provoace carierei pe care ea şi-o clădise în Europa. Dacă puteai numi carieră aruncatul de priviri languroase către un aparat foto.

Margo va trebui, pur şi simplu, să depăşească momentul, hotărî Josh, zâmbetul lui căpătând acum o urmă de aroganţă. Şi intenţiona s-o ajute. În felul lui.

Dintr-un vechi obicei, de care abia dacă era conştient, se apropie de marginea drumului şi frână, cu scrâşnet de cauciucuri. Acolo, pe coama dealului colţuros, înconjurat de copaci înverziţi de primăvară și de viţe-de-vie din care se revărsau muguri bogaţi, se afla căminul lui.

Piatra şi lemnul, două dintre resursele de care familia Templeton profitase, se înălţau pe pământul aspru. Structura originară cu două etaje fusese clădită de un strămoş pe post de casă la ţară şi rămăsese în picioare vreme de peste o sută douăzeci şi cinci de ani, supravieţuind furtunilor, inundaţiilor, cutremurelor şi trecerii timpului.

Generaţiile care urmaseră construiseră aripi suplimentare, întinzând-o ici şi colo, coborând, pentru a urma forma dealului. Turnuri gemene se înălţau sfidător, o adăugire după dorinţa tatălui său. Verande late din lemn şi terase solide din piatră se întindeau sub ferestrele înalte, arcuite, şi sub uşile largi de sticlă, pentru a oferi o panoramă cât mai bogată.

Florile şi copacii înfloreau în roz, alb sau galben. Culorile primăverii, se gândi Josh, proaspete şi ademenitoare. Iarba avea verdele blând şi fraged al începuturilor. Îi plăcea la nebunie felul în care se revărsa dintr-o bază pietroasă, crescând tot mai deasă şi mai bine întreţinută pe măsură ce se apropia de casă.

Pământul şi apa erau o parte la fel de intimă şi de complicată a clădirii pe cât erau finisajele curbate şi piatra scânteietoare.

Iubea casa pentru ceea ce era, pentru ceea ce fusese şi pentru ceea ce îi oferise. Îi încălzea inima faptul că o ştia pe Laura veghind asupra ei, îngrijind-o.

Plăcerea de a se afla, pur şi simplu, aici îl făcu să traverseze la repezeală şoseaua, să ţâşnească pe aleea şerpuitoare săpată în stâncă, apoi, uluit, să apese cu putere frâna pentru a evita să se izbească de o poartă înaltă din fier.

O privi încruntat pentru câteva clipe, înainte ca interfonul de lângă maşina lui să se declanşeze cu un bâzâit.

— Casa Templeton. Pot să vă ajut?

— Ce dracu’ e asta? Cine a pus nenorocirea asta?

— Eu… Domnule Joshua?

Recunoscând vocea, bărbatul se chinui să-şi potolească nervii.

— Annie, vrei să deschizi poarta asta ridicolă? Şi, dacă nu suntem sub asediu, lasă afurisenia asta deschisă!

— Da, domnule. Bine aţi venit acasă.

Ce naiba era în capul Laurei? se întrebă el în vreme ce poarta se retrase în tăcere. Templeton fusese mereu un loc primitor. Pe când era tânăr, prietenii lui obişnuiau să urce mereu panta

şerpuitoare, pe jos, pe biciclete, apoi cu maşinile. Ideea de a fi închisă, chiar şi de ceva atât de simplu ca o poartă, îi strică plăcerea trecerii de la drumul aspru, la peluze şi grădini atent îngrijite.

Prost dispus, înconjură insula centrală, cultivată magnific cu robuste plante perene de primăvară şi cu narcise ale căror capete se legănau în vânt. Îşi lăsă atât cheile, cât şi bagajul în maşină, apoi, vârându-şi mâinile în buzunare, urcă încântătoarele trepte vechi din granit, îndreptându-se spre terasa din faţă.

Uşa de la intrarea principală era ascunsă într-o adâncitură înaltă de trei metri şi arcuită, încadrată de mozaicuri complicate ce alcătuiau un model cu flori de bougainvillea purpurii, agăţătoare, model reflectat de spalierul de pe care boboci vii se revărsau deasupra arcului uşii. Întotdeauna se simţise ca şi cum ar fi intrat printr-o grădină.

Tocmai când întinse mâna către uşă, aceasta se deschise larg. Laura efectiv îi sări în braţe.

— Bine ai venit acasă, spuse ea, după ce îi acoperi faţa cu sărutări şi îl făcu să zâmbească din nou.

— Pentru o clipă am crezut că m-ai încuiat pe dinafară.

Nedumerirea din privirea ei îl făcu s-o apuce de bărbie. Un vechi obicei.

— Ce-i cu poarta?

— Oh!

Laura se îmbujoră, în vreme ce se trăgea înapoi şi îşi netezea părul.

— Peter s-a gândit că avem nevoie de siguranţă.

— Siguranţă? Tot ce trebuie să faci ca să ocoleşti poarta e să te caţeri pe nişte stânci.

— Pare sigură. Şi importantă.

Îi cuprinse în palme faţa fratelui său.

— La fel ca tine. Vreau să spun că pari important.

De fapt, i se părea că arată zburlit de vânt, periculos şi enervat. Pentru a-l linişti, îşi strecură un braţ pe sub al lui şi scoase sunete admirative la adresa maşinii de pe alee.

— De unde ţi-ai luat noua jucărie?

— Din San Francisco. Merge ca glonţul.

— Ceea ce explică faptul că ai ajuns cu o oră mai devreme decât erai aşteptat. Din fericire pentru tine, doamna Williamson a trudit în bucătărie toată dimineaţa ca şi prepare toate mâncărurile preferate ale dulcelui domnişor Josh.

— Spune-mi că o să mâncăm prăjituri cu somon la prânz, şi iert absolut orice.

— Prăjituri cu somon, confirmă Laura. Grisine, sparanghel, *foie gras* şi prăjitură Pădurea Neagră. O combinaţie de zile mari. Hai înăuntru

şi spune-mi totul despre Londra. De la Londra ai venit, nu?

— A fost doar o scurtă călătorie de afaceri. Mi-am luat câteva zile libere din Portofino.

— Oh, aşa e.

Laura intră în salon pentru a-i turna un pahar din apa minerală îmbuteliată de firma Templeton. Draperiile erau trase în lateral, aşa cum prefera ea, încadrând locurile de la fereastră, mai primitoare datorită câtorva perne colorate.

— Acolo te-am căutat când am auzit despre Margo.

— Îhmm.

Când primise telefonul Laurei, el deja muncea din greu în numele lui Margo, dar nu-i împărtăşi informaţia asta. În schimb, îşi trecu mâna nepăsător peste o tulpină de frezie îndesată împreună cu suratele ei într-o vază din porţelan Meissen.

— Deci, ce mai face?

— Am convins-o să stea o vreme pe marginea piscinei, s-o prindă soarele. Josh, e groaznic pentru ea. Arăta atât de istovită când a venit acasă. Bella Donna o să renunţe la serviciile ei ca reprezentată a lor. Contractul cu firma se apropie de termenul de reînnoire şi e aproape sigur c-o vor concedia.

— E greu.

Josh se aşează în fotoliul încăpător aflat cel mai aproape de şemineu şi îşi întinse picioarele.

— Ar putea să facă reclamă la crema de faţă a altcuiva.

— Ştii că nu e atât de uşor, Josh. Şi-a făcut un nume în Europa promovând Bella Donna. Era principala ei sursă de venit, iar acum i-a fost tăiată. Dacă ai dat vreo atenţie presei, ştii că şansele de a i se oferi ceva de genul ăsta aici, în State, sunt foarte mici spre deloc.

— Atunci, o să-şi ia o slujbă adevărată.

Loialitatea o făcu pe Laura să-şi ridice bărbia într-un gest brusc.

— Tu întotdeauna ai fost dur cu ea.

— Cineva trebuie să fie.

Dar ştia foarte bine că n-avea niciun rost să se certe cu sora lui din pricina lui Margo. Laura era mereu orbită de dragoste.

— OK, scumpo, îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. Treaba e că a avut parte de o nedreptate, dar viaţa este plină de aşa ceva. A tot adunat lire şi franci în ultimii câţiva ani. Tot ce trebuie să facă acum e să şadă pe portofoliu, să-şi lângă rănile şi să se gândească la ce urmează.

— Cred că e falită.

Vestea îl uimi suficient de mult încât să-l facă să-şi pună paharul deoparte.

— Cum adică „falită”?

— Adică a rugat-o pe Kate să se uite peste cifre. Kate n-a terminat încă, dar am senzaţia că e de rău. Margo ştie că e rău.

Lui Joshua nu-i venea să creadă. Studiase el însuşi pe îndelete contractul cu Bella Donna şi ştia că salariul, împreună cu bonusurile, ar fi trebuit s-o întreţină mulţumitor vreme de un deceniu.

Apoi, scoase un sunet de dezgust. De ce nu-i venea să creadă? Până la urmă, era vorba despre Margo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a făcut, şi-a azvârlit banii în Tibru?

— Păi, stilul ei de viaţă… La urma urmei, e o celebritate acolo şi…

Nu-şi făcea ea destule griji şi fără să trebuiască să dea explicaţii? se întrebă Laura.

— La naiba, Josh, nu sunt sigură, dar ştiu că s-a combinat cu nenorocitul ăla care a băgat-o în bucluc şi care s-a ocupat de cariera ei în ultimii patru ani.

— Toanta, mormăi el. Vine târâş acasă smiorcăindu-se.

— Nu s-a smiorcăit. Ar fi trebuit să mă aştept din partea ta să gândeşti aşa, continuă Laura. Ca toţi bărbaţii, de altfel. Niciunul dintre voi nu dă dovadă de loialitate sau de compasiune. Peter voia s-o arunce afară din casă, ca şi cum…

— Să încerce numai! murmură Josh cu o

sclipire periculoasă în ochi. Nu-i casa lui.

Laura deschise gura, apoi o închise la loc. Dacă nu se sfârşea curând cu caruselul ăsta emoţional în care se afla, atunci avea să-i sară ţandăra.

— Peter n-a crescut ca noi, împreună cu Margo. Nu e ataşat de ea aşa cum suntem noi. El nu pricepe.

— Nici nu trebuie, spuse Josh scurt, apoi se ridică. E la piscină?

— Da. Josh, să nu te duci acolo ca să te iei de ea. E şi aşa destul de nefericită.

Bărbatul îi aruncă o privire.

— Mă duc doar să-i mai pun nişte sare pe răni, după care cred că o să dau fuga afară şi o să iau la şuturi câţiva căţeluşi în drum spre a arunca în stradă nişte văduve şi orfani.

Buzele Laurei se curbară.

— Tu doar încearcă să fii înţelegător. O să luăm prânzul pe terasa sudică peste vreo jumătate de oră.

În felul acesta avea timp să pună pe cineva să ducă sus bagajul lui Josh şi să-l despacheteze aşa cum se cuvine.

Margo îi simţise prezenţa din clipa în care el părăsi aleea pavată şi păşi pe marginea piscinei. Nu-l văzuse, dar îl auzise, îl mirosise. În ceea ce-l privea pe Josh, avea un al şaselea simţ. Pentru că el nu scoase o vorbă, ci doar se aşeză pe unul dintre şezlongurile capitonate de pe terasa

piscinei, continuă să înoate.

Sigur, afară era prea frig pentru înot, dar simţea nevoia să facă ceva. Apa era îndeajuns de caldă. Din ea se ridicau aburi în aerul rece şi fiecare mişcare pe care o făcea îi aducea braţele în contact cu vântul răcoros.

Despică apa cu bătăi lungi, lente şi riscă să arunce o scurtă privire spre el. Bărbatul se uita în direcţia grădinii de trandafiri. Preocupat, i se păru ei.

Avea ochii Laurei, îşi spuse Margo. Mereu o surprindea să vadă adorabilii ochi cenuşii ai Laurei pe chipul lui Josh. Ai lui erau mai reci, se gândi ea, mai nerăbdători, şi uneori afişau un amuzament delicat la adresa lui Margo.

Se bronzase pe oarece meleaguri, remarcă ea în vreme ce se răsucea şi pornea înapoi de-a lungul piscinei. Căpătase doar o plăcută urmă de culoare, ce adăuga o notă de farmec chipului deja păcătos de frumos.

Ca persoană care recunoştea că trăsese lozul câştigător la loteria genelor, nu punea mare preţ pe simpla frumuseţe. La urma urmei, era doar o chestiune de soartă.

Soarta lui Joshua Templeton fusese mai bună.

Avea părul cu câteva nuanţe mai închis decât al surorii lui. Arămiu, îşi închipui Margo că se numea. Şi-l lăsase să crească puţin de la ultima lor întâlnire, care avusese loc… cu trei luni în

urmă, la Veneţia? Acum, pletele îi ajungeau aproape de gulerul unei cămăşi lejere din mătase ciocolatie, cu mânecile suflecate până la coate.

Josh avea, îşi aminti Margo, o gură senzuală, expresivă. Putea zâmbi fermecător, rânji într-un fel enervant şi, mai rău, şi-o putea curba într-un zâmbet atât de rece, încât reuşea să-ţi îngheţe sângele în vene.

Maxilarul era ferm şi, din fericire, lipsit de barbă, pe care şi-o lăsase pentru scurtă vreme pe când avea douăzeci de ani. Avea un nas drept, uşor aristocratic. Toate trăsăturile lui purtau amprenta succesului, a încrederii şi aroganţei, sclipind laolaltă, cu o scânteiere de pericol latent în ele.

Detesta să recunoască faptul că existase în adolescenţa ei o perioadă în care se simţise atât atrasă, cât şi înspăimântată de acea aură.

De un lucru era sigură. Josh era ultimul om căruia i-ar fi permis să vadă cât de mult o speriau acum prezentul şi viitorul. Ieşi deliberat din apă în partea mai puţin adâncă a piscinei. Stropii i se scurgeau de pe trup în vreme ce urca încet treptele. Îi era frig, dar mai degrabă s-ar fi transformat într-un cub de gheaţă decât s-o recunoască.

Ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că nu era singură, ridică o sprânceană şi zâmbi. Vocea îi era joasă, guturală, cu doar o urmă de

senzualitate.

— Măi să fie, Josh, lumea e prea mică.

Purta două bucăţi strâmte de material elastic de culoarea safirului. Avea forme voluptuoase, netede, cu pielea fină ca marmura lustruită şi lucioasă ca mătasea de calitate. Ştia că majoritatea bărbaţilor aruncau o singură privire la ce îi dăruise Dumnezeu şi treceau direct în modul fantezie.

Josh abia dacă îşi lăsă în jos ochelarii de soare Wayfarer şi o studie pe deasupra ramelor. Observă că slăbise şi că acea minunată piele a ei se făcuse ca de găină. Cu un gest frăţesc, îi aruncă un prosop.

— Dintr-o clipă în alta o să înceapă să-ţi clănţăne dinţii în gură.

Enervată, ea îşi aruncă prosopul în jurul gâtului şi strânse pumnii.

— E revigorant. Tu de unde ai picat?

— Din Portofino. Via Londra.

— Portofino. Unul dintre locurile mele preferate, chiar dacă familia Templeton n-are un hotel acolo. Ai stat la Splendido?

— Unde altundeva?

Dacă era îndeajuns de nebună încât să stea acolo şi să degere, el avea s-o lase. Josh îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate.

— Apartamentul din colţ, spuse ea, amintindu-şi. Unde stai pe terasă şi vezi golful, dealurile,

grădinile.

Aceasta fusese intenţia lui. Câteva zile în care să se relaxeze, să navigheze puţin. Dar fusese prea ocupat să negocieze prin telefon sau fax cu poliţia şi cu politicienii din Grecia, ca să se mai bucure de privelişte.

— Cum ţi s-a părut Atena?

Lui Josh aproape că îi păru rău când îi văzu ochii scăpărând, dar Margo îşi reveni iute.

— Oh, nu la fel de primitoare ca de obicei. O mică neînţelegere. S-a rezolvat. Totuşi, a fost enervant să mi se întrerupă croaziera.

— Sunt sigur că a fost, murmură el. Şi atât de lipsit de consideraţie din partea autorităţilor. Tot deranjul ăsta din pricina câtorva amărâte de kilograme de heroină.

Ea zâmbi cu uşurinţă.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Cu un aer neglijent, Margo se întinse către halatul pe care îl aşezase pe spătarul unui scaun. Nici măcar mândria nu avea să mai împiedice multă vreme tremuratul.

— Dar îmi prinde o scurtă vacanţă, o pauză după atâta rutină. A trecut multă vreme de când n-am mai reuşit să-mi fac timp cu adevărat pentru a le vizita pe Laura, pe Kate şi pe fete.

Îşi legă cordonul halatului şi aproape că oftă de uşurare.

— Şi pe tine, desigur, Josh.

Ştiind că îl scotea din sărite, se aplecă pentru a-l bate uşor pe obraz.

— Cât timp o să stai prin zonă?

El o prinse de încheietură, conştient la rândul lui că gestul o scotea din sărite, şi se ridică.

— Atât cât trebuie.

— Bine, atunci.

Margo părea să uite mereu că el era cu zece centimetri mai înalt decât ea. Până când revăzu acea siluetă înaltă şi suplă.

— O să fie exact ca pe vremuri, nu-i aşa? Cred că o să mă duc să mă îmbrac cu nişte haine uscate.

Îl sărută scurt pe obraz, îi strigă un „ciao” peste umăr şi porni pe alee înspre casă.

Josh o urmări plecând, şi se detestă dându-şi seama că îl enerva faptul că n-o văzuse înlăcrimată şi zdrobită. Se detestă şi mai mult, mult mai mult, pentru incontestabilul fapt că era, şi fusese mereu, îndrăgostit de ea.

Margo avu nevoie de şase încercări ca să-şi aleagă ţinuta potrivită pentru prânz. Tunica din mătase unduitoare şi pantalonii de un roz palid păreau nişte haine îndeajuns de lejere, dar care păstrau totuşi o notă de eleganţă şi stil. Accentuă ţinuta cu cercei din aur în formă de inel, două brăţări subţiri şi un lănţişor lung, împletit. Pantofii mai adăugară zece minute pregătirilor, până când avu inspiraţia de a merge

desculţă. Va afişa astfel un aer nepăsător. Nu putea să-şi explice de ce simţea nevoia de a-l impresiona pe Josh sau de ce se chinuia s-o facă. Rivalitatea între fraţi părea o explicaţie mult prea banală.

Era destul de adevărat că el o tachinase fără milă în anii copilăriei, de la înălţimea avantajului de patru ani, chinuind-o apoi în adolescenţă şi în viaţa adultă, ori de câte ori drumurile li se încrucişaseră, făcând-o să se simtă, pe rând, proastă, superficială şi iresponsabilă.

Unul dintre motivele pentru care contractul cu Bella Donna fusese atât de important pentru ea era acela că reprezenta o măsură tangibilă a succesului ei, pe care i-o putuse flutura pe sub nasul acela dezaprobator. Acum nu-l mai avea. Tot ce avea era imaginea, îmbunătăţită de garderoba şi bijuteriile pe care le adunase cu disperare de-a lungul anilor.

Nu putea decât să-i mulţumească lui Dumnezeu că scăpase din încurcătura de la Atena înainte ca el să apară pe calul lui alb şi s-o salveze. Asta ar fi fost o umilinţă pe care Josh i-ar fi fluturat-o mereu pe sub nas.

Râsul Laurei a fost cel pe care Margo îl auzi mai întâi în vreme ce cobora scările şi se îndrepta către terasa sudică. O făcu să se oprească în loc. Îşi dădu seama că asta îi lipsise în ultimele două zile. Râsul Laurei. Fusese prea

absorbită de propriile necazuri pentru a mai observa. Oricât de mult ar fi călcat-o pe nervi prezenţa lui Josh, trebuia să-i fie recunoscătoare: o făcea pe Laura să râdă iar. Zâmbi când ieşi afară şi li se alătură.

— Care-i poanta?

Josh abia dacă se lăsă pe spate, cu paharul de apă în mână, pentru a o studia, dar Laura îi întinse mâna.

— Josh îmi povesteşte mereu despre o îngrozitoare crimă secretă pe care a comis-o pe când eram copii. Cred că o face ca să mă îngrozească în legătură cu ce pun la cale Aii şi Kayla chiar sub nasul meu.

— Fetele sunt doi îngeraşi, spuse Margo şi se aşează la masa rotundă din sticlă, sub dulceaţa unui arbore de glicină înflorit. Josh a fost urmaşul diavolului.

Întinse foie gras pe o bucată de pâine prăjită şi muşcă din ea, întrebând:

— Şi care-i crima?

— Mai ţii minte noaptea în care noi două am mers pe stâncile Seraphinei cu Mall Bolton şi Biff Milard? Era vară, aveam doar cincisprezece ani. Kate nu era cu noi, pentru că avea cu un an mai puţin şi încă nu putea merge la întâlniri.

Margo îşi scotoci memoria.

— Am ieşit la multe întâlniri în duet cu Matt şi Biff în vara aceea. Până când Biff a încercat să-ţi

descheie sutienul, iar tu i-ai umplut nasul de sânge.

— Ce? izbucni Josh, devenind brusc atent. Cum adică a încercat să-ţi descheie sutienul?

— Sunt sigură că şi tu ai încercat manevra o dată sau de două ori, Josh, spuse Margo sec.

— Taci, Margo. Nu mi-ai spus niciodată că a încercat să...

Privirea lui căpătă sclipiri războinice.

— Ce altceva a mai încercat?

Laura oftă şi hotărî că prăjiturile cu somon îi plăceau mai mult decât se aşteptase.

— Nimic pentru care să merite să zbori până la Los Angeles, să-l vânezi şi să-l împuşti ca pe un câine. În orice caz, dacă aş fi vrut să-mi descheie sutienul, nu l-aş mai îi pocnit în nas, nu-i aşa? revenind la poveste, aia a fost noaptea în care am auzit-o pe fantoma Seraphinei.

— Oh, da, îmi amintesc.

Margo se mai servi cu nişte pateu. Observă că azi foloseau serviciul de porţelan de la Tiffany, modelul Monet, cu veselele lui nuanţe aprinse de albastru şi galben. Şi, pentru a-l pune în evidenţă, o vază de argint plină cu flori galbene de Plumeria, culese din seră, împodobea masa. Tuşa mamei ei, se gândi. Folosise aceeaşi veselă şi aceleaşi flori când îi îngăduise lui Margo să organizeze ceaiul pe care şi-l dorise la împlinirea a treisprezece ani.

Oare acesta era, se întrebă ea, felul tăcut, nerostit al marnei ei de a-i ura bun venit?

Îşi întrerupse reveria şi reveni la realitate.

— Stăteam pe stânci, giugiulindu-ne.

— Defineşte giugiulitul, îi ceru Josh.

Ea se mulţumi să zâmbească şi fură un cartof prăjit de pe farfuria lui.

— Era lună plină şi o lumină superbă pe apă. Stelele erau uriaşe şi strălucitoare, iar oceanul se întindea la infinit. Atunci am auzit-o. Plângea.

— Ca şi cum i s-ar fi frânt inima, adăugă Laura. Era ceva intens, dar foarte blând, de parcă ar fi plutit prin aer. Am fost îngrozite şi încântate în acelaşi timp.

— Iar băieţii s-au speriat atât de tare, încât au uitat complet să se dea la noi şi au tot încercat să ne facă să ne întoarcem la maşină. Dar noi am rămas. Auzeam şoapte, vaiete şi plâns. Pe urmă, am auzit-o vorbind, îşi aminti Margo, înfiorându-se. În spaniolă.

— Eu a trebuit să traduc, o întrerupse Laura, pentru că la şcoală tu erai prea ocupată să-ţi faci unghiile ca să mai fii atentă la doamna Lupez. A spus: „Găsiţi-mi comoara. Aşteaptă dragoste".

Chiar în clipa în care Margo oftă, Josh începu să chicotească.

— Mi-au trebuit trei zile s-o învăţ pe Kate cum să spună asta fără să se bâlbâie, mărturisi în sfârşit Josh. Puştoaica n-a avut niciodată talent la

limbi străine. A fost cât pe-aci să cădem de pe stâncă de râs când voi două aţi început să chiţăiţi.

Margo miji ochii.

— Tu şi Kate?

— Am plănuit totul timp de o săptămână.

Din moment ce ea nu părea interesată, Josh îi luă în furculiţă prăjitura cu somon şi o puse la el în farfurie.

— Se cam simţea lăsată pe dinafară când voi două vă dădeaţi întâlniri. Mi-a venit ideea când am găsit-o stând îmbufnată pe stânci. Toţi ştiau că vă pierdeaţi vremea pe acolo împreună cu Tăntălăul şi Gogomanul, aşa că m-am gândit s-o înveselesc puţin pe Kate.

Înghiţi îmbucătura şi apoi rânji.

— Pe mine, unul, m-a înveselit.

— Mama şi tata te-ar fi omorât dacă ar fi ştiut că ai dus-o pe Kate să coboare povârnişul în patru labe şi pe urmă să stea agăţată de o margine de stâncă pe timp de noapte.

— Ar fi meritat. Numai despre asta aţi vorbit săptămâni în şir. Margo voia să cheme un medium.

Tânăra tresări.

— A fost doar o sugestie.

— Ai început să cauţi unul în cartea de telefon, îi aminti Josh. Pe urmă, te-ai dus la Monterey şi ţi-ai luat cărţi de tarot.

— Experimentam, începu ea, apoi izbucni în râs. Naiba să te ia, Josh, mi-am aruncat toţi bănuţii de cheltuială din vara aia pe cristale şi citit în palmă, când eu economiseam cu disperare pentru cercei cu safire. Ţi-ai fi învăţat lecţia dacă aş fi dat peste secretul zestrei pierdute a Seraphinei.

— N-a existat niciodată.

El îşi împinse farfuria înainte de a mai mânca şi regretă gestul. În orice caz, cum mai putea un bărbat să mănânce după ce râsul acela gutural şi sexy al ei îi stârnea un junghi de dorinţă în stomac?

— Bineînţeles că a existat. A ascuns-o ca s-o scape din mâinile americanilor invadatori şi, pe urmă, a preferat să se arunce în valuri decât să trăiască fără iubirea ei.

Josh îi aruncă lui Margo o privire afectuoasă plină de amuzament.

— Tu încă n-ai trecut de etapa basmelor? E o legendă drăguţă, atâta tot.

— Iar legendele sunt întotdeauna bazate pe fapte. Dacă n-ai fi atât de îngust la minte…

— Pace.

Laura îşi săltă mâinile în vreme ce se ridica de pe scaun.

— Încercaţi să nu vă faceţi bucăţi unul pe altul cât timp eu mă duc să mă interesez de desert.

— Nu sunt îngust la minte, spuse Josh înainte

ca sora lui să dispară pe uşă. Sunt raţional.

— Niciodată n-ai avut suflet. Ai zice că o persoană care-şi petrece atât de mult timp în Europa, prin Roma, Paris şi…

— Unii dintre noi muncesc în Europa, o întrerupse el, şi avu satisfacţia de a-i vedea privirea devenind întunecată şi periculoasă. Asta-i exact figura pe care ai avut-o în reclama la parfum, spuse Josh degajat. Cum se chema? *Sauvage.*

— Campania aia a crescut vânzările Bella Dona cu zece la sută. De aceea activitatea mea este considerată muncă.

— Bine.

Josh îi umplu până sus paharul cu apă.

— Deci, Margo, Matt a încercat vreodată să-ţi descheie sutienul?

Era calmă, îşi spuse ea. Deţinea controlul. Îşi ridică paharul şi îl privi drept în ochi.

— N-am purtat niciodată aşa ceva.

Îl văzu cum se încruntă şi cum privirea îi coboară brusc.

— Pe vremea aceea, adăugă Margo.

Râzând, se ridică şi se întinse.

— Poate că, la urma urmei, îmi pare bine că eşti acasă. Aveam nevoie de cineva cu care să mă cert.

— Mă bucur să-ţi fac pe plac. Ce s-a întâmplat cu Laura?

Margo privi în jos spre el.

— Eşti ager la minte, Josh. Întotdeauna ai fost. Îşi face griji pentru mine. Atâta tot, dar nu sunt sigură.

Avea să afle el, îşi spuse Josh şi dădu din cap în vreme ce se ridica de pe scaun.

— Tu îţi faci griji pentru tine?

O surprinse blândeţea din vocea lui, atingerea uşoară a degetelor lui pe obraz. Îşi dădu seama cu o tresărire că ar fi putut să se sprijine pe el. Ar fi putut să-şi pună capul pe umărul acela, să închidă ochii şi, măcar pentru o clipă, totul să fie bine.

Cât pe ce să facă pasul înainte, dar apoi hotărî că ar fi fost o prostie.

— N-ai de gând să fii drăguţ cu mine, nu-i aşa?

— Poate.

Poate că de vină era nedumerirea din privirea ei ori acea mireasmă erotică pe care o răspândea pielea ei, dar Josh simţea nevoia să o atingă. Îi puse mâinile pe umeri şi îi masă până când privirea i se întâlni cu a ei.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă.

— Eu…

Margo simţi ceva pe buze şi o zăpăci faptul că era o anticipare gustului buzelor lui.

— Cred…

— Mă scuzaţi.

Cu chipul atent golit de orice expresie, Ann se

opri pe terasă, ţinând în mână un telefon mobil. În ochi îi sclipi ceva ce putea fi amuzament când Josh îşi lăsă mâinile în jos de parcă l-ar fi prins sfâşiindu-i hainele fiicei ei.

— Domnişoara Kate la telefon pentru tine, Margo.

— Oh!

Margo se holbă la mobilul pe care mama ei i-l aşează în mână.

— Mersi. Aăă… Kate, bună.

— S-a întâmplat ceva? Pari…

— Nu, nu-i nimic, o întrerupse Margo cu veselie. Şi, ce mai faci?

— Se apropie vremea impozitelor, draga mea, ce crezi că face un contabil? Ăsta e şi motivul pentru care pur şi simplu nu pot să scap şi să vin acolo. Chiar vreau să discut cu tine, Margo. Poţi să treci pe la biroul meu în după-amiaza asta? îţi pot acorda nişte timp între trei şi trei şi jumătate.

— Sigur. Presupun că da. Dacă…

— Grozav. Pe curând.

Margo închise telefonul.

— Întotdeauna s-a numărat printre campioni la capitolul comunicare.

— Se apropie cincisprezece aprilie. Momentul critic. Margo ridică o sprânceană. Josh părea în largul lui, observă ea. Toată acea tensiune, toată acea… anticipare trebuie să fi fost doar în

imaginaţia ei.

— Cam asta a spus. Trebuie să ajung la biroul ei. Aş face bine să văd dacă Laura îmi poate împrumuta o maşină.

— Ia-o pe-a mea. E în faţă. Cheile au rămas în contact. Răspunse expresiei ei de îndoială cu un zâmbet scurt şi fermecător.

— La naiba, Margo, cine te-a învăţat să conduci?

— Tu.

Ochii ei se aprinseră.

— Şi încă dând dovadă de o răbdare care nu-ţi stă deloc în fire.

— Asta pentru că eram îngrozit. Bucură-te de condus! Iar dacă îi faci vreo zgârietură, te arunc de pe stâncile Seraphinei.

După ce Margo plecă, el se aşeză la loc, făcându-şi socoteala că nu se va alege doar cu porţia ei de prăjitură, dar va avea şi ocazia de a iscodi ce se întâmpla cu sora lui.

Capitolul 5

Kate Powell era consecventă, concentrată şi deseori inflexibilă. În vreme ce înainta cu paşi mari pe coridoarele de la etajul al doilea al sediului Bittle and Associates, cu zumzetul lor de activitate, cu soneriile telefoanelor şi păcănitul tastelor, Margo îşi dădu seama că locul acela era exact ce îşi imaginase Kate pentru ea însăşi încă

din copilărie. Pentru asta lucrase constant şi fără ocolişuri întreaga ei viaţă.

Mai întâi fuseseră cursurile de matematică avansată din liceu, pe care, desigur, le absolvise cu brio. Cele trei mandate de trezorier al clasei. Verile şi vacanţele petrecute lucrând la contabilitatea Templeton Resort pentru a-şi desăvârşi pregătirea şi experienţa la locul de muncă. Apoi, bursa la Harvard, MBA-ul, urmate de refuzul ei elegant, dar ferm, de a ocupa un post în oricare dintre departamentele firmelor Templeton.

Nu, se gândi Margo, cu ochii la zugrăveala şi covoarele discrete, simţind tensiunea ce plutea în aer în perioada impozitelor. Kate făcuse alegerea perfectă cu Bittle, unde acceptase un post de debutant. Ar fi avut un salariu mai mare la o firmă din Los Angeles sau New York, însă n-ar mai fi putut rămâne aproape de casă.

Kate era consecventă şi în privinţa asta.

Aşa că avansase prin muncă. Margo nu ştia mare lucru despre contabili cu excepţia faptului că mereu se plângeau de taxe, scutiri de impozite şi estimări de profit, dar înţelegea că, acum, prietena ei se ocupa de câţiva dintre clienţii importanţi ai vechii, respectatei şi, după părerea lui Margo, mucegăitei firme Bittle and Associates.

Măcar toţi acei ani de eforturi îi aduseseră un

birou decent, se gândi Margo când trase cu ochiul pe după uşa lui Kate, deşi ea nu pricepea cum putea cineva să stea toată ziua închis între patru pereţi, cu spatele la fereastră. Cu toate astea, Kate părea destul de mulţumită.

Masa ei de lucru avea un aspect ordonat, ceea ce era de aşteptat. Nici un fel de flecuşteţe, prespapieuri înzorzonate sau mărunţişuri nu acopereau suprafaţa biroului. Margo ştia că, pentru Kate, dezordinea era unul dintre cele şapte păcate capitale, alături de impulsivitate, lipsă de loialitate şi un carnet de cecuri dezorganizat.

Câteva dosare erau aşezate într-un teanc îngrijit pe marginea biroului simplu, pătrăţos. Zeci de creioane ucigător de ascuţite stăteau într-un suport din plexiglas. Un mic computer făţos bâzâia în vreme ce Kate lovea tastele.

Îşi scosese sacoul bleumarin şi îl atârnase pe spătarul scaunului pivotant. Mânecile cămăşii de un alb impecabil erau suflecate într-un fel profesional. Stătea încruntată, o cută de concentrare formându-i-se între sprâncene, deasupra ochelarilor studioşi cu ramă de baga. Deşi telefonul îi suna insistent, ea nu-i dădu nici

O atenţie.

În clipa în care Margo păşi înăuntru, Kate ridică un deget, continuând să tasteze cu o singură mână. Apoi, dădu din cap cu un mârâit şi

ridică privirea.

— Ai ajuns şi tu o dată la timp. Vrei să închizi uşa? Ai idee câţi oameni aşteaptă până în aprilie ca să-şi vâneze chitanţele?

— Nu.

— Toţi. la loc.

În vreme ce Margo ocupa scaunul maroniu aflat de cealaltă parte a biroului, Kate se ridică. Îşi roti umerii şi capul, murmurând ceva ce aducea a „relaxează-te”. După ce îşi scoase ochelarii, băgă unul dintre braţe în buzunarul de la piept al cămăşii, astfel încât aceştia să-i atârne ca o medalie. Apoi se întoarse, alese de pe un raft două căni albe, simple, şi întinse mâna spre cafetieră.

— Annie zice că Josh e acasă.

— Da, tocmai a venit, şi arată grozav, bronzat cum e.

— Când a arătat altfel?

Observând că iar uitase să ridice jaluzelele, Kate le ridică acum şi lăsă lumina naturală să între în cameră pentru a se lupta cu strălucirea neoanelor.

— Sper că are de gând să mai stea o vreme. N-o să am niciun pic de timp liber până după cincisprezece.

Luă din sertarul mesei o sticlă de Mylanta[3], îi scoase! dopul şi bău cu lăcomie, ca un beţiv

3 Medicament care tratează refluxul gastric (n.tr.)

înrăit dintr-o sticlă de vin.

— Dumnezeule, Kate, mă întreb cum poţi să faci aşa ceva? E hidos.

Kate ridică doar o sprânceană.

— Tu câte ţigări ai fumat azi, campioano? o întrebă sec. Nu asta e ideea.

Strâmbându-se, Margo o urmări cum bagă sticla la loc în sertar.

— Măcar eu ştiu că mă sinucid încet. Tu ar trebui să mergi la doctor, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă ai învăţa să te relaxezi, să încerci exerciţiile alea de yoga despre care ţi-am spus…

— Scuteşte-mă!

Kate îi întrerupse predica la mijlocul frazei şi se uită la practicul ei ceas Timex. Nu avea vreme sau dispoziţie să-şi facă griji în privinţa stomacului deranjat, cu siguranţă nu înainte de a termina de calculat bilanţul de profituri şi pierderi aflat în acel moment pe ecranul ei.

— Am un client care trebuie să vină în douăzeci de minute şi n-am timp să dezbatem diversele noastre dependenţe.

Îi întinse o cană lui Margo, apoi îşi săltă un şold pe marginea mesei.

— Peter şi-a făcut apariţia?

— Nu l-am văzut.

Margo stătu în cumpănă câteva clipe, dar predicile adresate lui Kate fuseseră mereu un

exerciţiu în materie de frustrare. Hotărî că era mai bine să se concentreze pe rând asupra problemelor prietenelor ei.

— Laura n-are multe de spus în privinţa relaţiei lor. Kate, el locuieşte la hotel?

— Oficial, nu.

Kate începu să-şi roadă unghiile, apoi îşi dădu silinţa să se oprească. Era doar o chestiune de voinţă, îşi aminti ea şi luă în schimb o gură de cafea.

— Dar, din câte simt eu în atmosferă, el petrece mai mult timp acolo decât acasă.

Îşi mişcă umerii, încă străduindu-se să scape de ticuri. Capul îi bubuia îngrozitor. Între vremea impozitelor şi necazurile pe care le aveau cele mai bune prietene ale ei. Întâmpina fiecare zi cu o durere de cap provocată ue încordare.

— Desigur, şi pentru el e o perioadă aglomerată.

Margo surâse afectat.

— Tu nu l-ai plăcut niciodată.

Kate îi întoarse surâsul.

— Nici tu.

— Ei bine, dacă sunt probleme în paradis, poate reuşesc s-o ajut pe Laura să le depăşească. Dar dacă el stă departe doar pentru că sunt eu acolo, ar trebui să plec. Aş putea sta la hotel.

— El a lipsit de multe ori din patul conjugal

înainte să apari tu în oraş. Nu ştiu ce să fac în privinţa asta, Margo.

Kate îşi frecă ochii obosiţi cu vârfurile degetelor, neînfrumuseţate cu ojă.

— Laura nu prea vrea să vorbească, iar eu sunt oricum jalnică la sfaturi în ceea ce priveşte relaţiile.

— Încă te mai vezi cu contabilul ăla arătos din biroul vecin?

— Nu.

Kate închise gura ferm după acest răspuns. Un capitol încheiat, îşi aminti ea. Chiar dacă o mai bântuia încă.

— N-am timp de întâlniri. Treaba e că, aşa prinsă cum sunt în următoarea săptămână, mă bucur că stai acolo, împreună cu Laura şi copiii.

— Aş sta doar dacă nu pare că îi complic existenţa.

Margo bătu absentă cu degetele în braţul scaunului, adorabilele ei unghii rozalii lovindu-se de maroniul pal al mobilei.

— E teribil de fericită că s-a întors Josh. Cred că nu mi-am dat seama cât era de necăjită până când n-am văzut-o azi cu el. Ceea ce îmi aminteşte…

Puse cana deoparte. Kate făcea o cafea atât de tare, încât după ce o beai erai numai bun să tragi de fiare.

— Nu ţi-ai făcut griji că rişti să fii bântuită

pentru că ai luat în derâdere fantoma Seraphinei?

Chipul lui Kate se goli de orice expresie.

— Ce?

— Ai stat ghemuită pe o margine de stâncă şi te-ai văitat într-o spaniolă stricată despre zestrea ta. Eu şi Laura nu ne-am lăsat prostite nicio clipă.

— Despre ce… Oh, oh!

Când amintirile îi reveniră în minte, Kate izbucni în hohote de râs. Nu era râsul unei femei slăbuţe, serioase, ci exploda direct din stomac, creştea în gât şi o îndemna pe Margo să rânjească la rândul ei.

— Doamne, uitasem de faza asta. Oh, eram atât de geloasă, atât de furioasă că tu şi Laura vă dădeaţi întâlniri, iar unchiul Tommy şi mătuşa Susan mă puneau să mai aştept un an! Eu nici măcar nu voiam să-mi dau întâlniri, dar vă detestam că mi-aţi luat-o înainte.

În vreme ce vorbea, se ridică să-şi mai pună cafea în cană.

— Doamne, Josh a avut întotdeauna cele mai bune şi mai nebuneşti idei, adăugă ea, cocoţându-se din nou pe masă.

— Ai noroc că n-ai alunecat de pe margine şi n-ai ajuns s-o întâlneşti pe Seraphina faţă în faţă.

— Aveam frânghii.

Chicoti, cu nasul în cafea.

— La început eram speriată de moarte, dar nu voiam ca Josh să mă creadă penibilă. Ştii cum e el când vine vorba de o provocare.

— Îhm.

Margo ştia foarte bine. Un Templeton nu refuza niciodată o provocare.

— Amândoi aţi fi fost pedepsiţi săptămâni întregi.

— Da, alea erau vremurile bune, spuse Kate cu un surâs melancolic. Oricum, m-am lăsat prinsă de toată povestea. Faptul că m-am dat drept Seraphina şi v-am auzit pe voi două strigând-o a fost unul dintre punctele culminante ale vieţii mele. Nu-mi vine să cred că m-a turnat.

— Probabil acum mă crede prea matură ca să te mai trag de păr.

Margo îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi.

— Nu sunt, dar tu ai oricum prea puţin păr.

Apoi, îşi încrucişă degetele pe genunchi.

— Ei bine, te cunosc şi ştiu că nu m-ai chemat aici, într-un mediu atât de profesional, ca să chicotim despre vremurile trecute. Ai putea foarte bine să-mi dai veştile.

— În regulă.

Kate ştia că era o dovadă de laşitate să-şi dorească amânarea momentului.

— Putem spune că am veşti bune şi veşti proaste.

— Mi-ar prinde bine unele bune.

— Încă te bucuri de sănătate.

Auzind râsul nervos al lui Margo, Kate îşi puse deoparte cana cu cafea. Ar fi vrut să existe o cale mai simplă, să fi fost îndeajuns de isteaţă sau de vicleană încât să găsească o portiţă de scăpare pentru prietena ei.

— Scuze, glumă proastă de contabil. Ştii destul de bine că nu prea mai ai altceva, Margo. Din punct de vedere financiar, ai sfeclit-o.

Margo îşi strânse buzele şi dădu din cap în semn de aprobare.

— Te rog, nu mă lua cu binişorul, Kate. Pot să suport adevărul.

Apreciind asta, Kate alunecă de pe marginea biroului, se aşeză pe braţul scaunului pe care stătea Margo şi îşi îmbrăţişă prietena.

— Am scris totul pe calculator şi ţi-am tipărit un exemplar. Şi am dormit mai puţin de trei ore din cauza volumului suplimentar de muncă. Dar m-am gândit că ai înţelege mai bine imaginea de ansamblu dacă ţi-aş face eu un rezumat. Ai câteva opţiuni.

— Nu vreau…

Margo trebui să facă o pauză pentru a-şi domoli vocea.

— Nu vreau să mă declar falită. Doar ajunsă pe marginea prăpastiei, Kate, Ştiu că este o chestiune de orgoliu, dar…

Kate înţelegea mândria teribil de bine.

— Cred că putem evita situaţia asta, dar, scumpo, va trebui să te gândeşti serios la lichidare şi va trebui să fii pregătită să pierzi câteva dintre bunurile tale.

— Am bunuri? întrebă Margo fără vlagă.

— Ai un apartament în Milano. Nu e cine ştie ce avere, căci l-ai cumpărat cu numai cinci ani în urmă şi ai rate mici la el. Dar poţi să-ţi scoţi cheltuielile şi, cu puţin noroc, ceva în plus.

Pentru că era o problemă personală, Kate n-avea nevoie de notiţele ei ori de dosar. Îşi amintea toate detaliile.

— Ai Lamborghiniul, care e plătit aproape în întregime. Vom aranja o vânzare rapidă şi vei putea economisi taxele alea exorbitante pentru garaj şi întreţinere.

— OK.

Margo încerca să nu regrete frumosul apartament, încântător mobilat, ori strălucitoarea maşină pe care adora s-o conducă cu viteză în afara oraşului. Îşi aminti că existau multe lucruri pe care nu şi le permitea. Iar prima pe listă era autocompătimirea.

— O să le scot pe piaţă. Presupun că va trebui să mă duc acolo, să-mi strâng toate lucrurile şi…

Fără să spună nimic, Kate se ridică să deschidă un dosar, nu pentru a-şi împrospăta memoria, ci pentru a-şi face de lucru cu mâinile. Îşi puse ochelarii pe nas.

— Mai sunt şi animalele moarte.

Cufundată în depresie, Margo clătină din cap.

— Ce?

— Blănurile tale.

— Asta-i o atitudine tipic americană! mormăi ea. Oricum, nu eu am omorât nurcile alea stupide.

— Sau samurii, spuse Kate sec, privind-o peste rama de baga a ochelarilor. Vinde-le, şi în felul ăsta o să mai economiseşti din cheltuielile de depozitare. Acum, bijuteriile.

Pentru Margo asta era ca o săgeată drept în inimă.

— Oh, Kate, nu bijuteriile mele!

— Fii tare. Sunt doar pietre şi minerale.

Cu mâna liberă, Kate îşi ridică iar cana de cafea, simţind o uşoară arsură în piept.

— Primele de asigurare te ucid. Nu ţi le poţi permite. Şi ai nevoie de bani lichizi ca să-ţi achiţi datoriile. Note de plată la croitori, la saloane. Taxe. Sistemul de impozitare italian e dur, iar tu n-ai prea făcut economii pentru zile negre.

— Aveam nişte economii. Mi le-a folosit Alain pentru „investiţiile" lui.

Îşi dădu seama că o dureau degetele şi se sili să le descleşteze.

— Eu nici n-am ştiut până săptămâna trecută.

„Ticălosul! îşi spuse Kate. Dar era de domeniul trecutului, şi acum trebuiau să se descurce cu

prezentul.

— Poţi să-l dai în judecată.

— Ce rost are? spuse Margo obosită. N-aş face decât să alimentez presa.

Din nou mândria, îşi spuse ea. Era inutil s-o întrebe pe Kate dacă îşi permitea câteva linguri de mândrie.

— Deci, în principiu, trebuie să renunţ la tot. La tot ce am, la toate lucrurile pentru care am muncit, la tot ce mi-am dorit.

— În regulă.

Simţindu-se jalnic, Kate puse jos dosarul.

— N-o să-ţi spun că sunt doar nişte obiecte, Margo. Ştiu că nu e aşa. Dar există o soluţie. Există şi altele. Ai putea să-ţi vinzi povestea tabloidelor, obţinând repede nişte bani lichizi.

— De ce să nu mă duc direct la intersecţia dintre Hollywood şi Vine, să-mi vând trupul? Ar fi mai puţin umilitor.

— Ai putea să apelezi la familia Templeton.

Margo închise ochii. Îi era ruşină că, pentru o clipă, doar o clipă, soluţia o tentase.

— Ei te-ar scoate la liman, continuă Kate cu blândeţe. Te-ar susţine până când te-ai pune din nou pe picioare.

— Ştiu. Nu pot să fac aşa ceva. După tot ce au făcut şi au însemnat pentru mine. Plus că mă gândesc şi cum s-ar simţi mama. Am supărat-o destul şi fără să mai merg la cerşit.

— Eu pot să-ţi împrumut zece mii pe loc. Astea sunt lichidităţile pe care le am, spuse Kate pe un ton energic. Ar mai astupa gaura. Apoi ştiu că Laura şi Josh ar opri celelalte scurgeri. N-ar însemna că cerşeşti şi n-ar fi un motiv de ruşine. Doar un împrumut între prieteni.

Pentru o clipă, Margo nu spuse nimic. Emoţionată şi ruşinată, privi în jos spre safirele şi diamantele care îi sclipeau pe mâini.

— Astfel încât să-mi pot păstra mândria, blănurile şi diamantele.

Clătină încet din cap.

— Nu, nu cred că aş putea păstra ceva din toate astea, dar mersi.

— Poate vrei să te mai gândeşti, să-ţi cântăreşti opţiunile. Oferta rămâne valabilă.

Kate luă dosarul şi i-l întinse, dorindu-şi să o poată ajuta mai mult.

— Cifrele sunt toate acolo. Am calculat valoarea de piaţă a bijuteriilor bazându-mă pe evaluările asigurătorilor. Am valoarea de vânzare a maşinii, apartamentului şi restului de lucruri, socotite cu o variaţie de zece la sută, scăzând toate taxele şi impozitele datorate. Dacă te hotărăşti să lichidezi, ai căpăta un moment de răgaz. Nu cine ştie ce, dar suficient încât să nu te scufunzi pentru o vreme.

„Şi pe urmă?”, se întrebă Margo, dar nu îndrăzni să întrebe.

— OK. Îţi sunt recunoscătoare pentru că ai rezolvat toată încurcătura asta.

— La aşa ceva mă pricep cel mai bine.

Doar pentru o clipă, i se păru jalnic de puţin.

— Margo, ia-ţi câteva zile libere. Mai meditează.

— Aşa o să fac.

Se ridică, apoi râse slab când observă că îi tremurau genunchii.

— Doamne, mă clatin.

— Stai jos. O să-ţi aduc nişte apă.

— Nu.

Margo ridică o mână.

— Chiar am nevoie de aer.

— Merg cu tine.

— Nu. Mersi, dar îmi trebuie un minut.

Kate îşi trecu o mână blândă peste părul prietenei sale.

— Vrei să ucizi mesagerul?

— Nu acum. În schimb, o îmbrăţişă cu putere pe Kate. Ţinem legătura, spuse ea şi ieşi în grabă din birou.

Îşi dorea să fie curajoasă. Toată viaţa Margo tânjise după aventură, după strălucirea şi romantismul ei. Voia să fie una dintre acele doamne nepăsător de îndrăzneţe care nu urmează, pur şi simplu, tendinţele, ci le creează. În cea mai mare parte a existenţei sale îşi exploatase în mod deliberat stilul, aspectul fizic,

sexualitatea, pentru a-şi câştiga traiul. Educaţia nu fusese decât o fază necesară, ceva prin care trebuia să treacă. Spre deosebire de Laura sau de Kate, ea doar făcuse act de prezenţă la ore. La ce îi trebuiau formule de algebră sau fapte istorice? Mult mai important era ce se purta în sezonul acela la New York sau care erau designerii în ascensiune de la Milano.

„*Jalnic*”, se gândi Margo în vreme ce stătea pe stâncile bătute de vânt, deasupra oceanului. Viaţa ei era jalnică.

Cu numai o lună în urmă o credea perfectă. Sigur, pe atunci totul mergea exact aşa cum îşi dorea. Avea un apartament în partea bună a oraşului, era recunoscută şi servită în cele mai bune restaurante şi buticuri. Avea un cerc de prieteni din care făceau parte bogătaşii, celebrităţile şi neconvenţionalii. Frecventa petrecerile din lumea modei, era încântător de hăituită de presă şi urmărită de bărbaţi. Şi, bineînţeles, se pretindea sătulă şi enervată de articolele care făceau speculaţii în legătură cu viaţa ei personală.

Avea o carieră care o aşeza exact acolo unde îşi dorise întotdeauna. În lumina reflectoarelor.

Apoi apăruse amantul ei de moment. Suavul, superbul bărbat mai în vârstă, aşa cum îi plăcea ei. Francez, însurat, desigur, dar ăsta era doar un detaliu tehnic. Un obstacol, din nou la modă,

care, în cele din urmă, avea să fie depăşit. Simplul fapt că fuseseră nevoiţi să-şi ascundă relaţia sporise emoţia. O emoţie pe care, acum îşi dădea seama, o confundase uşor cu pasiunea.

Azi totul se terminase.

Nu credea că putea fi mai şocată şi mai speriată decât fusese în acele câteva ore după ce poliţia o reţinuse la Atena pentru interogatorii. Teroarea de a fi singură şi expusă o aruncase brutal dintr-o lume privilegiată, într-una periculoasă. Iar când nimeni din acel cerc de prieteni ales cu grijă nu îi sărise în ajutor sau în apărare, fusese silită să stea pe propriile picioare şi s-o reevalueze pe Margo Sullivan.

Dar nu părea să fi fost îndeajuns.

Se aşeză pe o piatră, smulgând cu un gest absent un boboc alb de pe tulpina lui subţire. Laura ar fi ştiut numele florii sălbatice, se gândi Margo. În ciuda privilegiilor căpătate din naştere, Laura era genul amator de flori sălbatice, în vreme ce ei îi plăceau doar serele.

Era ruinată.

Cumva îi fusese mai uşor să suporte eventualitatea de a fi falită înainte ca prietena ei, Kate, să-i descrie totul în alb şi negru.

Posibilităţile erau abstracte şi schimbătoare. Acum totul se transformase în realitate. Era, sau avea să devină curând, o persoană fără adăpost, fără venituri. Fără viaţă.

Se uită la floarea pe care o ţinea în mână. Era simplă, încăpăţânată, îşi înfipsese rădăcinile în sol şi se luptase să ajungă la soare. Îi smulgeai bobocul, un altul creştea la loc.

Margo înţelegea că ea nu fusese niciodată nevoită să lupte pentru ceva. Şi se temea, se temea îngrozitor, că acum, când fusese dezrădăcinată, se va ofili pur fi simplu.

— O aştepţi pe Seraphina?

Margo continua să studieze floarea, răsucind-o, în timp ce Josh se aşeză pe piatră lângă ea.

— Nu, doar aştept.

— Laura le-a dus pe fete la ora de dans, aşa că m-am gândit să fac o plimbare.

De fapt, se gândise să dea o fugă până la terenul de tenis pentru a-şi exersa serviciul, dar o văzuse de la fereastra dormitorului lui stând pe stânci.

— Ce mai face Kate?

— E ocupată şi eficientă. Aş zice că şi-a găsit nirvana la Bittle and Associates.

El se cutremură.

— Înspăimântător.

Hohotul scurt de râs o făcu să se simtă bine. Aruncându-şi părul pe spate, îi zâmbi.

— Suntem jalnic de superficiali, Josh. Cum de ne putem suporta?

— Nu stăm niciodată pe loc suficient de mult încât să ne privim îndeaproape. Asta te-a

întristat, Margo?

Josh o trase de şuviţa pe care ea şi-o îndepărtase de pe faţă.!

— Te-ai uitat prea îndeaproape?

— Aşa se întâmplă când ţi se vâră o oglindă sub nas.

Bărbatul îi dădu jos ochelarii de soare, apoi îşi miji ochii.

— E o faţă dată naibii, spuse el degajat, după care îi puse ochelarii la loc pe nas. Vrei să ştii ce văd eu?

Margo se ridică de pe piatră şi se îndreptă către marginea stâncii.

— Nu sunt sigură că mai pot suporta un alt şoc pe ziua de azi. Tu niciodată nu te-ai obosit să-ţi îndulceşti părerile despre mine.

— De ce-aş fi făcut-o? Când o femeie arată ca tine, face colecţie de complimente şi azvârle cât colo replicile mai puţin inventive ca pe hainele de anul trecut. Tu eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

O văzu cum se întoarce şi, cu toate că ochii îi erau: ascunşi în spatele lentilelor, îi simţi surprinderea.

— Ai un chip păcătos, un trup păcătos. Aproape că pedepsesc un bărbat pentru că le doreşte, pentru că te doreşte. Toată această sexualitate abundentă şi fierbinte, purtând urmele sălbăticiei care o stârneşte. Şi o foloseşti fără să

te gândeşti măcar. O privire, o înclinare a capului, un gest. Ai un talent fenomenal şi, din când în când, crud, în privinţa asta. Dar probabil că ţi s-a mai spus.

— Nu tocmai, murmură ea.

Nu ştia sigur dacă o flata sau o insulta.

— Însă mare parte din cele enumerate reprezintă un accident al naturii.

Josh se ridică şi se apropie de ea.

— Te-ai născut pentru a fi o fantezie. Poate că asta-i tot ce eşti în stare să faci.

Durerea pe care o simţi era atât de ascuţită, de bruscă, încât Margo nu reuşi nici măcar să tragă aer în piept.

— E o replică tăioasă, Josh. Şi tipică pentru tine.

Când Margo dădu să-i întoarcă spatele, el o prinse de braţ, într-o strânsoare neaşteptat de puternică, iar vocea îi deveni enervant de blândă.

— N-am terminat.

O furie aprinsă, clocotitoare se iscă în ea. Dacă ar fi putut să se smulgă şi să-l zgârie, ar fi făcut-o.

— Dă-mi drumul. M-am săturat de tine şi de toţi cei ca tine. Merit să vă bateţi capul cu mine atâta vreme cât mă înscriu în tipar. „Petrecăreaţă. Sunaţi-mă pentru distracţie.” Dar în clipa în care se ivesc problemele, vă e atât de

uşor să spuneţi că am fost un nimic de la bun început. Doar o profitoare care a încercat să-şi depăşească condiţia.

El îşi lăsă mâinile să alunece spre încheieturile ei împodobite cu brăţări, păstrând acelaşi ton detestabil de răbdător.

— Asta ai fost?

— Nu sunt o nenorocită de poză dintr-o revistă. Am sentimente, temeri şi nevoi. Şi nu trebuie să dovedesc nimic nimănui, în afară de mine însămi.

— Bine. Bravo ţie. Era şi timpul să-ţi dai seama de asta.

Cu o forţă simplă, care o zăpăci şi o înfurie în acelaşi timp, Josh o trase jos de pe stâncă şi o împinse la loc pe piatră. Continuă să o ţină ferm în timp ce se ghemuia în faţa ei.

— Tu eşti cea care s-a jucat cu iluziile, Margo, cea care le-a folosit. Şi tu eşti singura care va trebui să le risipească.

— Nu-mi spune ce trebuie să fac. Dacă nu-ţi iei mâinile de pe mine…

— Taci. Doar taci.

O scutură scurt, făcând-o să caşte gura de uimire.

— Va trebui să te obişnuieşti şi cu asta, îi spuse. Să fii tratată ca o fiinţă umană, şi nu ca o păpuşă Bărbie răsfăţată. Viaţa ţi-a dat, în sfârşit, o palmă peste faţă, ducesă. Descurcă-te cu ea.

— Ce ştii tu despre viaţă? Amărăciunea o

înjunghia în gât. Te-ai născut având totul. Tu niciodată n-a trebuit să te chinui pentru vreun lucru pe care ţi l-ai dorit, niciodată n-a trebuit să te întrebi dacă vei fi acceptat, iubit sau dorit la rândul tău.

Josh se uită drept în ochii ei, recunoscător că Margo nu realiza faptul că el îşi petrecuse aproape jumătate din viaţă întrebându-se dacă ea, singura pe care o voia, îl va accepta, îl va iubi, îl va dori la rândul ei.

— Numai că acum nu vorbim despre mine, nu-i aşa?

Margo îşi întoarse faţa, privind către ocean.

— Să ştii că nu-mi pasă ce părere ai despre mine, ripostă ea.

— În regulă, dar eu o să ţi-o spun oricum. Eşti o femeie răsfăţată, nepăsătoare şi nechibzuită, care pentru multă vreme abia dacă s-a gândit la altceva decât la prezent. Până acum, ambiţiile tale s-au amestecat frumos cu fanteziile. În momentul de faţă, ai primit o palmă dură. Ar fi interesant de văzut dacă vei reuşi să te bazezi pe celelalte calităţi ale tale pentru a te ridica de jos.

— Oh! începu ea cu răceală. Am şi alte calităţi?

Josh se întrebă ce trăsătură sucită şi perversă a lui îl făcea să adore acel ton glacial în genul „du-te dracului”, al ei.

— Provii dintr-un neam puternic şi rezistent, Margo, şi ai un temperament care nu suportă

eşecul fără să riposteze. Cu un aer absent, îi ridică mâinile şi i le sărută. Eşti loială, caldă, plină de compasiune pentru cei la care ţii. Ce îţi lipseşte la capitolul raţiune compensezi cu umor şi şarm.

Emoţiile care se roteau ca un vârtej în sufletul ei ameninţau să izbucnească sub formă de râset, lacrimi sau ţipete. Se sili să le potolească şi îşi păstră chipul la fel de neutru ca vocea.

— Este o analiză fascinantă. Va trebui să mi-o treci în cont. Stau cam prost cu banii gheaţă.

— E gratis.

O trase din nou în picioare şi îi netezi şuviţa care dansa sălbatic în jurul feţei.

— Ascultă, dacă ai nevoie de ceva de cheltuială până când…

— Să nu îndrăzneşti să-mi oferi bani, îl întrerupse ea pe un ton răstit. Nu sunt vreun servitor nevoiaş al familiei.

Era rândul lui să se simtă insultat.

— Credeam că eşti o prietenă.

— Ei bine, ţine-ţi banii în contul tău elveţian, prietene. Sunt perfect capabilă să mă întreţin singură.

— Cum vrei.

După ce ridică din umeri, Josh întinse mâna.

— Ce-ar fi să te duc cu maşina până acasă?

Margo luă o atitudine distantă.

— Ce-ar fi să-ţi vezi de treburile tale?

Se îndepărtă, croindu-şi drum printre pietre cu o graţie nepăsătoare. O clipă mai târziu, bărbatul auzi uruitul propriei lui maşini şi scrâşnetul cauciucurilor pe asfalt.

„Doamne!”, se gândi el râzând scurt. Era pur şi simplu nebun după ea.

Margo încă spumega de furie când intră în casă. Mânia o făcu să înainteze destul de mult pe holul central până să perceapă sunetul vocilor. Voci calme, rezonabile. Peste măsură de calme, îşi dădu ea seama brusc. Glacial de raţionale şi muşcător de formale.

O cuprindeau fiorii când se gândea că un soţ şi o soţie îşi putea vorbi unul altuia pe asemenea tonuri lipsite de viaţă. Oricât de dureros ar părea, prefera schimbul pasional de replici care tocmai avusese loc între ea şi Josh în locul discuţiei studiate pe care o purtau Laura şi Peter în bibliotecă.

Masivele uşi glisante erau deschise, permiţându-i să păşească până în prag şi să observe întreaga scenă. Era o încăpere cât se poate de stilată, gândi Margo, pe două niveluri, cu tavanul înalt, cu pereţii acoperiţi de cărţi şi de ferestre cu vitralii; cu vechiul covor Bokhara şi cu mirosul de piele. O cameră stilată, gândi ea din nou, pentru o discuţie civilizată.

Oribil de perfect.

— Îmi pare foarte rău că gândeşti aşa, Peter.

Pur şi simplu nu pot fi de acord cu tine.

— Afacerea, administrarea hotelurilor Templeton, locul nostru în societate şi presa nu prea sunt punctele tale forte, Laura. N-aş avea poziţia pe care o am, nici responsabilităţile pe care le am, dacă părinţii tăi şi consiliul de administraţie nu mi-ar preţui şi respecta părerea.

— E adevărat.

Margo păşi tăcută în cadrul uşii. O putea zări pe Laura stând în faţa scaunului de la geam, cu degetele lejer împreunate. Se citea atâta mânie şi suferinţă în privirea ei, încât Margo se întrebă cum de Peter putea să rămână nepăsător.

Cât despre acesta, stătea în faţa încântătorului şemineu vechi Adam, cu un aer de stăpân al casei, ţinându-şi o mână pe poliţa căminului şi pe cealaltă în jurul unui pahar Waterford, ce strălucea datorită luminii şi a whisky-ului pur.

— Totuşi, în cazul ăsta, continuă Laura cu aceeaşi voce calmă şi lipsită de emoţie, nu cred că familia ţi-ar împărtăşi îngrijorarea. Josh cu siguranţă nu ţi-o împărtăşeşte.

Peter izbucni într-un hohot de râs aspru şi evident dispreţuitor.

— Josh nu prea e genul care să-şi facă probleme în privinţa reputaţiei. El se simte mai în largul lui dând fuga prin cluburi şi frecându-şi coatele de gunoaiele europene.

— Ai grijă!

Laura doar murmură avertismentul, însă exista forţă în spatele vorbelor.

— Tu şi Josh abordaţi lucrurile din unghiuri diferite, dar sunteţi fiecare câte o parte importantă a familiei Templeton. Voiam să spun că Josh aprobă întru totul ca Margo să rămână în casa Templeton atâta vreme cât doreşte. Şi, prevăzând altercaţia asta, i-am contactat azi-dimineaţă pe părinţii mei, care sunt încântaţi că Margo e acasă.

Auzind acestea, buzele lui se făcură subţiri şi albe. Pe Margo ar fi încântat-o reacţia, dacă mânia lui n-ar fi fost îndreptată asupra Laurei.

— M-ai lucrat pe la spate. Tipic pentru tine, nu-i aşa? Dai fuga la părinţii tăi ori de câte ori nu cădem de acord.

— Nu dau fuga la ei, Peter.

Acum, oboseala îşi făcea simţită prezenţa. Ca şi cum ar fi cedat, Laura se aşează pe fotoliul capitonat de la geam. Lumina se revărsa în interior prin adorabila fereastră boltită din spatele ei, făcând-o să pară fragilă, palidă şi sfâşietor de frumoasă.

— Şi nu discut cu ei problemele noastre personale, în cazul acesta era vorba despre, cum ai spus şi tu, o chestiune de afaceri.

— Afacerile sunt treaba mea.

Vocea lui Peter era încordată, toată numai

logică, păstrând o nuanţă de nerăbdare atent controlată.

— Tu ai doar casa de întreţinut şi copiii de îngrijit. Şi amândouă sarcinile le pui pe locul doi, pentru o loialitate prost înţeleasă.

— Nimeni şi nimic nu vine înaintea copiilor mei.

— Serios?

Un surâs îi curbă buzele când luă o gură de whisky.

— Presupun că n-ai găsit timp în ziua ta solicitantă şi plină de şedinţe de manichiură şi prânzuri cu musafiri să te uiţi la televizor? Una dintre emisiunile tabloide i-a dedicat o întreagă jumătate de oră vechii tale prietene. A difuzat un filmuleţ deosebit de interesant cu ea bronzându-se la bustul gol pe un iaht. Mai mulţi dintre prietenii ei apropiaţi au dat interviuri în care îi detaliau numeroasele aventuri şi aşa-numitul stil de viaţă libertin. Normal că emisiunea n-a omis să menţioneze legătura ei cu familia Templeton şi îndelungata prietenie cu Laura Templeton Ridgeway.

Încântat că Laura nu-i răspundea, Peter îşi lăsă capul într-o parte.

— Includea o fotografie cu voi două şi copiii. În plus, un chelner de la club a fost fericit să le spună cum voi două şi o femeie necunoscută aţi luat un vesel prânz cu şampanie, la piscină,

acum doi ani.

Laura aşteptă o clipă.

— Pe Kate o s-o enerveze că nu i-au reţinut numele.

Ajunsă la capătul răbdării, femeia flutură din mână şi se ridică, iar el văzu că ceea ce interpretase drept ruşine era, de fapt, enervare.

— Zău, Peter, astea sunt nişte prostii. Ultima dată când am fost pe Riviera te-ai supărat pe mine pentru că eram prea timidă ca să fac plajă fără sutien, şi totuşi o condamni pe Margo pentru acelaşi lucru. Iar dacă vreunul dintre oamenii aceia i-ar fi fost prieten, nu s-ar fi bătut să dea interviuri, pe bani, ca să o bârfească. În plus, jumătate dintre femeile pe care le cunosc se îmbată la club în mod regulat. Dacă noi am vrut să luăm un vesel prânz, stropit cu şampanie, pentru a sărbători faptul că suntem împreună, nu-i treaba nimănui.

— Nu eşti doar oarbă şi încăpăţânată, ci şi proastă. Iar atitudinea asta pe care ai căpătat-o în ultima vreme a durat destul.

— Atitudine?

Peter îşi puse paharul pe poliţă cu un pocnet.

— Mă iei la întrebări, nu-mi respecţi dorinţele, îţi neglijezi îndatoririle în comunitate. Prezenţa lui Margo aici e doar o scuză ca tu să te comporţi urât.

— N-am nevoie de o scuză.

— Se pare că nu. S-o iau altfel, mai clar, Laura. Atâta vreme cât femeia aia locuieşte în casă, eu n-o să mai calc pe aici.

— Un ultimatum, Peter? spuse Laura înclinându-şi capul foarte încet. Cred c-o să fii şocat de răspunsul meu.

Instinctiv, Margo intră în cameră.

— Bună, Peter. Nu-ţi face griji, şi eu sunt la fel de încântată să te văd pe cât eşti şi tu.

Cu un surâs rece, se îndreptă către carafă. Deşi rareori bea altceva decât vin, îşi turnă două degete de whisky. Voia să-şi facă de lucru cu mâinile.

— Ştiu că vă întrerup, dar tocmai mă întorceam să discut cu mama.

Luă o înghiţitură scurtă, dătătoare de curaj, şi se înfioră.

— Nu pari a fi prea tulburată după cel mai recent scandal al tău, comentă Peter.

— Oh, mă ştii doar! Mă las dusă de val. Gesticulă larg, inelele scânteindu-i. Îmi pare rău că am ratat emisiunea despre care îi spuneai Laurei. Sper că imaginile cu mine bronzându-mă erau măgulitoare. Lentilele alea care fac poze de la mare distanţă pot să distorsioneze imaginea, să ştii.

Aruncând zâmbete sclipitoare, îşi ridică paharul înspre el.

— Iar noi doi înţelegem cum e cu aparenţele,

nu-i aşa, Peter?

Bărbatul nu se osteni să-şi ascundă dispreţul. Pentru el, Margo era, şi fusese mereu, incomoda fată a menajerei.

— Oamenii care trag cu urechea la conversaţii intime arareori aud lucruri măgulitoare.

— E absolut adevărat.

Hotărâtă acum, Margo mai luă o ultimă înghiţitură înainte de a pune paharul pe masă.

— După cum ai fi observat şi tu dacă ai fi auzit vreuna dintre conversaţiile mele intime despre tine. Poţi sta liniştit. Tocmai intrasem să-i spun mamei că mă întorc la Milano.

Tulburarea o făcu pe Laura să înainteze, păşind între ei.

— Margo, nu e nevoie.

Margo acceptă mâna întinsă de prietena ei şi o strânse.

— Este. Am lăsat zeci de lucruri neterminate. Aveam nevoie de pauza asta scurtă, dar trebuie să mă întorc şi să mă ocup de detalii.

Ignorându-l pe Peter, o trase pe Laura mai aproape.

— Te iubesc, Laura.

— N-o spune pe tonul ăsta.

Alarmată, Laura se trase înapoi, cercetându-i chipul lui Margo.

— O să te întorci.

Aceasta ridică nepăsătoare din umeri în vreme

ce simţea o agitaţie în stomac.

— Vedem din ce parte bate vântul. Dar o să ţinem legătura. Trebuie să vorbesc cu mama, înainte să-mi fac bagajul.

Li dădu Laurei o ultimă îmbrăţişare după care se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Neştiind dacă va mai avea vreodată ocazia, se lăsă pradă impulsurilor şi se întoarse, îi oferi lui Peter cel mai languros zâmbet al ei.

— Încă ceva. Eşti un măgar pretenţios, egoist şi plin de sine. N-ai fost îndeajuns de bun pentru ea cina te-a luat de bărbat, nu eşti îndeajuns de bun pentru ea nici acum şi nu vei fi niciodată. Trebuie să fie al dracului de nasol pentru tine, să ştii asta!

În materie de ieşiri la rampă, niciodată nu se descurcase mai bine, gândi Margo în timp ce părăsea încăperea.

— Nu fug, insistă Margo în vreme ce împacheta în grabă.

— Nu?

Cu mâinile în jurul taliei, Ann îşi privea fiica. Mereu pe fugă, gândi ea, să ajungă dintr-un loc în altul. Niciodată nu se oprea să mediteze.

— Aş rămâne dac-aş putea. Aş prefera să rămân, dar… îşi aruncă în geantă un pulover din caşmir. Pur şi simplu nu pot.

Din obişnuinţă, Ann scoase puloverul, îl împături frumos şi îl puse la loc.

— Ar trebui să ai mai multă grijă cu lucrurile tale. Şi cu prietenii tăi. O părăseşti pe domnişoara Laura exact când are mai multă nevoie de tine.

— Plec tocmai ca să-i uşurez situaţia, la naiba.

Ajunsă la capătul răbdării, Margo îşi dădu părul pe spate.

— Nu poţi să mă respecţi pentru că fac un lucru corect? Chiar în clipa asta ea e la parter, certându-se cu Peter din cauza mea. El a ameninţat că o părăseşte dacă rămân. Nu mă vrea aici.

— Asta e casa Templeton, spuse Ann simplu.

— Şi el locuieşte aici. Laura este soţia lui. Eu sunt doar…

— Fata menajerei. Ciudat, îţi aminteşti lucrul ăsta doar când îţi convine. Eu te rog să rămâi şi să faci tot ce poţi pentru ea.

Oh, vinovăţia funcţiona foarte bine! gândi Margo când se duse să înşface o bluză din şifonier. Precum clopoţelul pentru câinele lui Pavlov.

— Eu sunt o cauză a tensiunilor din căsnicia lor, o ruşine. Nu vreau s-o văd sfâşiată între mine şi bărbatul cu care e căsătorită de zece ani. Ştii că o iubesc.

— Da.

Ann oftă uşor.

— Da, ştiu că o iubeşti. Lipsa de loialitate nu e

unul din defectele tale, Margo, dar îţi spun că are nevoie de tine aici. Părinţii ei sunt plecaţi pe undeva prin Africa. Ei ştiu foarte puţine despre ce se întâmplă în casa asta şi, bănuiesc, foarte puţine despre ce ţi s-a întâmplat ţie. Altfel, ar fi aici. Dar tu eşti aici şi ar trebui să rămâi. Dacă vrei să asculţi măcar o dată ce am de spus, fă-o acum, te rog!

— Nu pot.

Îi aruncă mamei sale un surâs vag.

— Unele lucruri nu se schimbă. Kate şi Josh îi sunt alături. Şi tu, adăugă ea. Eu trebuie să mă dau din drum astfel încât Laura să îşi poată rezolva problemele cu Peter. Dacă asta îşi doreşte. Deşi Dumnezeu ştie de ce…

Se întrerupse şi flutură o mână în semn de încheiere a subiectului.

— E decizia ei. A mea este să mă întorc la Milano. Trebuie să mă ocup de nişte lucruri acolo. Trebuie să-mi refac viaţa.

— Ei bine, tu ţi-ai încurcat-o, tu să ţi-o descurci. Ai s-o răneşti pe Laura plecând, spuse Ann încet. „Şi pe mine”, se gândi ea. „Nu vezi cât de mult mă doare să te văd dispărând din nou?”

— O rănesc şi dacă rămân aici. Deci, oricum ar fi, nu-i sunt de niciun folos. Măcar la Milano pot încerca să mai îndrept câte ceva din ale mele. Am nevoie de bani, am nevoie de un serviciu.

— Ai nevoie, repetă Ann în timp ce îşi cerceta fata cu o privire glacială. Ei bine, înseamnă că ţi-ai fixat de fapt priorităţile. O să-ţi chem un taxi să te ducă la aeroport.

— Mamă!

Cuprinsă de regrete, Margo făcu un pas către ea.

— Încerc să fac ce trebuie. Dacă greşesc, atunci asta e, dar mă străduiesc să fac ce cred că e mai bine. Încearcă să înţelegi.

— Înţeleg doar că pleci când abia ai venit acasă.

Ann închise uşa în urma ei, acesta fiind singurul salut de care Margo urma să aibă parte.

Capitolul 6

Margo se îndrăgostise de Milano la prima vedere. Fusese uluită de Paris, fermecată de Roma, amuzată de Londra. Dar Milano îi câştigase inima cu străzile lui aglomerate, cu stilul impecabil şi verva uşuratică.

Cariera îi îndeplinise visul din copilărie de a călători, îi ostoise dorul de minunăţii, care făcuse mereu parte din sufletul ei. Şi totuşi, în felul ei, Margo avea nevoie de rădăcini, de o bază, de un loc pe care să-l numească al ei.

Îşi alesese apartamentul dintr-un impuls, pentru că îi plăcuse aspectul clădirii, şarmanta terasă care oferea o privelişte către stradă şi

care te lăsa să întrezăreşti turnurile Domului. Şi pentru că îi era uşor să se plimbe de la uşa locuinţei până la elegantele magazine de pe Montenapoliane.

Acum stătea pe terasă, sorbind dintr-un pahar de vin alb rece, în timp ce urmărea traficul de seară, punctat de urletul puternic, în două tonuri, al sirenelor. Soarele apunea, aurind peisajul şi făcând-o pe Margo să se simtă singură, căci nu avea cu cine să-l împartă.

Procedase corect întorcându-se. Fusese poate primul gest lipsit de egoism pe care îl făcuse de nici nu mai ştia când. Deşi Laura se împotrivise până când o văzuse urcându-se în taxi, iar Josh stătuse pur şi simplu pe loc, ţintuind-o cu o privire rece şi cu o expresie care o acuza că fuge, ea ştia că procedase corect.

Totuşi, nu e întotdeauna liniştitor să procedezi corect. Se simţea îngrozitor de singură. Teama de prezent şi de viitor nu era nici pe departe la fel de greu de învins precum izolarea.

În săptămâna de când se întorsese, nu răspunsese la telefon sau la vreunul dintre mesajele care deja îi umpleau robotul telefonic. Majoritatea erau de la reporteri ori de la cunoştinţe care sperau să prindă o bârfă. Printre ele se amestecau şi câteva oferte, pe care se temea că va trebui să le ia în calcul.

Dacă ar fi fost cu adevărat curajoasă şi

îndrăzneaţă, medită ea, s-ar fi îmbrăcat într-o rochie strâmtă şi neagră şi ar fi mers într-unul din locurile pe care obişnuia să le frecventeze, doar ca să stârnească rumoare în încăpere. Poate că, până la urmă, avea să facă şi asta, dar, pentru moment, mai avea câteva răni de lins.

Lăsând deschise uşile terasei, intră în living. În afară de câteva piese făcute cadou, îşi alesese ea însăşi mobilierul. Nu-şi dorise un decorator, ci se bucurase de aventura vânării fiecărei perne şi a fiecărei lămpi.

Interiorul îi oglindea cu siguranţă gusturile, se gândi ea cu un zâmbet strâmb. Era eclectic. La naiba, se corectă, era alandala. Un bizar dulap de epocă, plin de cutii Limoges şi sticlărie Steuben. Cufărul japonez care servea drept măsuţă de cafea era acoperit cu o uriaşă fructieră Waterford, plină la rândul ei cu fructe din sticlă, lucrate manual.

Mai erau lămpi Tiffany şi Art Deco, ba chiar şi o piesă Doulton Flambe reprezentând un Buddha aşezat, obiect care o costase o sumă ridicolă la o licitaţie, doar ca să stea acolo şi să arate urât.

Fiecare încăpere din apartamentul cu două dormitoare era încărcată cu alte şi alte lucruri. Călimări pe care le colecţionase într-o fază trecătoare. Cutii ruseşti, prespapieuri, vaze, sticle, toate cumpărate din niciun alt motiv în afara faptului că reprezentau obiectele pe care

ea le aduna în momentul acela.

Totuşi, formau un încântător cămin aglomerat, se gândi Margo, în timp ce se aşeza pe canapeaua cu perne moi. Tablourile erau bune. I se spusese că avea ochi pentru operele de artă, iar scenele stradale care îi acopereau pereţii erau isteţ realizate, frumoase, şi îi aduceau lumea în camere.

Lumea ei. Camerele ei. Temporar, în orice caz, îşi spuse Margo aprinzându-şi o ţigară. Dar nu se va mai putea ascunde în ele pentru multă vreme.

Poate că va accepta oferta Playboy şi va alunga lupul departe de uşa ei. Miji ochii gânditoare şi trase fumul în piept. De ce nu? De ce să nu-şi vândă jalnica poveste tabloidelor care sunau zilnic, umplându-i robotul telefonic? în oricare dintre variante ar fi avut iar bani. În oricare dintre variante s-ar fi dezgolit pentru lumea care rânjea.

Cât mai valorau cu adevărat pentru ea acele câteva rămăşiţe de mândrie?

La naiba, poate că avea să şocheze lumea civilizată şi să-şi târască toate mobilele în stradă pentru un nebunesc bazar cu vânzare către cel care dă mai mult.

Râzând, îşi închipui cât l-ar deranja pe foarte politicosul şi corectul ei portar, pe eleganţii ei vecini. Şi ce deliciu ar fi pentru presa mereu flămândă.

Şi ce dacă s-ar fi întins pe un poster din mijlocul unei reviste lucioase pentru bărbaţi, cu două capse aşezate strategic? Cui i-ar fi păsat dacă şi-ar fi scos la produs mândria, pentru a se plânge de propriile necazuri într-un supliment de duminică ori într-un ziar de supermarket?

Nimeni nu se aştepta la mai mult sau la mai puţin din partea ei. Poate nici ea, se gândi în timp ce strivea obosită ţigara.

Dar să-şi vândă bunurile, să negocieze public obiecte în schimbul banilor… era ceva specific clasei de mijloc.

Ei bine, ceva trebuia făcut. Facturile continuau să se adune, iar dacă nu plătea o sumă considerabilă, urmii să nu mai aibă un acoperiş deasupra capului pentru multă vreme.

Presupunea că următorul pas logic ar fi fost să găsească un bijutier discret şi respectabil, ca să-şi vândă podoabele. În felul acesta s-ar fi menţinut pe linia de plutire până când hotăra ce să facă în continuare. Se jucă puţin cu safirul cu tăietură dreaptă de pe mâna ei. Habar nu avea cât dăduse pe el.

Nu prea conta, nu-i aşa? decise Margo. Kate îi calculase valoarea, şi ceea ce conta acum era cât putea obţine pe el. Se ridică şi se grăbi spre dormitor. După ce descuie seiful încastrat în cufărul din lemn de stejar de la picioarele patului, începu să scoată cutiuţe şi săculeţe.

După câteva clipe, în lumina lămpii strălucea un morman de comori scânteietoare, demne de peştera lui Aii Baba.

Doamne Dumnezeule, chiar deţinea o duzină de ceasuri? Ce era cu ea? Şi ce o apucase să cumpere acel colier din pietre preţioase? Semăna cu ceva din Star Trek. Piepteni din marcasit. Ea niciodată nu purtase piepteni.

Umerii începură să i se relaxeze pe măsură ce examina, selecta şi începea să ia decizii. Descoperi că avea zeci de piese de care se putea despărţi fără regrete. Cu siguranţă avea să adune suficient, încât să se menţină la suprafaţă până se mai gândea.

Şi haine.

Cu o energie nebunească, sări ca un arc, risipind bijuteriile, şi se repezi la dulap. Acesta era enorm, plin cu rochii, costume, jachete. Rafturi din plexiglas susţineau pantofi, genţi. Sertarele din interior erau încărcate cu eşarfe şi curele. O oglindă triplă mărginită de becuri îi reflecta imaginea în vreme ce împingea cu frenezie umeraşele de colo, colo.

Ştia că existau magazine de haine la mâna a doua în care găseai creaţii ale designerilor renumiţi. Într-adevăr, cu o viaţă în urmă îşi cumpărase dintr-un astfel de magazin din Knightsbridge prima ei geantă Fendi. Dacă putea să cumpere dintr-un magazin la mâna a doua,

atunci, pentru numele lui Dumnezeu, putea să şi vândă într-un asemenea loc.

Îşi aruncă pe braţ jachete, bluze, fuste, pantaloni şi se grăbi să le arunce pe pat, după care se repezi să mai ia altele.

Chicotea când cineva sună la uşă, şi ignoră sunetul până când bâzâitul neîntrerupt pătrunse în ceea ce realiză brusc că era începutul isteriei. Duse o luptă cu ea pentru a-şi înghiţi următorul hohot de râs. Nici s-o tai şi nu-şi mai amintea exerciţiile de respiraţie profundă de la orele de yoga.

— Poate că am o cădere nervoasă.

Propria voce îi suna încordată şi iritată. Soneria continuă să bâzâie ca un roi de albine furioase.

— Bine, bine, bine! se răsti Margo în vreme ce păşea peste cizmele de piele pe care le scăpase din braţe.

Avea să se confrunte cu oricine ar fi fost la uşă, să scape de el şi apoi să se ocupe de cea mai recentă bramburealã pe care o crease.

Gata de luptă, deschise uşa dintr-o smucitură şi făcu ochii mari.

— Josh!

Măi, să fie, se întrebă, oare el era mereu ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă?

Bărbatul îi cercetă iute părul răvăşit, obrajii îmbujoraţi, capotul care îi aluneca de pe umăr.

Primul lui gând gelos a fost acela că întrerupsese o partidă de sex.

— Eram prin zonă.

Margo îşi încrucişă braţele.

— Mă verifici.

— Laura m-a pus.

Zâmbetul lui fermecător îi flutura pe buze, dar ochii îi erau aprinşi. Cine naiba se afla în apartament? Cine o atinsese?

— Am avut o mică problemă de rezolvat la Templeton Milano, aşa că i-am promis că voi trece pe aici, să văd ce mai faci.

Îşi înclină capul.

— Deci, ce mai faci?

— Spune-i Laurei că sunt bine.

— Ai putea să-i spui chiar tu, dacă ai mai răspunde la telefon din când în când.

— Pleacă, Josh.

— Mersi, mi-ar plăcea să intru puţin. Nu, nu, continuă bărbatul în vreme ce îşi făcea loc pe lângă ea, nu pot rămâne mult.

Când Margo rămase neclintită şi lăsă uşa deschisă, Josh o închise cu mâna lui.

— În regulă, dar numai un pahar.

„Doamne, superb mai arată”, îşi spuse ea. Aroganţa îi stătea la fel de bine precum cămaşa din pânză fină.

— Poate o să chem paza şi o să te dau afară.

Râsul lui scurt o făcu să-şi încleşteze pumnii. În

vreme ce Josh se plimba prin cameră, ea îl măsura cu privirea. Îmbrăcat într-o haină de piele cu buzunare şi jeanşi strâmţi, părea mai dur decât s-ar fi aşteptat. Se întrebă dacă micuţul şi veselul căţel Marco, care păzea uşa, l-ar fi putut muşca de gleznă.

— Pictura asta în ulei, reprezentând Treptele Spaniole[4], e nouă faţă de ultima dată când am fost aici, comentă Josh, evaluând tabloul cu o privire uşor avară. Nu-i rea. Şase mii cinci sute pentru acuarela cu Cartierul Francez.

Margo ridică o sprânceană.

— Urci preţul cu cinci sute de fiecare dată când îmi faci o ofertă. Tot nu ţi-o vând.

Locul ei era în hotelul Templeton New Orleans, se gândi Josh, ridicând din umeri şi alungându-şi din minte refuzul. Avea s-o smulgă din mâinile ei, mai devreme sau mai târziu. Ridică un prespapier cu siluete albe, îngheţate, plutind în mijlocul unui glob de sticlă alb, îngheţat, şi îl trecu dintr-o mână într-alta. Nu-i scăpase felul în care ea se tot uita înapoi, spre dormitor.

— Te mai gândeşti la ceva, Josh?

Crimă. Haos. În schimb, zâmbi degajat.

— La *foame*. Ai ceva de mâncare pe aici?

— E o *trattoria* drăguţă chiar în josul străzii.

— Bun, o să mergem acolo mai târziu, dar acum mi-ar plăcea nişte vin şi brânză. Nu te

---

4 Una dintre atracţiile turistice ale Romei (n.tr.)

deranja, adăugă el când o văzu că nu se mişcă. O să mă simt ca acasă.

Ţinând încă în mână prespapierul, se îndreptă către dormitor.

— Bucătăria e aici, începu Margo panicată.

Gura lui se transformă într-o linie aspră. Ştia exact unde era bucătăria. Ştia unde erau toate în apartamentul ei şi oricine s-ar fi aflat în dormitor urma să descopere că Joshua Templeton îşi revendicase dreptul de a avea prioritate.

— Drace!

Femeia îl prinse de braţ, aşa că o târî în urma lui.

— Îţi aduc eu un pahar cu vin, numai nu intra în…

Dar era prea târziu. Margo scoase un mârâit frustrat când păşi peste prag, apoi încremeni.

Privind acum scena, nici ei nu-i venea să creadă. Hainele se revărsau din dulap pe pat – paiete stivuite peste doc, caşmir îngrămădit peste bumbac. Bijuteriile erau răspândite ca un lac scânteietor pe covor. Îşi dădu seama că încăperea arăta ca şi cum un copil năbădăios ar fi făcut o criză de isterie, dar observaţia lui Josh a fost mai nimerită.

— Arată ca şi cum Armâni s-ar fi războit cu Cartier.

Unul dintre acele amăgitoare hohote de râs o gâdilă în gât. Margo aproape că reuşi să-l

alunge, însă vocea îi tremură periculos de mult.

— Eu doar mă… oarecum… organizam.

Privirea pe care el io aruncă era atât de seacă şi de netulburată, încât ea îşi pierdu fragilul control pe care îl avea. Ţinându-se cu mâinile de burtă, se împiedică de cufăr şi se prăbuşi, într-o explozie nebunească de râsete. Cu un gest degajat, Josh se aplecă pentru a lua o jachetă albastru-ardezie şi pipăi materialul.

— Omul se pricepe, spuse el, înainte de arunca haina Armâni pe pat.

Asta îi declanşă lui Margo noi hohote.

— Joshua.

Reuşi să tragă suficient aer în piept, încât să poată vorbi.

— Tu trebuie să fii singura fiinţă pe care o ştiu în stare să se uite la toate astea şi să nu dea fuga după o cămaşă de forţă.

Deoarece îl iubea pentru asta, îi întinse o mână şi îl invită să se aşeze lângă ea.

— A fost un episod temporar, spuse Margo şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Cred că l-am depăşit.

Cuprinzând-o cu braţul, Josh cercetă haosul.

— Astea sunt toate lucrurile tale?

— Oh, nu, chicoti ea. Mai am un dulap în celălalt dormitor. E plin-ochi.

— Bineînţeles că e.

O sărută apăsat pe creştet şi se încruntă la vederea giuvaierelor risipite pe jos.

— Ducesă, câţi cercei crezi că deţii?

— N-am nici cea mai vagă idee. Încă nu m-am apucat de sortat bijuteriile ieftine.

Simţindu-se mai bine, oftă.

— Cerceii sunt ca orgasmele. Niciodată nu poţi avea prea mulţi.

— Nu i-am privit vreodată aşa.

— Ei bine, eşti bărbat.

Îl bătu prieteneşte pe genunchi.

— Ce-ar fi să aduc vinul?

Nu purta nimic pe sub halat, iar pe Josh începeau să-l furnice degetele la atingerea mătăsii subţiri.

— Ce-ar fi să-l aduc el?

Bărbatul îşi spuse că distanţa era cheia. Ultimul lucru de care avea ea nevoie în clipa aceea era ca el să-şi piardă minţile şi să înceapă să saliveze.

— Bucătăria…

— Ştiu unde e bucătăria.

Îi aruncă un zâmbet la vederea ochilor ei mijiţi.

— Speram să intru aici şi să-ţi intimidez amantul.

— Pentru moment n-am niciun amant.

— E convenabil, nu?

Josh ieşi, sigur că îi dăduse o temă de gândire. Când se întoarse, mulţumit că găsise un excelent Barola în raftul ei cu vinuri, Margo stătea în genunchi pe podea, aşezând cu grijă bijuteriile la

loc în cutiile lor.

Capotul îi alunecase iar de pe umăr. Josh era tentat să strângă cu mâniile lui breteaua, apoi să-i facă un nod dublu, astfel încât materialul să nu mai alunece şi să coboare atât de straşnic.

Când ea îl văzu şi se ridică, Josh nu putu să evite întrezărirea unui picior lung şi subţire. Simţi cum îi geme fiecare muşchi din trup.

Cel mai rău era că Margo nu încerca să-l îngenuncheze. Dacă ar fi încercat, el ar fi putut s-o arunce fără scrupule pe pat şi să-şi împlinească, în sfârşit, fanteziile.

Dar acea sexualitate nepăsătoare era tipică pentru Margo.

Femeia luă paharul pe care el i-l întinse şi îi zâmbi.

— Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc pentru c-ai întrerupt nebunia.

— Vrei să-mi spui ce anume a stârnit nebunia?

— Doar o idee prostească.

Margo se îndreptă către uşile terasei de la dormitor şi le deschise. Noaptea se revărsă în interior, plină de sunete şi de miresme. Ea o sorbi, laolaltă cu vinul.

— Chiar iubesc oraşul Milano. Aproape la fel de mult ca pe…

— Ca pe…?

Enervată pe sine însăşi, femeia scutură din cap.

— Nu contează. Caut căi de a rămâne aici, bucurându-mă de un oarecare grad de confort. Întoarcerea în casa Templeton nu reprezintă o opţiune.

— O să-i permiţi lui Peter să te încuie pe dinafară?

Ea se zbârli la auzul acestor vorbe şi se întoarse. Luminile de basm de pe terasă sclipeau în jurul ei şi străluceau prin mătasea subţire a capotului.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe Peter Ridgeway, dar n-am de gând să-i complic situaţia Laurei.

— Laura se poate descurca. Nu-l mai lasă pe Peter să mănânce cu ea pe jos ca altădată. Dacă te-ai fi deranjat să mai rămâi, ai fi văzut asta cu ochii tăi.

Margo simţi cum îşi iese iar din pepeni. *„Naiba să-l ia*!” Dar spuse calm:

— Oricum ar fi, are o căsnicie de care să se preocupe. Din cine ştie ce motiv ridicol, pentru ea, căsnicia contează. Dumnezeu ştie de ce vrea să fie legată de un singur bărbat, mai ales de un ticălos arogant ca Peter.

Josh luă gânditor o înghiţitură de vin.

— Tu nu aveai de gând să te măriţi cu Alain, vicleanul şi mincinosul traficant de droguri?

Ea încercă să-şi păstreze demnitatea.

— Nu ştiam că e traficant.

— Doar un viclean mincinos.

— Da, bine. Poţi să spui că experienţa asta mi-a oferit o nouă perspectivă şi un dezgust general pentru instituţia căsătoriei. Concluzia e că Laura e măritată, iar eu nu o să-i îngreunez viaţa.

— E şi casa ta, Margo.

Acum, inima ei se umplu de emoţie şi i se frânse puţin.

— Peter nu poate schimba asta. Dar nu te poţi întoarce mereu acasă. În plus, am fost fericită aici şi pot fi din nou.

Josh se apropie, dorindu-şi să-i citească privirea.

— Kate zice că te gândeşti să-ţi vinzi apartamentul.

Privirea ei era simplu de citit. Era încărcată de furie.

— Kate vorbeşte prea mult.

Se întoarse pentru a cerceta ultimele lumini care mai scânteiau. El o răsuci la loc.

— Îşi face griji pentru tine. La fel şi eu.

— Nu trebuie. Pun la cale un plan.

— Ce-ar fi să te scot la cină? îmi poţi vorbi despre el.

— Nu sunt sigură că am ajuns la partea cu vorbitul, dar probabil că aş putea mânca. Nu trebuie să ieşim în oraş. Trattoria livrează la domiciliu.

— Şi nici nu rişti să dai nas în nas cu vreo

cunoştinţă, concluziona el şi scutură din cap. Nu fi laşă!

— Îmi place să fiu laşă.

— Atunci, ai face bine să te îmbraci.

Josh îşi trecu dinadins degetele peste pielea dezgolită a umărului ei, urcând până la gât. Şi văzu cum privirea ei se întunecă şi devine precaută.

— Pentru că îţi cauţi necazul cu lumânarea chiar aici.

Margo dădu să-şi ridice capotul la loc, apoi se opri.

Era ciudat felul în care o putea furnica pielea.

— Deja m-ai văzut goală.

— Când aveai zece ani.

Ridică el însuşi capotul, mulţumit când o simţi înfiorându-se.

— Nu se pune.

Pentru a-i testa reacţia, îşi băgă degetul pe sub cordonul capotului, trăgând-o uşor.

— Vrei să rişti, Margo?

Pericolul plutea în aer, brusc, neaşteptat, fascinant. Luptându-se să rămână atentă, ea făcu un pas înapoi.

— O să mă îmbrac. Mergem în oraş.

— O alegere sigură.

Margo însă nu se simţi deloc în siguranţă când bărbatul ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui. Se simţea… stârnită.

Josh se comportase aşa ca s-o oblige să iasă din casă. Asta era concluzia simplă şi raţională la care ajunse Margo. Păru singura concluzie posibilă când el se aşeză în micuţul restaurant aglomerat şi se înfruptă cu poftă din primul fel ales, o porţie de *antipasto di funghi crudi.*

— Încearcă una.

Îi duse o ciupercă marinată la buze şi i-o îndesă în gură.

— Nimeni nu pregăteşte legumele ca italienii.

— Nimeni nu pregăteşte nimic comestibil la fel ca italienii.

Dar Margo se juca prin farfurie cu salata ei de roşii şi mozzarella. Se obişnuise atât de mult să-şi refuze un meniu complet, încât tot i se mai părea că trişează mâncând pe săturate.

— Ai nevoie de două kile bune în plus, Margo, îi spuse el. Patru nu ţi-ar strica.

— Încă patru şi aş avea o ditamai nota de plată din partea croitorului, pentru modificări în garderobă.

— Mănâncă. Trăieşte periculos.

Ea ciuguli din brânză.

— Eşti un fel de om de afaceri, zise şi îl făcu să râdă.

— Oh, dacă faci o concesie.

— Nu voiam să sune a insultă. Îmi este destul de greu să mi te imaginez pe post de director, luând decizii pentru corporaţie. Tatăl tău a avut

mereu o aură de putere. Tu eşti mai…

— Iresponsabil? îi sugeră el.

— Nu. Mai relaxat.

Pierzându-şi răbdarea cu sine însăşi, Margo oftă zgomotos.

— Chiar nu încerc să te insult, Josh. Ceea ce vreau să spun e că, indiferent cu ce te ocupi, faci ca totul să pară uşor. Uită-te la Peter.

— Nu, mersi.

— Ca termen de comparaţie, continuă ea. E încordat şi îndârjit. Îi stă scris în frunte: „corporatist de succes şi, totuşi, ambiţios".

— Iar eu, pe de-altă parte, vlăstarul averii Templeton, sunt relaxat, nu? Şi lipsit de griji, plimbându-mă cu avionul prin cele mai tari locuri ale lumii, seducând femeile între două meciuri de squash. Sau jucând un meci de squash între două ture de sedus femei?

— Nu sunt sigură, spuse Margo plat, dar nu asta era ideea.

— Iar ideea acestei nemuritoare observaţii era…?

— Te-am insultat.

Prea obişnuită cu el ca să-şi facă griji, ridică din umeri.

— Trebuie să ai ceva talent în afaceri, căci părinţii tăi nu sunt nişte proşti. Oricât de mult te-ar iubi, nu ţi-ar da mână liberă să-ţi bagi nasul prin hoteluri. Te-ar lăsa să-ţi goleşti, pur şi

simplu, fondul fiduciar şi să fii mână spartă.

— Încrederea pe care mi-o acorzi e emoţionantă.

Cu un rânjet dispreţuitor, el umplu paharele.

— Cred că îmi mai trebuie o băutură.

— Şi ai diploma aia în Drept.

— Da, cea pe care mi-au dat-o după ce am terminat de chefuit pe la Harvard.

— Nu mai fi aşa sensibil.

Îl bătu uşor peste mână.

— Îmi dau seama că trebuie să ştii ceva despre administrarea… lucrurilor. Am primit câteva oferte interesante, începu ea. Cea mai eficientă şi mai puţin complicată e din partea Playboy,

Privirea lui deveni atât de tăioasă, atât de dură, încât o surprinse că tacâmurile nu scoteau scântei.

— Înţeleg.

— Am mai pozat goală până acum. Sau ceva pe aproape.

Precaută din pricina reacţiei lui enigmatice, tăie o bucăţică de brânză.

— Revistele europene nu sunt atât de puritane ca acelea din America.

— Iar tu consideri că o reclamă artistică în *Vogue*-ul italian e la acelaşi nivel cu un poster într-o revistă pentru adulţi?

Prin minte îi treceau gânduri ucigaşe, făcându-l să se simtă ridicol precum un iubit încornorat.

Nu, Margo nu le considera la acelaşi nivel şi se simţea incredibil de prost.

— Este acelaşi trup, spuse ea, ridicând nepăsătoare din umeri. Ideea e că mi-am câştigat existenţa în faţa aparatului de fotografiat, în diverse stadii de îmbrăcare şi dezbrăcare. Asta ar fi o cale de a-mi continua munca. Mă rog, un contract unic în viaţă, care ar mai lăsa ceva distanţă între mine şi creditori. Cu ce îmi oferă ei, m-aş putea pune pe picioare. Cel puţin pe un picior.

Josh nu-şi luă nicio clipă ochii de la chipul ei. Pe undeva, prin apropiere, un chelner scăpă o tavă cu vase, care scoase un zgomot răsunător, dar el nici măcar nu clipi.

— Îmi ceri să mă uit pe ofertă?

Acesta fusese gândul ei, dar se răzgândi, şi încă repede, când auzi tonul tăios al întrebării.

— Nu, pur şi simplu menţionam una dintre variantele pe care le am.

— Asta vrei să fii, Margo? Visul umed al unui adolescent cu palmele transpirate? Afişul lunii în atelierul auto, un ajutor vizual într-o clinică de fertilitate?

— Cred că e o replică de foarte prost gust, spuse ea băţoasă.

— Replica e de prost gust?

Izbucnirea lui îi făcu pe câţiva dintre clienţi să întoarcă feţele şi să murmure.

— Nu ţipa la mine, spuse ea în şoaptă. Niciodată nu mi-ai respectat activitatea. Nu ştiu de ce am crezut că ai putea să formulezi nişte comentarii de bun-simţ pe tema asta.

— Vrei un comentariu de bun-simţ. Minunat!

Josh înghiţi vinul pe nerăsuflate pentru a-şi forţa fierea să-i alunece la loc pe gât.

— Dă-i drumul şi fă-o, ducesă! la banii şi fugi. Nu-ţi face griji că-ţi vei umple familia de ruşine. De ce ţi-ar păsa? Lasă-i să chicotească data viitoare când mama ta o să stea la coadă la supermarket. Dacă puştii o tachinează pe Aii la şcoală, nu-i problema ta. Tu doar asigură-te că eşti bine plătită.

— Destul, spuse ea încet.

— Este? îi replică el. Abia m-am încălzit.

— Am spus că e o opţiune. N-am spus că o să accept.

Cu degetele tremurând, îşi frecă tâmpla stângă, acolo unde se pornise o durere de cap.

— La naiba, e doar un corp. Corpul meu.

— Tu eşti legată de alţi oameni. Speram că ai început să realizezi că ceea ce faci îi afectează.

— Am realizat.

Îşi lăsă mâna să-i cadă obosită.

— Bine, am realizat. Judecând după reacţia ta, n-ar merge prea bine.

Încet, încet, el îşi recăpătă calmul şi o studie atent.

— Despre asta era vorba? Testai apele cu mine?

Margo reuşi să zâmbească.

— Da. Proastă idee.

Oftând, îşi împinse farfuria la o parte.

— Să trecem mai departe. Nu ne mai batem capul cu producătorul german care îmi oferă o grămadă considerabilă de bani ca să-l las să mă distribuie în cel mai recent film al lui pentru adulţi.

— Dumnezeule, Margo…

— Am zis că nu ne mai batem capul cu asta. Deci, ce faci când hotărăşti să-ţi redecorezi unul dintre hoteluri?

Josh îşi trecu o mână peste faţă.

— Cât încerc eu să trec de la un subiect la altul, o să comandăm nişte paste.

Îi făcu semn chelnerului şi ceru *tagliolini* pentru el, iar pentru Margo, *risotto.*

Sprijinindu-şi bărbia în palmă, femeia începu să se gândească la următoarea opţiune.

— Italiana ta e mult mai bună decât a mea, şi asta ar putea fi de ajutor.

— Margo, draga mea, nu o lua pe altă cale înainte să te pot prinde din urmă.

Încă îi fierbea sângele în vene la gândul că ea ar fi fost întinsă în toată splendoarea color, pentru ca orice bărbat cu mărunţiş în buzunar să poată saliva la vederea ei.

— Îmi ceri sfaturi în materie de decoraţiuni?

— Nu. Nu, bineînţeles că nu.

Simpla idee o făcea să chicotească. Durerea de cap şi agitaţia din stomac stârnite de furia lui începură să se domolească.

— Sunt curioasă ce faci cu mobila când redecorezi apartamentele.

— Vrei mobilă?

— Josh, tu doar răspunde la întrebare. Ce faci când schimbi decorul?

— OK, bine. Rareori facem asta în hotelurile vechi, căci clienţii apreciază tradiţia.

Ce naiba îi mai trecea prin mintea aia fascinantă a ei? se întrebă el, dar ridică din umeri. Nu avea să-i ia mult să afle.

— Totuşi, când cumpărăm un alt hotel, de obicei refacem camerele în stilul Templeton, folosind specificul local drept sursă de inspiraţie. Păstrăm orice e potrivit sau la nivelul standardelor noastre, uneori transportând anumite piese către un alt loc. În mod normal, ce nu se potriveşte e vândut la licitaţie, acesta fiind locul din care decoratorul şi cumpărătorul îşi aleg piesele înlocuitoare. Mai cumpărăm şi din magazinele de antichităţi sau prin intermediul soldurilor imobiliare.

— Licitaţie, murmură ea. Ar putea fi cea mai bună. Cea mai simplă. Licitaţii, consignaţii, solduri imobiliare. Toate sunt, de fapt, doar

magazine la mâna a doua, nu-i aşa? Adică, toate lucrurile de acolo au mai fost deţinute, folosite. Uneori, oamenii preţuiesc lucrurile mai mult dacă au aparţinut altcuiva.

Îi zâmbi radioasă chelnerului, ridicându-i tensiunea şi aproape făcându-l să dea peste farfurii.

— *Grazie, Mario. Ho molta fame.*

— *Prego, signorina. Mia piacere. Buona appetito.*

Chelnerul se retrase cu o plecăciune de lângă masă, evitând la mustaţă ciocnirea cu un ospătar.

— Italiana ta e în regulă, spuse Josh sec. Nici măcar n-ai nevoie de vorbe.

— E un dulce. Are o soţie încântătoare, care îi dăruieşte câte o *bambina* în fiecare an. Şi niciodată nu se uită în decolteul meu.

Margo se opri şi se gândi.

— Mă rog, aproape niciodată. Oricum, spuse ea, înfruptându-se din risotto cu un entuziasm sincer, vorbeam despre magazine second-hand.

— Despre asta vorbeam?

— Da. Ce procent din valoare se practică de obicei la o vânzare?

— Depinde de câţiva factori.

— Care sunt aceia?

Hotărând că fusese suficient de răbdător şi de informativ, Josh clătină din cap.

— Nu, tu prima. Ce vrei să ştii?

— Mă gândeam să... Care-i termenul? ... Fac restructurări.

Luă un crevete din farfuria lui.

— De fapt, „optimizări" a devenit termenul corect din punct de vedere politic.

— OK. Oricum, îmi place mai mult. „Optimizări".

Chicoti la gândul ăsta.

— Tot colecţionez lucruri de zece ani. M-am gândit că aş putea scăpa de câteva dintre ele. Apartamentul meu este prea aglomerat şi niciodată nu mi-am făcut vreme să-mi curăţ garderoba. Din moment ce am nişte timp liber, mi-am zis...

Lăsă fraza neterminată. Josh nu scosese un cuvânt, dar Margo ştia că el îi înţelegea eforturile de a-şi păstra mândria.

— Am nevoie de bani, spuse ea pe şleau. Este o prostie să pretind altceva. Kate crede că lichidarea e cea mai bună opţiune.

Încercă să zâmbească iar.

— Şi, de vreme ce... Playboy iese din discuţie.

— Nu vrei să-ţi ofer un împrumut, murmură el. Vrei doar să stau cu mâinile în sân, câtă vreme tu îţi vinzi pantofii pentru mai nimic.

— Şi genţile, şi cutiile de porţelan, şi sfeşnicele.

Margo hotărî că lui nu avea să-i fie milă de ea.

Pentru
Dumnezeu, nimănui nu avea să-i fie milă de ea.

— Uite ce-i: Streisand a făcut şi ea treaba asta acum câţiva ani, nu-i aşa? Nu că ar fi avut nevoie de bani, dar care-i diferenţa? Ea a vândut lucruri pe care le colecţionase de-a lungul timpului şi mă îndoiesc că a strâmbat din nas la câştiguri. Se pare că n-o să-mi pot vinde faţa în viitorul apropiat, şi nu intenţionez să-mi vând trupul, aşa că mi-am redus opţiunile la lucrurile mele.

Josh îşi dădu seama că ea nu-şi dorea compătimire. Aşa că nu avea să i-o ofere.

— Asta făceai când am trecut pe la tine? Un inventar?

— Într-un fel impulsiv, semiisteric. Dar acum sunt calmă, raţională şi pricep că planul (de fapt, planul lui Kate) are valoare.

Margo îi acoperi mâna cu a ei.

— Josh, când ne-am întâlnit acasă, m-ai întrebat dacă am nevoie de ajutor. Îţi spun că am. Ţi-l cer.

Bărbatul privi în jos către mâna ei, la sclipirea safirului şi a diamantelor pe pielea albă, mătăsoasă.

— Ce vrei să fac?

— Mai întâi să păstrezi confidenţialitatea informaţiei, pentru moment.

El îi întoarse mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— În regulă. Ce altceva?

— Dacă m-ai putea ajuta să-mi dau seama cum şi unde să vând ce am de vândut. Cum aş putea să obţin cel mai bun preţ. Nu mi-am gestionat banii foarte bine. La naiba, n-am făcut o treabă prea grozavă nici cu gestionarea vieţii mele, dar o să încep de-acum. Nu vreau să fiu jupuită pentru că nu ştiu sigur cât valorează un obiect sau pentru că mă grăbesc prea tare.

Josh îşi ridică paharul de vin cu mâna liberă şi se gândi. Nu doar la ce îl rugase, ci şi la semnificaţia vorbelor ei, la ce se putea face.

— Te pot ajuta, dar eşti sigură că asta îţi doreşti?

— Sunt sigură.

— După cum văd eu lucrurile, ai câteva variante. Poţi să-ţi angajezi un agent.

Ţintuind-o cu privirea, Josh umplu paharele cu vin.

— Ştiu o firmă aici, în Milano, care e de foarte mare încredere. Ei o să vină, o să evalueze ce ai selectat şi o să-ţi dea în jur de patruzeci la sută.

— Patruzeci? Dar e îngrozitor.

— De fapt, e puţin mai mult ca de obicei, dar noi facem multe afaceri cu ei şi probabil că ai să obţii procentul ăsta.

Cu un aer înnegurat, Margo strânse din dinţi.

— Ce alte variante mai am?

— Ai putea să încerci cu una dintre casele de

licitaţii. Ai putea să mergi pe mâna unui evaluator care apoi să contacteze nişte consignaţii sau magazine cu obiecte de colecţie ca să vezi ce poţi obţine de acolo.

Josh se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

— Dar, dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să te vinzi pe tine însăţi.

— Poftim?

— Margo Sullivan poate să vândă orice. Ce altceva ai făcut în ultimii zece ani în afară de a promova marfa altora? Vinde-te pe tine, Margo.

Uluită, ea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Scuză-mă. Nu eşti tu ăla care tocmai mi-a dat peste nas pentru că am pomenit de aşa ceva?

— Nu poza ta. Pe tine. Deschide un magazin, umple-l cu lucrurile tale. Fă-i reclamă. Laudă-l.

— Să deschid un magazin?

Râsul ei izbucni când femeia întinse mâna spre pahar.

— Nu pot să deschid un magazin.

— De ce nu?

— Pentru că... Nu ştiu de ce, murmură ea şi împinse dinadins paharul la o parte. Am băut prea mult vin şi nu ştiu de ce.

— Apartamentul tău este deja un magazin la scară mai mică.

— Există zeci de motive pentru care n-ar merge.

Ameţea numai când se gândea la ele.

— Nu ştiu nimic despre administrarea unei afaceri, despre ţinutul registrelor contabile.

— Învaţă, spuse el simplu.

— Există impozite şi taxe. Autorizaţii. Chirie, pentru numele lui Dumnezeu!

Zăpăcită, Margo începu să-şi treacă degetele în sus şi în jos pe colierul cu pietre preţioase pe care îl purta.

— Eu încerc să scap de datorii, nu să fac mai multe. Am nevoie de bani.

— De un investitor, de cineva dispus să bage bani pentru demararea afacerii.

— Cine ar fi îndeajuns de prost încât să facă asta?

Josh îşi ridică paharul.

— Eu.

Capitolul 7

Margo îşi petrecu mare parte din noapte despicând firul în patru, foindu-se în pat şi enumerând toate obiecţiile sănătoase la care ar fi trebuit să se gândească de la bun început.

Era o propunere ridicolă. Nechibzuită şi prostească. Şi i se făcuse chiar în etapa în care încerca din răsputeri să nu mai fie ridicolă, nechibzuită şi proastă.

Când foitul în pat îi produsese îndeajuns de multă frustrare, se ridică şi începu să se plimbe prin întuneric. Era evident că Josh nu ştia mare

lucru despre afaceri în plus faţă de ea, altfel n-ar fi sugerat un asemenea plan absurd.

Ea nu era o negustorească, pentru Dumnezeu! Faptul că aprecia lucrurile frumoase nu însemna decât că are gusturi scumpe. Nu şi că se putea transforma într-un comerciant. Şi poate că ştia cum să vândă, dar una era să fii Femeia Bella Donna şi alta să convingi un turist să scrie un cec de călătorie pentru un peştişor auriu de la Daum[5].

Cu siguranţă oamenii vor veni la început. Din curiozitate, din bucuria de o vedea pe cândva faimoasa, acum notoria Margo Sullivan comercializându-şi produsele. Iniţial ar face probabil ceva vânzări. S-o găsi vreo matroană din înalta societate, cu prea multe liftinguri faciale la activ, să arate spre dulapul ei bizar pentru a se lăuda cu tabachera de epocă pe care şi-o cumpărase de la acea biată manechină căzută în dizgraţie.

Margo scrâşni din dinţi. Până la urmă, banii matroanei arogante vor fi în buzunarul ei, corect?

Oprindu-se, scutură din cap. Nu, era o idee imposibilă. Deschiderea unei afaceri i se părea pur şi simplu prea complicată, iar administrarea ei o depăşea. N-ar fi făcut decât să se

---

5 Atelier de fabricare a cristalurilor înfiinţat în 1878 în Nancy, Franţa, de către Jean Daum (n.tr.)

pregătească pentru un nou eşec.

Laşo!

— Mai taci, Josh. Nu fundul tău ar fi în joc, ci doar banii tăi.”

Şi oricum nu avea să accepte bani de la el. Ideea de a-i fi îndatorată era mai mult decât putea îndura mândria ei. Chiar dacă şi-ar fi înghiţit trufia, nu credea că nervii ei ar fi suportat colaborarea cu el. Fără îndoială, Josh ar fi trecut pe la ea şi mai des ca de obicei, ca s-o verifice, să-şi supravegheze investiţia. Să se uite la ea, aşa cum o făcuse azi.

Cu un aer absent, Margo îşi trecu o mână printre sâni. Oare mereu o privise aşa? Oare ea abia începuse să observe? Recunoştea pofta din ochii unui bărbat atunci când o vedea. Era obişnuită s-o vadă. Nu exista niciun motiv să i se usuce gura şi să-i crească pulsul doar pentru că pofta exista şi în ochii lui Josh.

Ochii lui îi erau la fel de familiari ca ai ei. Îi cunoştea şi îl cunoştea deo viaţă. Imaginaţia ei trebuie să fi fost de vină. Imaginaţia distorsionată de tumultul emoţional. Se simţise atât de respinsă, încât confundase bunătatea şi grija unui vechi prieten cu dorinţa.

Asta trebuia să fie, desigur.

Dar ştia că nu-şi confundase propria reacţie atunci când el o atinsese, când degetele lui i se plimbaseră pe umăr. Carne peste carne. Şi,

pentru o clipă, doar pentru o clipă, chiar îşi imaginase că degetele lui aveau să coboare, să-i desfacă uşor capotul, să-i cuprindă sânii şi…

Şi trebuie să o fi luat razna dacă avea un vis erotic cu ochii deschişi despre Josh Templeton.

El era un prieten, practic o rudă. Şi, în acel moment, cea mai mică grijă a ei.

Trebuia să se concentreze asupra aspectelor practice, nu a intrigilor sexuale. După relaţia cu Alain, hotărâse că sexul, romantismul, ba chiar şi cea mai vagă urmă de relaţie aveau să coboare la coada listei ei de priorităţi. Cel mai înţelept lucru pe care îl putea face era să-l sune pe Josh de dimineaţă şi să-i ceară numele agentului de care îi pomenise. Avea să elimine tot ce nu-i trebuia, pentru a supravieţui, să ia cele patruzeci de procente şi să meargă mai departe.

Urma să-şi vândă şi maşina. Şi blănurile. Programările bilunare la magazinul Sergio Valtente din Roma ieşeau din discuţie, la fel ca excursiile bianuale până la Les Pres et Ies Sources, în Franţa. Nu aveau să mai existe plimbări pe Montenapoliane, cu raiduri nepăsătoare pe la magazinele Valentino şi Armâni.

Va trebui să se descurce cu ce avea, sau cu ce îi mai rămăsese, şi să-şi găsească o slujbă.

Blestemat să fie Josh pentru că o făcuse să-i fie prea ruşine ca să înhaţe o sumă cu şase cifre

pentru o singură şedinţă foto inofensivă.

În plus, ce fel de magazin ar fi ăsta? se întrebă ea în vreme ce mintea i se învârtea în cerc cu încăpăţânare. Oamenii nu intră într-o prăvălie aşteptându-se să cumpere de aici atât o geantă Gucci, cât şi o pasăre din sticlă Steuben. N-ar fi un magazin cu haine, curiozităţi sau pielărie la mâna a doua. Ar fi un talmeş-balmeş, o aiureală, o amestecătură.

Ar fi unic.

Ar fi al ei.

Apăsându-şi gura cu mâinile, Margo îşi îngădui să şi-l imagineze. Rafturi încărcare, cu un amestec elegant, şi totuşi prietenos, de lucruşoare drăguţe, inutile. Dulapuri din sticlă în care strălucesc bijuterii. Mese, scaune şi otomane pretenţioase. Pentru relaxare, şi totul de vânzare. O încăpere aranjată ca un uriaş şifonier pentru haine. Un alt spaţiu micuţ în care ar servi ceai şi pahare înalte cu şampanie. Porţelanuri şi cristaluri, şi ele purtând preţuri, gata de vânzare.

Ar putea funcţiona. Nu doar că ar putea funcţiona, ar fi distractiv. O aventură. La naiba cu detaliile, cu clauzele scrise mărunt, cu raţiunea. Avea să le lămurească ea cumva.

Cu un zâmbet nebunesc, se repezi în dormitor şi îşi aruncă nişte haine pe ea.

Josh visa, şi visa frumos. Putea chiar să-i simtă

mirosul, acea aromă puternică pe care o răspândeau mereu porii ei. Ea îi murmura numele, aproape oftând în vreme ce el o mângâia. Doamne, pielea ei era ca de mătase, netedă şi albă, acel superb, generos corp de zeiţă, umezindu-se în vreme ce ea se agăţa de el.

Îşi arcuia spatele, tremura şi…

— Au! Drace!

Îl ciupea.

Deschise ochii şi clipi în beznă. Josh ar fi putut să jure că îl durea umărul acolo unde se înfipseseră nişte degete. Şi ar fi putut să jure că mirosul ei plutea în aer.

— Scuze. Dormeai buştean.

— Margo? Eşti nebună? Cât e ceasul? Ce cauţi aici? Dumnezeule!

Continuă să înjure, în vreme ce lumina pe care ea o aprinsese îi intra în ochi.

— Stinge nenorocirea aia sau te omor.

— Uitasem cât de morocănos eşti când de trezeşti.

Prea veselă ca să se simtă jignită, Margo stinse lumina, apoi se îndreptă către draperii, trăgându-le din calea adorabilei străluciri domoale a răsăritului.

— Acum, ca să-ţi răspund la întrebări: Cred că sunt nebună. A trecut cam un sfert de oră de la răsărit. Sunt aici ca să-ţi mulţumesc.

Îi zâmbi, în vreme ce Josh se holba năuc la

tavan. Patul era o mare formată din cearşafuri de pânză mototolite şi din cuvertura de satin albastru imperial. Tăblia patului înfăţişa o fantezie cu heruvimi şi fructe, toate sculptate şi aurite. În loc să pară ridicol, cuibărit în toată acea splendoare, lui îi stătea tocmai bine.

— Doamne, dulce mai eşti, cu pleoapele alea grele, ursuz şi cu barba nerasă şi sexy!

Margo se aplecă pentru a-i mângâia barba în joacă, apoi ţipă când el o trase în pat lângă el. Nici nu apucă să-şi tragă sufletul, că era ţintuită sub un trup bărbătesc puternic şi înalt.

Un trup bărbătesc complet excitat. De data asta nu avea cum să pună asta pe seama imaginaţiei. Şoldurile i se arcuiră în semn de răspuns înainte ca ea să le poată împiedica, iar privirea lui se tulbură. Instinctiv, Margo îşi eliberă o mână şi îl plesni peste piept.

— N-am venit aici să ne luăm la trântă.

— Atunci de ce ai venit aici şi cum ai intrat în apartament?

— Cei de la parter mă cunosc.

Doamne Dumnezeule, avea răsuflarea tăiată şi tremura! Şi îi era cald!

— Le-am spus doar că mă aştepţi şi că mi-ai transmis că s-ar putea să fii sub duş, aşa că… cei de la recepţie mi-au dat o cheie.

Privirea lui stărui asupra buzelor ei, făcând-o să se înfierbânte.

— Ah, ascultă, se pare că ţi-am întrerupt unul dintre visele umede, aşa că pot să aştept în salon până când…

Lăsă fraza neterminată, hotărându-se că era mai bine să nu continue gândul, când el o apucă de încheietură şi îi trase braţul peste cap.

— Până când?

— Când o fi.

Gura lui era aproape. Mai că o simţea peste a ei. Puternică şi lacomă.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar e clar că ar fi trebuit să aştept. Până când.

— Tremuri, murmură Josh.

Ochii ei erau uşor umbriţi de lipsa somnului. Părul, acele valuri uşor senzuale, i se întindea sălbatic peste cearşafurile mototolite.

— Eşti nervoasă?

Margo îşi auzea propria răsuflare îngreunată şi ştia că nimeni n-ar fi putut confunda dorinţa din acele sunete.

— Nu tocmai.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos şi o muşcă uşor de maxilar. Când Margo gemu, speră că o făcuse să sufere măcar cât pentru una dintre nopţile în care tânjise după ea.

— Eşti curioasă?

— Da.

Urcă până spre urechea ei, iar privirea ei se umplu de dorinţă.

— Te-ai întrebat vreodată de ce n-am ajuns în situaţia asta mai devreme?

Îi era greu să formuleze un gând coerent câtă vreme el o săruta uşor pe gât.

— Poate, o dată sau de două ori.

Josh înălţă capul. Lumina răsăritului se revărsă asupra lui. Cu părul răvăşit, cu ochii întunecaţi, cu chipul umbrit de barba nerasă, părea dur şi nechibzuit, periculos şi încântător de masculin.

— Nu.

Margo nu ştia de unde venise refuzul, când fiecare nerv din trupul ei era aţâţat să ceară mai mult.

— Nu, ce?

— Nu mă săruta.

Răsuflă tremurând şi trase iar aer în piept.

— Dacă mă săruţi, o să facem sex. Sunt destul de întoarsă pe dos încât să mă las dusă de val fără să-mi pese câtuşi de puţin ce-o să se întâmple peste o oră.

— Nu trebuie să-ţi peste de ce se va întâmpla peste o oră.

Gura lui îi alunecă de-a lungul tâmplei, îi tachină colţul buzelor.

— O să dureze mai mult. Mult mai mult.

— Te rog. Peste câteva ore de acum încolo… Doamne, Josh… tu m-ai convins că ceea ce fac îi afectează pe alţii.

— Crede-mă, murmură el. Sunt afectat.

Margo îşi auzea inima bubuindu-i insistent în urechi.

— Nu-mi pot permite să mai distrug o parte din viaţa mea. Am nevoie de un prieten. Am nevoie ca tu să fii prietenul meu.

Blestemând-o, Josh se rostogoli jos de pe ea.

— Fără supărare, Margo, dar du-te dracului.

— Nu m-am supărat.

Nu-l atinse. Era sigură că dacă ar fi făcut-o, amândoi ar fi ţâşnit ca două rachete. Pentru moment zăceau peste cuvertura şifonată din satin, fără să se mişte, abia. Respirând.

— Încerc să ne scutesc pe amândoi de multe necazuri, se scuză ea.

El îşi întoarse privirea şi-o pironi în ochii ei.

— Doar amâni momentul. O să ne întoarcem la asta.

— De-o vreme încoace îmi aleg singură partenerii de aşternut.

Josh se mişcă iute, înşfăcându-i încheietura şi trăgând-o lângă el.

— Ai grijă, ducesă, cu încercarea asta de a-mi scoate ochii cu amanţii tăi tocmai acum.

Replica fu exact ce avea ea nevoie pentru a rupe vraja. Ridică bărbia.

— Nu deveni agresiv. O să-ţi spun când şi dacă vreau să mă joc.

Văzu schimbarea din ochii lui şi aruncă fulgere din ai ei.

— Încearcă, doar încearcă şi îţi jupoi pielea de pe oase. Nu eşti primul bărbat care crede că mă poate trânti pe spate şi mă poate obliga să-mi placă.

Josh îi dădu drumul, pentru că era un gest mai înţelept decât s-o strângă de gât.

— Nu mă compara pe mine cu pămpălăii şi scursurile cu care ţi-ai pierdut tu vremea.

Ştiind că era pe cale să-i sară ţandăra, Margo se dădu jos din pat.

— N-am venit aici să mozolesc cearşafurile cu tine şi nici să mă cert. Am venit să discutăm despre afaceri.

— Data viitoare stabileşte o întâlnire.

Fără să-şi mai facă probleme în legătură cu politeţurile, Josh dădu la o parte aşternutul. Ea nici nu clipi când îl văzu intrând gol în baia de alături.

— Dacă tot eşti aici, comandă micul dejun.

Margo aşteptă până când auzi duşul pornind ca să răsufle îndelung, în semn de uşurare. Încă un minut, recunoscu ea, şi ar fi fost în stare să-l mănânce de viu. Cu o mână lipită de stomacul agitat, îşi spuse că amândoi erau norocoşi deoarece ea insistase să evite greşeala.

Când aruncă însă o privire înspre pat, nu se mai simţi atât de norocoasă. Doar frustrată.

Câtă vreme Josh se îmbrăcă, Margo îşi savură prima ceaşcă de cafea şi ciuguli din coşul cu

produse de patiserie, aşezat pe masa acoperită cu pânză, din ungherul ferestrei din sufragerie. Se relaxă privind piaţeta, statuile zeilor şi caii înaripaţi din marmură albă.

La fel ca orice apartament din hotelurile Templeton, chiar şi interiorul oferea o privelişte somptuoasă. Un uriaş covor oriental se întindea pe podeaua acoperită cu dale de culoarea fildeşului. Pereţii erau tapetaţi cu trandafiri împodobiţi de frunzuliţe aurii, iar lucrătura elegantă a cornişelor şi textura tavanelor sporeau opulenţa. Canapele curbate, îmbogăţite cu brocard şi perne cu ciucuraşi, aparatură electronică ascunsă discret în dulapuri cu incrustaţii complexe, mici detalii cum ar fi lămpile vechi, statuare, scrumierele grele din cristal, urnele uriaşe, pline cu flori, barul curbat din abanos masiv, aflat în faţa unui perete din sticlă, toate vorbeau despre flerul distins al familiei Templeton.

Stilul Art Nouveau era îndeajuns de bogat, îndeajuns de decadent, încât să-l facă până şi pe cel mai apatic oaspete să ofteze. Margo oftă şi ea.

În hotelurile Templeton, stilul mergea mână în mână cu eficienţa. O singură atingere a unui buton de pe unul dintre modernele telefoane albe aflate în fiecare cameră a apartamentului îţi putea aduce orice, de la prosoape curate, la

bilete la *La Scala* sau la o sticlă de şampanie Cristal, perfect răcită într-o frapieră. Pe măsuţa de cafea se afla un coş cu fructe, plin cu struguri mari şi cu mere lucioase. În spatele barului, minifrigiderul avea să fie umplut cu whisky fin, bomboane de ciocolată elveţiene şi brânzeturi franţuzeşti.

Florile, aflate din abundenţă până şi în baie sau în camerele de toaletă, erau proaspete, udate şi înlocuite zilnic de către un membru al personalului bine pregătit şi mereu amabil.

Adulmecă mirosul trandafirilor roz de pe masa pentru micul dejun. Aveau tije lungi, erau înmiresmaţi şi abia îmbobociţi. Perfecţi, se gândi ea, exact aşa cum era de aşteptat din partea oricărui lucru legat de numele Templeton.

Inclusiv, îşi spuse Margo când Josh intră în cameră, a moştenitorului Templeton.

Deoarece se simţea doar puţin vinovată pentru că îi invadase apartamentul în zori, îi turnă o ceaşcă din cafetiera grea de argint, adăugând o lingură generoasă de frişcă, aşa cum ştia că îi place lui Josh.

— Servirea la Templeton Milano continuă să fie cea mai bună din oraş. La fel şi cafeaua.

Îi întinse ceaşca atunci când el i se alătură la masă.

— O să am grijă să-i transmit complimentele tale directorului. După ce îl concediez pentru că

te-a lăsat să intri.

— Nu fi supărăcios, Josh.

Îi aruncă cel mai convingător zâmbet al ei, simţindu-se uşor enervată când văzu că n-are niciun efect.

— Îmi pare rău că te-am trezit. Nu gândeam la ora aceea.

— Lipsa de gândire e unul dintre cele mai bine şlefuite talente ale tale.

Margo luă o mură din castron şi o aruncă în gură.

— N-o să mă cert cu tine şi n-o să-mi cer scuze că nu m-am culcat cu tine doar pentru că ţi-am rănit egoul.

Josh îi aruncă un zâmbet rece şi tăios ca un bisturiu.

— Ducesă, dacă ţi-ai fi dat jos hainele, nu doar că nu ţi-ai fi cerut scuze, dar mi-ai fi mulţumit.

— Oh, văd că m-am înşelat. Egoul tău nu e rănit, este dureros de umflat. Hai să lămurim treburile, Joshua.

Se aplecă în faţă, încrederea din privirea ei dându-i un aer erotic.

— Îmi place sexul. Cred că e o excelentă formă de divertisment, dar nu trebuie să mă distrez de fiecare dată când cineva propune o petrecere. Eu aleg momentul, locul şi tovarăşii de joacă.

Satisfăcută, se lăsă pe spătarul scaunului şi luă alene o prăjitură din coş. Asta, îşi spuse ea

sigură pe sine, ar trebui să rezolve problema.

— Poate c-ai fi credibilă.

Avea dreptate, îşi spuse Josh. Cafeaua era excelentă şi îl însenina.

— Dacă n-ai fi tremurat şi gemut sub mine acum o jumătate de oră.

— Nu gemeam!

Bărbatul zâmbi.

— Oh, ba da. Gemeai.

Da, într-adevăr, el se simţea mult, mult mai bine.

— Şi era cât pe ce să te zvârcoleşti.

— Eu nu mă zvârcolesc niciodată.

— Ai s-o faci.

Margo muşcă din prăjitură.

— Fiecare băiat trebuie să-şi aibă visele lui. Acum, dacă am terminat de duelat pe teme sexuale…

— Draga mea, eu nici nu mi-am ridicat lancea.

— Asta e o foarte neinspirată poantă cu dublu sens.

Io servise.

— E devreme. Ce-ar fi să-mi spui de ce iau micul dejun cu tine?

— Am stat trează toată noaptea.

Comentariul care îi veni lui în minte nu era doar neinspirat, ci şi crud. Nu-l luă în seamă.

— Şi?

— N-am putut dormi. Mă gândeam la situaţia

în care mă aflu, la variantele pe care mi le-ai sugerat. Prima părea cea mai raţională. Să vină un agent şi să-mi facă o ofertă pentru mobila şi bijuteriile mele. Probabil ar fi soluţia cea mai rapidă şi mai puţin complicată.

— De acord.

Margo se ridică de la masă şi începu să-şi frece mâinile în vreme ce se plimba de colo, colo. Cizmele ei moi, din piele, păşeau la fel de tăcut pe dale ca şi pe covorul gros.

— Probabil a venit vremea să învăţ să fiu raţională. Am douăzeci şi opt de ani, sunt şomeră, cu un lup care mârâie la uşă. La început poate că mi-am plâns de milă, dar acum îmi dau seama că am avut un noroc incredibil. Am putut să merg în diverse locuri, să fac diverse lucruri, să fiu cine mi-am dorit mereu să fiu. Şi de ce?

Se opri în mijlocul încăperii şi descrise un cerc lent pe sub candelabrul cu ornamente din aur şi cristal. Îmbrăcată în pantaloni strâmţi de călărie şi cu o bluză albă, largă, părea voluptuoasă şi energică.

— Pentru că am un chip şi un corp care dau bine în faţa aparatului de fotografiat. Asta-i tot. O faţă frumoasă, un trup criminal. Nu că n-a trebuit să muncesc din greu, să fiu isteaţă şi încăpăţânată, dar esenţa, Josh, o constituie norocul. Norocul de a fi aleasă la loteria genelor. Acum, din pricina unor circumstanţe pe care le-

aş fi putut controla sau nu, s-a terminat. Mă opresc aici cu văicăreala.

— Tu nu te-ai văicărit niciodată, Margo.

— Aş putea să dau lecţii. E vremea să mă maturizez, să îmi asum răspunderea, să fiu raţională.

— Vorbeşte cu un agent de asigurări de viaţă, spuse Josh sec. Fă-ţi un permis la bibliotecă. Taie cupoane.

Margo îl privi de sus.

— Ai vorbit ca un om născut nu doar cu linguriţa de argint, ci cu tot serviciul de masă în guriţa lui arogantă.

— Eu, din întâmplare, am mai multe permise de bibliotecă, mormăi el. Pe undeva.

— Te superi?

— Scuze.

Îi făcu semn să continue, dar era îngrijorat. Ea părea nerăbdătoare şi bucuroasă, dar nu vorbea ca Margo. Nu ca încântător de nechibzuita lui Margo.

— Spune mai departe.

— OK. Probabil c-aş putea să depăşesc momentul şi aş face rost de nişte şedinţe foto, aş obţine un loc pe podiumurile de modă de la Paris sau New York. Ar fi nevoie de timp, însă aş putea reuşi.

Luptându-se să gândească limpede, Margo îşi trecu un deget de-a lungul unui sfeşnic în formă

de fecioară îmbrăcată într-o robă fluturândă, flancat de două cupe ce susţineau lumânări aurii de spermanţet.

— Există şi alte metode de-a face bani din prezentări de modă. Aş putea reveni în cataloage, de unde am pornit.

— Să vinzi furouri pentru Victoria’s Secret?

Margo se răsuci, aruncând flăcări din priviri.

— Ce e în neregulă cu asta?

— Nimic.

Josh rupse în două o chiflă.

— Şi mie îmi place un furou care-şi merită banii la fel ca oricărui alt bărbat.

Ea trase încet aer în piept. Nu îl va lăsa so enerveze, nu acum.

— În situaţia actuală nu mi-ar fi uşor să obţin contracte, dar am mai făcut asta.

— Erai cu zece ani mai tânără, îi atrase el atenţia săritor.

— Mersi mult că mi-ai amintit, spuse Margo printre dinţi. Uită-te la Cindy Crowford, la Christie Brinkley, la Lauren Hutton, pentru Dumnezeu! Nu mai sunt adolescente. Iar în ceea ce priveşte geniala ta soluţie – ideea de a deschide un magazin – este ridicolă. M-am gândit la o jumătate de duzină de argumente valide împotriva ei. Nu doar că n-am nici cea mai vagă idee despre cum se conduce o afacere, dar s-ar putea să-mi înrăutăţesc şi mai tare situaţia

deja instabilă, dac-aş fi îndeajuns de nebună încât să încerc. E mai mult decât probabil să dau faliment în şase luni, să mă confrunt cu încă o umilire publică şi să fiu obligată să mă vând la colţ de stradă comis-voiajorilor în căutare de orgasme ieftine.

— Ai dreptate. Iese din discuţie.

— Absolut.

— Deci, când vrei să începi?

— Azi.

Cu un hohot vesel, Margo se repezi la el şi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Ştii ce e mai bine decât să ai pe cineva care te cunoaşte pe dinafară şi pe dinăuntru?

— Ce?

— Nimic.

Îi dădu un pupic zgomotos pe obraz.

— Dacă e să mă scufund…

— Atunci să te scufunzi în stil mare.

Josh îi apucă părul cu mâna şi îi împinse capul astfel încât gura ei surâzătoare se lipi de a lui.

Nu mai era vorba despre râs. Margo descoperi asta foarte repede. Buzele lui erau fierbinţi şi iscusite, făcându-le pe ale ei să se despartă oftând. Mângâierea leneşă a limbii lui îi stârni valuri de dorinţă care îi vibrau până în vârful degetelor.

Trebuia să fie un gest familiar. Îl mai sărutase până atunci, îl mai gustase, dar acele îmbrăţişări

întâmplătoare, frăţeşti, nu o pregătiseră pentru acel brusc şi de netăgăduit impuls de dorinţă pur animalică.

O parte din mintea ei încercă să se retragă, să-şi amintească faptul că era vorba despre Josh. Josh, cel care îi luase peste picior preţioasa colecţie de păpuşi, pe când ea avea şase ani; cel care o provocase o cărase înapoi acasă atunci când se lovise la picior într-un bolovan.

Josh, cel care zâmbise arogant pe seama iubirilor ei adolescentine la adresa prietenilor lui, care o învăţase cu răbdare cum să manevreze un schimbător de viteze. Josh, cel care, indiferent unde se aflase ea de-a lungul vieţii, fusese mereu prin preajmă.

Acum însă i se părea că se săruta cu altcineva. Cu un bărbat periculos de excitant. Dureros de atrăgător.

El se aşteptase. Oare nu visase de sute de ori că va gusta din ea, ca acum? Că o va face să se încordeze în braţele lui, că gura ei va răspunde gurii lui cu o furie înăbuşită?

Fusese dispus să aştepte, exact aşa cum fusese dispus să viseze. Deoarece ştia că ea va fi a lui. Ştia că trebuia să fie.

Numai că Josh nu avea de gând să uşureze situaţia.

Se retrase, mulţumit să vadă că, atunci când Margo îşi ridică genele de pe ochi, aceştia erau

întunecaţi şi înceţoşaţi. Spera din suflet ca aceeaşi dorinţă care se zvârcolea în măruntaiele lui să se zvârcolească şi în ale ei.

— Eşti teribil de bun la treaba asta, reuşi ea să spună. Auzisem zvonuri.

Îşi dădu seama că stătea la el în braţe, dar nu ştiu sigur dacă Josh o trăsese acolo sau dacă, pur şi simplu, se căţărase pe el.

— Cred că te-au subestimat. De fapt, într-o seară m-am strecurat afară şi te-am văzut dându-te la Babs Carstairs, lângă piscină. Am fost impresionată.

Nimic din ce-ar fi spus ea nu putea fi mai bine conceput pentru a veşteji dorinţa.

— Ne-ai spionat pe mine şi pe Babs.

— Doar o dată. Sau de două ori. La naiba, Josh, aveam treisprezece ani. Eram curioasă.

— Dumnezeule!

Josh îşi aminti exact cât de departe merseseră lucrurile cu Babs lângă piscină într-o noapte frumoasă de vară.

— Ai văzut… Nu, nu vreau să ştiu.

— Eu, cu Laura şi Kate am căzut de acord că ea era „supramamarizată”.

— Supra…

Până să râdă la auzul termenului, Josh tresări.

— Tu, şi Laura, şi Kate. De ce n-aţi vândut bilete?

— Cred că e perfect normal ca o soră mai mică

să-şi spioneze fratele mai mare.

Ochii lui scânteiară.

— Nu sunt fratele tău.

— Judecând după locul în care stau, aş zice că asta ne salvează sufletele nemuritoare.

Scânteia se transformă într-un zâmbet.

— Poate că ai dreptate. Te vreau, Margo. Sunt tot felul de lucruri incredibile, obraznice, de nerostit pe care vreau să ţi le fac.

— Mă rog.

Ea răsuflă, eliberând aerul pe care nici nu ştia că-l ţinuse în piept.

— S-a zis cu sufletele noastre nemuritoare. Ascultă, trebuie să recunosc că schimbarea asta e cam prea bruscă pentru mine.

— N-ai fost atentă.

— E clar că nu.

Nu putea să-şi dezlipească ochii de ai lui. Ar fi fost înţelept să o facă, îşi spuse ea. Supravieţuise tuturor jocurilor pe care le practică bărbaţii şi femeile, păstrând mereu, fără excepţie, controlul. Ochii aceia cenuşii, reci şi încrezători o avertizau că, în cazul lui, aceasta nu avea să fie o opţiune. Nu pentru multă vreme.

— Acum sunt atentă, dar nu sunt pregătită pentru semnalul de start.

— Semnalul s-a dat cu ani în urmă.

El îşi trecu mâna peste coastele ei, mângâindu-i sânii.

— Ţi-am luat-o cu mult înainte.

— M-am hotărât că vreau să te prind din urmă.

Râse şi se luptă să se ridice din poala lui.

— Doar că prea e ciudat tot conceptul ăsta cu mine, cu tine şi cu sex.

Margo îşi frecă locul din dreptul inimii pentru că aceasta îi tropăia în piept precum o iapă în călduri.

— Şi surprinzător de tentant. A existat o perioadă, nu cum multă vreme în urmă, în care aş fi spus „ce naiba, o să fie amuzant" şi m-aş fi luat la întrecere cu tine până în pat.

Când Josh se ridică, ea râse din nou şi se mişcă astfel încât masa să fie între ei.

— Nu sunt sfioasă. Nu cred în pudoare.

— Cum eşti?

— Precaută. Pentru prima dată în viaţa mea.

Deodată, privirea îi deveni sobră, iar gura, moale, în loc de cochetă.

— Contezi prea mult. Şi tocmai mi-am dat seama că şi eu contez. Nu doar aici, spuse ea, arătând către faţa ei. Pe dinăuntru. Trebuie să-mi îndrept viaţa. Trebuie să fac din ea ceva cu care să mă pot mândri. Am tot felul de planuri noi, tot felul de vise noi. Vreau să le transform în realitate. Nu.

Închise ochii pentru o clipă.

— Trebuie să le transform în realitate. Ca să fac asta va trebui să investesc timp şi efort.

Sexul te distrage, dacă îl faci cum trebuie.

Zâmbi iar.

— Iar noi l-am face cum trebuie.

Josh îşi vârî degetele mari în buzunare.

— Ce-o să faci? O să depui un jurământ de celibat?

Zâmbetul ei se lăţi treptat.

— E o idee excelentă. Mereu pot conta pe tine pentru o soluţie viabilă.

Josh rămase cu gura căscată.

— Glumeşti.

— Sunt cât se poate de serioasă.

Încântată de amândoi, Margo se apropie şi îl bătu pe obraz.

— OK, sunt celibatară până când îmi fac ordine în viaţă, iar afacerea mea este pusă pe roate. Mersi că te-ai gândit la asta.

El îi cuprinse gâtul cu mâna, dar era mai tentat să se sugrume pe sine.

— Te-aş putea seduce în treizeci de secunde, cu ochii pe ceas.

Cât de arogant devenea!

— Dacă te-aş lăsa, îi replică ea pe un ton mătăsos, dar asta n-o să se întâmple până când no să fiu pregătită.

— Iar eu ar trebui să intru la mănăstire până când eşti tu pregătită?

— Viaţa ta îţi aparţine. Poţi avea pe cine pofteşti.

Se întoarse înapoi către prăjituri şi îl privi peste umăr.

— Cu excepţia mea.

Dar ideea nu-i surâse deloc. Ciugulind din prăjitură, Margo căzu pe gânduri.

— Doar dacă, bineînţeles, nu ţi-ar plăcea să transformi totul într-un fel de pariu.

„îşi linge intenţionat firimiturile de pe buza de sus”, îşi spuse Josh. Ştia când o femeie încerca să-l înnebunească.

— Ce fel de pariu?

— Că mă pot abţine mai mult decât tine. Că îmi pot lua un angajament matur de a-mi controla hormonii şi de a mă ocupa serios să-mi construiesc o carieră.

Cu chipul lipsit de expresie, bărbatul turnă cafea fierbinte mai întâi în ceaşca lui, apoi în a ei. În sinea lui, râdea pe înfundate. Margo habar nu avea cât îi va lua să deschidă uşile acelui magazin la care se gândea. Putea să dureze luni în şir. Ea nu va putea niciodată să reziste atât de mult, se gândi Josh în vreme ce îşi lua ceaşca şi o privea peste marginea acesteia. O să aibă el grijă.

— Pe ce?

— Pe maşina ta cea nouă.

El se înecă cu cafeaua.

— Maşina mea? Jaguarul meu?

— Corect. Eu trebuie să-mi vând maşina şi nu

ştiu când o voi putea înlocui. Dacă tu cedezi primul, eu primesc Jaguarul. Pe numele meu, cu toate ratele plătite, îl expediezi în Italia.

— Şi dacă tu cedezi prima?

Când Margo flutură din mână, alungând posibilitatea, el rânji.

— Îţi iau tablourile.

— Scenele urbane.

Inima chiar îi bătu mai tare la gândul ăsta.

— Pe toate?

— Până la ultimul. Asta dacă nu ţi-e teamă să rişti.

Margo ridică bărbia şi îi întinse mâna.

— S-a făcut.

Josh o strânse de mână, apoi io ridică şi îşi trecu buzele peste încheietura ei, ciugulindu-i uşor palma.

— Frumoasă încercare, murmură ea şi se eliberă. Acum, am multe treburi de rezolvat. Trebuie să-mi vând maşina.

— Doar n-o s-o duci la un dealer, obiectă el, în vreme ce Margo îşi lua poşeta şi haina. O să te jecmănească.

— Oh, nu.

Se opri în uşă, cu un zâmbet viclean şi irezistibil.

— N-o s-o facă.

Capitolul 8

Pe Margo o uimea cât de repede prinsese gustul afacerilor. Niciodată nu realizase cât de amuzant şi de palpitant putea fi negoţul. Totul pornise de la maşină.

Nu-i fusese câtuşi de puţin ruşine să-şi folosească fiecare strop din farmecul, senzualitatea şi grămada de feminitate pe care le avea, nu doar ca avantaje într-o negociere, ci şi ca arme, primite de la Dumnezeu şi bine şlefuite. Era în război.

După ce îşi alesese dealerul, îşi încolţise prada cu complimente şi zâmbete, parând ca o expertă cu replici prefăcute, legate de lipsa ei de experienţă în materie de afaceri şi de încrederea pe care şi-o punea în judecata lui. Clipise de mai multe ori din ochii ei cu gene lungi, păruse neajutorată şi, încet, cu multă charismă, îl anihilase.

Şi îi storsese lirele până când omul rămăsese fără aer.

Bijutierul, fiind vorba despre o femeie, reprezentase o provocare mai mare.

Margo îşi alesese două dintre cele mai bune şi mai scumpe piese, apoi, după ce îşi evaluase adversara ca fiind o femeie de afaceri isteaţă, încăpăţânată şi lipsită de sentimente, adoptase aceeaşi atitudine.

I se părea că fusese o luptă *mano a mano*, în stil feminin. Negociaseră, se certaseră, îşi

batjocoriseră una alteia ofertele, se insultaseră, după care ajunseseră la o înţelegere acceptabilă pentru amândouă.

Acum, adăugând câştigurile de pe urma blănurilor, avea suficienţi bani lichizi încât să-i ţină la distanţă pe cei mai nerăbdători creditori pentru încă vreo câteva săptămâni.

Obţinând un răgaz, se apucă să încropească o tentativă de catalog cu bunurile ei şi începu să le împacheteze, ştiind că îi va fi mai uşor dacă le va privi mai curând ca pe nişte obiecte de inventar, decât ca pe obiectele ei personale. Acum, acestea reprezentau activele unei afaceri.

În fiecare dimineaţă studia ziarele în căutarea unui spaţiu de închiriat. Preţurile o făcură să se chircească, să-şi facă probleme şi, în cele din urmă, să ajungă la concluzia că nu-şi va putea permite o locaţie de primă mână. Şi nici nu-şi va putea face reclamă prin mijloacele convenţionale, asta dacă voia să-i mai rămână ceva bani. Trebuia să se mulţumească cu o locaţie mai modestă, căreia să-i facă reclamă prin mijloace neconvenţionale.

Îmbrăcată comod, purtând nişte jambiere şi un tricou, se întinse pe un scaun şi se uită de jur împrejurul sufrageriei. Mesele fuseseră golite fără milă. O bună parte dintre ele erau stivuite lângă cutii de împachetat şi lăzi. Tablourile rămăseseră pe pereţi. Un simbol, se gândi ea, a

ceea ce risca în atâtea privinţe ale vieţii ei.

Intervenise şi în alte părţi ale apartamentului. Garderoba i se redusese la un sfert din mărimea ei iniţială. Celelalte şaptezeci şi cinci de procente le împachetase cu grijă. Fusese nemiloasă cu selecţia, atentă mai mult la noul ei stil de viaţă decât la sentimentalisme. Nu că ar fi intenţionat să se îmbrace ca o precupeaţă. Avea să se îmbrace la fel cum avea să-şi conducă afacerea. Cu fler, stil şi cu o mândrie îndrăzneaţă.

Cu puţin noroc, una dintre cele trei locaţii pe care stabilise să le viziteze după-amiază urma să fie tocmai aceea pe care o căuta. Era nerăbdătoare să înceapă înainte ca presa să-i afle pe deplin situaţia financiară. Deja apăruseră zvonuri în ziare despre faptul că Margo îşi vindea bijuteriile pentru a-şi plăti datoriile tot mai mari. Începuse să se furişeze pe uşa de serviciu pentru a-i evita pe reporterii şi paparazzii care se îngrămădeau din ce în ce mai des în faţa clădirii.

Se întreba dacă, până la urmă, n-ar fi trebuit să renunţe pur şi simplu la apartament. Kate avusese dreptate: încercarea de a-l păstra îi seca resursele, şi aşa puţine. Dacă avea să găsească un loc bun pentru magazin, se va muta acolo. Temporar.

Cel puţin, se gândi ea râzând, în felul acesta îşi

va avea lucrurile prin preajmă.

Îşi dorea să poată discuta despre ideea asta cu Josh, numai că el se afla la Paris. Nu, îşi aminti, abia acum ajunsese la Berlin, după care urma Stockholm. Nu se putea şti când avea să primească vreo veste de la el, darămite să-l mai şi vadă.

Cele câteva zile petrecute împreună la Milano, acea răvăşitoare şi excitantă dimineaţă în apartamentul lui, toate semănau mai mult cu un vis decât cu o amintire. Probabil şi-ar fi pus întrebarea dacă într-adevăr tânjise după sărutul lui, dar ori de câte ori se gândea la asta, tânjea din nou după el.

Probabil că acum Josh ciugulea deja urechea vreunei *fraulein*, îşi spuse Margo lovind cu piciorul în colţul canapelei, când se ridică. El niciodată nu fusese în stare să-şi ţină mâinile alea iscusite departe de femeile dornice. „Ticălosul!”

Măcar urma să se aleagă cu o maşină din toată tărăşenia. Josh Templeton putea fi acuzat de orice, mai puţin că ar fi fost un om lipsit de cuvânt.

Nu avea timp să se gândească la el cum se îmbuiba cu bere şi gâdila cine ştie ce zeiţă germană cu trup de statuie. Ea trebuia să se aranjeze pentru întâlniri, adoptând imaginea potrivită. În vreme ce se îmbrăca, îşi exersă

tehnica pe care urma s-o folosească faţă de agentul imobiliar. Pretenţioasă, meditã ea, împletindu-şi părul. Lipsită de entuziasm.

— *Questa camera…*

O privire dispreţuitoare, însoţită de un gest al mâinii.

— *Piccola.*

Sau avea să fie prea mare pentru a-i satisface nevoile. Va scoate sunete de nemulţumire în vreme ce va viziona apartamentul, lăsându-l pe agent să încerce s-o convinge. Bineînţeles, nu se va lăsa convinsă prea uşor. Va spune că cere o chirie absurdă. Va cere să vadă altceva, apoi va zice că mai are o întâlnire peste o oră.

Făcu un pas în spate şi se privi atent. Da, costumul negru era potrivit pentru afaceri, dar avea acea calitate unică pe care ochiul italian o recunoştea şi aprecia, împletitura netedă, franţuzească a părului era feminină, îi stătea bine, fără a părea pretenţioasă, iar geanta supradimensionată Bandalino era croită asemenea unei serviete.

Existau mari şanse ca adversarul ei (iar acum îi privea pe toţi cei cu care negocia ca pe nişte adversari) să-i fi recunoscut numele. Cu siguranţă însă că îi va recunoaşte chipul. Cu atât mai bine. Cel mai probabil, agentul va presupune că se întâlneşte cu o pipiţă capricioasă, fără nimic în cap, ceea ce îi va asigura nu doar un

avantaj, ci şi satisfacţia de a-i dovedi că greşeşte.

Inspirând îndelung, se privi admirativ. Margo Sullivan nu e o pipiţă, insistă ea, adresându-se reflexiei din oglindă. Margo Sullivan e o femeie de afaceri cu creier în cap, cu ambiţii, planuri, ţeluri şi determinare. Margo Sullivan nu e o femeie înfrântă. Este o supravieţuitoare.

Închise ochii pentru o clipă, străduindu-se să reţină discursul de autoîncurajare, de care avea atâta nevoie. „Nu contează”, îşi spuse cu un fior în suflet, „atâta vreme cât îi pot face pe cei din jur să creadă.”

La naiba, dacă nu va reuşi!

Telefonul începu să sune tocmai când îşi lua geanta pe umăr şi se pregătea să iasă.

„Lăsaţi numele şi un scurt mesaj”, se auzi robotul după ce zbârnâitul în două tonuri al soneriei încetă, „şi vă sun eu”.

Glasul impacientat al lui Kate o determină să se oprească.

— La naiba cu maşinăria asta a ta, Margo! O să răspunzi vreodată la ea? Ştiu că eşti acolo. Ştiu că stai şi rânjeşti lângă telefon. Vrei să ridici receptorul? Este foarte important.

— Întotdeauna e important, mormăi Margo şi continuă să rânjească.

— Fir-ar să fie, Margo! E vorba despre Laura.

Margo se repezi şi înşfăcă telefonul, ducând receptorul la ureche dintr-o smucitură.

— E rănită? Ce s-a întâmplat? A fost un accident?

— Nu, nu e rănită. Scoate-ţi cercelul, pocneşte în telefon.

Dezgustată, Margo îşi desprinse bijuteria din ureche.

— Dacă mă sâcâi doar ca să mă faci să vorbesc cu tine…

— De parcă n-aş avea altă treabă la ora cinci dimineaţa, într-o zi de cincisprezece aprilie, decât să fac poante la telefon. Ascultă-mă, dragă prietenă, n-am mai dormit de treizeci şi şase de ore şi mi-am ars mare parte din mucoasa gastrică bând cofeină. Nu te lua de mine.

— Tu m-ai sunat, mai ţii minte? Eram în drum spre uşă.

— Iar Laura e în drum spre un avocat.

— Un avocat? La cinci dimineaţa? ziceai că nu e vorba despre niciun accident.

— Nu e în drum, la propriu. Are o întâlnire la ora zece dimineaţa. Nici măcar n-aş fi aflat despre asta, dar avocatul ei e clientul firmei unde lucrez şi a crezut că ştiu. Spunea că-i pare rău că e supărată şi…

— Treci la subiect, Kate.

— Scuze, sunt încordată. Divorţează de Peter.

— Divorţează?

De vreme ce scaunul de lângă telefon se afla acum în zona obiectelor de inventar, Margo se

aşează direct pe podea.

— Oh, Doamne, Kate, doar nu sunt eu motivul!

— Lumea nu se învârteşte în jurul tău, Margo. Drace, îmi pare rău! Nu-i vina ta, continuă Kate pe un ton mai blând. N-am scos mare lucru de la ea când i-am făcut o vizită, dar factorul decisiv pare să fi fost faptul că l-a prins cu secretara. Şi să ştii că nu-i dicta o scrisoare.

— Glumeşti. E aşa de…

— Ordinar? sugeră sec Kate. Banal? Dezgustător?

— Da.

— Ei bine, asta cam rezumă totul. Dacă s-a mai întâmplat până acum, Laura nu spune, dar îţi pot zice eu că nu-i mai dă nicio şansă. E cât se poate de serioasă.

— Se simte bine?

— Pare foarte calmă, foarte stăpână pe situaţie. Sunt atât de prinsă aici, Margo, că nu mă pot ocupa de ea. Ştii cum face când e foarte supărată.

— Ţine totul în ea, murmură Margo, rotind nervoasă cercelul în mână. Copiii?

— Pur şi simplu nu ştiu. Dacă aş putea scăpa de aici, aş face-o, dar mai am încă nouăsprezece ore până la punctul terminus. O s-o încolţesc atunci.

— Eu ajung în zece ore.

— Speram să spui asta. Ne vedem acasă.

— Nu ştiu de ce mă surprinde c-ai fost în stare să zbori nouă mii şase sute de kilometri pentru aşa ceva, Margo.

Laura cosea cu pricepere două steluţe pe tutuul lui Aii, pentru recitalul de balet al fetiţei sale.

— Pur şi simplu te caracterizează.

— Vreau să ştiu cum te simţi, Laura. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Margo încetă să se mai plimbe prin sufragerie şi îşi înfipse mâinile în şolduri. Depăşise momentul extenuării şi intrase în faza plutitoare a călătoriei nesfârşite. Fusese, ca de obicei, optimistă cu cele zece ore. Îi trebuiseră aproape cincisprezece pentru a pune cap la cap toate zborurile de legătură şi escalele. Acum era năucă de oboseală, iar Laura, pur şi simplu, stătea acolo, jucându-se calm cu acul şi aţa.

— Vrei să laşi jos prostia aia pentru câteva minute şi să stai de vorbă cu mine?

— Aii ar fi zdrobită dacă te-ar auzi numindu-i tutuul de zână o prostie.

Noroc că fiica ei era în pat, îşi spuse Laura. În siguranţă şi neştiutoare. Pentru moment.

— Aşază-te, Margo, înainte să te prăbuşeşti.

— Nu vreau să mă aşez.

Dacă ar fi făcut-o, era sigură că s-ar fi stins, pur şi simplu.

— Nu mă aşteptam să fii atât de supărată. Nu

prea ţi-a rost drag Peter.

— Mi-eşti dragă tu. Şi te cunosc, Laura. Nu renunţi la o căsnicie de zece ani fără să suferi.

— Nu sufăr. Sunt amorţită. Şi o să rămân amorţită cât pot de mult.

Mângâie cu blândeţe tulul fustei de balet.

— În camera de alături sunt două fetiţe care au nevoie ca o persoană din viaţa lor să rămână puternică şi echilibrată. Margo…

Ridică ochii şi îi aruncă o privire deconcertată.

— El nu cred că le iubeşte. Nu cred că-i pasă câtuşi de puţin. Aş fi suportat să nu mă iubească pe mine. Dar ele sunt copiii lui!

Mângâie din nou tulul, de parcă ar fi fost obrazul fetiţei sale.

— Şi-a dorit fii. Urmaşi Ridgeway. Băieţi care să se transforme în bărbaţi şi să poarte mai departe numele familiei. Ei bine – puse fusta deoparte –, s-a ales cu fiice.

Margo îşi aprinse ţigara cu o mişcare scurtă şi se sili să stea jos.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— A încetat să mă mai iubească. De fapt, nici nu sunt sigură că m-a iubit vreodată cu adevărat. Şi-a dorit o soţie importantă.

Laura îşi dezmorţi umerii.

— Credea că a găsit una. În ultimii doi ani am început să ne contrazicem pe destul de multe teme. Ori eu am început să-l contrazic cu voce

tare. Nu i-a păsat. Of, n-are rost să intrăm în detalii!

Flutură din mâini cu o nerăbdare îndreptată către sine însăşi.

— În esenţă, ne-am îndepărtat. El a început să petreacă tot mai mult timp departe de casă. Mă gândeam că are o aventură, dar devenea atât de furios când îl acuzam, încât am crezut că mă înşel.

— Dar nu te înşelai.

— Nu sunt sigură dac-a fost ceva atunci. Acum nu mai contează.

Laura ridică brusc un umăr şi luă iar tulul pentru a-şi face de lucru cu mâinile.

— Nu m-a mai atins de peste un an.

— Un an!

Poată că era o prostie să o şocheze ideea unei căsnicii lipsite de intimitate, dar cu toate acestea, Margo era şocată.

— La început am vrut să mergem la un consilier marital, dar el a fost oripilat de idee. Pe urmă, m-am gândit c-ar trebui să mă adresez unui psiholog, şi din nou a respins cu vehemenţă ideea.

Laura reuşi să schiţeze un surâs.

— S-ar fi aflat, şi ce-ar fi crezut lumea, ce-ar fi spus?

Fără sex. Niciun pic. Timp de un an. Margo se luptă să depăşească blocajul şi să se

concentreze.

— E ridicol!

— Poate, dar am încetat să-mi mai pese. Îmi era mai uşor să nu-mi pese şi să mă concentrez asupra copiilor, a casei. Asupra vieţii mele.

„Care viaţă?” îi stătea pe limbă lui Margo să întrebe, dar îşi ţinu gura.

— Numai că, în ultimele câteva săptămâni, mi-am dat seama că situaţia îi afectează pe copii. Mai ales pe Aii.

Cu mişcări blânde, puse jos tutuul, apoi îşi aşează mâinile în poală pentru a le ţine nemişcate.

— După ce ai plecat, am hotărât că trebuia să lămurim lucrurile. Trebuia să reparăm ce se stricase. M-am dus la apartamentul din hotel. Credeam c-ar fi fost mai bine să vorbim acolo, departe de copii. Eram dispusă să fac orice pentru a face relaţia să funcţioneze.

— Erai dispusă, o întrerupse Margo, sărind în sus şi scoţând un nor furios de fum. Mie îmi sună ca şi cum…

— Nu contează cum sună, spuse Laura calm. Contează cum stau lucrurile. Oricum, era seara târziu. Mai întâi le-am culcat pe fete. Tot drumul mi-am exersat micul discurs despre faptul că aveam un deceniu împreună, o familie, un trecut.

Acum, când se gândea la asta, îi venea să râdă. Se ridică, hotărând că îşi putea îngădui puţin

brandy. În vreme ce umplea două pahare, relată restul poveştii.

— Apartamentul era încuiat, dar eu am o cheie. În birou nu era nimeni.

Îi întinse calm un pahar lui Margo, după care se aşează din nou.

— La început m-am enervat, gândindu-mă că ieşise pentru o cină târzie de afaceri, sau ceva de genul ăsta, şi că mă ambalasem inutil. Apoi, am observat lumină pe sub uşa dormitorului. A fost cât pe ce să bat la uşă. Îţi închipui cât de jalnică era situaţia, Margo, dacă eram pe cale să bat? În schimb, am deschis pur şi simplu uşa.

Luă o gură de brandy.

— Într-adevăr, lua o cină de afaceri.

— Cu secretara lui?

Laura râse zgomotos.

— Ca într-o farsă franţuzească de prost gust. Îl avem pe soţul cuceritor, tolănit pe pat lângă senzuala lui secretară roşcată, cu un bol de creveţi reci în poală.

Margo abia dacă reuşi să-şi înăbuşe un chicotit.

— Creveţi?

— Şi ceea ce părea a fi cireaşa de pe tort, cu o sticlă de Dom Pérignon, ca să le alunece mai bine mâncarea. Şi brusc îşi face apariţia neaşteptata şi neglijata soţie oficială. Scena încremeneşte. Nimeni nu vorbeşte, se aud doar

acordurile *Bolero*-ului.

— *Bolero.* Of, Doamne!

Respirând sacadat, Margo se prăbuşi pe un scaun.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, nu mă pot abţine. Sunt prea obosită ca să mă mai abţin.

— Dă-i drumul şi râzi.

Laura simţi cum se formează un zâmbet şi pe buzele ei.

— Este de râs. Jalnic. Soţia spune, cu o incredibilă demnitate prostească: „îmi pare teribil de rău că ţi-am întrerupt cina de afaceri”.

Cu mare efort, Margo reuşi să tragă aer în piept.

— Ba n-ai spus aşa ceva!

— Ba da. Ei n-au făcut decât să caşte ochii la mine. Niciodată nu-l mai văzusem pe Peter holbându-se. Aproape că merita să-l fi văzut. Secretara cea tinerică şi proaspătă a început să chiţăie, încercând să-şi acopere goliciunea, dar în graba ei de a-şi redobândi pudoarea, a răsturnat sosul de la creveţi peste zona intimă a lui Peter.

— Oh! Oh, Doamne!

— A fost o scenă a-ntâia!

Laura oftă, întrebându-se care dintre ei se simţise mai ridicol.

— Le-am spus să nu se ridice pentru că îmi voi găsi şi singură drumul spre uşă. Apoi, am plecat.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu.

— Dar el ce spune? Ce-are de gând?

— Habar n-am.

Acei ochi cenuşii, blânzi, deveniră mai duri, aruncând o privire sută la sută Templeton: puternică, înflăcărată şi încăpăţânată.

— Nu-i răspund la telefon. Prostia aia de poartă electrică a lui îşi merită în sfârşit banii.

Când gura ei blândă se înăspri şi ea, lui Margo i se păru că urmăreşte cum mătasea se transformă în oţel.

— Nu poate intra pentru că am instruit personalul să nu-i permită. În orice caz, n-a încercat decât o dată.

— Nici măcar n-o să stai de vorbă cu el?

— N-avem despre ce vorbi. Aş putea, şi chiar i-am tolerat indiferenţa. Am trecut şi peste completa lipsă de afecţiune şi de respect faţă de mine şi sentimentele mele, dar n-aş tolera nici măcar pentru o clipă minciunile şi infidelitatea lui. Poate crede că, trăgându-şi-o cu secretara, îşi exercită pur şi simplu un droit de signor. O să afle că nu-i aşa.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Aşa o să fie. Mariajul meu s-a sfârşit.

Privi în jos, tăcută, către paharul cu brandy.

— Şi cu asta, basta.

Încăpăţânarea era specifică familiei Templeton,

îşi spuse Margo. Scutură cu grijă ţigara, atingând apoi mâna rigidă a Laurei.

— Scumpo, ştii că n-o să fie uşor nici din punct de vedere legal, nici emoţional.

— O să fac ce trebuie făcut, dar n-o să mai joc rolul soţiei mondene uşor de prostit.

— Şi fetele?

— O să mă revanşez faţă de ele.

Cumva. Într-un fel.

— O să fac să le fie bine.

Mici fiori de teamă îi dădură târcoale, dar Laura nu-i luă în seamă.

— N-am altă soluţie.

— În regulă. Te susţin până la capăt. Uite ce e, eu o să mă duc jos să fac rost de nişte mâncare. Kate o să fie lihnită când o să ajungă aici.

— Kate no să treacă pe aici în seara asta. Întotdeauna se prăbuşeşte în pat timp de douăzeci şi patru de ore după termenul-limită de plată a impozitelor.

— O să fie aici, îi promise Margo.

— Ai crede că sunt pe patul de moarte, bombăni Laura. Bine, o să mă asigur că are camera pregătită. Şi a ta la fel. O să facem nişte sendvişuri.

— Eu o să fac nişte sendvişuri. Tu vezi de camere.

În drum spre ieşire, Margo se gândi că, astfel, va avea suficient timp la dispoziţie ca să afle mai

multe amănunte de la mama ei.

O găsi pe Ann exact acolo unde se aşteptase, în bucătărie, pregătind deja mezeluri şi legume crude.

— Nu pot să stau prea mult, începu Margo şi merse direct la cafetieră. Laura o să coboare dintr-o clipă într-alta. Nu se simte bine, nu-i aşa?

— Se descurcă. Nu vrea să vorbească despre asta, şi n-a luat încă legătura nici cu părinţii ei.

— Gunoiul ăla, târâtura!

Picioarele îi tremurau de oboseală şi o împiedicau pe Margo să se mişte prin bucătărie ca o furtună, dar cu toate acestea se străduia din răsputeri să reziste.

— Şi târfuliţa aia de secretară care făcea mereu ore suplimentare!

Se întrerupse când îi surprinse privirea mamei sale.

— Bine, foarte bine, nici eu n-am fost mai brează cu Alain. Şi poate că este o scuză credinţa că el trece printr-un divorţ, dar cel puţin familia soţiei lui nu-mi scria mie cecuri.

Bău cafeaua neagră, pentru a-şi revigora organismul.

— Poţi să-mi ţii mai târziu predici despre păcatele mele. Acum îmi fac griji pentru Laura.

Ochiul ager al mamei observă semnele extenuării şi ale îngrijorării pe chipul fiicei sale.

— N-o să-ţi ţin predici. N-au servit la nimic pe

când erai doar un copil, aşa că puţin probabil să aibă vreun efect acum. Tu mergi pe drumul tău, Margo, aşa cum ai făcut dintotdeauna, dar acum drumul acesta te-a adus aici, când o prietenă are nevoie de tine.

— Are? Ea a fost mereu cea puternică. Cea bună, adăugă Margo cu un zâmbet strâmb. Cea blândă.

— Crezi că eşti singura care se simte disperată când lumea se năruieşte în jurul ei? Care vrea să-şi tragă plapuma peste cap, în loc să înfrunte ziua de mâine?

O scânteie de mânie o făcu pe Ann se trântească pâinea. Oh, era obosită şi mâhnită, iar emoţiile îi ţopăiau de bucurie precum o minge de cauciuc gândindu-se că fiica ei era acasă, dar şi de supărare, din cauza Laurei, şi de frustrare, deoarece nu ştia în ce fel să le ajute pe fiecare din ele.

— E speriată, plină de sentimente de vinovăţie şi îngrijorată. O să-i fie din ce în ce mai greu.

Ann strânse buzele, dar nu se putu linişti.

— Căminul ei s-a destrămat şi, fie că-ţi dai seama sau nu, la fel s-a întâmplat şi cu inima ei. E vremea să dai înapoi câte ceva din ce ţi-a dăruit ea mereu şi s-o ajuţi să-şi vindece sufletul.

— Tu de ce crezi că sunt aici? replică Margo. Am lăsat baltă totul şi am zburat nouă mii şase sute de kilometri ca s-o ajut.

— Un gest nobil.

Ann îşi ţintui fata cu o privire tăioasă, acuzatoare.

— Întotdeauna ţi-au plăcut gesturile grandioase, Margo, dar ca lucrurile să dureze e nevoie de ceva mai mult. Cât o să rămâi de data asta? O zi, o săptămână? Cât o să treacă până când o să devii prea neliniştită ca să mai rezişti? Până când efortul de a te îngriji de altcineva o să devină un inconvenient? Până când o să dai fuga la viaţa ta strălucitoare, în care nu trebuie să te gândeşti la nimeni altcineva decât la tine?

— Ei bine, spuse Margo lăsându-şi jos cana de cafea, cu mâinile tremurânde, de ce nu te descarci pe de-a-ntregul, mamă? Se pare că ai strâns destule reproşuri în ceea ce mă priveşte.

— Oh, ţi-e uşor, nu-i aşa, să vii şi să pleci când ţi se năzare? Să trimiţi cărţi poştale şi cadouri, de parcă asta ar compensa faptul că ai întors spatele tuturor lucrurilor reale care ţi-au fost oferite vreodată.

Propriile griji ale lui Ann funcţionau ca un stimulent al resentimentelor tăinuite de-a lungul anilor. Acestea ţâşniseră la suprafaţă înainte să le poată opri, împroşcându-le pe amândouă cu amărăciune.

— Ai crescut în casa asta pretinzând că nu eşti fiica unei servitoare, iar domnişoara Laura te-a tratat mereu ca pe o soră. Cine ţi-a trimis bani

după ce ai fugit? Cine şi-a folosit influenţa ca să-ţi obţină prima şedinţă foto? Cine ţi-a fost mereu alături? în ultimii câţiva ani, când s-a luptat să-şi ţină familia laolaltă, când a fost singură şi tristă, tu i-ai fost alături?

— De unde să fi ştiut toate astea?

— Domnişoara Kate ţi-ar fi spus, dacă ai fi avut urechi să auzi şi n-ai fi fost prea ocupată cu propria-ţi persoană.

— Niciodată n-am fost ce ţi-ai dorit, spuse Margo obosită. Niciodată n-am fost Laura. Şi nici nu pot fi.

Acum, vinovăţia se suprapunea cu oboseala şi cu îngrijorarea.

— Nimeni nu ţi-a cerut să fii ceea ce nu eşti.

— Chiar nu mi-ai cerut, mamă, să fiu mai bună, mai generoasă, la fel ca Laura, sau mai raţională şi mai pragmatică, precum Kate? Crezi că nu mi-am dat seama, că n-am simţit dezamăgirea ta în fiecare zi din viaţa mea?

Uluită şi zăpăcită, Ann clătină din cap.

— Poate că, dacă ai fi fost mai mulţumită de faptele tale şi de ceea ce eşti, în loc să fugi, ai fi fost mult mai fericită.

— Poate că, dacă te-ai fi uitat vreodată la mine şi ai fi fost mulţumită de ceea ce eram, n-aş fi fugit atât de departe şi de repede.

— N-o să-mi asum vina pentru felul în care ţi-ai trăit viaţa, Margo.

— Nu, mi-o asum eu.

De ce nu? se gândi. Lista ei de debite era atât de plină, încât ceva în plus chiar nu mai conta.

— O să-mi asum atât vina, cât şi gloria. În felul ăsta n-o să am nevoie de aprobarea ta.

— Niciodată nu te-am auzit cerând-o.

Ann ieşi cu paşi mari din cameră şi o lăsă pe Margo să clocotească.

Îşi acordă trei zile. Era ciudat. Niciodată nu locuiseră cu adevărat împreună de când deveniseră femei în toată firea. La optsprezece ani, Laura se măritase, Margo fugise la Hollywood, iar Kate, mereu luptându-se să sară peste acea diferenţă de un an, absolvise liceul mai devreme şi plecase la Harvard.

Acum locuiau din nou sub acelaşi acoperiş. Kate folosise drept scuză faptul că nu mai avea energie să plece cu maşina înapoi la apartamentul ei din Monterey, iar

Margo pretinsese că n-are altceva mai bun de făcut. Hotărâse că mama ei avusese dreptate în privinţa câtorva lucruri. Laura făcea faţă situaţiei nou-apărute, dar aceasta avea să se înrăutăţească. Deja începuseră să apară vizitatori. În cea mai mare parte erau membrii clubului, observă Margo, care adulmecau zvonurile despre despărţirea cuplului Templeton-Ridgeway.

Într-o noapte, Margo o găsi pe Kayla instalată

lângă uşa de la dormitorul Laurei, deoarece se temea că mama ei ar putea să dispară şi ea.

Atunci încetă să mai creadă că lucrurile vor reveni pe făgaşul normal şi că ea se va mai putea întoarce la Milano. Decise că mama ei mai avusese dreptate într-o privinţă: era timpul ca Margo Sullivan să rămână pe loc şi să dea înapoi o fărâmă din ceea ce primise. Îl sună pe Josh.

— E şase dimineaţa, se plânse acesta când îl găsi la Templeton Stockholm. Nu-mi spune că te-ai transformat într-un monstru al societăţii civilizate, Margo, adică într-o persoană matinală.

— Ascultă. Sunt în casa Templeton.

— Atunci e bine. Acolo se lasă seara. Cum adică eşti în casa Templeton? întrebă el când i se limpezi mintea. Ce naiba cauţi în California? Trebuia să pui pe picioare o afacere la Milano.

Margo îşi luă o clipă de răgaz. Realiză că era pentru prima oară când gândea cu voce tare şi când accepta să-şi sacrifice o bucăţică din viaţă.

— Nu mă mai întorc la Milano. Cel puţin nu prea curând.

În vreme ce glasul lui îi exploda în ureche cu întrebări şi acuzaţii, ea contempla moartea unui vis. Spera că o să-l poată înlocui cu altul.

— Vrei să taci un minut? îi porunci ea lui Josh pe un ton răstit. Am nevoie să faci ceva pentru mine, indiferent în ce mod: vreau să-mi trimiţi toate lucrurile aici.

— Lucrurile tale?

— Majoritatea sunt deja băgate în cutii, restul va trebui împachetat. Imperiul Templeton sigur oferă astfel de servicii, în cazuri excepţionale.

— Bineînţeles, dar…

— O să-ţi dau banii înapoi, Josh, dar nu ştiam la cine să apelez, iar acum, pur şi simplu, nu pot suporta cheltuielile suplimentare. Costul călătoriei mi-a mâncat din resurse.

„Tipic”, se gândi Josh şi îşi îndesă o pernă la spate, într-adevăr tipic pentru Margo.

— Atunci de ce naiba ai cumpărat un bilet de avion până în California?

— Pentru că Peter şi-a făcut de cap cu secretara, iar Laura divorţează de el.

— Nu poţi să zbori cu avionul ori de câte ori… Ce dracu’ ai zis?

— M-ai auzit. Laura a depus actele de divorţ. Nu cred că el o să se opună, dar nici nu-mi imaginez că o să accepte o înţelegere amiabilă. Ea încearcă să se descurce singură în mare parte, dar am hotărât să-i fiu alături.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea. Dă-mi-o la telefon.

— Doarme.

Chiar dacă Laura ar fi fost cât se poate de trează şi s-ar fi aflat lângă ea, tot nu i-ar fi dat telefonul. Violenţa glacială din vocea lui Josh o împungea prin receptor.

— Azi a avut o nouă întâlnire cu avocatul, care

a dat-o peste cap. Cea mai bună soluţie pentru toată lumea e ca eu să rămân aici. O voi ruga să mă ajute să găsesc locul potrivit pentru magazin. Astfel, o să-i distrag atenţia de la toată tărăşenia. Laura s-a priceput întotdeauna mai bine la a-şi face griji pentru alţii decât pentru sine.

— O să locuieşti în California?

— Nu va trebui să-mi fac probleme cu TVA-ul sau cu legile italieneşti, nu-i aşa?

Simţi odioasele lacrimi ale autocompătimirii înţepându-i ochii şi clipi fără milă ca să le alunge. Pentru a se asigura că tonul îi rămâne energic şi ferm, strânse din dinţi.

— Apropo de lege, poţi să-ţi dau procură, sau cum s-o numi? Am nevoie să-mi vinzi apartamentul, să transferi fondurile şi să te ocupi de toate acele mărunte detalii legale.

Amănuntele planului pătrunseră în mintea lui Josh, copleşindu-l. Oare folosise în gând cuvântul tipic? meditä el. Nimic ce ţinea de Margo nu era vreodată tipic.

— O să schiţez o procură şi o să ţi-o trimit prin fax. Poţi s-o semnezi şi să mi-o expediezi înapoi tot prin fax, la Templeton Milano. Unde naiba e Ridgeway?

— Umblă zvonul că a rămas în apartamentul de la hotel.

— O să rezolvăm asta în curând.

Personal, Margo îi aprecia răutatea rece din

glas, dar…

— Josh, nu sunt sigură că Laura ar vrea să-l azvârli afară în clipa asta.

— Sunt mai sus decât Laura în lanţul trofic al familiei Templeton. O să mă ocup de transport cât pot de repede. Mai sunt şi alte surprize pentru care ar trebui să fiu pregătit?

Lui Margo tocmai îi sosise nota de plată pentru cârdul de credit American Express, chiar înainte să plece. Hotărî că el nu mai avea nevoie de încă un şoc în momentul acela.

— Nu, nimic care să merite menţionat. Îmi pare rău că ţi-am aruncat în cârcă toate astea, Josh. Vorbesc serios, dar nu ştiu cum altfel să rămân aici cu Laura şi să pun pe roate magazinul ăsta înainte să fiu aruncată în puşcăria datornicilor.

— Nu-ţi face probleme. Haosul e treaba mea.

Şi-o imagină lăsând totul vraişte pentru a da fuga să ajute o prietenă. Loialitatea, se gândi el, era şi fusese mereu cea mai admirabilă calitate a ei.

— Tu cum rezişti?

— Sunt bine. Şi încă neatinsă, adăugă. Tu eşti singur în patul ăla?

— Cu excepţia celor şase membre ale echipei suedeze de volei feminin. Helga are o servă dată naibii. Nu mă întrebi cu ce sunt îmbrăcat?

— Un slip negru, sudoare şi un zâmbet larg.

— Cum de-ai ghicit? Deci, tu ce porţi?

Ea îşi plimbă încet vârful limbii peste dinţi.

— Oh, doar un mic… foarte mic… furou din dantelă albă.

— Şi tocuri înalte, ascuţite.

— Evident. Cu o pereche de ciorapi fini şi transparenţi. Au trandafiraşi rozalii în jurul marginilor de sus. Se asortează cu cel pe care mi-l îndes între sâni chiar acum. Ar trebui să adaug că tocmai am ieşit din cadă. Sunt încă puţin… umedă.

— Doamne Dumnezeule! Dar te pricepi, nu glumă! Hai că închid.

În loc de răspuns se auzi un lung şi gutural hohot de râs.

— O să-mi placă la nebunie să conduc Jaguarul ăla. Dă-mi de veste când să aştept transportul.

Când telefonul îi păcăni în ureche, Margo râse din nou şi, întorcându-se, se trezi aproape nas în nas cu Kate.

— De cât timp stai aici?

— De suficient timp încât să fiu nedumerită. Tu tocmai făceai sex prin telefon cu Josh? Cu Josh al nostru?

Margo îşi dădu părul după ureche cu un gest nepăsător.

— De fapt, era mai mult un preludiu. De ce?

— OK, spuse, făgăduindu-şi să se mai gândească puţin la conversaţia aceasta. Acum, care era treaba cu pusul pe roate a unui

magazin?

— Măi să fie, tu chiar ai urechi de elefant, nu-i aşa?

Margo o trase de ele destul de tare, şi Kate scoase un ţipăt scurt.

— Ei bine, stai jos. Aş putea foarte bine să-ţi descriu planul principal.

Kate ascultă, singurele ei comentarii fiind câteva mârâieli, pufnituri sau bombăneli ocazionale.

— Presupun că ţi-ai calculat costurile iniţiale?

— Aăă…

— Corect. Şi te-ai interesat de autorizaţii, taxe sau ai depus cerere pentru a obţine un certificat de înregistrare?

— Mai am câteva detalii de pus la punct, mormăi Margo. Oricum, parcă m-ai stropit cu apă rece pe faţă.

— Frate, iar eu care credeam că e vorba de bun-simţ, şi nimic mai mult.

— De ce să nu-mi fac o afacere din vânzarea lucrurilor mele? întrebă Margo. Ce e în neregulă cu transformarea umilinţei într-o aventură? Doar fiindcă nu m-am gândit să depun o cerere pentru o prostie de certificat de înregistrare nu înseamnă că nu pot duce treaba la bun sfârşit.

Lăsându-se pe spate, Kate îşi lovi degetele între ele. Nu era o idee complet aiurea, medită ea. De fapt, asocierea lichidării bunurilor

personale cu o afacere de modă veche, pornită pe cont propriu, avea o valoare financiară solidă. Kate decise că putea să o ajute cu punerea la punct a câtorva detalii, dacă Margo era cu adevărat hotărâtă să dea o şansă capitalismului. Avea să fie riscant, cu siguranţă, dar, la urma urmei, prietena ei fusese mereu genul care îşi asumase riscuri.

— O să fii o negustorească?

Margo îşi studie manichiura cu o privire lipsită de expresie.

— O consider mai degrabă o poziţie de consultant.

— Margo Sullivan, se minună Kate, vânzând haine şi alte drăcii.

— Obiecte de artă.

— Mă rog!

Amuzată, Kate îşi întinse picioarele, încrucişându-le.

— Se pare c-a ajuns să facă plopul mere şi răchita micşunele.

Capitolul 9

Margo stătea în faţa magazinului de pe aglomerata Cannery Row şi ştia că acesta va fi locul. Uriaşa vitrină sclipea în soare, ocrotită de intemperii cu ajutorul unei fermecătoare şi minuscule verande acoperite. Uşa era făcută din sticlă faţetată, împodobită cu o gravură

reprezentând un buchet de crini. Accesoriile de modă veche din alamă scânteiau. Ţiglele de pe acoperişul ţuguiat căpătaseră o nuanţă blândă de roz din cauza ploilor şi a timpului care trecuse peste ele.

Auzea acordurile firave ale muzicii unui carusel, ţipătul ascuţit al pescăruşilor şi sporovăiala turiştilor. Miresmele de mâncare gătită provenite de la standurile şi restaurantele în aer liber de pe Cheiul Pescarului pluteau pe aripile brizei puternice care adia dinspre apă. Biciclete cu două locuri treceau păcănind prin apropiere.

Traficul era mereu haotic, maşinile căutând cu disperare un loc de parcare pe care era puţin probabil să-l găsească în acest rai al turiştilor. Pietonii se plimbau pe trotuare, mulţi cu copii care ori aveau ochii mari şi zâmbete pe chipuri, ori se văitau, morocănoşi.

Era mişcare aproape peste tot. Oameni, freamăt şi activitate. Prăvălioarele care mărgineau strada, restaurantele şi atracţiile turistice atrăgeau lumea zi de zi, lună după lună.

Margo se gândea că toate celelalte clădiri, cu faţadele lor înguste şi cu depozitele goale, pe care le vizitase, nu fuseseră decât paşii care o purtaseră până aici.

— E perfect, murmură ea.

— Nici măcar n-ai intrat, îi atrase atenţia Kate.

— Simt că e perfect, că e al meu.

Kate făcu un schimb de priviri cu Laura. Ştia destul de bine cam cu cât se închiria o proprietate în zona asta. „Dacă ai de gând să visezi", îşi spuse ea, „visează în stil mare.” Dar, la urma urmei, Margo aşa fusese dintotdeauna.

— Probabil că agentul imobiliar a ajuns deja înăuntru.

Întârzierea făcea parte din strategia lui Margo. Nu voia să pară nerăbdătoare.

— Lăsaţi-mă pe mine să conduc discuţia.

— Las-o pe ea să poarte discuţia, bombăni Kate şi îşi dădu ochii peste cap către Laura. O să luăm prânzul după asta, nu-i aşa?

Simţea mirosul de peşte prăjit şi de sosuri condimentate, arome ce pluteau dinspre Cheiul Pescarului. Junghiuri de foame surde şi sâcâitoare îi atacau stomacul.

— Asta e ultima întâlnire înainte de prânz.

— Asta e singura.

Cu umerii încordaţi ca pentru luptă, Margo păşi spre uşă. Trebuia să se sileascâ să nu smulgă semnul „De închiriat” atârnat acolo. Mici fiori posesivi îi urcau deja pe şira spinării. Nu îi puse sub semnul întrebării nici pe ei, nici faptul că trecuse sigur pe lângă clădirea asta de nenumărate ori şi nu simţise nimic.

Simţea acum şi era suficient.

Încăperea principală era spaţioasă şi goală.

Zgârieturi brăzdau podeaua în locurile unde tejghelele şi vitrinele fuseseră smulse. Vopseaua de pe pereţi se schimbase din alb în ceva ce aducea cu aluatul învechit, fiind presărată cu mici găuri acolo unde foştii chiriaşi îşi atârnaseră produsele.

Tot ce vedea Margo însă nu era decât o încântătoare arcadă ce separa încăperea în două, sau şarmul unei scări urcând în spirală până la etaj, sau spaţiosul balcon circular. Recunoscu în ea reacţii precum accelerarea pulsului, ascuţirea vederii, senzaţii pe care le încercase de multe ori atunci când intrase într-un magazin şi văzuse ceva ce părea s-o aştepte doar pe ea.

Simţind că e rost de necazuri, Laura îi puse o mână pe braţ.

— Margo.

— Nu-ţi dai seama? Chiar nu-ţi dai seama?

— Îmi dau seama că are nevoie de o grămadă de îmbunătăţiri.

Kate strâmbă din nas. Aerul mirosea a... tămâie? Iarbă de fumat? Lumânări vechi?

— Şi de o dezinsecţie.

Fără s-o ia în seamă, Margo se îndreptă către o uşă coşcovită şi o deschise. Dincolo de ea se afla o baie micuţă, cu o chiuvetă antică cu picior şi cu faianţa ciobită. O încânta.

— Alo?

Vocea răsună de la etaj, fiind urmată de

pocnetul rapid al unei perechi de tocuri înalte pe lemnul podelei. Laura tresări.

— Oh, Doamne, nu Louisa! Margo, ai zis că ai întâlnire cu un domn Newman.

— Păi, cu el aveam.

Strigătul se auzi din nou, şi dacă ar fi existat vreo ascunzătoare, Laura ar fi folosit-o.

— Doamnă Sullivan, dumneavoastră sunteţi?

Femeia îşi făcu apariţia în capul scării. Era toată numai în roz, de la jacheta vaporoasă la tocurile zgomotoase. Părul ei avea acea nuanţă îngrijită de blond-cenuşiu pe care stiliştii o aleg deseori ca să ţină la distanţă firele cărunte şi era coafat fără milă, astfel încât să semene cu o cască ce se curba în jurul obrajilor rozalii. Brăţări de aur îi zdrăngăneau la încheieturi şi o enormă broşă în formă de soare îi exploda deasupra sânului stâng.

Avea aproximativ cincizeci şi cinci de ani, estimă Margo cu un ochi experimentat, şi se agăţa cu disperare de vârsta de patruzeci. Un lifting facial decent, medită ea, zâmbind politicos în timp ce femeia cobora pe scara în spirală, sporovăind neîncetat. Cursuri regulate de aerobic o menţineau în formă, poate ajutate de un lifting abdominal şi de o liposucţie.

— … tocmai îmi reîmprospătam memoria, continuă Louisa, revărsând un potop de vorbe. N-am mai trecut pe aici de câteva săptămâni.

Dragul de Johnny ar fi trebuit să vă arate locul, dar a suferit un foarte mic accident de maşină în dimineaţa asta.

Când ajunse la ultima treaptă, gâfâind puţin, întinse o mână.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc. Sunt Louisa Metcalf.

— Margo Sullivan.

— Da, bineînţeles că sunteţi.

Ochii ei de culoarea stafidelor sclipeau datorită interesului şi a fardului arămiu, atent aplicat pe pleoape.

— V-am recunoscut imediat. Habar nu avea că persoana cu care urma să mă întâlnesc la ora una e acea Margo Sullivan. Sunteţi la fel de încântătoare ca în poze. Deseori, acestea pot fi retuşate, nu-i aşa? Iar când te întâlneşti faţă în faţă cu persoana respectivă, deşi ai admirat-o de sute de ori, ai o mare dezamăgire. Aţi dus o viaţă teribil de interesantă, bănuiesc.

— Şi încă nu s-a terminat, spuse Margo, făcând-o pe Louisa să râdă pe înfundate.

— Oh, nu, într-adevăr. Ce noroc aveţi să fiţi atât de tânără şi de frumoasă. Sunt sigură că puteţi depăşi orice mic eşec. Aţi fost în Grecia, nu-i aşa?

— Bună, Louisa.

Femeia se întoarse şi îşi duse mâna la inimă.

— Măi să fie, Laura, draga mea! Nu te-am

văzut. Ce surpriză încântătoare!

Cunoscând obiceiul, Laura îi ieşi în întâmpinare la jumătatea drumului şi cele două mimară iute un schimb de pupici pe obraz.

— Arăţi minunat.

— Oh, sunt în ţinuta profesională.

Louisa îşi netezi haina pe sub care pieptul îi tresălta, anticipând cu bucurie bârfele.

— Îmi place atât de mult să-mi ocup câteva zile pe săptămână cu micul meu hobby. Piaţa imobiliară te poartă în atâtea locuri interesante, unde mai pui că întâlneşti atâţia oameni! Deoarece Benedict e foarte ocupat cu cabinetul lui, iar copiii au crescut, trebuie să-mi umplu timpul cu ceva.

Privirea aceea scânteietoare deveni tăioasă.

— Nu ştiu cum faci faţă, draga mea, cu două fete adorabile, cu toate operele tale caritabile, cu vârtejul monden. Tocmai îi povesteam Barbarei (o mai ştii pe fiica mea, Barbara) cât de uimitoare eşti. Te descurci cu toate comitetele şi funcţiile, în ciuda faptului că ai doi copii de crescut. Mai ales acum, când treci printr-o încercare atât de grea cum e divorţul.

Şopti termenul de parcă ar fi fost un cuvânt obscen.

— E sfâşietor pentru toţi cei implicaţi, nu-i aşa? Cum Tezişti, draga mea?

— Sunt bine.

Mai degrabă disperată decât politicoasă, Laura o trase pe Kate în faţă.

— Ea e Kate Powell.

— Îmi pare bine să vă cunosc,

Kate nu se deranjă deloc să-i amintească faptul că mai făcuseră cunoştinţă de cel puţin şase ori până atunci. Femeile de genul Louisei Metcalf nu o reţineau niciodată.

— Eşti interesată de clădire, Laura? continuă agenta. Am înţeles că potenţialul client era în căutarea unui spaţiu de închiriat, dar dacă vrei să faci o investiţie, acum, că eşti pe cont propriu, ca să spunem aşa, atunci locul acesta ar fi perfect pentru tine. O femeie singură trebuie să se gândească la viitorul ei, nu eşti de acord? Proprietarul e dispus să vândă.

— De fapt, Margo e cea care…

— Oh, desigur. Îmi cer scuze.

Se răsuci înspre Margo ca un tun care ocheşte de pe acoperişul unui tanc.

— Am revăzut o veche prietenă, mă înţelegeţi. Şi voi două sunteţi prietene de ani buni, dacă nu mă înşel. Este drăguţ că puteţi fi apropiate în vremuri de restrişte pentru Laura. E o clădire minunată, nu-i aşa? Cu o locaţie de invidiat. N-aţi avea nici cea mai mică problemă în a găsi un chiriaş potrivit, iar eu vă pot recomanda o companie de management demnă de toată încrederea.

„S-o cumpere? Să fie a ei?” Margo se sili să-şi înghită saliva care i se adunase în gură. Temându-se că Louisa ar putea zări scânteile simţului de proprietate în ochii ei, se întoarse cu spatele şi începu să se plimbe.

— Nu prea m-am hotărât dacă să cumpăr sau să închiriez.

Veselă, îşi îndreptă privirea spre Kate şi Laura.

— Cine au fost ultimii chiriaşi?

— Oh, păi, a fost o situaţie cam nefericită. Tocmai de aceea proprietarul ia în calcul vânzarea. Aici a existat un magazin New Age. Eu, una, nu înţeleg genul ăsta de afaceri. Voi? Cristale, muzică ciudată şi gonguri. S-a dovedit că vindeau şi droguri.

Şopti ultimul cuvânt, ca şi cum rostirea lui i-ar fi putut provoca dependenţă.

— Marijuana. Oh, Doamne, sper ca asta să nu vă supere, cu necazurile pe care le-aţi avut în ultima vreme…

Margo îi aruncă o privire vicleană.

— Deloc. Aş putea să văd etajul?

— Cu siguranţă. E destul de spaţios. A fost folosit ca un mic apartament, şi are cea mai încântătoare bucătărioară, făcută parcă pentru o căsuţă de păpuşi, ca să nu mai punem la socoteală priveliştea, desigur.

O porni înapoi, pe scări în sus, turuind despre frumuseţile clădirii, însă celelalte trei femei

rămaseră în urmă.

— Doar nu vorbeşti serios, şuieră Kate, apucând-o pe Margo de braţ. Tu nu-ţi permiţi nici măcar chiria pentru locul ăsta, cu atât mai puţin preţul de cumpărare.

— Taci din gură! Mă gândesc.

Îi era greu să mediteze, cu ciripitul neîncetat al Louisei în cap, aşa că Margo îl ignoră. Ignoră totul, în afara propriei încântări. Era o clădire spaţioasă, chiar surprinzător de mare. Şi ce dacă balustrada care îngrădea al doilea nivel era şubredă? Iar pentagrama pictată pe podea putea fi ştearsă.

Poate că interiorul era încins ca un cuptor, iar în bucătărie exista loc doar pentru unul dintre cei şapte pitici, însă avea nişte ferestre fermecătoare, în formă de sprâncene, care dădeau spre exterior, lăsând să se întrevadă licăririle ispititoare ale oceanului.

— Are un potenţial minunat, continuă Louisa. Câteva lucrări de cosmetizare, nişte tapet sau o zugrăveală drăguţă. Ştiţi, desigur, că proprietăţile din zona aceasta se închiriază pe metrul pătrat.

Deschise servieta pe care o lăsase pe blatul îngust al bucătăriei şi scoase un dosar.

— Clădirea asta are optzeci de metri pătraţi.

Îi întinse hârtiile lui Margo.

— Proprietarul a păstrat chiria la un nivel

rezonabil, date fiind circumstanţele. Bineînţeles, cheltuielile cu utilităţile cad în sarcina chiriaşului.

Kate deschise robinetul şi privi cum se revarsă o apă de culoare gri.

— Şi reparaţiile? întrebă ea.

— Oh, sunt convinsă că se poate rezolva ceva în privinţa asta.

Louisa o concedie pe Kate cu o fluturare a mâinii şi cu un zdrăngănit de brăţări.

— Cu siguranţă veţi dori să vă uitaţi peste contractul de închiriere. Nu vreau să vă presez, dar mă simt obligată să vă informez că mai am un client interesat, care soseşte mâine. Şi, odată ce se va afla în mod oficial că această clădire e de vânzare, ei bine…

Lăsă fraza neterminată şi zâmbi.

— Cred că preţul cerut e doar de două sute şaptezeci şi cinci de mii.

Margo simţi cum visul i se sparge precum un balon roşu exagerat de umflat.

— E bine de ştiut.

Reuşi să ridice din umeri, deşi îi simţea îngreunaţi.

— După cum am spus, nu sunt sigură că e exact ceea ce caut. Am câteva proprietăţi pe care le iau în calcul.

Cercetând contractul, observă că prietena ei Kate, naiba s-o ia, avusese dreptate. Până şi

chiria îi depăşea cu mult posibilităţile. Se gândi că trebuia totuşi să existe o soluţie.

— Vă voi contacta peste o zi sau două.

Apoi îi zâmbi politicos, în semn de încheiere a întrevederii.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Metcalf, pentru timpul acordat.

— Oh, nu-i niciun deranj. Îmi face plăcere să prezint clădiri. Sigur, casele sunt mai distractive. Aţi locuit în Europa, nu-i aşa? Trebuie să fi fost teribil de interesant pentru dumneavoastră. Dacă vă gândiţi să vă cumpăraţi o a doua casă aici, în zonă, am cea mai grozavă vilă cu zece dormitoare, pe Seventeen Mile. Un chilipir nemaipomenit. Proprietarii sunt în toiul unui divorţ urât şi… oh!

Întoarse privirea pentru a-i adresa o scuză tăcută Laurei, dar ochii continuară să-i sclipească.

— Trebuie să fi coborât deja. N-aş vrea s-o supăr vorbind despre divorţ. E mare păcat de ea şi Peter, nu?

— Nu prea, spuse Margo sec. Cred că el e un gunoi.

— Vai!

Louisa îşi schimbă culoarea din obraji.

— Doar îi sunteţi loială prietenei dumneavoastră, nu-i aşa? De fapt, nimeni n-ar fi putut să fie mai surprins decât mine când am

auzit că se despart. Erau cel mai fermecător cuplu. El, atât de manierat, de atrăgător şi de educat.

— Ei bine, ştiţi ce se spune despre aparenţe? Sunt înşelătoare. Cred că o să mă mai uit puţin pe aici, dacă nu vă deranjează, doamnă Metcalf.

Margo o prinse ferm de braţ şi o conduse înapoi către scări.

— M-ar ajuta să mă decid dacă aş petrece un timp singură.

— Bineînţeles. Staţi cât aveţi nevoie, dar să încuiaţi uşa după dumneavoastră. Eu am cheia. Ah, şi permiteţi-mi să vă dau cartea mea de vizită. Sunaţi-mă dacă vreţi să mai veniţi pentru o vizită sau dacă v-ar plăcea să vedeţi acea minunată casă de pe Seventeen Mile.

— Cu siguranţă aşa o să fac.

Margo nu le văzu nici pe Kate, nici pe Laura la parter, aşa încât continuă să o ghideze pe Louisa înspre uşă.

— Oh, spuneţi-i rămas-bun Laurei din partea mea, bine? Şi tinerei ei prietene. Sunt sigură că o să vă revăd curând împreună cu Laura, la club.

— Absolut. La revedere. Vă mulţumesc mult.

Margo închise uşa cu un zăngănit scurt.

— Şi să nu ne mai întâlnim, murmură ea. OK, unde v-aţi ascuns?

— Suntem aici, sus, strigă Kate. În baie.

— Doamne, e de foarte prost gust ca două

femei mature să se ascundă într-o baie.

Urcă din nou scările şi le găsi. Laura stătea pe marginea vechii căzi cu picioare, faţă în faţă cu Kate, care era cocoţată pe closet. Dacă s-ar fi aflat în oricare alt decor, Margo le-ar fi crezut adâncite în cine ştie ce discuţie serioasă.

— Apreciez că m-aţi lăsat singură cu ţaţa aia băgăcioasă.

— Tu ai vrut să discuţi, îi aminti Kate.

— Nu prea am ce să discut.

Descurajată, Margo i se alătură Laurei pe marginea căzii.

— Probabil că aş putea stoarce banii de chirie, dar n-aş mânca în următoarele şase luni. Ceea ce nu e o mare problemă, numai că nu mi-ar mai rămâne suficient încât să acopăr costurile cu deschiderea. Vreau s-o cumpăr, spuse ea cu un oftat. E exact ceea ce caut. Are ceva care îmi spune că aş putea fi fericită aici.

— Poate aroma remanentă de marijuana stătută.

Margo îi aruncă lui Kate o privire ucigătoare.

— Am fumat iarbă doar o dată, când aveam şaisprezece ani. Şi tu ai tras câteva fumuri în seara aia de pomină.

— N-am tras în piept, răspunse Kate cu un rânjet. Asta-i povestea mea şi mă ţin de ea.

— Aşa se explică de ce pretindeai că faci un pas de deux cu Barişnikov.

— Nu-mi amintesc acel eveniment. Şi mi-a spus să-i zic Misha.

— A fost bine-al naibii că n-am reuşit să smulg cu vorba dulce mai mult de două *joint*-uri de la Biff.

Margo răsuflă îndelung.

— Ei bine, din păcate, asta e realitatea. Nu-mi pot permite sediul ăsta.

— Eu pot, zise Laura.

— Cum adică tu poţi?

— Adică îl pot cumpăra, ţi-l pot închiria ţie şi intrăm în afaceri.

Margo fu cât pe ce s-o ia în braţe pe Laura, înainte ca raţiunea şi mândria să învingă.

— Oh, nu! Nu îmi încep următorul capitol al vieţii în felul ăsta.

Scotoci prin poşetă după o ţigară, pe care o aprinse cu un gest scurt.

— Nu mă scoţi tu la liman. Nimeni nu mă scoate la liman. Nu şi de data asta.

— Spune-i ce mi-ai spus şi mie, Kate, când am făcut sugestia.

— OK. Mai întâi am întrebat-o dacă şi-a ieşit din minţi. Nu că n-aş crede că poţi duce la bun sfârşit planul ăsta al tău, Margo, dar acum nu cred că-l poţi duce la bun sfârşit.

Cu ochii mijiţi, Margo suflă fumul de ţigară.

— Mersi mult!

— E o idee admirabilă, o linişti Kate, dar

deschiderea unei noi afaceri e riscantă în orice moment, pentru oricine. Majoritatea magazinelor îşi dau duhul în primul an. Este o chestiune de economie fundamentală, chiar dacă oamenii au ceva pregătire şi educaţie în domeniul vânzării cu amănuntul. Ca să nu mai spunem că Monterey şi Cârmei sunt deja doldora de magazine de cadouri şi buticuri. Dar, continuă Kate, ridicând o mână înainte ca Margo să se poată repezi la ea, unele magazine reuşesc, ba chiar prosperă. Acum, lăsându-te pe tine deoparte deocamdată, ne uităm la situaţia actuală a Laurei. Pentru că s-a măritat la ridicola vârstă de optsprezece ani, n-a investit niciodată pe cont propriu. Sigur, există organizaţia Templeton, din care deţine o parte, însă nu are acţiuni, obligaţiuni sau proprietăţi personale, individuale, în afara participaţiei la Templeton. Din moment ce tocmai a intentat divorţ şi este solventă, e logic din punct de vedere economic să caute oportunităţi de a investi.

— Niciodată n-am cumpărat ceva pe cont propriu, interveni Laura. Nici n-am deţinut ceva care să nu aibă legătură cu familia sau cu Peter, iar când mă uitam la locul ăsta mi-am zis, de ce nu? De ce n-ar trebui să-l cumpăr? De ce n-ar trebui să pariez pe mine însămi? Pe noi.

— Pentru că, dacă eu dau rateu…

— N-o să dai. Ai ceva de dovedit aici, nu-i aşa,

Margo?

— Bine, da, dar asta nu include să te trag şi pe tine la fund.

— Ascultă-mă!

Cu o privire serioasă şi blândă, Laura îi puse o mână pe genunchi.

— Toată viaţa am făcut ce mi s-a spus, am mers pe drumul cuminte şi neted. Acum o să fac ceva doar pentru că aşa am eu chef.

Simţi un fior de veselie la gândul acesta.

— O să cumpăr clădirea asta, Margo, fie că vrei şi tu o bucăţică din ea sau nu.

Margo înghiţi în sec şi descoperi că nu mândria era cea pe care şi-o înăbuşea, ci entuziasmul.

— Deci, cât ai de gând să storci de la mine pentru chirie?

Primul şoc apăru la bancă. Un cec pentru zece la sută din preţul cerut era sfatul lui Kate nu doar pentru a asigura un contract, ci şi pentru a fi de ajutor în negocierea unei reduceri de preţ cu douăzeci şi cinci de mii.

Banii nu erau acolo.

— Trebuie să fie o greşeală. Ar trebui să am cel puţin de două ori pe atât, în bani lichizi.

— Doar o clipă, vă rog, doamnă Ridgeway.

Casierul plecă grăbit, în timp ce Laura bătea darabana nerăbdătoare.

Pe măsură ce o senzaţie de greaţă îi cuprindea stomacul, Margo îşi puse o mână pe umărul

prietenei sale.

— Laura, ăsta e un cont comun cu Peter?

— Sigur. Îl folosim în principal pentru emiterea de cecuri, ca să întreţinem gospodăria. Scot mai puţin de o jumătate, deci n-ar trebui să fie o problemă. Suntem într-un stat care respectă posesiunea în comun după căsătorie. Avocatul mi-a explicat toate astea.

Vicepreşedintele băncii îşi făcu apariţia în hol şi îi strânse mâna.

— Laura, te rog să vii în biroul meu pentru o clipă.

— Frank, mă cam grăbesc. Nu-mi mai trebuie decât un cec.

— Doar pentru o clipă.

Bărbatul cuprinse cu braţul umerii Laurei.

Margo scrâşni din dinţi în vreme ce Laura era condusă în sediul băncii.

— Ştii ce-a făcut ticălosul ăla?

— Da. Da, ştiu.

Furioasă, Kate îşi apăsă ochii cu degetele.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Doamne, ar fi trebuit să-mi dau seama! S-a întâmplat atât de repede!

— Probabil are bani risipiţi în mai multe locuri, nu-i aşa? în alte bănci. Acţiuni, obligaţiuni, un portofoliu gestionat de un broker.

— Probabil. S-ar putea ca Laura să-l fi lăsat pe Peter să preia controlul finanţelor, dar niciunul

din ei nu cred să fi fost atât de prost încât să pună toate ouăle într-un singur coş. Şi există o limită de garantare a fondurilor dintr-o bancă. Asta e o picătură într-o găleată.

Cu toate acestea, simţea că i se face rău.

— Drace! De-aia nu m-a lăsat el niciodată să mă apropii de registrele lor contabile. Uite-o că vine, mormăi Kate. Fir-ar să fie, i se citeşte pe toată faţa.

— Peter a golit contul.

Cu chipul palid şi cu privirea rătăcită, Laura se îndreptă către uşă.

— A doua zi după ce l-am găsit în pat cu secretara, a venit aici şi a retras tot, mai puţin vreo două mii.

Simţi nevoia să se oprească, lipindu-şi o mână de stomac.

— Deschisesem un mic cont de economii pentru fete, în care ele să poată depune singure bani. L-a golit şi pe ăla. Le-a luat banii.

— Hai să găsim un loc în care să te aşezi, murmură Margo.

— Nu. Nu, trebuie să dau telefoane. Trebuie să iau legătura cu brokerul. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

Laura îşi acoperi faţa cu mâinile şi încercă să respire.

— Atât de proastă! Atât de proastă!

— Nu eşti proastă, spuse Kate furioasă.

— Mergem acasă. O să găsim numerele şi o să dăm telefoane. O să facem în aşa fel încât restul activelor tale să fie îngheţate.

Nu mai era mare lucru de îngheţat.

— Cincizeci de mii.

Kate se lăsă pe spătarul scaunului, îşi dădu jos ochelarii de citit şi se frecă la ochi.

— Ei bine, a fost al naibii de generos să-ţi lase măcar atât. Din câte îmi dau seama, asta reprezintă cam cinci la sută din părţile voastre comune.

Îşi desfăcu gânditoare pachetul de Tums.

— Vestea bună e că n-a reuşit să se atingă de acţiunile tale la Templeton şi că n-are niciun drept asupra casei.

— Conturile de economii pentru facultate, spuse Laura cu voce slabă. A închis conturile de economii pentru facultate, pe care le aveau Aii şi Kayla. Cum au putut banii să însemne atât de mult pentru el?

— Probabil că banii sunt doar o parte din problemă. Îţi dă o lecţie.

Margo mai turnă un pahar de vin. Poate că astfel reuşeau să se ameţească mai bine.

— Şi a scăpat basma curată pentru că tu nu te-ai fi gândit niciodată să faci acelaşi lucru. Mie mi-ar fi trecut prin cap, dar n-am gândit deloc. Poate că avocatul tău va reuşi să recupereze o parte din bani.

— Probabil că toţi sunt deja bine pitiţi în insulele Cayman.

Kate scuturǎ dezgustatǎ din cap.

— Din câte se pare, de ceva vreme încoace el a tot transferat cu hărnicie acţiuni, bani şi fonduri mutuale din conturile voastre comune, într-un cont personal. Acum doar a făcut o ultimă curăţenie rapidă.

Îşi muşcă limba înainte de a o dojeni sever pe Laura pentru că semnase orice îi băgase Peter sub nas.

— Dar ai actele, copii ale tranzacţiilor şi ale retragerilor, aşa că vei putea riposta când vei ajunge la tribunal.

Laura se lăsă pe spate şi închise ochii.

— N-o să mă lupt cu el pentru bani. N-are decât să-i păstreze. Până la ultimul bănuţ nenorocit.

— Pe dracu'! izbucni Margo.

— Nu, pe el să-l ia dracu', spuse Laura. Divorţul o să fie şi aşa destul de greu pentru fete, fără ca noi doi să ne războim pentru dolari şi cenţi prin tribunale. Mai am încă cincizeci de mii, bani gheaţă, o sumă mult mai mare decât cea cu care pornesc la drum majoritatea femeilor. Peter nu se poate atinge de casă pentru că e pe numele părinţilor mei.

Îşi ridică paharul, dar nu bău din el.

— Eu am fost suficient de proastă încât să

semnez orice îmi punea în faţă, fără să-l iau la întrebări. Merit să fiu jupuită.

— Mai ai acţiunile Templeton, îi aminti Kate. Ai putea să vinzi o parte din ele.

— Nu mă ating de titlurile familiei. Reprezintă o moştenire.

— Laura!

Ca so calmeze, Kate îi puse o mână pe genunchi.

— Nu zic să arunci acţiunile pe piaţă. Fie Josh, fie părinţii tăi le-ar putea cumpăra sau ţi-ar putea acorda un împrumut în baza lor, până când lămureşti situaţia.

R Nu.

Închizând ochii, Laura făcu eforturi să se potolească.

— No să dau fuga la ei.

Trase adânc aer în piept şi deschise iar ochii.

— Şi nici voi no s-o faceţi. Eu am comis greşelile, eu o să le repar. Kate, am nevoie să-ţi dai seama cum pot să fac rost de suficienţi bani lichizi încât să achit avansul pentru clădire.

— Nici vorbă să iei peste jumătate din lichidităţile care ţi-au mai rămas şi să cumperi clădirea aia.

Laura îi zâmbi firav lui Margo.

— Ba o s-o cumpăr. Oh, da, o s-o cumpăr. Încă sunt o Templeton. A venit vremea să mă comport ca atare.

Înainte să se poată răzgândi, luă cartea de vizită pe care Margo o aruncase pe masă şi formă numărul de telefon.

— Louisa, sunt Laura Templeton. Da, aşa este. Vreau să fac o ofertă pentru clădirea pe care am vizitat-o în după-amiaza asta.

După ce închise, îşi scoase verigheta şi inelul de logodnă. Vinovăţia şi senzaţia de eliberare se împleteau în sufletul ei.

— Tu eşti experta, Margo. Cât aş putea obţine pentru astea?

Margo cercetă giuvaierul de cinci carate, cu tăietură rotundă, şi verigheta cu mici diamante înşirate de jur împrejur. Măcar există puţină dreptate pe lume, se gândi ea.

— Kate, nu-ţi mai bate capul cu lichidările. Se pare că, până la urmă, avem avansul de la Peter.

Mai târziu în seara aceea, Margo stătea în camera ei mâzgălind cifre, făcând schiţe, alcătuind liste. Trebuia!

Să se gândească la zugrăveală, tapet şi instalaţii. Spaţiul destinat magazinului trebuia renovat pentru a include o încăpere-şifonier, iar pentru asta era nevoie de tâmplari.

Ea putea să ocupe etajul aşa cum era, ceea ce ar fi scutit-o de drumul zilnic până în Monterey, pentru a verifica mersul lucrărilor. De fapt, ar fi putut să facă economii zugrăvind singură, în loc

să angajeze o echipă de profesionişti.

Cât de greu era să dea cu o bidinea pe un perete?

— Da, intră! strigă, la auzul bătăii în uşă, şi se întrebă dacă tâmplarii taxau la oră sau la lucrare.

— Margo?

Distrată, tânăra ridică privirea şi clipi când dădu cu ochii de mama ei.

— Oh, credeam că e una dintre fete.

— E aproape miezul nopţii.

— Am pierdut noţiunea timpului.

Dădu la o parte hârtiile risipite pe pat.

— Întotdeauna ai pierdut noţiunea timpului. Visând cu ochii deschişi.

Ann îşi aruncă privirea peste hârtii, amuzată de socotelile pe care le făcuse fiica ei. Fuseseră necesare mite, ameninţări şi strigăte pentru ca, în copilărie, Margo să-şi facă până şi cea mai simplă temă la aritmetică.

— Ai uitat să-l treci pe cinci, spuse Ann.

— Ah, mă rog!

Margo împinse hârtia deoparte.

— Chiar am nevoie de un calculator din ăla mic, cum are Kate mereu în buzunar.

— Am stat de vorbă cu domnişoara Kate înainte să plece. Zicea că intri în afaceri.

— Iată un lucru cât se poate de caraghios când vine vorba despre cineva care nu-şi aminteşte să-

l treacă pe cinci.

Margo se ridică de pe pat şi luă paharul cu vin, pe care şi-l adusese în cameră.

— Vrei să bei ceva, mamă, sau eşti încă în timpul serviciului?

Fără să spună nimic, Ann intră în baia alăturată şi ieşi cu un pahar mare, fără picior. Îşi turnă vin.

— Domnişoara Kate crede că te-ai gândit destul de bine şi că, deşi şansele sunt împotriva ta, s-ar putea să meargă.

— Kate e mereu orbită de optimism.

— E o femeie raţională, care mi-a dat sfaturi financiare de-a lungul anilor.

— Kate e contabilul tău?

Cu un hohot de râs scurt, Margo se aşează la loc.

— Trebuia să-mi dau seama.

— Ar fi un lucru înţelept să apelezi la serviciile ei dacă ai de gând să mergi până la capăt cu afacerea asta a ta.

— Am de gând să merg până la capăt cu afacerea asta a mea.

Pregătită să vadă îndoială şi dispreţ pe chipul mamei sale, Margo ridică privirea.

— Numărul unu, n-am prea multe opţiuni. Numărul doi, cel mai bine mă pricep să vând lucruri de care oamenii nu au nevoie. Şi numărul trei, Laura se bazează pe mine.

— Sunt trei motive bune.

Pe chipul lui Ann nu se citea nimic în afara unui mic surâs enigmatic.

— Domnişoara Laura achită costurile.

— N-am rugat-o eu, zise Margo, înţepată. Nici n-am vrut s-o facă. Ei i-a intrat în cap ideea de a cumpăra clădirea şi nu i-am putut-o scoate cu niciun chip.

Când văzu că Ann tăcea în continuare, tânăra mototoli o foaie de hârtie şi o azvârli.

— Drace, investesc tot ce am în treaba asta. Tot ce deţin, toate lucrurile pentru care am muncit. Nu sunt mulţi bani, dar e tot ce am.

— Banii nu sunt atât de importanţi ca timpul şi efortul.

— Sunt foarte importanţi în clipa asta. Nu avem prea mulţi cu care să pornim la drum.

Dând din cap în vreme ce se plimba prin cameră căutând ceva de netezit, Ann rămase pe gânduri.

— Domnişoara Kate mi-a spus ce a făcut domnul Ridgeway.

Femeia luă o înghiţitură zdravănă de vin.

— Ticălosul ăla rece, negru la inimă ar trebui să putrezească în iadul veşnic. Doamne, iartă-mă.

Margo îşi ridică paharul râzând.

— În sfârşit un subiect asupra căruia putem cădea de acord. O să beau pentru asta.

— Domnişoara Laura crede în tine, şi domnişoara Kate, de asemenea, în felul ei.

— Dar tu nu, replică Margo.

— Eu te cunosc. O să transformi magazinul într-un loc elegant, în care o să vină oameni lipsiţi de orice judecată ca să-şi arunce banii.

— Cam asta este ideea. I-am găsit până şi un nume: Fiţe.

Amuzată, Margo scoase un hohot de râs.

— Mi se potriveşte, nu?

— Asta aşa e. Îţi deschizi afacerea aici, în California, ca să fii alături de domnişoara Laura.

— Are nevoie de mine.

— Da, are.

Ann se uită în paharul ei.

— În noaptea în care te-ai întors am spus nişte lucruri pe care le regret. Am fost dură cu tine, la fel ca întotdeauna, poate, dar ai greşit când ai zis că mi-am dorit să fii ca domnişoara Laura sau ca domnişoara Kate. Poate că am vrut să fii ceva ce eu puteam înţelege, iar tu n-aveai cum să faci asta.

— Amândouă eram obosite şi supărate.

Margo se foi pe pat, neştiind sigur cum să reacţioneze la scuzele mamei sale.

— Nu mă aştept să înţelegi toată ideea asta cu magazinul, dar sper să fii convinsă că voi încerca să îl transform într-o afacere adevărată.

— Mătuşa ta a ţinut un magazin cu flecuşteţe

în Cork. Ai ceva de comerciant în sânge.

Ann îşi mişcă umerii, decizia ei fiind luată.

— Îmi imaginez că vor fi nişte costuri considerabile.

Încuviinţând, Margo arătă înspre hârtii.

— Un timp va trebui să fur dintr-o parte şi să plătesc într-alta. Mi-ar prinde bine dacă aş putea să-mi vând sufletul. Dacă mai am unul de vândut.

— Eu m-aş simţi mai bine dacă l-ai păstra.

Ann băgă mâna în buzunarul fustei şi scoase un plic.

— Foloseşte-i pe ăştia, în schimb.

Curioasă, Margo luă plicul, îl deschise, apoi îl aruncă pe pat de parcă obiectul ar fi căpătat colţi şi ar fi muşcat-o.

— E un cont de brokeraj.

— Aşa e. Domnişoara Kate mi-a recomandat firma. Investiţii cu risc minim, aşa cum prefer eu, dar m-am ales cu ceva.

— Sunt aproape două sute de mii de dolari. N-o să-ţi iau economiile. Mă pot descurca şi singură.

— Mă bucur să te aud spunând asta, însă nu e vorba despre economiile mele. Sunt ale tale.

— Eu n-am economii. Nu asta a fost problema de la bun început?

— Ţie întotdeauna banii ţi-au alunecat printre degete, dar mi-ai trimis mie nişte bani, iar eu ţi i-am pus la păstrare.

Uşor uimită, Margo privi către darea de seamă

a firmei de brokeraj. Oare trimisese atât de mult? Avusese atâţia bani de trimis? Pe atunci îi păruseră foarte puţini.

— Dar banii ăştia erau pentru tine.

— Eu n-aveam nevoie de ei, nu-i aşa?

Ridicând o sprânceană, Ann îşi înclină uşor capul. O bucura să vadă mândria de pe chipul fiicei sale.

— Am o slujbă bună, un acoperiş deasupra capului, suficiente resurse încât să îmi petrec două vacanţe frumoase pe an, deoarece domnişoara Laura insistă că am nevoie de ele. Aşa că am păstrat banii pe care mi i-ai trimis. Şi iată-i.

Ann mai luă o gură de vin pentru că nu voise să se exprime în felul acesta.

— Ascultă-mă, Margo, măcar o dată în viaţă. Am apreciat faptul că mi-ai trimis bani. Era posibil să mă fi îmbolnăvit şi să nu mai pot lucra, iar atunci aş fi avut nevoie de ei. Dar nu s-a întâmplat. A fost o dovadă de dragoste să mi-i trimiţi.

— Nu, n-a fost.

Lui Margo îi era la fel de ruşine să fie conştientă de lucrul ăsta, pe cât îi era să-l recunoască.

— Am făcut-o din mândrie. Ţi-am trimis bani ca să-ţi arăt că am succes, că sunt importantă. Că te-ai înşelat în privinţa mea.

Înţelegând, Ann înclină capul.

— Nu e o mare diferenţă, iar rezultatul rămâne acelaşi. Au fost banii tăi şi încă sunt. Eu m-am bucurat că te-ai gândit să mi-i trimiţi şi că ţi-ai permis lucrul acesta. Dacă nu mi i-ai fi dat, i-ai fi risipit, aşa că ne-am făcut una alteia o favoare.

Se întinse pentru a-i mângâia părul lui Margo, apoi, uşor jenată de propriul gest afectuos, îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Acum ia-i şi fă ceva cu ei.

Când observă că Margo nu spune nimic, Ann plescăi din limbă. Îşi puse paharul pe masă, apoi cuprinse în palmă bărbia fiicei sale.

— De ce eşti atât de îndărătnică, fetiţo? Ai câştigat banii prin muncă cinstită sau nu?

— Da, dar…

— Atunci, măcar o dată fă ce-ţi spune mama. Poate vei descoperi cu surprindere că are dreptate. Intră în afacerea asta pe picior de egalitate cu domnişoara Laura şi mândreşte-te cu asta. Acum strânge mizeria din jurul tău înainte să mergi la culcare.

— Mamă!

Margo începu să adune hârtiile când mama ei se opri lângă uşă.

— De ce nu mi-ai trimis banii ăştia la Milano, când ştiai că am ajuns la fundul sacului?

— Fiindcă nu erai pregătită să-i foloseşti cum se cuvine. Asigură-te că acum eşti.

Capitolul 10

„Al meu.” Margo îşi întinse braţele ca şi când ar fi dorit să cuprindă încăperea principală, acum goală, a magazinului de pe Cannery Row. Tehnic vorbind, încă nu era al ei. Urmau să mai treacă două săptămâni până la încheierea tranzacţiei, dar oferta fusese acceptată şi contractul semnat. Cât priveşte împrumutul, având în spate numele Templeton, totul mersese ca pe roate.

Chemase deja un constructor pentru a discuta despre modificările care trebuiau făcute. Acestea urmau să coste o avere şi, judecând după noul ei concept frugal, se hotărâse să facă singură cele mai simple cosmetizări. Demarase cercetările pentru închirierea de maşini de raşchetat şi achiziţionarea de pistoale pentru silicon. Ba chiar se interesase şi de un obiect minunat numit pistol de vopsit. Mai multă acoperire însemna mai repede, mai eficient.

Clădirea nu va fi în întregime a ei, îşi aminti. Va fi a lor – a ei, a Laurei şi a băncii, dar peste două săptămâni ea va fi cea care va dormi în cămăruţa de la etaj. Într-un sac de dormit, dacă va fi nevoie.

Apoi, la jumătatea verii, magazinul Fiţe îşi va deschide porţile.

Toate celelalte, îşi spuse Margo râzând, vor fi

istorie.

Se răsuci la auzul unei bătăi în geam şi o văzu pe Kate.

— Hei, vrei să deschizi? Sunt în pauza de prânz. M-am gândit că o să te găsesc aici bucurându-te, spuse ea când Margo deschise uşa. Încă pute, adăugă după ce adulmecă aerul.

— Ce vrei, Kate? Sunt ocupată.

Kate se uită la mapa şi la calculatorul de buzunar de pe podea.

— Te-ai dumirit cum funcţionează chestia aia?

— Nu trebuie neapărat să fii contabil ca să foloseşti un calculator.

— Mă referem la mapă.

— Ha, ha!

— Ştii, locul ăsta te cucereşte.

Cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor, Kate începu să se plimbe prin încăpere.

— Mai este şi situat într-o zonă plăcută, aglomerată. Ar trebui să atragă ceva clienţi, mai ales că oamenii aflaţi în vacanţă îşi cumpără mereu lucruri de care nu au nevoie. Problema e că toate hainele la mâna a doua vor avea măsura 38.

— Deja m-am gândit la asta. Fac rost de un alt stoc. Cunosc o grămadă de persoane care îşi aruncă garderoba în fiecare an.

— Oamenii inteligenţi cumpără haine clasice, potrivite pentru orice sezon, ca să scape deo

grijă.

— Câte jachete sport bleumarin ai, Kate?

— Jumătate de duzină, răspunse ea rânjind.

Apoi, scoase cu degetul mare din buzunar o pastilă de Tums. Asta numea Kate prânz.

— Asta sunt eu. Uite care-i treaba, Margo. Vreau să mă implic.

— În ce?

— În renovarea clădirii.

Îşi aruncă în gură pastila împotriva acidităţii şi o ronţăi.

— Am ceva bani de investit şi nu văd de ce tu şi Laura ar trebui să aveţi parte de toată distracţia.

— Nu ne trebuie un alt partener.

— Sigur că vă trebuie. Aveţi nevoie de cineva care să facă diferenţa între cerneala neagră şi cea roşie.

Aplecându-se, luă de jos calculatorul şi începu să tasteze cifre.

— Tu şi Laura aţi investit fiecare câte douăsprezece mii cinci sute, bani gheaţă. Acum veţi avea de suportat costurile de instalare, asigurările, impozitele. Ceea ce ar trebui să ridice suma undeva la aproximativ, uau! optsprezece mii de căciulă, adică un total de treizeci şi şase de mii.

Îşi scoase ochelarii din buzunarul de la piept şi îi puse pe nas în timp ce continua să lucreze.

— Împarte asta la trei şi rezultă douăsprezece

mii de persoană, deci mai puţin decât aţi plătit până în prezent.

Kate se plimba încolo şi încoace, ştergând cifrele de pe ecran şi adăugând altele.

— Aveţi aşadar de plătit reparaţiile, renovările, întreţinerea, utilităţile, taxele pentru autorizaţii, alte taxe, contabilitatea – eu vă pot pune la punct registrele contabile, dar n-am timp să iau un alt client acum, aşa că veţi fi nevoite să angajaţi pe cineva sau să învăţaţi să adunaţi.

— Ştiu deja să adun, spuse Margo înţepată.

Kate scoase o mică agendă electronică şi introduse o notă care să-i reamintească să-şi aloce timp pentru a-i ţine lui Margo un curs despre contabilitatea primară. Telefonul mobil din servieta ei sună, dar nu-l luă în seamă. Mesageria vocală îi va prelua apelurile cât timp va fi ocupată să-şi expună punctul de vedere.

— Mai sunt cheltuielile pentru pungi de cumpărături, şerveţele, cutii, role pentru casa de marcat, continuă Kate. Asta o să urce suma la şase cifre cât ai clipi. Veţi avea de plătit taxe către companiile care emit cârduri de credit, de vreme ce majoritatea clienţilor voştri vor dori să plătească electronic.

Îşi coborî uşor ochelarii pe nas, astfel încât să o poată privi pe Margo pe deasupra ramelor.

— Intenţionezi să accepţi toate cărţile de credit importante, nu-i aşa.7

— Eu…

— Vezi, aveţi nevoie de mine.

Mulţumită, îşi ridică ochelarii la loc pe nas. Nicio afacere care le privea pe Laura şi pe Margo nu avea s-o excludă pe ea, indiferent cu câte fonduri ar fi trebuit să jongleze.

— Desigur, aş fi doar un partener tăcut, căci sunt singura dintre noi trei care are o slujbă adevărată.

Margo miji ochii.

— Cât de tăcut?

— Oh, doar aş mai arunca din când în când câte o privire.

Toate detaliile practice erau deja înşirate în mintea ei ordonată.

— Va trebui să-ţi dai seama cum şi când să înlocuieşti marfa, odată ce s-a vândut, cât va fi adaosul comercial pentru a-ţi asigura marja de profit. Oh, şi mai sunt taxele juridice, dar îl putem convinge pe Josh să se ocupe de ele. Cum l-ai determinat să-ţi lase Jaguarul?

Ăla din faţă e noul lui Jaguar, nu-i aşa?

Expresia lui Margo se transformă într-un zâmbet înfumurat.

— Se poate spune că-l testez.

Ridicând din sprâncene, Kate îşi dădu jos ochelarii şi îi băgă la loc în buzunar.

— Îl testezi şi pe el?

— Nu încă.

— Interesant. O să-ţi scriu un cec pentru suma de douăsprezece mii de dolari. O să schiţăm şi un acord de parteneriat.

— Acord de parteneriat…

— Iisuse Hristoase, chiar că aveţi nevoie de mine!

O apucă pe Margo de umeri şi o sărută drept pe buze.

— Noi trei ne iubim, avem încredere una în alta, dar o afacere trebuie să fie legală. În momentul ăsta toată marfa e a ta, însă…

— A contribuit şi Laura, o întrerupse Margo, cu o sclipire maliţioasă în ochi. Vindem toate lucrurile din biroul lui Peter.

— Un bun început. Ea cum se descurcă?

— Destul de bine. Este îngrijorată din pricina lui Aii. Puştoaica a suferit când Peter nu şi-a făcut apariţia la recitalul ei de balet. Umblă vorba c-ar fi prin Aruba.

— Sper să se înece. Nu, sper să fie mâncat de rechini, şi pe urmă să se înece. O să trec pe acasă weekendul ăsta şi o să petrec ceva timp cu fetele.

Scoase un cec, deja scris şi semnat.

— Poftim, partenera. Trebuie să mă întorc la birou.

— N-am discutat cu Laura.

— Am discutat eu, spuse Kate într-o doară în vreme ce deschidea uşa şi dădea nas în nas cu

Josh.

— Bună.

Îl pupă, iar apoi spuse:

— Pa.

— Şi mie mi-a părut bine să te văd, îi strigă el din urmă, după care închise uşa cu grijă.

Laura îl avertizase să nu aibă mari aşteptări. Bine făcuse.

— Tu şi Kate aţi fumat iarbă aici?

— Asta face ea în pauza de prânz. Serios, trebuie so băgăm într-un centru de dezintoxicare.

Încântată de sine, Margo îşi desfăcu larg braţele.

— Deci, ce părere ai?

— O-ho! E ditamai clădirea, nu glumă.

— Josh!

— Lasă-mă o clipă!

Trecu pe lângă ea şi intră în camera alăturată, după aceea se întoarse, se uită în baie şi privi de-a lungul frumoasei, dar potenţial ucigătoarei scări. Trase de balustradă şi tresări.

— Vrei un avocat?

— O s-o reparăm.

— Presupun că nu ţi-a trecut prin cap că uneori e mai bine să testezi apa cu degetul, în loc să te arunci cu capul înainte.

— Nu e la fel de distractiv.

— Ei bine, ducesă, sunt sigur că te-ai fi putut

descurca şi mai rău.

Se apropie de ea şi îi înălţă faţa îmbufnată spre el.

— Hai să terminăm cu povestea asta, nu vrei? M-am tot gândit în timp ce-am străbătut două continente.

O trase mai aproape şi îşi lipi cu lăcomie buzele de gura ei. După o clipă de dezinteres simbolic, Margo îşi îngădui să se topească în sărutul lui, ce purta gustul dorinţei nesatisfăcute. Era atât de neaşteptat, atât de încântător felul în care buzele lui se potriveau peste ale ei, felul în care toate acele linii şi suprafeţe dure de pe trupul lui se uneau şi se îmbinau perfect cu formele ei voluptuoase.

Nu avea timp să se gândească dacă totul i se datora lui Josh sau faptului că îi lipsise acea încântătoare senzaţie de a fi ţinută în braţe de un bărbat, însă fiindcă era vorba despre Josh, trebuia să se gândească.

— Nu ştiu cum se face că în toţi anii ăştia n-am băgat de seamă cât eşti de dotat.

Se retrase, aruncându-i un zâmbet scurt, tachinându-l.

Corpul lui era încordat asemenea unui motor turat peste măsură.

— Asta a fost doar o mostră gratuită. Apropie-te şi trecem la tratamentul complet.

— Cred că o s-o luăm mai pe îndelete.

Margo se îndepărtă, îşi deschise poşeta şi scoase un pachet de ţigări. Tabachera ei elegantă era pusă deja în cutiile pentru inventar.

— Învăţ să fiu o femeie precaută.

— Precaută!

Josh cercetă din nou încăperea.

— Şi aşa ai ajuns de la închirierea unui mic magazin în Milano, ca să-ţi acoperi datoriile şi să duci un trai rezonabil, la cumpărarea unei clădiri pe Cannery Row şi la sporirea acelor datorii.

— Păi, nu mă pot schimba peste noapte, nu?

Îl privi printr-un nor de fum.

— N-o să începi să faci pe avocatul cu mine, nu-i aşa, Josh?

— Ba da.

Bărbatul ridică servieta pe care o pusese deoparte şi o deschise.

— Am nişte acte pentru tine.

Căută din priviri un loc unde să se aşeze şi se opri pe ultima treaptă a scării.

— Vino încoace. Vino încoace, repetă şi bătu cu palma spaţiul îngust de lângă el. Mă pot abţine să pun mâna pe tine.

Ea luă o mică scrumieră de tablă şi i se alătură.

— Încep să mă pricep la acte. Mă gândesc să-mi cumpăr un dulap pentru dosare.

Josh nu oftă. N-ar fi schimbat cu nimic situaţia.

— Italiana ta e destul de bună încât să parcurgi ăsta?

Margo se încruntă la hârtiile pe care el i le întindea.

— Este un contract de vânzare pentru apartamentul meu.

Emoţiile se învolburară în sufletul ei, regretul războindu-se cu uşurarea.

— Lucrezi repede, murmură tânăra.

— E o ofertă cât se poate de decentă.

El îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Eşti sigură că e ceea ce îţi doreşti?

— Oricum, nu mai contează. Realitatea nu se digeră întotdeauna uşor, dar încerc să-i prind gustul.

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Doar lasă-mă să-mi plâng puţin de milă.

— Ai tot dreptul.

— Autocompătimirea e un prost obicei de-al meu. Mi-e greu să scap de el. La naiba, Josh, iubesc apartamentul ăla. Uneori stăteam pur şi simplu pe terasă şi mă gândeam: Uite unde eşti, Margo! Uite cine eşti!

— Ei bine, acum eşti în altă parte.

Nu de milă avea ea nevoie, hotărî Josh, ci de un şut zdravăn în fund.

— Iar mie îmi pari neschimbată.

— Nu e la fel. N-o să mai fie niciodată la fel.

— Întăreşte-te, Margo. Începi să te îneci în lacrimi.

Ea sări în sus.

— Ţie ţi-e foarte uşor să vorbeşti. Joshua Conway Templeton, steaua strălucitoare a imperiului Templeton. Tu niciodată n-ai pierdut nimic. Tu niciodată n-ai orbecăit transpirând ca să pui mâna pe ceva ce toată lumea îţi spusese că nu poţi avea. Nimeni nu ţi-a zis că nu poţi obţine orice şi tot ce îţi doreşti.

— Asta-i norocul, nu? spuse el degajat. Ai jucat, ducesă, şi ai pierdut. Văicăreala n-o să schimbe nimic, unde mai pui că e şi enervantă.

— Mersi mult pentru sprijin!

Fumegând, ea îi smulse contractul din mână.

— Când primesc banii?

— Există timp şi există timp în stilul italian. Dacă ai baftă, s-ar putea să închei tranzacţia în şase zile. Scrie pe pagina următoare.

O privi cum întoarce foaia. Avea privirea înflăcărată în vreme ce parcurgea superficial rândurile, exaltarea fiindu-i umbrită de îngrijorare.

— Asta-i tot?

— Nu-ţi rămâne mare lucru după plata creditorilor. Banca îşi primeşte prima banii, apoi guvernul îşi ia partea lui.

— E mai mult decât nimic, mormăi ea. Tot e bine.

— Ţi-am scos bani din cont ca să-ţi încarc cârdul de credit American Express. Presupun că nu ţi-a dat prin cap să zbori cu avionul la clasa

economic.

Când Margo îl privi cu răceală, el clătină din cap.

— Nu ştiu de ce am spus asta. Ai revenit sub limita maximă la cârdul Visa, dar eu aş lua-o uşor. După ce o să distribui câştigul net din vânzarea apartamentului, o să mai rămâi cu doar o sută cincizeci de mii lipsă, excluzând dobânzile şi penalităţile.

— Bani pentru mărunţişuri, zise ea sec.

— Pentru o vreme n-ar trebui să plănuieşti cumpărarea de mărunţişuri. Acum, ca reprezentant al tău, sunt dispus să-ţi achit datoriile şi să te asist în gestionarea celor pe care le vei mai atrage cât timp îţi deschizi afacerea. Ai deja un nume pentru locul ăsta?

— Fiţe, spuse ea printre dinţi, în vreme ce Josh răsfoia alte hârtii.

— Perfect. Am schiţat acordurile necesare.

— Zău? spuse Margo încet. În trei exemplare?

Pus în gardă de tonul ei, bărbatul ridică ochii şi îi întâlni privirea glacială.

— Fireşte.

— Şi mai exact cu ce ar trebui să fiu de acord, domnule avocat Templeton?

— Cu achitarea acestui împrumut personal în rate egale, după şase luni de la data semnării. Asta ar trebui să-ţi ofere un răgaz. Mai trebuie să fii de acord să trăieşti în limita posibilităţilor

materiale proprii pe toată durata împrumutului.

— Înţeleg. Şi care sunt acestea, după părerea ta juridică?

— Am pus la punct un buget de cheltuieli personale. Mâncare, cazare, sănătate.

— Un buget?

Josh se aşteptase la o explozie. Ba, într-un fel pervers, chiar sperase. Crizele de isterie ale lui Margo erau mereu atât de… stimulatoare. Se părea că nu avea să fie dezamăgit.

— Un buget? repetă ea, repezindu-se asupra lui ca o furtună. Ce tupeu incredibil şi afurisit ai! Ticălos arogant ce eşti! Crezi că o să stau aici şi o să te las să mă tratezi ca pe o pipiţă fără creier în cap, căreia trebuie să i se spună cât poate să cheltuiască pe fondul de ten?

— Fond de ten.

El cercetă dinadins hârtiile, luă un stilou din buzunar şi făcu o notă scurtă.

— Asta ar intra la capitolul „Articole de lux”, unde cred că am fost mai mult decât generos cu tine. În ceea ce priveşte alocaţia pentru haine…

— Alocaţie!

Margo îşi folosi ambele mâini pentru a-l împinge cu o treaptă mai sus.

— Dă-mi voie să-ţi spun ce poţi să faci cu nenorocita aia de alocaţie a ta.

— Ai grijă, ducesă!

Bărbatul îşi scutură pieptul cămăşii.

— E marca Turnbill and Asser.

Sunetul strangulat din gât a fost singura reacţie pe care a putut-o avea Margo. Dacă ar fi avut un obiect, orice, cu care să poată arunca, i l-ar fi azvârlit în cap.

— Prefer să mă ciugulească vulturii de vie, decât să te las pe tine să-mi gestionezi banii.

— Tu nu ai bani, începu el, dar femeia continuă să turuie în vreme ce ieşea valvârtej din încăpere.

Privind-o, Josh mai că saliva.

— Aş prefera să fiu violată în grup de pitici, să fiu ţintuită în pielea goală de un cuib de viespi, să fiu îndopată cu melci de grădină.

— Să stai trei săptămâni fără manichiură? interveni el şi văzu cum degetele ei se transformă în gheare. Dacă te repezi cu alea la faţa mea, va trebui să te rănesc.

— Oh, te urăsc!

— Ba nu.

Bărbatul se mişcă foarte repede. Acum se sprijinea leneş de balustrada şubredă, iar în clipa următoare se repezea înainte şi o înşfăca. Îşi lăsă o clipă pentru a se bucura de furia întunecată de pe chipul ei, de sclipirea letală din ochii ei, după care îi zdrobi gura aspră sub a lui. Era ca şi cum ar fi sărutat un fulger – fierbinţeala, izbucnirea de putere mortală, arsura mâniei.

Când avea s-o aducă în sfârşit în pat, urma să se dezlănţuie o furtună în toată regula.

Margo nu-i opuse rezistenţă. Asta i-ar fi dat lui Josh prea multă satisfacţie. În schimb, îi răspunse cu aceeaşi forţă şi îşi satisfăcu pofta. Până când amândoi se retraseră gâfâind.

— Poate să îmi placă, dar tot o să te urăsc.

Femeia îşi dădu părul pe spate.

— Şi am metode de a te face să plăteşti pentru asta.

Poate chiar avea metode. Există pe lume femei care au darul înnăscut de a şti exact cum să facă un bărbat să sufere, să ardă şi să implore. Toate ar fi putut lua lecţii de la Margo Sullivan, dar Josh nu era atât de prost încât să-i spună asta. Se întoarse lângă scară şi îşi luă hârtiile.

— Doar ca să ştim cum stăm, drăguţo.

— Îţi spun eu exact cum stăm, drăguţule. N-am nevoie de oferta ta jignitoare. Îmi conduc viaţa în felul meu.

— Şi până acum ai avut un succes răsunător.

— Ştiu ce fac. Şterge-ţi rânjetul ăla ridicol de pe faţă.

— Nu pot. Apare ori de câte ori zici că ştii ce faci.

Josh îşi vârî toate actele înapoi în servietă şi o închise.

— O să-ţi spun ceva: nu mi se pare o idee complet stupidă… locul ăsta.

— Ei bine, acum o să dorm mai liniştită, ştiind că am aprobarea ta.

— Aprobare e cam mult spus. Mai degrabă o resemnare plină de speranţă.

Zgâlţâi încă o dată balustrada.

— Dar cred în tine, Margo.

Furia se transformă în confuzie.

— Naiba să te ia, Josh. Nu pot să ţin pasul cu tine.

— Bun.

Bărbatul se apropie şi îşi trecu un deget peste obrazul ei.

— Cred că o să faci din magazinul ăsta ceva ce o să-i surprindă pe toţi. Mai ales pe tine.

Se aplecă, iar de data asta sărutul lui era uşor şi prietenos.

— Ai bani de taxi?

— Poftim?

Rânjind, scoase nişte chei din buzunar.

— Din fericire aveam un set de rezervă pentru Jaguar. Să nu lucrezi până târziu, ducesă.

Margo zâmbi abia după ce se asigură că dispăruse de mult din raza ei vizuală. Apoi îşi luă poşeta şi mapa. Urma să-şi pună la treabă cârdul Visa recent „însănătoşit” şi să-şi cumpere un pistol de vopsit.

Lui Josh i-au trebuit mai puţin de două săptămâni în hotelul Templeton Monterey ca să-şi pună la punct strategia de abordare a lui Peter

Ridgeway. Deja specificase clar, printr-un singur telefon dat de la Stockholm, că pentru cumnatul lui ar fi fost mai bine, atât din punct de vedere personal, cât şi profesional, să-şi ia un scurt concediu.

Asta până când, după cum spusese el plin de raţiune şi bonomie, vor îndrepta această mică problemă domestică.

Josh întotdeauna se ţinuse departe de căsnicia surorii lui. Ca burlac nu prea se simţea calificat să dea sfaturi conjugale. Şi pentru că îşi adora sora, dar îşi dispreţuia într-o oarecare măsură cumnatul, mai trebuia să ia în considerare incontestabilul fapt că orice sfat din partea lui ar fi fost teribil de părtinitor.

De vreme ce Peter făcuse mereu o treabă bună ca director al firmelor Templeton, nu existaseră motive de nemulţumire din punct de vedere profesional. Omul era, poate, puţin cam rigid în viziunea lui despre administrarea hotelului, mult prea distant faţă de personal şi faţă de problemele sau realizările zilnice ale angajaţilor, dar avea mână bună la corporaţii şi la afaceri internaţionale, ceea ce aducea bani în cuferele imperiului Templeton.

Totuşi, vine o vreme în care eficienţa profesională trebuie pusă în balanţă cu dezgustul personal. Pentru că nimeni, dar absolut nimeni nu se pune cu familia lui Joshua Templeton şi

scapă nevătămat.

Josh se gândise s-o ia pe calea corporatistă, retezând pur şi simplu orice legătură a lui Peter cu hotelurile Templeton, iar apoi să-şi folosească relaţiile şi influenţa pentru a se asigura că ticălosul nu va mai conduce vreodată nici măcar un motel de pe marginea unui drum din Kansas.

Însă ar fi fost prea uşor, prea… lipsit de vlagă.

Căzuse de acord cu Kate că abordarea raţională, şi cea mai directă, era, după cum spunea ea, să târască fundul ăla jalnic al lui Ridgeway prin tribunale. Josh cunoştea vreo şase avocaţi de top, experţi în drept familial, care şi-ar fi frecat mâinile de bucurie la ideea de a pune mâna pe soţul lacom şi adulterin care golise micile conturi de economii ale propriilor lui fiice.

Oh, ar fi de pomină, meditä Josh în timp ce savura miresmele matinale ale oceanului şi parfumul mugurilor de leandru. Însă ar fi şi o dureroasă umilinţă publică pentru Laura. Şi, din nou, se gândi el, o metodă lipsită de vlagă.

Totuşi, era mai bine ca asemenea probleme să fie rezolvate în mod civilizat.

Hotărâse că, de fapt, cel mai civilizat loc în care ar fi putut să echilibreze balanţa era clubul. Aşa că aşteptase, răbdător ca o pisică, întoarcerea lui Peter în California.

Ridgeway îi acceptase fără să stea pe gânduri invitaţia la o partidă de tenis matinală. Josh nici

nu se aşteptase la altceva. Şi-l imagina pe Peter socotind că, dacă va fi văzut cum schimbă loburi cu cumnatul său, zvonurile legate de poziţia lui în imperiul Templeton se vor mai domoli.

Josh era bucuros să-i facă pe plac.

Golful era jocul preferat al lui Peter, dar în faţa fileului de tenis, Josh se considera un adversar respectabil. Peter se îmbrăcase pentru meci într-un costum sport alb impecabil, dunga călcată a pantalonilor scurţi având un aspect letal. Josh purta ceva similar, doar că mai puţin formal, la care adăugase o şapcă de baseball a echipei

Dodgers, care să-i apere ochii de soarele strălucitor al dimineţii.

Mai târziu, Minn Whiley şi Deloris Solmes, care îşi jucau obişnuita partidă de marţi dimineaţa pe terenul alăturat, aveau să-şi soarbă mixul de şampanie cu suc de portocale de după meci şi să comenteze imaginea pe care o formau cei doi bărbaţi: blonzi, bronzaţi şi în formă, cu picioarele lor musculoase încordându-se în vreme ce izbeau mingea galbenă încoace şi încolo.

Desigur, Minn avea să-i povestească Sarei Metzenbaugh, care li se alăturase pentru o baie de aburi, asta fiind bineînţeles înainte de incident.

— Nu-mi fac prea des timp pentru aşa ceva, comentă Peter în vreme ce îşi scoteau rachetele din învelişurile protectoare. Un meci de golf cu

optsprezece găuri, de două ori pe săptămână, e tot ce-mi pot strecura în program.

— Numai muncă, fără joacă, spuse Josh amabil şi nu rată surâsul dispreţuitor al lui Peter.

Ştia exact ce părere avea Ridgeway despre el. Răsfăţatul băiat de aur care îşi petrece timpul zburdând de la o petrecere la alta.

— Eu simt că-mi lipseşte ceva dacă nu joc măcar câte un set decent în fiecare dimineaţă.

Fără să se grăbească, Josh îşi puse jos sticla cu apă Evian.

— Mă bucur că ai reuşit să te întâlneşti cu mine. Sunt sigur că noi doi putem rezolva problema asta neplăcută. Stai la hotel, acum că te-ai întors din Aruba?

— Mi s-a părut varianta cea mai bună. Am sperat că dacă îi las Laurei ceva timp şi spaţiu, o să se gândească mai bine. Femeile.

Îşi desfăcu mâinile lui elegante, acum eliberate de povara verighetei de aur.

— Dificile creaturi!

— Mie-mi spui! Hai să ne încălzim.

Josh îşi ocupă locul în spatele liniei de serviciu şi îl aşteptă pe Peter să se instaleze.

— Serveşte şi atacă la fileu, strigă el, apoi lovi mingea cu uşurinţă. Cum a fost în Aruba?

— Odihnitor.

Peter se întoarse cu paşi mărunţi.

— Hotelul nostru de acolo are câteva scăpări.

Ar trebui verificat.

— Serios?

Josh îl verificase de la un capăt la altul cu mai puţin de opt luni în urmă şi ştia că merge excepţional.

— O să-mi notez.

Greşi deliberat un rever, trimiţând mingea cu mult dincolo de marginea terenului.

— Cam ruginit, spuse, clătinând din cap. Tu serveşti. Spune-mi, Peter, ai de gând să conteşti divorţul?

— Dacă Laura insistă să-l ducă până la capăt, nu prea văd ce rost ar avea. N-aş face decât să alimentez bârfele. Ea este nemulţumită de responsabilităţile mele la Templeton. O femeie ca Laura nu înţelege cerinţele unei afaceri.

— Sau relaţia unui bărbat cu secretara lui.

Arătându-şi dinţii într-un rânjet sclipitor, Josh trimise mingea vâjâind pe lângă urechea lui Peter.

— A interpretat greşit situaţia. Punctul meu de vedere.

Testând o minge nouă, Peter scutură din cap.

— Drept să-ţi spun, Josh, a devenit inexplicabil de geloasă, din pricina timpului pe care e necesar să-l petrec la birou. Sunt sigur că eşti la curent cu recentul aflux de convenţii şi cu vizita de zece zile pe care ne-au făcut-o luna trecută Lord şi Lady Wilhelm. Au ocupat două etaje şi

apartamentul prezidenţial. Nu le putem oferi mai puţin decât perfecţiunea.

— Fireşte că nu, iar Laura n-a înţeles cât de presat erai să-ţi îndeplineşti obligaţiile.

Doar nu fusese crescută la sânul marii doamne a hotelierilor.

— Exact.

Gâfâind un pic în vreme ce Josh îl alerga fără milă de-a lungul terenului, Peter rată o lovitură.

— Situaţia n-a făcut decât să se înrăutăţească atunci când ridicola şi vulgara aia de Margo şi-a făcut apariţia în pragul uşii. Normal, Laura a primit-o în casă fără să se gândească nici măcar o clipă la consecinţe.

— Inimă largă, Laura noastră, spuse Josh nepăsător şi lăsă conversaţia să stagneze în vreme ce câştiga primul set cu 6-3.

— Bătrâne, n-a fost tocmai un gest galant să goleşti conturile.

Buzele lui Peter se înăspriră. Se aşteptase ca Laura să aibă mai multă mândrie decât să se vaite la fratele ei.

— La sfatul avocatului meu. O simplă formă de autoconservare, având în vedere că ea n-are pic de bun-simţ în materie de finanţe. Mutarea a fost cu certitudine justificată, acum că şi-a dovedit lipsa de raţiune intrând în parteneriat cu Margo Sullivan. Negustorese, pentru Dumnezeu!

— La fel de rele ca hangiţele, murmură Josh.

— Ce-ai spus?

— Am zis că nu se ştie cine bagă idei în capul unei femei.

— Şi-ar fi pierdut capitalul în şase luni. Asta dacă Margo nu o tuleşte cu el mai înainte. Ar fi trebuit s-o convingi să renunţe la ideea asta trăsnită.

— Oh, cine mă ascultă pe mine?

Se gândi să-l lase pe Peter să câştige al doilea set, apoi hotărî că se plictisise şi voia să sfârşească. Lăsă meciul să continue o vreme şi, doar ca să facă lucrurile mai interesante, îi îngădui lui Peter să-i contreze serva.

— Noroc.

Plăcerea de a-şi învinge cumnatul pe propriul său serviciu se scurgea prin venele lui Peter ca un vin bun.

— Va trebui să mai lucrezi la rever.

— Îhm.

Josh alergă spre marginea terenului, se şterse pe faţă şi bău din sticla de Evian. În timp ce îi înşuruba dopul, le aruncă un surâs femeilor de pe terenul alăturat. Simţea o încântare sumbră la gândul că va avea un public pentru spectacolul pe care îl plănuise.

— Ah, înainte să uit, am făcut câteva verificări punctuale la hotel. A existat o mare fluctuaţie de personal în ultimele optsprezece luni.

Peter ridică o sprânceană.

— Nu e necesar să te implici în administrarea Templeton Monterey sau a complexului. E teritoriul meu.

— Oh, n-am vrut să-ţi încalc teritoriul, dar eu eram aici, pe când tu nu.

Aruncă prosopul la o parte, trânti sticla de plastic pe jos şi se duse în spatele fileului.

— Este ciudat, totuşi. Templeton are o tradiţie în ce priveşte loialitatea angajaţilor pe termen lung.

„Ticălos băgăcios, prost, răsfăţat", gândi Peter, controlându-şi cu grijă mânia în vreme ce mergea în direcţia opusă.

— După cum poţi observa dacă citeşti rapoartele, echipa de management inferior a comis câteva erori de judecată în privinţa angajărilor. Era necesară îndepărtarea „buruienilor" pentru a ne păstra standardele în materie de servicii şi imagine.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Mâine revin la cârmă, aşa că nu-i nevoie să-ţi faci griji.

— Nu-mi fac nicio grijă. Eram doar curios. Tu serveşti, nu?

Zâmbetul lui Josh era leneş ca un pui de somn într-un hamac.

Reluară jocul. Peter greşi prima servă, apoi îşi învinse iritarea şi o nimeri la fix pe următoarea. Aşteptând momentul potrivit, Josh se distră

făcându-şi cumnatul să ţopăie înainte şi înapoi de-a lungul terenului, forţându-l să plonjeze şi să se încordeze. El abia dacă gâfâia şi menţinu ritmul conversaţiei în timp ce aborda următorul ghem, patruzeci la zero.

— Am mai observat câteva chestii cât m-am învârtit pe acolo. Contul tău de cheltuieli, de exemplu. Şaptezeci şi cinci de mii în ultimele cinci luni, pentru amuzamentul clienţilor.

Lui Peter îi picura sudoarea în ochi, înfuriindu-l.

— Înregistrările din contul meu de cheltuieli n-au fost niciodată puse la îndoială în cei cincisprezece ani de când lucrez pentru Templeton.

— Bineînţeles că nu.

Tot numai un zâmbet degajat, Josh îşi strânse mingile, pregătindu-se pentru următorul meci.

— În două treimi din timpul ăsta ai fost însurat cu sora mea. Oh, şi mai e bonusul pentru secretara ta.

Cu mişcări leneşe, făcu să salte o minge pe mijlocul rachetei.

— Aia cu care ţi-o tragi. Zece mii e o sumă generoasă. Probabil face o cafea a naibii de bună.

Oprindu-se şi aplecându-se, cu mâinile sprijinite pe genunchi pentru a-şi trage sufletul, Peter privi pe sub gene dincolo de fileu.

— Bonusurile şi stimulentele financiare fac parte din politica Templeton. Şi nu îţi apreciez insinuările.

— Nu era o insinuare, Peter. Cască bine urechile. Era o afirmaţie.

— Şi încă una jalnic de ipocrită, venind din partea ta. Toată lumea ştie cum foloseşti timpul şi banii familiei. Maşini, femei şi jocuri de noroc.

— Ai dreptate în privinţa asta.

Cu un zâmbet prietenos, Josh păşi în spatele liniei de servă şi bătu uşor mingea.

— Şi ai putea spune că e o ipocrizie din partea mea măcar să deschid discuţia.

Aruncă mingea în sus, ca pentru a servi, după care o prinse şi se scărpină în cap.

— Cu excepţia unui mic detaliu. Nu, nu, ar fi două detalii cu adevărat minore. Unu: sunt banii mei, şi doi: eu nu sunt însurat.

Aruncă mingea în sus, balansă racheta şi execută un serviciu imparabil. Drept în nasul lui Peter. Când acesta căzu în genunchi şi sângele începu să i se scurgă printre degete, Josh se apropie, răsucindu-şi racheta.

— Şi trei, sora mea e cea pe care o tragi în piept.

— Nenorocitule!

Glasul lui Peter era înăbuşit, îngroşat şi fără suflu din cauza durerii.

— Ticălos nebun, mi-ai rupt nasul!

— Zi mersi că nu ţi-am ţintit boaşele.

Josh se lăsă pe vine şi îl înşfăcă pe Peter de gulerul tricoului polo pătat cu sânge.

— Acum, ascultă-mă, murmură el, în vreme ce femeile de alături scânceau şi strigau după antrenorul profesionist de tenis. Şi ascultă bine, pentru că n-o să spun decât o dată.

Lui Peter îi dansau steluţe în faţa ochilor, în vreme ce greaţa îi umplea stomacul.

— Ia-ţi dracului mâinile de pe mine!

— Nu mă asculţi, spuse Josh calm. Şi chiar vreau să fii foarte atent aici. Nici măcar să nu rosteşti numele surorii mele în public. Dacă hotărăsc că ai avut şi un singur gând despre ea care nu-mi place, o să plăteşti cu mai mult decât propriul nas. Iar dacă mai vorbeşti vreodată despre Margo aşa cum ai făcut-o azi cu mine, îţi deşurubez boaşele şi ţi le bag pe gât.

— Te dau în judecată, jigodie!

Durerea îi radia din toată faţa ca o explozie solară. Umilinţa o urmă îndeaproape.

— Te dau în judecată pentru vătămare corporală.

— Oh* chiar te rog. Între timp, îţi sugerez să faci o călătorie. Întoarce-te în Aruba, sau încearcă insula Sfântul Bartolomeu, sau du-te dracu', numai să nu te mai văd în preajma mea sau a familiei mele.

ÎI eliberă pe Peter cu un aer dezgustat şi, ca un

gând de final, îşi şterse mâna mânjită de sânge pe tricoul acestuia.

— Oh, apropo, eşti concediat. Ghem, set, meci.

Satisfăcut de munca acelei dimineţi, decise să se răsfeţe cu o baie de aburi.

Capitolul 11

Se pot face miracole, îşi spuse Margo, doar că îţi trebuie şase săptămâni, dureri musculare şi aproximativ trei sute cincizeci de mii de dolari.

Cu şase săptămâni în urmă devenise, în mod oficial, proprietara unei treimi din clădirea goală de pe Cannery Row. Imediat după ce ciocniseră paharele cu vin spumant marca Templeton, ea îşi suflecase mânecile.

Fusese o nouă experienţă să negocieze cu constructorii, să fie înconjurată de zgomotul fierăstraielor şi al ciocanelor, de bărbaţi cu brâie pentru unelte. Îşi petrecuse aproape fiecare clipă din acele săptămâni în magazin sau cu treburi pentru magazin. Vânzătorii din depozitele de materiale începeau să plângă de bucurie când o vedeau intrând pe uşă. Tâmplarii învăţaseră s-o tolereze.

Dezbătuse pe tema mostrelor de vopsea cu Laura şi se chinuise cu alegerea între roz-prăfuit şi mov-desert până când uşoara variaţiune între două nuanţe devenise o decizie de proporţii monumentale. Zile întregi fusese obsedată de

spoturile încastrate. Deprinsese bucuria şi teroarea feroneriei, petrecându-şi ore întregi pentru a selecta balamale şi mânere de sertare, întocmai aşa cum obişnuia odinioară să colinde printre vitrinele cu bijuterii de la Tiffany.

Zugrăvise, învăţând să iubească şi să deteste excentricităţile pistolului ei de vopsit cu viteză variabilă, marca Sears. Devenită posesivă într-un fel nevrotic, refuzase să le îngăduie lui Kate sau Laurei să încerce s-o ajute. Iar o dată, după o deosebit de lungă şedinţă de zugrăvit, tresărise la vederea propriei imagini în oglindă.

Margo Sullivan, chipul care lansase un milion de sticluţe cu acid alfa hidroxilic, o privea lung, cu părul ei superb, îngrămădit dezordonat sub o şapcă albă, murdară, cu obrajii plini de pistrui de un roz aprins, cu privirea goală şi uşor sălbatică.

Nu ştia dacă să se cutremure sau să ţipe.

Dar şocul o trimise drept în cada cu picioare pentru o baie fierbinte, cu spumă şi săruri de mare, apoi o îndemnase să-şi ofere un tratament complet: cosmetică, ulei fierbinte şi manichiură, doar pentru a dovedi că nu-şi pierduse complet minţile.

Acum, după şase săptămâni de nebunie, începea să creadă că visul putea fi împlinit. Podelele străluceau, şlefuite şi gătite cu trei straturi mătăsoase de vopsea. Pereţii, mândria şi bucuria ei, purtau o nuanţă de roz blândă şi

caldă. Ferestrele pe care le spălase cu mâna ei, folosind soluţia secretă a mamei sale, bazată pe oţet şi multă muncă, sclipeau încadrate de ramele proaspăt recondiţionate. Scara din fier forjat şi balustrada circulară fuseseră bine fixate şi scânteiau în noul înveliş aurit.

Faianţa din ambele băi fusese întărită cu adeziv şi lustruită fără milă, iar acum era scoasă în evidenţă de elegante prosoape cu margini din dantelă, aşezate la îndemână.

Totul era roz, auriu şi proaspăt.

— E ca în Dorian Gray[6], comentă Margo.

Ea şi Laura stăteau ghemuite într-un colţ al salonului principal, chinuindu-se să evalueze conţinutul unei lăzi.

— Chiar aşa?

— Da. Magazinul devine tot mai frumos şi mai strălucitor.

Margo se ciupi de obrajii obosiţi şi râse.

— Iar eu sunt tabloul din dulap.

— Oh, asta explică negii.

— Negi?

Panică instantanee.

— Care negi?

— Uşor.

Era primul râs sănătos al Laurei de zile întregi.

— Glumeam doar.

---

6 Referire la romanul Portretul lui Dorian Gray de Oscar Wilde (n.tr.)

— Doamne, data viitoare trage-mi pur şi simplu un glonţ în cap!

În vreme ce tensiunea îi revenea la normal, Margo ridică o vază din faianţă, pe care erau pictate flori stilizate.

— Ce părere ai? E o piesă Doulton.

Laura ştia că n-avea rost s-o întrebe cât plătise pe ea. Margo n-ar fi avut nici cea mai vagă idee. Respectând procedura de rutină, aruncă o privire către ghidurile cu preţuri şi cataloagele pe care le adunaseră.

— Ai căutat-o?

— Oarecum.

În ultimele săptămâni, Margo dezvoltase o relaţie de dragoste şi ură cu ghidurile de preţuri. Îi plăcea la nebunie ideea de a fixa preţuri şi detesta să ştie că deja îi scăpaseră printre degete atâţia bani.

— Cred că o sută cincizeci.

— Dă-i drumul.

Cu limba între dinţi, Margo apăsă încet tastele laptopului fără de care Kate insistase că nu puteau trăi.

— Număr de inventar 481… S de la sticlărie sau C de la colecţii?

— Mmm, S. Kate nu e aici ca să ne contrazică.

— 481 – S. Drace, am spus S!

Şterse şi mai încercă o dată.

— O sută cincizeci.

Deşi probabil că era ineficientă, aşa cum i-ar fi atras atenţia Kate, Margo etichetă vaza, se ridică s-o ducă la etajera cu sticlărie, care deja se umplea, apoi se întoarse pentru a-şi aprinde o ţigară.

— Ce naiba facem, Laura?

— Ne distrăm. Ce te-a făcut să cumperi aşa ceva?

Fumând cu un aer gânditor, Margo se uită la o urnă urâtă, cu mânerele ca nişte aripi.

— Trebuie să fi avut o zi proastă.

— Ei bine, e o piesă Stinton, şi încă una semnată, deci s-ar putea…

Răsfoi cu hărnicie un catalog de preţuri.

— În jur de patru mii cinci sute.

— Pe bune?

Oare chiar fusese cândva în postura de a plăti atât de mult pe atât de puţin? împinse laptopul spre Laura.

— Mâine o să vină să picteze firma pe geam. Iar echipa de la *Entertainment Tonight* ar trebui să ajungă pe la două.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Glumeşti? Toată publicitatea gratuită?

Margo îşi întinse braţele în sus. O dureau umerii, o senzaţie cu care se obişnuise deja.

— În plus, o să am ocazia să mă gătesc, să apar în faţa camerei. Mă gândesc la *Armani*-ul verde salvie sau la *Valentino*-ul albastru.

— Deja am etichetat Armani-ul.

— Corect. Valentino să fie!

— Atâta vreme cât nu-ţi provoacă disconfort.

— Valentino nu-mi provoacă niciodată disconfort.

— Ştii ce vreau să spun.

Laura cântări urna şi hotărî că ar fi arătat mai puţin respingător pe raftul din colţ.

— Cu toate întrebările despre viaţa ta personală.

— În clipa asta n-am o viaţă personală. Trebuie să înveţi să ignori bârfele, scumpo.

Îşi scutură ţigara şi îngenunche pentru a scotoci prin ladă.

— Dacă permiţi să te înţepe fiecare şoaptă sau chicotit pe seama ta şi a lui Peter, atunci viespile o să ştie şi o să se ţină scai de tine.

— S-a întors în oraş săptămâna trecută.

Margo ridică brusc capul.

— Te hărţuieşte?

— Nu, dar… Josh a avut un incident cu el acum câteva zile. Eu am aflat abia azi-dimineaţă.

— Un incident?

Amuzată, Margo studie o cutiuţă Limoges, o replică a unei florării franţuzeşti. Doamne, mult mai iubea prostioarele astea!

— Ce-au făcut? Şi-au scos stilourile Mont Blanc şi s-au duelat?

— Josh i-a rupt nasul lui Peter.

— Ce?

Nehotărâtă între şoc şi încântare, Margo era cât pe ce să scape cutia din mână.

— Josh i-a tras un pumn?

— I l-a rupt cu o minge de tenis.

Când Margo se prăbuşi în hohote de râs, Laura o privi încruntată.

— Erau oameni pe terenul de alături. Umblă vorba prin tot clubul. Peter a trebuit dus la spital şi ar putea foarte bine să depună plângere.

— Pentru ce, pentru atac cu o lovitură de dreapta? Oh, Laura, ar fi chiar amuzant! Nu i-am acordat suficientă încredere lui Josh.

Îşi apăsă abdomenul cu o mână, căci începuseră s-o doară coastele.

— Trebuie să fi fost intenţionat.

— Ei, bineînţeles că a fost intenţionat. Cu reverul lui, Josh poate să nimerească o maşină în viteză de la patruzeci şi cinci de metri. Ar fi putut juca pe Arena Centrală, dacă s-ar fi luat în serios. Fir-ar să fie, îmi doresc să-l fi văzut.

Ochii îi sclipiră cu o bucurie maliţioasă.

— A sângerat mult?

— Din abundenţă, mi s-a spus.

Era o greşeală, Laura trebuia să-şi reamintească permanent lucrul ăsta, era o greşeală să se bucure la imaginea sângelui de un roşu aprins ţâşnind din nasul aristocratic al lui Peter.

— S-a dus în Maui să se refacă. Margo, nu vreau ca fratele meu să arunce cu mingi de tenis în faţa tatălui copiilor mei.

— Oh, lasă-l să se distreze.

Uitând s-o eticheteze sau s-o înregistreze, Margo aşează cutia Limoges într-un dulap cu uşi bombate, în care erau deja expuse alte douăsprezece obiecte similare.

— Apropo, Josh se vede cu cineva?

— Dacă se vede cu cineva?

— Ştii tu, adică îşi dă întâlniri, escortează, face sex fierbinte?

Uluită, Laura îşi frecă ochii obosiţi.

— Nu, din câte ştiu eu. Dar, la urma urmei, au trecut ani buni de când a încetat să se mai laude în faţa mea cu sexul fierbinte pe care îl face.

— Dar ai şti.

Margo lustrui o pată de pe geamul vitrinei ca şi cum de ea ar fi atârnat pacea lumii.

— Ai fi auzit sau simţit.

— În momentul ăsta e teribil de ocupat, deci aş zice că probabil nu. De ce?

— Eh!

Margo se răsuci, zâmbind larg.

— E doar un mic pariu pe care l-am făcut. Mor de foame, îşi dădu ea seama brusc. Tu nu? Cred că ar trebui să comandăm ceva. Dacă trece Kate pe aici după serviciu şi noi n-am terminat cu transportul ăsta, iar o să ne ţină predici despre

managementul timpului.

— N-am vreme pentru predici despre timp. Îmi pare rău. Trebuie să le iau pe fete. Este vineri, explică Laura. Le-am promis o cină şi un film. De ce nu vii cu noi?

— Şi să las în urmă tot luxul ăsta?

Margo îşi întinse braţele pentru a cuprinde cutii, mormane de ambalaje, pahare de cafea pe jumătate golite.

— În plus, trebuie să-mi exersez tehnica de ambalat cadouri. Tot ce iese din mâna mea arată în continuare de parcă ar fi fost împachetat de un copil de trei ani cam încet la minte. Nu mă supăr, zău…

Se întrerupse când uşa se deschise, iar Kayla dădu buzna înăuntru.

— Mama! Am venit în vizită.

Cu un zâmbet radios, micuţa se aruncă în braţele Laurei şi se agăţă de ea un pic cam prea tare.

— Bună, puiule.

Laura o strânse la rândul ei, întrebându-se îngrijorată cât timp aveau să mai fie necesare aceste mici asigurări.

— Cum ai ajuns aici?

— Ne-a luat unchiul Josh. A zis că putem să venim şi să ne uităm la magazin pentru că ar trebui să ne intereseze moştenirea noastră.

— Moştenirea voastră, hm?

Râzând acum, Laura o puse jos pe Kayla şi observă cum fiica ei cea mare intră în cameră ceva mai precaută, cu mai puţină bucurie.

— La spune, Aii, ce părere ai?

— Arată altfel decât înainte.

Se duse ţintă la vitrina cu bijuterii.

— O fată pe gustul meu, declară Margo şi îi cuprinse umerii cu braţul.

— Sunt atât de frumoase! Seamănă cu un cufăr al comorilor.

— Este, numai că acum nu e zestrea Seraphinei, ci a mea.

— Avem pizza, strigă Kayla. Unchiul Josh ne-a adus grămezi de pizza, aşa că putem să mâncăm aici în loc să mergem la restaurant. Putem, mama?

— Dacă vă place. Tu vrei, Aii?

Aii ridică din umeri, privind în continuare brăţările şi broşele.

— Nu contează.

— Şi uite-l pe omul momentului.

Margo străbătu camera în vreme ce Josh împingea uşa cu cotul, braţele fiindu-i încărcate de cutii cu pizza. Femeia se aplecă peste cutii şi îl sărută zgomotos pe gură.

— Doar pentru pizza? La naiba, aş fi putut alege găleata cu pui.

— De fapt, e o răsplată pentru isprava de la tenis.

Margo vorbise cu voce joasă şi, văzând sclipirea din ochii lui, îi luă cutiile.

— Încă dormi singur, dragule?

— Nu-mi aminti.

El ridică o sprânceană.

— Tu?

Femeia rânji şi îşi trecu un deget pe obrazul lui.

— Am fost prea ocupată pentru activităţi sportive de orice fel. Aii, cred că e o sticlă de Pepsi în frigiderul de la etaj.

— M-am ocupat şi de asta, spuse el, torturându-se cu mireasma parfumului ei. Te descurci să aduci băuturile din maşină, Aii Cat?

— Şi eu.

Kayla ţâşni spre uşă.

— Pot să ajut. Hai, Aii.

— Măi, să fie!

Josh îşi vârî mâinile în buzunare şi cercetă camera, în vreme ce nepoatele lui trânteau uşa.

— Aţi fost ocupate.

Se îndreptă spre încăperea alăturată şi se văzu nevoit să zâmbească. Semăna foarte mult cu dulapul lui Margo de la Milano, doar că toate hainele purtau acum etichete discrete.

— Lenjeria şi pijamalele sunt sus, îi spuse Margo. În budoar.

— Fireşte.

Cu mişcări leneşe, bărbatul luă un balerin din

piele întoarsă de culoare gri şi îl răsuci. Talpa abia dacă era zgâriată, iar preţul se ridica la nouă mii două sute cincizeci.

— Cum stabiliţi preţurile?

— Oh, avem micul nostru sistem.

Josh puse pantoful la loc şi se uită la sora lui.

— M-am gândit că n-o să te superi dacă le aduc pe fete.

— Nu, deloc. Ce mă supără e că ai luat în propriile mâini lupta cu Peter.

El nu se deranjă să dea semne că regretă.

— Ai auzit, nu-i aşa?

— Bineînţeles că am auzit. Toată lumea, de la Big Sur până la Monterey, a aflat.

Laura refuză să se îmblânzească atunci când fratele ei se apropie şi o pupă.

— Pot să-mi rezolv singură problemele maritale.

— Sigur că poţi. Mingea aia mi-a scăpat, pur şi simplu.

— Pe dracu'! murmură Margo.

— De fapt, îi ţinteam „bijuteriile". Ascultă, Laura, continuă el când sora lui se burzului în braţele lui, o să vorbim despre asta mai târziu, OK?

Ea nu prea avea de ales, de vreme ce tocmai atunci se întorceau fiicele ei, aducând sacoşe din maşină.

Josh se gândise şi la farfurii de carton,

şerveţele, pahare caraghioase de petrecere pentru sucuri şi un Bordeaux roşu de calitate. Păreau să existe foarte puţine lucruri, medită Margo în vreme ce întindeau pe podea picnicul improvizat, la care Josh Templeton să nu se gândească.

Era oarecum ruşinos să-şi dea seama că îl subestimase în toţi aceşti ani. Putea fi un duşman formidabil, lucru pe care îl dovedise cu o singură mişcare de rachetă. Şi era sigură că ar fi fost un amant memorabil.

Josh o surprinse holbându-se la el şi îi întinse o farfurie.

— Vreo problemă, ducesă?

— Aşa se pare.

Margo se distră ascultându-i pe copii. Aii părea să se lumineze treptat, pe măsură ce avea parte de tachinări şi de atenţie din partea lui Josh. Biata de ea îşi dorea un tată, se gândi Margo. Îi înţelegea nevoia, acel gol dureros. Thomas Templeton fusese cel care o ajutase pe ea să umple golul şi care, în acelaşi timp, fiind doar bun şi grijuliu, îi amintise constant că nu era tatăl ei adevărat.

Niciodată nu avusese un tată al ei. Sau îl avusese pentru atât de puţin timp, încât nu şi-l mai amintea. Mama ei era atât de zgârcită cu detaliile despre bărbatul pe care îl luase de soţ şi pe care îl pierduse, încât Margo se temuse să

pună întrebări. Se temuse, acum îşi dădea seama, că nu existase nimic demn de relatat în acel mariaj.

Nici dragoste, se gândi ea, şi, cu siguranţă, nici pasiune.

Încă o căsnicie „călduţă” pe lumea asta nu schimba mare lucru pentru nimeni. Nici măcar pentru cei direct implicaţi, îşi spuse Margo. Ca o bună irlandeză catolică, se căsătorise şi făcuse un copil, aşa cum era de aşteptat din partea ei. Apoi, acceptase voia Domnului şi plecase capul. Ann Sullivan n-ar fi jelit şi nu s-ar fi aruncat în mare blestemându-l pe Cel de Sus, aşa cum făcuse Seraphina. Ann Sullivan se ridicase de jos, mersese mai departe şi uitase.

Uitase atât de uşor, medită Margo, încât, probabil, nu avea cine ştie ce amintiri. Parcă nici n-ar fi avut vreodată un tată.

Oare nu încercase să umple acel gol de-o viaţă cu bărbaţi? Deseori cu bărbaţi mai în vârstă, ca Alain, bărbaţi care aveau succes, care erau aşezaţi la casa lor şi nu prezentau disponibilitate în a-şi lua un angajament. Bărbaţi însuraţi, cu mai multe căsnicii la activ sau bărbaţi cu mariaje lejere, ale căror soţii închideau ochii la aventurile soţilor, atâta vreme cât şi aceştia închideau ochii la ale lor.

Întotdeauna îşi găsise alinarea alături de bărbaţi care o priveau ca pe un premiu

încântător, bun de răsfăţat şi de copleşit cu atenţii. De etalat. Bărbaţi care nu rămâneau niciodată lângă ea, ceea ce, desigur, îi făcea să devină mai atrăgători, chiar irezistibili.

Margo simţi cum i se înfiora stomacul şi dădu peste cap paharul cu vin pentru a-l potoli. Ce revelaţie oribilă! se gândi ea. Şi jalnică.

— Eşti bine?

Îngrijorată, Laura îi puse o mână pe braţ.

— Te-ai făcut palidă.

— Nu-i nimic. Doar o mică durere de cap. O să iau ceva.

Se ridică şi folosi fiecare fărâmă de control pe care o avea pentru a urca lent scările, în loc să o ia la goană.

Odată ajunsă în baie, răscoli printre sticluţele cu medicamente. Degetele i se opriră asupra tranchilizantelor, înainte ca ea să le îndrepte ferm către aspirină. Prea uşor, îşi spuse în vreme ce dădea drumul la apă rece. Prea uşor să înghiţi o pastilă şi să faci ca totul să dispară.

— Margo!

Josh apăru în spatele ei şi o prinse de umeri.

— Ce te-a apucat?

— Vise demonice.

Femeia scutură din cap, apoi înghiţi aspirina.

— Nu-i nimic, doar o epifanie neplăcută.

S-ar fi întors, dar el o ţinea ferm, astfel încât chipurile lor se reflectau amândouă în oglindă.

— Eşti emoţionată în legătură cu deschiderea magazinului săptămâna viitoare?

— Îngrozită.

— Orice s-ar întâmpla, deja ai avut o reuşită importantă. Ai cumpărat locul ăsta şi l-ai făcut să strălucească.

E frumos, elegant şi unic. Seamănă mult cu tine.

— Şi e plin de lucruri pretenţioase, purtând etichete, gata de vânzare?

— Şi ce dacă?

Margo închise ochii.

— Ce dacă? Fii un prieten bun, Josh, şi ţine-mă în braţe o clipă.

El o răsuci şi o strânse la piept. O auzi scoţând un lung oftat tremurător şi îi mângâie părul.

— Îţi mai aminteşti iarna aceea în care ai plecat în căutarea zestrei Seraphinei?

— Îhî. Am dezgropat grădina de trandafiri şi o parte din peluza sudică. Mama era furioasă şi moartă de ruşine, şi m-a ameninţat că mă trimite la mătuşa Bridgett, în Cork.

Oftă puţin, alinată de prezenţa şi de mirosul lui.

— Dar tatăl tău a râs până n-a mai putut. I s-a părut o glumă grozavă şi a considerat că dau dovadă de spirit aventurier.

— Căutai ceva ce îţi doreai şi ai încercat să-l obţii.

Îşi lipi buzele de părul ei pentru a o linişti.

— Asta ai făcut mereu.

— Şi mereu mi-am dorit ceea ce nu pot obţine?

— Nu.

Josh se retrase uşurel şi îi ridică bărbia.

— Ceea ce e interesant. Detest gândul că ai înceta să mai dezgropi tufele de trandafiri, ducesă.

Oftând iar, Margo îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Chiar nu-mi place să recunosc, dar ai o influenţă benefică asupra mea, Josh.

— Ştiu.

Se gândi că venise de mult vremea ca ea să recunoască asta.

Margo nu se aşteptase să fie emoţionată. Avusese foarte multe de făcut în ultimele trei luni: programări, întâlniri, decizii de luat, mărfuri de sortat, renovarea, planurile. Până şi alegerea pungilor de cumpărături şi a cutiilor stârnise ore întregi de dezbateri.

Avusese foarte multe de învăţat. Inventare, randament comercial, formulare fiscale, taxe comerciale, impozite pe afacere, impozite pe proprietate.

Interviuri de dat. Articolul din *People* tocmai apăruse la standurile de ziare, iar *Entertainment Weekly* publicase o prezentare-reclamă. O prezentare-reclamă meschină, dar era tipărită.

Lucrurile păreau să se aşeze pe făgaşul lor, aşa că se aştepta ca deschiderea propriu-zisă să fie mai degrabă lipsită de dramatism. Criza de nervi care o apucase cu douăzeci şi patru de ore înaintea marii deschideri a magazinului Fiţe fusese atât neaşteptată, cât şi nedorită.

De-a lungul anilor, Margo abordase diverse metode de a face faţă stresului. Un pahar cu vin, cumpărături, o pastilă, sex. Niciuna dintre acestea nu mai părea acum o opţiune viabilă şi nici nu se potrivea cu noua direcţie în care se îndrepta viaţa ei.

Dădu în schimb o şansă transpiraţiei.

Presupunea că sala de sport a clubului era de calitatea întâi. De-a lungul carierei se jucase cu greutăţile şi participase cu un aer fălos la vreo câteva ore de gimnastică aerobică, dar fusese binecuvântată cu un metabolism ucigător, picioare lungi, un tors lung şi sâni generoşi, ce nu se reflectau în mărimea şoldurilor, aşa că dispreţuise cu înfumurare isteria sportivă.

Acum se lupta cu programarea unui aparat Stair Master, întrebându-se cum putea cineva să fie entuziasmat că urcă trepte către nicăieri. Nu-i rămânea decât să spere că mişcarea îi va face chiseliţă mintea încărcată şi îi va distribui cum trebuie kilogramele acumulate.

Uriaşa sală era împrejmuită de ferestre ce ofereau privelişti către terenul de golf şi piscină.

Pentru cei care nu erau interesaţi de frumuseţile naturii, existau televizoare individuale, fixate deasupra benzilor de alergare, astfel încât să poţi merge sau alerga uşor către sănătate în vreme ce te uiţi la Katie şi Bryant, pe CNN. Ici şi colo erau aşezate diverse echipamente pe care Margo le considera mai degrabă înspăimântătoare.

Lângă ea, o femeie îmbrăcată în haine roşii din material elastic urca, plină de tenacitate, scară după scară, în timp ce citea ultima carte a lui Danielle Steele. Margo se chinui să-şi între în ritm şi se concentră asupra textului tipărit în paginile despre economie ale ziarului Los Angeles Times.

Dar nu se putea concentra. Îşi dădu seama că se afla într-o lume cu totul nouă. Una care trăsese de fiare, alergase şi gemuse în timp ce ea fusese prinsă în propriul univers. Un bărbat cu trup superb şi bicepşi tari precum cărămizile se privea cu grijă în oglindă, în vreme ce ridica nişte greutăţi cu aspect dezgustător. Un stol de femei, suple sau dolofane, dădeau din picioare pe bicicletele medicinale. Unele sporovăiau între ele, altele se mişcau pe ritmul melodiilor ascultate în căşti.

Oamenii se ghemuiau, se răsuceau, se îndoiau şi îşi pedepseau trupurile, apoi îşi ştergeau sudoarea de pe faţă, dădeau pe gât nişte apă

minerală şi se întorceau pentru încă o porţie.

Lui Margo i se părea uluitor.

Pentru ea, sportul era doar o diversiune de moment. Pentru ei, pentru toate aceste corpuri ude şi încordate, era o serioasă alegere de viaţă.

Poate că toţi erau un pic nebuni.

Totuşi… oare nu erau chiar aceştia oamenii pe care trebuia să-i atragă? Afaceriştii, bogătaşii rafinaţi. Femeile care se antrenau purtând pantaloni de ciclism de o sută de dolari şi pantofi de două sute de dolari. După ce îşi chinuie şi îşi încordează trupurile, nu le-ar plăcea să se răsfeţe puţin? Pe lângă masajele suedeze, băile turceşti şi căzile cu hidromasaj, sigur s-ar bucura să între într-un magazin elegant unde să se plimbe printre rafturi, să li se ofere o ceaşcă de cappuccino sau un pahar de şampanie rece, în timp ce o femeie atrăgătoare le ajută să aleagă bibeloul perfect sau un cadou de bun-gust.

Desigur, provocarea va fi să le convingă de faptul că, fiind la mâna a doua, bibeloul sau cadoul era cu atât mai interesant şi mai deosebit.

Făcând nişte socoteli, îi aruncă o privire femeii de lângă ea.

— Faci asta în fiecare zi?

— Hmm?

— Mă întrebam dacă faci asta în fiecare zi.

Cu un zâmbet prietenos, Margo îşi măsură partenera de discuţie. Aproximativ treizeci şi

cinci de ani, atent îngrijită. Diamantele înşirate pe verighetă erau de o calitate excelentă şi aveau cam trei carate.

— Eu abia m-am apucat.

— De trei ori pe săptămână. E tot ce-ţi trebuie ca să te menţii în formă.

Evident dornică să-i fie distrasă atenţia, femeia îi aruncă o privire lui Margo.

— *Slăbitul nu e ţelul tău.*

— Am pus pe mine trei kilograme în ultimele trei luni.

Râzând, femeia luă prosopul pe care îl pusese pe mânerul aparatului şi îşi tamponă gâtul. Margo observă că ceasul ei era un Rolex simplu.

— Ar trebui să putem spune asta şi să arătăm ca tine. Eu am slăbit cincisprezece kilograme în ultimul an.

— Glumeşti.

— Dacă le pun la loc, mă sinucid. Aşa că acum sunt într-un program de întreţinere. Am revenit la măsura treizeci şi opt şi, pentru numele lui Dumnezeu, acolo am să rămân.

— Arăţi grozav.

„Măsura treizeci şi opt”, îşi spuse Margo. „Perfect."

— Îţi place să te antrenezi?

Femeia aruncă un zâmbet sumbru în vreme ce aparatul mărea ritmul.

— Detest fiecare nenorocit de minut.

— Slavă Domnului! spuse Margo cu sinceritate, simțind că încep s-o ardă gambele. Iată pe cineva sănătos i cap! Eu sunt Margo Sullivan. Ţi-aş strânge mâna, dar mă tem că o să cad.

— Judy Prentice. Margo Sullivan, repetă ea. Îmi păreai cunoscută. Pe vremuri te uram.

— Poftim?

— Când mă îndreptam agale spre măsura patruzeci şi şase şi răsfoiam câte o revistă. Erai acolo, voluptuoasă şi perfectă. Mă duceam drept la bomboanele de ciocolată.

Rânji scurt.

— Este satisfăcător să ştiu că transpiri şi tu ca o fiinţă umană.

Decise că Judy era plăcută şi ca potenţială clientă, aşa că Margo îi întoarse zâmbetul.

— Nu se presupune că sportul are o legătură cu endorfinele?

— Oh, aia este o minciună. Cred că Jane Fonda a lansat-o. Ai crescut aici, nu-i aşa?

— În Big Sur, confirmă Margo, acum gâfâind. M-am întors. Am un magazin în Monterey. Fiţe, pe Cannery Row. Mâine va fi marea deschidere. Ar trebui să treci pe acolo, să arunci o privire.

Scrâşni din dinţi.

— O să mă asigur că avem bomboane de ciocolată.

— Ticăloaso! spuse Judy râzând scurt. S-ar putea să trec. Ei bine, astea au fost cele douăzeci

de minute de iad ale mele. Încă un sfert de oră cu greutăţile şi o scurtă şedinţă în camera de tortură Nautilus, după care o şterg de aici.

Femeia îşi luă prosopul şi se uită către intrare.

— Oh, uite că vine diva!

— Candy Litchfield, murmură Margo când dădu cu ochii de roşcata îmbrăcată într-un costum de gimnastică purtând un imprimeu floral.

— O cunoşti?

— Prea bine.

— Hmm. Dacă ai bunul-gust s-o urăşti, s-ar putea chiar să vizitez magazinul ăla al tău. Ups, vine încoace, aşa că e toată numai a ta.

— Ascultă, nu…

Dar era prea târziu. Candy scoase un chiţăit care întoarse toate capetele.

— Margo! Margo Sullivan! Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Bună, Candy.

Spre disperarea lui Margo, Candy ţopăi către stepper.

Candy ţopăia peste tot. Era doar unul dintre nenumăratele motive care te făcea s-o dispreţuieşti. Era frumoasă, ca scoasă din cutie, toată numai trăsături ţanţoşe şi păr roşcat, ce se revărsa în cascadă. Pe vremea liceului, Candy fusese aleasă şefa majoretelor, fiind şi cel mai mare ghimpe în coaste. Se măritase bine, de

două ori, avea doi copii perfecţi, câte unul din fiecare căsătorie, şi, din câte ştia Margo, îşi petrecea zilele punând la cale ceaiuri perfecte şi dedându-se la aventuri discrete.

În interior, sub acele trăsături ţanţoşe şi sub acel trup bine tonifiat, se afla inima unei vipere. Pentru Candy, alte femei nu erau simple fiinţe de acelaşi sex şi din aceeaşi specie. Erau duşmance.

— Am auzit că te-ai întors.

Cu o unghie roz perfectă, tastă timpul dorit şi programă aparatul pe care Judy tocmai îl părăsise.

— Am vrut să te sun, dar am fost foarte ocupată.

Diamantele din urechi sclipiră când îi zâmbi lui Margo.

— Ce mai faci, Margo? Arăţi minunat. Nimeni n-ar bănui vreodată ceva.

— N-ar bănui ce anume?

— Toate poveştile alea teribile.

O maliţiozitate încântată flutură pe buzele acelea de păpuşă.

— Dar trebuie să fi fost pur şi simplu îngrozitor pentru tine. Nici nu-mi imaginez teroarea de a fi arestată. Şi încă într-o ţară străină.

Vorbea tare, doar cât să stârnească interesul câtorva atlete matinale.

— Nici eu.

Margo se luptă să nu gâfâie şi îşi dori cu

ardoare o ţigară.

— N-am fost arestată. Am fost interogată.

— Ei bine, eram sigură că poveştile au fost exagerate.

Tonul ei era un amestec vesel de înţelegere şi de îndoială.

— Toate chestiile alea oribile pe care le-au spus despre tine. Măi, să fie, când am auzit, le-am şi zis câtorva fete cu care am luat prânzul că sunt numai prostii. Dar poveştile continuau să apară. Presa n-are inimă. Ai fost înţeleaptă să pleci din Europa până se mai stinge scandalul. Laurei îi stă în fire să treacă cu vederea bârfele şi să te primească la ea.

Margo nu avu altceva de spus decât:

— Da.

— Mare păcat de Bella Donna. Sunt sigură că înlocuitoarea ta nu va fi la fel de eficientă. Eşti mult mai fotogenică decât Tessa Cesare.

Ţopăind veselă, Candy îşi ascuţi împunsăturile.

— Desigur, ea este mai tânără, dar nu are... experienţa ta.

Îi lansase o săgeată drept în inimă, bine ţintită şi binemeritată. Margo îşi încleştă degetele pe mânerul aparatului, dar păstră un ton degajat.

— Tessa e o femeie frumoasă.

— Oh, desigur. Şi foarte exotică. Pielea aia aurie, ochii minunaţi, negri. Sunt sigură că firma a simţit necesitatea unui contrast.

Zâmbetul ei purta o doză calculată de dispreţ amuzat.

— O să-ţi revii, Margo. Nu-ţi face griji.

— Nu şi dacă fac puşcărie pentru crimă, răspunse ea în barbă.

— Deci, spune-mi tot, te rog. Am auzit cea mai amuzantă poveste posibilă cum că te-ai apucat de comerţ cu amănuntul.

— Eu râd tot timpul pe tema asta. Deschidem mâine.

— Nu, zău!

Candy făcu ochii mari şi chicoti.

— Atunci înseamnă că biata Laura Ridgeway ţi-a cumpărat o clădire. E emoţionant!

— Laura, Kate Powell şi cu mine am cumpărat clădirea împreună.

— Voi trei aţi fost mereu unite.

Zâmbetul lui Candy deveni tăios. Mereu le urâse pentru prietenia lor indestructibilă.

— Sunt sigură că o să te amuzi la culme, iar acum, biata Laura cu siguranţă are nevoie de ceva care să-i distragă atenţia. Nimic nu poate fi mai dureros şi mai tulburător decât să-ţi vezi mariajul destrămându-se.

— Doar să-ţi vezi al doilea mariaj destrămându-se, i-o întoarse Margo cu un surâs vesel. S-a pronunţat divorţul, Candy?

— Luna viitoare. Tu nu te-ai măritat cu niciunul dintre… bărbaţii aceia, nu-i aşa, Margo?

— Nu, doar am făcut sex cu ei. Oricum, majoritatea erau deja căsătoriţi.

— Mereu ai avut o atitudine europeană. Presupun că eu sunt prea americancă în gândire. Nu cred că m-aş simţi vreodată confortabil în rolul de amantă.

Furia aprinse mici scântei roşii în ochii lui Margo.

— Draga mea, tărăgănă ea cuvintele, e încântător de confortabil. Crede-mă! Dar, la urma urmei, probabil că ai dreptate. Nu ţi se potriveşte. Nu primeşti pensie alimentară.

Coborî de pe aparat, recunoscătoare că înfruntarea cu Candy îi luase gândurile de la emoţii şi de la muşchii care ţipau de durere. Poate că îşi simţea picioarele ca pe două fire moi de linguini, dar nu avea să-i dea lui Candy satisfacţia de a-i vedea genunchii cedând, în schimb, şterse cu grijă aparatul, aşa cum o văzuse făcând pe Judy.

— Să treci pe la magazin, Candy. Mâine are loc marea deschidere. Mereu ţi-ai dorit ce am eu. Acum, ai şansa să obţii. Contra unui preţ.

În vreme ce Margo părăsea încăperea cu mişcări vioaie, Candy îşi ridică obraznicul nas cârn şi se întoarse către femeia care gâfâia în spatele ei, părând interesată de discuţie.

— Margo Sullivan mereu s-a pretins ceea ce nu e. Păi, dacă n-ar fi fost familia Templeton, nici nu

i s-ar fi permis să între pe uşa clubului ăstuia.

Femeia clipi pentru a împiedica sudoarea să-i picure în ochi. Îi admira stilul lui Margo. Şi brăţara sport cu safire.

— Cum se numeşte magazinul ei?

Capitolul 12

Ora nouă patruzeci şi cinci, douăzeci şi opt iulie. Încă cincisprezece minute până la „ora zero", iar Margo stătea pe patul din budoar. Patul în care dormise cândva, în care făcuse dragoste. În care visase. Acum stătea cocoţată pe marginea lui, ţinându-se cu mâinile de stomac şi rugându-se să-i treacă greaţa.

Dacă nu venea nimeni? Dacă absolut nimeni nu păşea măcar pe uşile alea din sticlă proaspăt spălate? Avea să-şi petreacă următoarele opt ore tremurând, privind prin vitrina aranjată cu greu, în care acum se găsea rochia ei Saint Laurent din mătase şi tafta de culoarea cărbunelui (pe care o purtase abia anul trecut, la Festivalul de film de la Cannes), cu fusta drapată peste un scaun Louis al XVI-lea. Acea fustă amplă era înconjurată de lucruri odinioară preţuite. O sticlă de parfum Baccarat, pantofi de seară împodobiţi cu strasuri, cercei atârnători cu safire, o poşetă din satin negru, cu o încuietoare din pietre scumpe în formă de panteră. Sfeşnicul Meissen, paharul de şampanie Waterford, mai multe

dintre casetele ei de bijuterii preferate şi setul de toaletă cu spate din argint, pe care îl primise cadou de la un vechi iubit.

Aşezase cu mâna ei fiecare obiect, ca într-un fel de ritual, iar acum se temea că acele lucruri pe care le deţinuse şi le iubise cândva nu vor atrage altceva decât dispreţul trecătorilor.

Ce făcuse?

Se dezgolise. Se dezbrăcase până la piele, şi încă în public. Crezuse că se va descurca şi că va supravieţui, dar îi târâse după ea în glod pe oamenii pe care îi iubea cel mai mult.

Nu era Laura cea care stătea la parter chiar acum, aşteptând primul client? Iar Kate avea să se repeadă până la magazin în pauza de prânz, nerăbdătoare să vadă cum vânzările vor face să sune vechea casă de marcat pe care o luase dintr-un anticariat din Cârmei.

Josh avea să le viziteze şi el, probabil, mai spre seară, intrând cu un zâmbet pe chip ca să le felicite pentru prima zi de succes.

Cum putea să-i pună pe toţi în faţa unui eşec? Când eşecul era numai al ei?

Tot ce îşi dorea mai mult în clipa aia era să o ia la goană până la parter, apoi pe uşă afară. Şi să tot fugă.

— Trac de scenă.

Cu un braţ încă înfăşurat strâns în jurul stomacului îngreţoşat, ridică privirea. Josh stătea

în pragul uşii.

— Tu m-ai convins să fac asta. Dacă aş fi în stare să mă ridic, te-aş omorî.

— Norocul meu că nu te ţii bine pe picioarele alea superbe ale tale.

Îi aruncă o scurtă privire cercetătoare. Margo alesese un costum roşu, simplu şi perfect croit, cu o fustă scurtă, strâmtă, ce le oferea acelor superbe picioare nesigure suficientă expunere pentru a-şi face treaba. Avea părul împletit, cu doar câteva şuviţe lăsate libere în mod calculat, cât să-i încadreze faţa, acum palidă ca marmura, cu ochii sticloşi din pricina fricii.

— Mă dezamăgeşti, ducesă. Credeam că o să te găsesc la parter, ambalată şi gata să dai lovitura. În schimb, tu stai aici sus, tremurând ca o virgină în noaptea nunţii.

— Vreau să mă întorc la Milano.

— Ei bine, nu poţi, nu-i aşa?

Josh avea un ton aspru în vreme ce traversă încăperea şi o luă de braţ.

— Ridică-te şi revino-ţi.

Ochii aceia mari şi albaştri înotau în lacrimi, iar el se temea că, la prima picătură căzută pe obraz, va ceda şi o va duce oriunde îşi va dori să meargă.

— Este un nenorocit de magazin, pentru numele lui Dumnezeu, nu un proces capital. E în firea ta să faci din ţânţar armăsar.

— Nu e doar un magazin.

Margo avea o voce piţigăiată care o ruşina la culme.

— E tot ce am.

— Atunci du-te jos şi fă ceva cu el.

— Nu vreau să mă duc jos. Dacă nimeni nu se lasă păcălit? Sau doar intră, se holbează şi râde pe înfundate?

— Dacă nu intră? Dacă intră? Sunt destui oameni suficient de interesaţi încât să dea o raită pe aici doar ca să te vadă cum îţi frângi gâtul. Ţine-o tot aşa, şi numai asta o să vadă.

— N-ar fi trebuit să încep cu ceva atât de mare.

— De vreme ce asta se aplică fiecărui aspect al vieţii tale, nu văd de ce te plângi acum.

Îi cercetă chipul, furios pe ea pentru că îi îngăduia să-i vadă frica, furios pe el însuşi pentru că îşi dorea s-o protejeze.

— Uite ce e, ai cinci minute să te hotărăşti. Am şi eu problemele mele de care să mă ocup.

Scoase la iveală trandafirul roşu pe care îl ţinuse la spate şi îşi încleştă degetele pe tulpină.

— Spune-mi cum să mă ocup de ale tale.

Îşi lipi buzele de ale ei şi nu-i mai aşteptă reacţia.

I-ar fi putut arăta puţină înţelegere, gândi ea spumegând de mânie, şi se îndreptă cu paşi mari către baie pentru a-şi retuşa machiajul. Doar puţină înţelegere şi sprijin. Nu, nu Josh! Trânti

pământuful pentru fond de ten înapoi în dulap. Nu primise de la el decât insulte şi replici arogante. Păi, în regulă. Era foarte bine. Asta îi amintea că nu se putea bizui pe nimeni în afară de ea însăşi.

Cinci minute mai târziu se sili să coboare la parter. Laura radia lângă uriaşa casă de marcat ornată, al cărei clopoţel suna.

— Încetează să te mai joci cu chestia aia.

— Nu mă joc.

Îmbujorată din pricina entuziasmului, ea se întoarse către Margo.

— Tocmai am încasat banii din prima noastră vânzare.

— Dar n-am deschis.

— Josh a cumpărat o mică veioză Deco înainte să plece. A zis să i-o ambalăm şi să i-o trimitem.

Întinzându-se peste tejghea, îi prinse uşor mâinile lui Margo şi i le strânse.

— S-o ambalăm şi s-o trimitem, Margo. E prima cerere de ambalat şi de expediat pe care o primim. Mereu te poţi baza pe Josh.

Margo scoase un hohot de râs tremurat. Naiba să-l ia, era tipic pentru el.

Ceasul de pe poliţa căminului aflat în spatele tejghelei sună ora exactă. „Ora zero,”

— Păi, cred că am face bine să… Laura, eu…

— Şi eu.

Laura inspiră adânc, purificator.

— Hai să deschidem magazinul, partenera.

— Da.

Margo îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia în vreme ce se îndrepta către uşă.

— Şi dracu’ să-i ia dacă nu ştiu să guste o glumă.

Două ore mai târziu, Margo nu ştia sigur dacă era încântată sau zăpăcită. Nu putea pretinde că fuseseră asaltate de clienţi, mai ales dintre cei plătitori, dar se bucuraseră de un mic şi constant aflux de oameni încă din primul minut. Încasase, cu propriile mâini tremurânde, banii din cea de-a doua vânzare a zilei, la niciun sfert de oră de la deschiderea uşilor. Atât ea, cât şi turistul din Tulsa căzuseră de acord că brăţara de argint era o achiziţie excelentă.

Cu uimire şi cu o deosebită admiraţie, o urmări pe Laura cum, asemenea unui vânzător cu experienţă, îndruma trei vizitatori către garderobă, convingându-i apoi prin intermediul a numeroase complimente să scotocească după cărţile de credit.

Când Kate sosi la douăsprezece şi jumătate, Margo băga cerceii cu safire din vitrină într-una din cutiuţele aurii cu litere de argint, pe care le alesese ca emblemă a magazinului.

— Ştiu că soţiei dumneavoastră o să-i placă, spuse în timp ce strecura cutiuţa într-o punguţă aurie.

Mâinile nu-i mai tremurau, deşi ar fi vrut să fie

aşa.

— Mie mi-au plăcut. Şi la mulţi ani!

În clipa în care clientul se îndepărtă de tejghea, îi înşfăcă mâna lui Kate şi o trase în baie.

— Tocmai am luat o mie cinci sute şaptezeci şi cinci de dolari, plus taxe.

Apucând-o pe Kate de talie, o pofti la un mic dans Zgomotos.

— Vindem chestiile astea, Kate.

— Asta era şi ideea.

O ucisese gândul că nu fusese aici, împreună cu Laura şi Margo, să deschidă uşile pentru prima dată. Responsabilităţile de la Bittle aveau însă prioritate.

— Dacă deţii un magazin, vinzi chestii.

— Nu, noi chiar le vindem. Liz Carstairs a venit pe aici şi a cumpărat setul de pahare de vin de la Tiffany, ca să-l ofere cadou la petrecerea fiicei sale, iar un cuplu din Connecticut a cumpărat masa cu tăblie demontabilă. O s-o trimitem. Şi, ah, mai este ceva. N-o să mai plătim o sumă aşa de mare pentru taxa de stocare a restului mărfii.

— Consemnezi vânzările?

— Da. Mă rog, s-ar putea să fi făcut vreo două greşeli, dar o să le reparăm. Hai, poţi să încasezi şi tu ceva.

Se opri cu o mână pe uşă.

— E cam la fel ca sexul. Există o atracţie şi

începi să clădeşti pe baza ei, după care urmează preludiul, mici fiori de nerăbdare, apoi marea explozie.

— Vrei o ţigară?

— Mor după una.

— Ţie chiar începe să-ţi placă, nu?

— Habar n-aveam că negoţul poate fi atât de… palpitant. Încearcă!

Kate aruncă o privire la ceas.

— N-am decât patruzeci şi cinci de minute la dispoziţie, dar, hei, sunt adepta emoţiilor ieftine.

Margo îi înşfăcă încheietura şi cercetă liniile netede ale practicului ei ceas Timex.

— Ştii, am putea scoate un preţ bun pe ăsta.

— Controlează-te, Margo.

Asta şi încercase, dar, de-a lungul zilei, fusese nevoită să caute când şi când un colţişor liniştit, în care să se desfete pur şi simplu. Poate că emoţiile ei se erau exagerate, asemenea unui jucător de baseball nerăbdător să înscrie, dar nu-i păsa. Dacă uneori mai simţea câte un junghi când îşi vedea un farafastâc îndrăgit cum alunecă într-o cutie aurie cu argintiu, avea în acelaşi timp şi un sentiment de triumf.

Oamenii veniseră. Şi pentru fiecare persoană care se hlizea, exista o alta care admira şi încă una care cumpăra.

Pe la ora trei, când beneficiară de un moment de respiro, turnă două ceşti din ceaiul pe care îl

oferiseră clienţilor de-a lungul dimineţii.

— N-am vedenii, nu-i aşa?

— Nu, dacă nu cumva avem amândouă.

Laura tresări când îşi mişcă degetele de la picioare.

— Mai ales că mă dor prea tare picioarele ca să fie un vis. Margo, cred că am reuşit cu adevărat.

— Hai să nu spunem asta încă. Am putea atrage ghinionul.

Luându-şi ceaşca, Margo se duse să îndrepte o vază cu trandafiri.

— Vreau să spun că, poate, ăsta este doar felul prin care soarta îşi râde de noi. Ne dă câteva ore de succes. Mai ţinem deschis trei ceasuri şi… la naiba cu gândurile astea!

Se răsuci.

— Am dat lovitura. Am făcut senzaţie.

— Mi-aş dori să fii mai entuziasmată şi mi-aş dori să pot rămâne ca să primesc împreună cu tine următorul val de clienţi, spuse Laura tresărind, după ce se uită la ceas, dar fetele au oră de dans. Spăl ceştile înainte să plec.

— Nu, mă ocup eu.

Uşa se deschise, lăsând să între un grup de adolescente care se duseră glonţ la vitrina cu bijuterii.

— Avem clienţi, murmură Laura strângând ceştile. Avem clienţi, repetă zâmbind larg. Încerc să ajung aici mâine, pe la unu.

Trebuia să jongleze cu atâtea obligaţii, încât se întreba îngrijorată cât va mai dura până când va începe să-i scape câte ceva.

— Eşti sigură că te descurci să ţii magazinul de una singură?

— Am stabilit de la bun început că tu va trebui să lucrezi cu jumătate de normă. O să învăţ să mă descurc. Du-te!

— Imediat ce spăl astea.

Se opri şi se întoarse.

— Margo, nici nu ştiu când m-am distrat atât de bine ultima oară.

Margo se gândi că nici ea nu ştia. În vreme ce îşi măsura din ochi tinerele cliente, un zâmbet îi înflori pe buze. Adolescente care purtau pantofi de firmă şi aveau alocaţii generoase – şi părinţi cu cârduri aurii. Traversă încăperea spre tejghea şi îşi ocupă locul în spatele acesteia.

— Bună ziua, doamnelor. Vă pot arăta ceva?

Pe Josh nu-l deranja să lucreze până târziu. Suporta să fie legat de un birou şi îngropat în acte. Putea să îndure o asemenea activitate cu destul de multă veselie, deşi nu era la fel de distractiv ca atunci când zbura de colo, colo, străbătând continente pentru a regla cu fineţe mecanismele unui aglomerat lanţ hotelier, cu tot ce presupunea acesta.

Însă îl enerva la culme să fie luat de prost.

Cu cât stătea mai mult în apartament şi studia

dosarele hotelurilor Templeton din California, cu atât era mai sigur că Peter Ridgeway tocmai îl luase de prost.

Omul îşi văzuse de treabă. Din punct de vedere legal nu putea fi acuzat că ar fi gestionat greşit fondurile sau personalul, ori că ar fi trişat. Deşi exact asta făcuse. Peter se acoperise în spatele documentelor, expunându-şi raţionamentele, punctul de vedere şi demonstrând creşterea de profit pe care o generaseră modificările aduse de el.

Numai că Templeton nu fusese niciodată o organizaţie motivată exclusiv de profit. Era o afacere de familie, bazată pe două sute de ani de tradiţie hotelieră, care se mândrea cu umanitatea ei, cu devotamentul faţă de oamenii care lucrau în şi pentru ea.

Da, Ridgeway crescuse profiturile, dar schimbând personalul şi reducând numărul de salariaţi cu normă întreagă în favoarea celor cu jumătate de normă. Forţându-i, aşadar, pe oameni să renunţe la beneficii şi tăindu-le veniturile.

Negociase noi înţelegeri cu vânzătorii angro sau cu distribuitorii de legume şi fructe proaspete, având drept rezultat scăderea calităţii în bucătării. Renunţase la o parte din reducerile oferite angajaţilor care făceau rezervări în hotelurile companiei sau care cumpărau din

buticurile Templeton, diminuând astfel tradiţionalele stimulente ce îndemnau la folosirea serviciilor organizaţiei de către oamenii din interior.

Între timp, propriul lui cont de cheltuieli crescuse. Notele lui de plată pentru mese, servicii de spălătorie, divertisment, flori sau călătorii sporiseră constant. Ba avusese chiar tupeul de a-şi deconta vacanţa în Aruba drept călătorie de afaceri.

Lui Josh îi făcu mare plăcere să-i anuleze lui Peter cărţile de credit pe numele corporaţiei. Deşi i se părea că e prea puţin şi prea târziu.

Până la urmă ar fi trebuit să-i țintească totuşi boaşele, se gândi el şi se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a-şi freca ochii obosiţi.

O să-i trebuiască luni de zile pentru a reclădi încrederea în rândul personalului. Un bonus uriaş şi un munte de complimente urmau să fie necesare pentru a-l ademeni înapoi pe bucătarul-şef care demisionase furios după o intervenţie a lui Ridgeway. La asta se mai adăuga demisia portarului, care lucrase multă vreme pentru Templeton San Francisco, demisie pe care o descoperise îngropată în dosarele lui Peter. Mai erau şi alţii în aceeaşi situaţie. Unii puteau fi convinşi să revină, alţii erau pierduţi în favoarea competitorilor.

Niciunul dintre angajaţi nu venise la el, se

gândi Josh, sau la părinţii lui, deoarece crezuseră, pe bună dreptate, că Peter Ridgeway era un membru de încredere şi bine plasat al grupului Templeton.

Îşi slăbi nodul de la cravată, încercând să nu se gândească la grămada de treabă care îl aştepta în continuare. Cineva trebuia să-i preia responsabilităţile din Europa, cel puţin temporar. EI nu putea să plece nicăieri.

Deja apartamentul devenise mai mult al lui decât al lui Ridgeway. Mobila pretenţioasă fusese înlocuită de preferinţa lui Josh pentru piesele tradiţionale. Antichităţile americane şi spaniole, cu scaune moi, generoase, se potriveau mult mai bine cu tiparul Templeton Monterey. La urma urmei, hotelul şi decorul său urmăreau istoria zonei. Complexul turistic era mai degrabă fidel arhitecturii spaniole din California, dar şi hotelul purta amprenta acesteia prin faţada ornată, fântânile muzicale şi grădinile luxuriante. Holul era decorat cu nuanţe aprinse de roşu şi auriu, oferind fotolii grele, mese lungi, înalte, alamă sclipitoare şi podele acoperite cu gresie lucioasă.

Erau acolo palmieri, ca acela pe care îl alesese pentru colţul biroului său, ţinuţi în uriaşe ghivece de lut lucrate manual, ce abia puteau fi ridicate de doi bărbaţi cu braţe solide.

Lui Josh întotdeauna i se păruse că Templeton

Paris era mai feminin, mai aerisit şi în acelaşi timp ornamental, în vreme ce Templeton Londra avea un aer distins, profund britanic având în vedere holul pe două nivele şi confortabilul salon pentru ceai.

Cu toate acestea, Monterey era cel mai aproape de sufletul lui. Nu că s-ar fi imaginat vreodată instalat în spatele unui birou (chiar şi al unuia creat de Duncan Phyfe[7]), aici, unde trebuia doar să întoarcă puţin capul pentru a da cu ochii de priveliştea uluitoare a îndrăgitei lui coaste.

Nu-l deranja că lumea din afara organizaţiei îl considera răsfăţatul cu fond fiduciar care călătoreşte în jurul lumii. Pentru că el ştia adevărul. Numele Templeton nu era o simplă moştenire, ci o responsabilitate. Muncise mult şi din greu pentru a-şi îndeplini acea responsabilitate, pentru a învăţa meşteşugul de a nu deţine pur şi simplu, ci de a gestiona şi extinde o organizaţie complexă. Familia se aşteptase ca el să înveţe meseria de hotelier de la bază, şi tocmai asta făcuse. Procedând astfel, căpătase respect şi admiraţie pentru oamenii care lucrau în bucătării, pentru cei care strângeau prosoapele
ude de pe podelele băilor sau care îi calmau pe oaspeţii obosiţi şi tracasaţi care soseau la

7 Creator de mobilă american, reprezentant de seamă al stilului neoclasic, considerat de unii cel mai mate creator de dulapuri din America (n.tr.)

recepţie.

Înţelegea orele de lucru ce trebuiau investite în relaţii publice şi în vânzări sau frustrarea de a găzdui conferinţe de mare amploare, cu participanţii lor grăbiţi.

Exista însă cineva care lua hotărârea finală, iar acel cineva era un Templeton. Orice mergea prost, orice trebuia reparat, netezit sau lustruit cădea în sarcina lui. Şi erau multe de reparat, netezit şi lustruit în California.

Josh se gândi să se ridice şi să-şi facă o cafea sau să cheme room service-ul, dar nu mai avea energia necesară nici pentru una, nici pentru alta. Îşi trimisese acasă secretara angajată temporar, pentru că începuse să-l calce pe nervi, fâţâindu-se ca un căţeluş nerăbdător, disperat să-i fie pe plac stăpânului.

Dacă avea să fie ţintuit la birou în viitorul apropiat, urma să aibă nevoie de o asistentă care să ţină pasul cu el şi care să nu facă ochii mari de groază ori de câte ori îi dădea un ordin. Trebuia să o arunce pe actuala secretară înapoi în piscină şi să iasă la pescuit.

Pentru moment însă era pe cont propriu.

Se îndreptă spre tastatura calculatorului şi începu să redacteze un memo către toţi şefii de departamente, inclusiv o copie adresată părinţilor lui şi celorlalţi membri ai consiliului de administraţie. Îi luă o jumătate de oră să-l

finalizeze. Le trimise o copie prin fax părinţilor săi, adăugând şi o notă personală, apoi tipări celelalte exemplare şi aranjă să fie trimise prin mesager sau curier.

Considerând că nu mai are rost să piardă timpul, stabili o şedinţă cu toţi angajaţii hotelului pentru a doua zi, la ora unsprezece dimineaţa, apoi o alta cu cei din complexul turistic, la ora două. Deşi era deja trecut de ora şase, luă legătura cu departamentul juridic şi lăsă în căsuţa vocală un mesaj prin care sublinie urgenţa unei întâlniri, pe care o şi programă la ora nouă fix, în biroul din apartamentul lui.

Era posibil ca Ridgeway să-l acţioneze în judecată pentru întreruperea bruscă a contractului. Josh voia să-şi acopere spatele.

Revenind în faţa calculatorului, începu să redacteze un alt memo, în care anunţa că vor intra din nou în vigoare reducerile acordate salariaţilor. Asta, se gândi el, va fi o măsură ale cărei rezultate se vor putea vedea imediat şi care, spera Josh, va ridica moralul oamenilor.

Margo îl urmărea din pragul uşii deschise. Descoperea cu uluire şi încântare că o stârnea să-l vadă lucrând. Cravata atârnându-i lejer în jurul gâtului, părul ciufulit de degete neliniştite, intensitatea întunecată şi concentrată a privirii lui o făceau să vibreze.

Ciudat! Niciodată nu-l crezuse pe Josh în stare

să ia în serios vreun fel de muncă. Şi niciodată nu-şi dăduse seama că un om serios, aflat în exerciţiul funcţiunii, poate fi atât de excitant.

Poate că de vină erau lunile de abstinenţă autoimpusă sau succesul ameţitor din acea zi. Poate că vinovatul era Josh însuşi, aşa cum fusese de la bun început, în clipa aceea lui Margo nici că-i păsa. Venise aici pentru un singur lucru: o zdravănă, fierbinte şi plină de sudoare partidă de sex. Şi nu avea să plece fără ea.

Pe tăcute, închise uşa în urma ei şi răsuci încet încuietoarea.

— Măi, să fie, murmură femeia şi pulsul i se acceleră când îl văzu pe Josh cum înalţă capul precum un lup care îşi adulmecă partenera. Progenitura la treabă. Asta da tablou!

Ştiind exact ce fel de imagine oferea (Dumnezeu ştie că lucrase la ea!), Margo se apropie ţanţoşă de biroul lui. După ce aşează o sticlă rece de şampanie Cristal pe sugativă, îşi săltă un şold pe marginea mesei.

— Te întrerup?

Lui Josh i se golise mintea din clipa în care o văzuse păşind către el. Se strădui să-şi revină.

— Da, dar nu lăsa ca asta să te oprească.

Aruncă o privire spre sticlă, apoi reveni la chipul ei strălucitor.

— Deci, ce-ai făcut azi?

— Oh, nimic care să merite menţionat.

Se aplecă peste masă, mai că nu se târî pe ea, şi îi oferi priveliştea aţâţătoare a decolteului cu dantelă de culoarea perlei.

— Doar vânzări de cincisprezece mii de dolari.

Margo ţipă, întinzând mâna pentru a-l trage de păr.

— Vânzări de cincisprezece mii şase sute şaptezeci şi patru de dolari şi optsprezece cenţi.

Sări jos de pe birou şi se roti veselă prin cameră.

— Ştii cum m-am simţit când mi-am văzut pentru prima dată chipul pe coperta revistei Vogue?

— Nu.

— Exact ca acum. Nebună. Am închis magazinul la şase şi mai rămăsese o jumătate de sticlă de şampanie. Am băut-o singură pe toată, direct din afurisita de sticlă. Pe urmă, mi-am dat seama că nu voiam să beau singură. Scoate dopul, Josh! Hai să ne îmbătăm şi s-o luăm razna.

Bărbatul se ridică şi începu să rupă folia. Ar fi trebuit să-şi dea seama că acea scânteie din ochii ei fusese „ajutată” de vinul spumant.

— Din câte îmi spui, tu eşti deja acolo.

— Sunt doar pe jumătate beată.

Dopul ţâşni în chip festiv.

— Asta ar trebui să rezolve problema.

Josh merse în bucătărie, aşeză sticla pe blatul

din granit colorat şi întinse mâna după paharele aflate într-o vitrină din lemn de stejar.

— Cu aşa ceva te ocupi tu, nu-i aşa? Rezolvi probleme. Pe mine m-ai rezolvat, Josh. Îţi rămân datoare.

— Nu.

Era un lucru pe care nu şi-l dorea.

— Ai reuşit de una singură.

— Am început. N-am terminat încă.

Ciocni cu el.

— Da, oh, e un început al naibii de bun.

— Atunci, pentru Fiţe.

— Pot să pariez pe fundul ăla adorabil al tău că n-o să fie aşa în fiecare zi. E imposibil.

— Kate zice că ne putem aştepta ca vânzările să scadă, apoi să se stabilizeze. Dar nu-mi pasă. Am văzut o femeie incredibil de urâtă plecând agale cu unul dintre costumele mele Armâni şi nu mi-a păsat.

— Bravo ţie!

— Şi eu…

Vocea i se înecă, gâtuită, iar Margo îşi lăsă jos paharul, pur şi simplu panicată.

— Nu face asta. Nu plânge. Te implor!

— Nu e ceea ce crezi.

— Nu mă lua cu aiurelile alea despre lacrimi de fericire. Pentru mine sunt totuna. Sunt ude şi mă fac să mă simt ca un ticălos.

— Nu mă pot stăpâni.

Ca să se apere, femeia mai luă la repezeală câteva guri de şampanie şi îşi trase nasul.

— Aşa am fost toată ziua. Acum dansam pe tavan şi în clipa următoare jeleam în baie. Îmi vând viaţa, şi asta mă întristează la culme. Şi lumea o cumpără, iar asta mă face foarte fericită.

— Doamne Iisuse Hristoase!

Frustrat, Josh îşi frecă faţa cu mâinile.

— Hai să schimbăm şampania cu nişte cafea, vrei?

— Oh, nu!

Sărind iar în sus, Margo se îndepărtă de el în paşi de dans.

— Sărbătoresc.

— OK.

Când va cădea din picioare, el îi va aşeza trupul sexy şi ameţit de băutură în maşina lui, apoi o va duce la casa Templeton. Deocamdată însă ea avea dreptul să sărbătorească, să se bucure şi să fie ridicolă. Josh se aşează pe birou şi îşi luă din nou paharul.

— Pentru femeile urâte, îmbrăcate în haine Armâni la mâna a doua.

Margo dădu peste cap şampania, simţind cum îi gâdilă gâtul.

— Pentru adolescentele cu părinţi bogaţi şi generoşi.

— Dumnezeu să le iubească!

— Şi pentru turiştii din Tulsa!

— Sarea pământului!

— Şi pentru moşii cu ochi de şoim, care apreciază picioarele lungi, îmbrăcate în fuste scurte!

Văzându-l cum se încrunta, cu privirea îndreptată spre pahar, Margo începu să râdă şi mai turnă şampanie pentru amândoi.

— Şi care scot bani din buzunar pentru servicii de ceai Meissen şi flirturi inofensive.

Înainte ca ea să poată sorbi din nou, Josh o prinse de încheietură.

— Cât de inofensive?

— L-am lăsat doar să mă apuce de bărbie. Dacă ar fi cumpărat vaza japoneză, l-aş fi lăsat să mă ciupească de toate părţile mai rotunde. Este o explozie de adrenalină!

— Ciupitul?

— Nu, chicoti ea veselă. Negoţul. Habar nu aveam că o să mi se pară atât de amuzant. Atât de… excitant.

Se răsuci, stropind cu şampanie în jur înainte ca el să-i poată lua paharul din mână pentru a-l pune deoparte, în siguranţă.

— De-asta am venit la tine.

— Ai venit la mine, repetă Josh, prea precaut ca să facă un pas în faţă, prea dornic ca să facă un pas înapoi.

Cu un râs gutural, Margo îşi lăsă mâinile să-i

alunece peste pieptul cămăşii lui, peste umeri, prin păr.

— M-am gândit că ai putea să termini treaba.

Este mai mult decât pe jumătate beată, îşi făcu el socoteala, apoi îşi impuse să-şi amintească regulile, dar pur şi simplu nu se putea gândi la ele.

— Ce vrei să vând?

Femeia râse iar şi îi trase gura înspre a ei pentru un sărut fierbinte.

— Orice ar fi, eu sunt gata să cumpăr.

Josh se opri să respire, încercând să fie raţional.

— Ţi s-a urcat şampania la cap, ducesă. Poate că nu e momentul potrivit pentru afaceri.

Margo îi desfăcu iute cravata, după care şi-o aruncă pe umăr în vreme ce gura ei pornea la luptă cu a lui.

— E momentul perfect. Aş putea să te mănânc de viu, cu îmbucături… mari… zdravene.

— Doamne!

Îi era greu să se concentreze asupra raţiunii când tot sângele i se scurgea din cap.

— Peste vreo zece secunde…

Gura lui se încleştă iar peste a ei, în vreme ce ea îi smulgea cămaşa din pantaloni.

— N-o să-mi mai pese dacă eşti beată sau trează.

— Ţi-am zis că sunt doar pe jumătate beată.

Îşi lăsă capul pe spate, astfel încât el să-i poată vedea ochii. Erau plini de râsete şi de dorinţă.

— Ştiu exact ce fac şi cu cine. Ce-ai zice dacă am considera că acel mic pariu al nostru s-a terminat cu o remiză?

El era ocupat să-i descheie nasturii, şi asta încă înainte să-şi dea seama că-şi mişcase mâinile.

— Ce-ai zice de: „Mulţumesc, Doamne!”

— Probabil e o greşeală.

Îi atacă gâtul cu dinţii.

— O mare, mare greşeală. Dumnezeule, pune mâinile pe mine!

— Mă străduiesc.

Josh reuşi să-i scoată haina în vreme ce se împleticeau către dormitor.

— Străduieşte-te mai tare.

Margo încercă să-şi arunce pantofii din picioare, se împiedică şi îi azvârli pe amândoi în perete. Când mâinile lui i se strecurară pe sub fustă, urcând cu lăcomie pentru a-i cuprinde fundul, ea îşi arcui spatele.

— Nu te opri, îi spuse gâfâind, orice ai face, nu te opri!

— Cine se opreşte?

Turbat, el o săltă în sus pentru a-şi lipi gura de sânul ei îmbrăcat în dantelă.

Femeia gemu o dată şi îl apucă de păr ca să-şi păstreze echilibrul.

— Asta ne-ar putea distruge prietenia.

Josh mormăi, gura fiindu-i ocupată cu carnea moale şi caldă.

— Nu mai vreau să fim prieteni.

— Nici eu, reuşi ea să spună în vreme ce se prăbuşeau pe pat.

Margo întotdeauna considerase sexul ca făcând parte dintre ciudatele bonusuri ale vieţii, actul în sine rareori ridicându-se la nivelul aşteptărilor. Cu siguranţă, nu exista nici urmă de distincţie la doi oameni care gâfâiau ca nişte câini şi se pipăiau cu frenezie. Dacă ignorai toate zorzoanele, era o experienţă ridicolă, chiar dacă temporar satisfăcătoare.

Dar ea nu făcuse niciodată dragoste cu Josh Templeton. Existau gâfâieli, o grămadă de pipăieli, ba chiar şi câteva râsete. Însă Margo era pe cale să descopere că, uneori, realitatea putea depăşi aşteptările.

În clipa în care corpul ei fu ţintuit sub al lui, intră în supraturaţie. Îl dorea cu sălbăticie, voia să-i simtă mâinile puternice şi masculine mângâind-o, să guste fierbinţeala şi pofta nechibzuită a unei guri flămânde, să audă acel sunet animalic al cărnii ce se izbeşte de carne.

Lumina din birou spinteca întunericul şi cădea pe pat, astfel că se rostogoleau din strălucire în umbră şi înapoi. Dar nu exista nimic inocent în această luptă. Era o încleştare plină de ambiţie, disperare şi lăcomie furioasă. Vedea intensitatea

întunecată din privirea lui, fumul nepotolit din ochii care îi fixau pe ai ei. Simţea în mâini muşchii încordaţi ai umerilor lui, înainte să-şi sfâşie cămaşa şi să se ridice pentru a-l gusta.

Când Josh îi trase cu nerăbdare fusta peste şolduri, Margo îşi spuse: acum! Slavă Domnului, acum, şi se arcui pentru a-i ieşi în întâmpinare. Însă el o târî în genunchi şi îi chinui simţurile cu o apăsare gură peste gură.

Săruturi fierbinţi, vorace, oferite cu limba şi dinţii, încordarea frenetică a bustului peste bust, cu doar un strat subţire de mătase între trupurile umede. Tremură lângă el, clocotind în vreme ce acele mâini pricepute îi alinau, frecau şi tulburau pielea. Crezu că avea să ardă din interior şi apoi să fumege cu disperare lângă talia lui.

Atunci, el o cuprinse în căuşul palmei, strecurându-şi degetele pe sub mătase, cufundându-le în focul catifelat pentru a o purta dur şi fără de milă pe culmile plăcerii. Margo explodă asemenea unui vulcan, orgasmul ţâşnind din ea, trimiţând unde de şoc ce o făcură să-şi înfigă unghiile cu putere în spinarea lui.

Nici nu apucă să ia o gură de aer, că el o împinse pe spate ca s-o devoreze.

Josh şi-o dorise aşa, exact aşa: zăpăcită, înnebunită, arzând de dorul lui. Visase la asta, la felul în care Margo avea să se mişte sub el, la

sunetele pe care la va scoate, ba chiar şi la mireasma pielii ei în clipa în care dorinţa se transforma în nevoie tremurândă.

Acum o avea, şi tot nu îi era îndeajuns.

Voia s-o dezvăluie centimetru cu centimetru, s-o vadă cum se năruie. S-o audă ţipând după el. Propriile lui nevoi erau brutale, iraţionale, îi pulsau în vene ca nişte mici demoni înflăcăraţi, în drumul lor spre iad.

Margo se agăţă de el, îl cuprinse cu acele superbe braţe şi picioare lungi, izbindu-i de zidul propriei lui sănătăţi mintale.

El îi smulse furoul, dezgolindu-i sânii în calea gurii nesăţioase şi a mâinilor vătămătoare, apoi se înfruptă din ea.

De acum totul era un război, purtat cu gemete, gâfâieli şi nevoi ce se încontrau ca nişte săbii. Ea se rostogoli, se undui, îi trase pantalonii, până când, cu un strigăt triumfător, îşi înfăşură degetele lungi şi subţiri în jurul lui.

Privirea i se înceţoşă. Pentru o clipă el se temu că va erupe pur şi simplu, asemenea unui novice la primul fior de plăcere. Apoi, se concentră asupra chipului ei, văzu acel zâmbet leneş şi viclean şi îşi spuse că va fi al naibii dacă o va lăsa să câştige.

— Te vreau în mine.

Margo mai că nu toarse când rosti cuvintele, chiar dacă pulsul îi fremăta ca o rană.

— Te vreau în mine. Vino în mine.

Doamne, era uriaş, tare ca fierul, iar ea îl voia, îl voia, îl voia. Zâmbetul i se lărgi când el îşi coborî buzele spre ale ei.

— Nu încă.

Chiar în clipa în care trăgea aer în piept pentru a-l blestema, Josh o duse la extaz şi dincolo de el. Orgasmul se lovi de un alt orgasm, precum valurile stârnite de maree, făcând-o să se zbată pe uscat, cu răsuflarea tăiată.

Un şuvoi proaspăt de energie ţâşni în el, stârnit de o nouă şi nespusă lăcomie. Un mârâit sălbatic îi vibră în gât când o prinse de şolduri şi o pătrunse adânc. Drept răspuns, ea îşi strânse picioarele în jurul lui şi se lăsă pe spate ca un arc. Fiecare mişcare era ca un ciocan în inimă, zguduindu-i pe amândoi.

Dar n-o mai putea vedea. Îşi dorea cu disperare să-i vadă chipul, să-i urmărească faţa în timp ce se întâlneau şi se împerecheau. Însă animalul din el preluase controlul şi era orb, surd, nesătul.

Josh nu mai putea să vadă nimic cu excepţia pâclei roşiatice, semn atât al furiei, cât şi al pasiunii. Apoi, şi aceasta dispăru în clipa în care un orgasm feroce îi sfâşie trupul şi îl goli.

Capitolul 13

Margo avea impresia că văzuse stele. Desigur, probabil fusese doar închipuirea ei, vreo urmă

latentă de romantism, pe care nici nu ştiuse că o are.

Cel mai probabil fusese doar o reacţie fizică, provocată de faptul că aproape leşinase. Ce făcuseră ei doi, se gândi ea cu o plăcere leneşă, fusese să şi-o tragă aproape până la moarte.

Stăteau tolăniţi pe pat, două victime de război, vlăguiţi, transpiraţi şi speriaţi. Ce fascinantă surpriză, meditä Margo, trecându-şi o mână peste bustul umed, că Josh fusese cel mai demn dintre adversari.

Adunându-şi energia pentru a se mişca, întoarse capul şi îi zâmbi afectuos. El stătea întins pe burtă, cu faţa în jos. Nu se mai mişcase din clipa în care gemuse, se rostogolise de pe ea şi se prăbuşise acolo ca un păstrăv aterizat pe uscat.

Probabil dormea şi, dintr-o clipă într-alta, avea să înceapă să sforăie, concluzionă ea. Bărbaţii erau tare previzibili. Îi era însă prea lene şi se simţea prea satisfăcută ca să o mai deranjeze. La urma urmei, nu era genul de femeie pe care bărbaţii să o cocoloşească, mai ales după sex. Să-i stoarcă de toată vitalitatea era doar unul dintre micile ei talente.

Margo zâmbi larg şi se întinse. Totuşi, Josh o luase prin surprindere. Niciodată nu mai avusese un bărbat care s-o aducă pe punctul de a implora. După partida de sex brutală şi

nesocotită, se simţea cam ca o pisicuţă cu gura plină de pene înmuiate în smântână, dar existaseră câteva momente (poate chiar mai multe) când aproape că se speriase de ce putea Josh să scoată din ea.

Bunul şi bătrânul Josh, se gândi Margo. Privirea îi alunecă peste trupul lui înalt şi dezgolit, iar pulsul i se acceleră. Superbul, atrăgătorul, fascinantul Josh. Venise vremea să meargă mai departe, îşi spuse ea, înainte să se încurce în ceva ce el nu-i va putea oferi.

Se ridică în capul oaselor, îi dădu o palmă prietenească peste fiind, apoi scoase un hohot de râs piţigăiat când el întinse braţele şi o trânti iar pe spate.

— Am terminat cu tine, amice.

Îl sărută pe umăr.

— Tre’ să plec.

— Îhî.

Spre surprinderea ei, Josh o trase mai aproape, schimbându-şi poziţia până când ajunse să fie cuibărită lângă el.

— Tocmai încep să-mi simt din nou degetele de la picioare. Cine ştie ce ar putea urma?

— Avem noroc că am supravieţuit.

Bărbatul îşi vârî nasul în părul ei, stârnindu-i emoţii noi şi încântătoare. După o scurtă şovăire, Margo îşi încolăci un braţ peste pieptul lui.

— Încă îţi bate tare inima.

— Slavă Domnului! Mă temeam că s-a oprit.

Cu gesturi leneşe, Josh îi mângâie piciorul.

— Margo?

Ea avea ochii aproape închişi. Era atât de plăcut să fie ţinută în braţe, să i se şoptească.

— Hmmm?

— Cu siguranţă te-ai zvârcolit.

Femeia deschise un ochi ameninţător şi îl văzu rânjind deasupra ei.

— N-am vrut să-ţi rănesc sentimentele. Părea foarte important pentru tine.

— Aha! Nu că aş fi numărat…

Îşi înfăşură pe deget o şuviţă din părul ei.

— Dar ai avut cinci orgasme.

— Doar cinci?

Îl bătu uşor pe obraz.

— Nu te învinovăţi, am avut o zi lungă.

Josh se rostogoli deasupra ei şi văzu o scânteie de uimire în ochii ei.

— Oh, pot să mă descurc mai bine.

— Crezi?

Cu un zâmbet pe buze, Margo îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Te provoc să încerci.

— Cunoşti familia Templeton.

Îi ciuguli curbura buzei de jos.

— Nu putem rezista unei provocări.

Când se trezi, dormitorul era întunecat, iar ea rămăsese singură. O mira faptul că Josh se

ridicase din pat. Toată noaptea nu se dezlipiseră unul de altul pentru mai mult de cinci minute. Când aruncă o privire şi văzu cifrele roşii ale ceasului deşteptător, îşi dădu seama că nu dormise prea mult. Abia era trecut de ora şase, iar ultima dată când se prăbuşiseră în pat era şase fără un sfert.

Indiferent ce ar fi relatat cu voioşie presa despre isprăvile ei, Margo niciodată nu mai făcuse dragoste o noapte întreagă. Nu credea că este fizic posibil. Când se mişcă pentru a se ridica şi îşi simţi fiecare muşchi plângând, realiză că era, cu siguranţă, posibil, dar nu neapărat înţelept.

Pentru că fusese nevoită să se târască jos din pat, la propriu, se bucura că nu avusese spectatori. Era convinsă că Josh ar fi făcut vreo remarcă ironică, apoi ar fi sărit pe ea.

Oricât ar fi fost de umilitor, era pregătită să declare armistiţiu. Încă un orgasm ar fi putut s-o omoare.

Iar acum era femeie de afaceri. Venise vremea să lase la o parte distracţia şi jocurile şi să se pregătească pentru o nouă zi. Se auzi gemând în vreme ce şchiopăta prin cameră. O apăsare de buton făcu draperiile să se retragă pentru a lăsa să pătrundă în cameră o uluitoare privelişte spre coastă, curbura plajei, povârnişurile pietroase. Lumina lăptoasă a răsăritului se revărsă în

interior şi o salvă de întâlnirea cu un ficus sădit într-un ghiveci din cupru, gata să-i rănească degetele de la picioare.

Erau doi ficuşi, observă ea cu privirea înceţoşată. Doi arbuşti cu frunze delicate, ce flancau fereastra, dând un aer domestic strălucirii scaunelor cu braţe, îmbrăcate în brocard fildeşiu. Luciul meselor din stejar reflecta frânturi din el: butoni, mărunţiş, chei.

Observă că Josh aruncase un pieptene pe birou. Lângă el se aflau o sticlă cu parfum bărbătesc şi o agendă groasă, de culoare neagră. Îşi închipui că în ea erau trecute nume şi numere de telefon ale diverselor femei de pe tot globul.

Îşi surprinse imaginea în oglindă: goală, încă radiind după o partidă bună de sex. Ei bine, gândi Margo, ea era aici, nu-i aşa? Iar ele nu.

Ochii ei nisipoşi se făcură mari la vederea patului reflectat în oglindă. Cum putuse să fie atât de preocupată de Josh, încât să nu observe patul? făcuseră dragoste toată noaptea pe o saltea uriaşă, încadrată de tăblii din alamă scânteietoare, subtil curbate pentru a cuprinde aşternutul în nuanţe de verde-jad.

Dar simplitatea elegantă a încăperii vopsită în verde cu alb, tuşele lucitoare de alamă şi cupru, toate se potriveau unui Templeton. Om şi hotel.

Găsi în dulap un halat pluşat, alb, dintre cele oferite de hotel, şi se înfăşură în el. Gândul la un

duş lung şi fierbinte aproape că o făcea să geamă, dar curiozitatea fu prima care o atrase mai aproape de uşa pe care o întredeschise.

Josh nu purta nimic în afara unei perechi mototolite de pantaloni, pe care nu se obosise s-o încheie. Trăsese jaluzelele, astfel încât lumina firavă să se strecoare în cameră, şi ţinea la ureche un telefon mobil, în vreme ce se plimba desculţ încolo şi încoace.

Vorbea în franceză.

Doamne, superb mai era! îşi spuse Margo. Nu doar părul minunat, cu vârfuri aurii, trupul înalt şi zvelt, mâinile elegante, surprinzător de pricepute, ci şi felul în care se mişca, timbrul vocii, aura de putere din jurul lui, pe care fusese mereu prea aproape ca s-o poată vedea.

Franceza ei era, în cel mai bun caz, precară, aşa că înţelegea prea puţin din spusele lui. Nu conta. Important era felul în care rostea cuvintele, sunetele calde, curgătoare, gesturile mâinii, pe care le adăuga inconştient pentru a-şi sublinia discursul.

Văzu cum ochii fumurii se îngustează (semn de iritare, nerăbdare), înainte ca el să turuie ceea ce ar fi putut fi ordine sau înjurături. Apoi, izbucni în râs, iar glasul, pur şi simplu, i se înmuie la rostirea vorbelor frumoase, exotice.

Brusc, Margo realiză că îşi ţinea respiraţia, că stătea cu o mână la inimă, ca o adolescentă

visătoare cu ochii la căpitanul echipei de fotbal.

E Josh, îşi aminti ea şi trase intenţionat aer în piept, coborându-şi cu un gest ferm mâna pe lângă corp. Un puseu de mândrie pură o făcu să se sprijine provocator de uşă, aşteptând ca el să termine.

— *Ça va, Simone. Oui, oui, oui, cest bien. Ah, nous parle- rons dans trois heures.*

Josh făcu o pauză şi ascultă în timp ce se plimba către fereastră.

— *Parce qu'ils sont idiots.*

Chicoti.

— *Non, non, pas de quoi. Au revoir, Simone.*

Închise telefonul şi se întoarse spre birou, moment în care o remarcă. Păr blond, revărsat pe umeri, ochi albaştri de vrăjitoare şi un halat alb, legat lejer cu un cordon. Glandele îi intrară în alertă maximă.

— O mică problemă pe care am lăsat-o nerezolvată la Paris.

— Simone.

Urmărindu-l cu privirea, Margo îşi trecu mâna peste reverul moale al halatului.

— Spune-mi, e la fel de… interesantă ca numele ei?

— Oh, şi mai şi.

Bărbatul se apropie şi îşi strecură mâinile pe sub halat.

— Şi e nebună după mine.

— Porcule, murmură Margo cu buzele lipite de ale lui.

— Şi face orice îi spun, adăugă Josh, conducând-o înapoi către pat.

— Nu-i aşa că eşti norocos?

Margo se mişcă şi îi dădu un ghiont în stomac. Când îl auzi gemând, se desprinse din braţele lui, după care îşi netezi părul.

— Am nevoie de un duş.

— Tocmai din cauza asta n-o să-ţi spun că are cincizeci şi opt de ani, patru nepoţi şi e directorul de marketing al Templeton Paris.

Margo îi aruncă o privire peste umăr.

— N-am întrebat nimic. De ce nu comanzi micul dejun? Vreau să ajung la magazin la opt şi jumătate.

Josh îi făcu pe plac, apelând la room service şi cerând să li se aducă mâncarea peste o oră. Asta ar fi trebuit să-i lase suficient timp, îşi spuse el în vreme ce i se alătura sub duş. Margo îl privi încruntată când bărbatul blocă cea mai bună parte a jetului de apă.

— E călâie, se plânse el.

— E mai bună pentru piele. Şi îmi place să am intimitate când mă spăl.

— Templeton e o companie „verde”.

Învârti robinetul de apă caldă cu toate că ea îl plesni peste mână. Aburul începu să se înalţe mulţumitor pe pereţii negri ai băii.

— În calitate de vicepreşedinte e de datoria mea să conserv resursele noastre naturale.

Întinzând mâna, umplu de clăbuc părul pe care ea tocmai începuse să şi-l spele.

Duşul era îndeajuns de mare pentru patru oameni, îşi aminti Margo. N-avea niciun motiv să se simtă înghesuită.

— Eşti aici doar pentru că ai impresia că o să dai iar lovitura.

— Doamne, femeia asta vede drept prin mine! Este umilitor.

Când ea se întoarse ca să termine singură treaba cu părul, Josh se mulţumi s-o spele pe spate.

— Cât îţi ia să usuci tot părul ăsta? Are kilometri întregi.

— Nu-i vorba de lungime, ci de grosime, spuse ea cu un aer absent.

Era o prostie, ştia. El deja îi mângâia, freca şi dezmierda fiecare centimetru din trup. Dar acest… ritual de curăţare era deranjant de intim.

Margo nu spusese decât adevărul. Nu obişnuia să se îmbăieze împreună cu amanţii ei. Doar se culca cu ei, la propriu, atunci când poftea. Nu era numai o chestiune de control, deşi conta şi asta. Era o chestiune de păstrare a imaginii şi a iluziei.

Acum nu doar că îşi petrecuse noaptea cu Josh fără să-şi fi propus, dar împărţea şi duşul cu el.

Hotărî că venise vremea să stabilească nişte parametri.

Îşi ridică faţa sub jetul de apă, lăsându-l să-i spele spuma din păr. Când bărbatul îi întinse săpunul şi se întoarse cu spatele la ea, Margo îl privi uluită.

— E rândul tău, îi spuse el.

Ea miji ochii, apoi se lumină din pricina unei idei răutăcioase. Josh şuieră printre dinţi când îl plesni cu clăbuc peste piele.

— Oh, scuze! Zgârieturile alea trebuie să usture puţin.

Cu mâinile încleştate pe faianţă, el o privi peste umăr.

— E în regulă. Mi-am făcut vaccinurile.

Fără să-şi dea seama, Margo îşi îmblânzi atingerile. Avea un spate tare frumos, gândi ea. Musculos, lat în dreptul umerilor, îngust către talie, acoperit de o piele netedă, delicioasă. Dintr-un impuls, îi dădu o sărutare uşoară între omoplaţi şi ieşi de sub duş.

— Ştii, Josh, doar te tachinam în privinţa lui Simone.

Lăsându-şi capul în jos, îşi înfăşură părul într-un prosop, ca într-un turban, apoi întinse mâna după un altul.

— Amândoi am avut şi alte relaţii şi suntem liberi să le avem în continuare. Nu o să ne încurcăm cu o legătură stabilă tocmai în punctul

ăsta al vieţilor noastre.

După ce îşi strânse prosopul deasupra sânilor, se mulţumi cu crema de corp din cutia spiralată marca Templeton, aflată pe poliţă. Aşezându-şi un picior pe scăunel, îl unse cu loţiune parfumată.

— Niciunul din noi nu caută complicaţii, şi nu mi-ar plăcea deloc să stricăm o simplă aventură făcându-ne promisiuni pe care nu le vom respecta niciodată.

Se dădu cu cremă şi pe celălalt picior, fredonând încetişor o melodie.

— Avem aici un avantaj pe care majoritatea oamenilor nu-l au. Ne cunoaştem atât de bine, încât nu mai e nevoie să jucăm tot felul de jocuri sau să jonglăm cu diverse şiretlicuri.

Aruncă o privire înspre duş, uşor nedumerită de lipsa lui de reacţie.

Josh putea face faţă furiei care îi clocotea în gât. Era doar o simplă chestiune de control. Dar durerea, micile cuţite tăioase pe care vorbele ei nepăsătoare i le implântau în stomac erau cu totul altceva. Din cauza lor ar fi putut s-o ucidă fără remuşcări.

Opri robinetul dintr-o mişcare de încheietură şi ieşi pe uşa dublă din sticlă ce separa duşul de restul băii.

— Da, ne cunoaştem, ducesă, spuse el în vreme ce lua un prosop de pe suportul încălzit.

Margo stătea în faţa poliţei de doi metri şi jumătate, arătând perfect în decorul curat şi sofisticat, în care se împleteau albul şi negrul. Pielea îi lucea din pricina loţiunii pe care încă o mai ţinea într-o mână.

— Pe dinafară şi pe dinăuntru. Ce naiba ar căuta doi sofisticaţi superficiali ca noi să amestece sexul cu romantismul?

Femeia îşi frecă braţele. În ciuda aburului dens, camera părea brusc friguroasă.

— Nu asta am vrut să spun. Eşti furios.

— Vezi, chiar mă cunoşti. OK, fără legături, fără jocuri, fără şiretlicuri.

Se apropie şi trânti mâinile pe poliţă, prinzând-o ca într-o cuşcă.

— Dar am propria mea regulă, pură şi dură. Nu împart. Atâta vreme cât ţi-o trag eu, nu ţi-o mai trage nimeni.

Margo îşi strânse pumnii pe lângă corp.

— Ei bine, e destul de limpede. Şi destul de brutal.

— Tu ai decis. De ce să mai încărcăm discuţia cu eufemisme?

— Doar pentru că eşti furios căci am spus-o eu prima, n-are rost să…

— Iată, din nou parcă vezi prin mine.

Ea inspiră pentru a se calma.

— N-are rost ca vreunul din noi să se supere. Mai întâi, nu-mi place să mă cert înainte să beau

măcar o ceaşcă de cafea. Şi, în al doilea rând, n-am vrut să spun că o să plec de aici şi o să sar în patul altcuiva. În ciuda părerii populare, nu învârt bărbaţii pe degete ca pe nişte săbii în flăcări. Voiam să spun doar că, dacă vreunul din noi e pregătit să meargă mai departe, n-ar trebui să existe scene urâte.

— Poate că mie îmi plac scenele urâte.

— Încep să-mi dau seama. Am terminat cu asta?

— Nu chiar.

O apucă de bărbie.

— Ştii, ducesă, din clipa în care ai pus mâna pe rimei, asta e prima dată când te văd nemachiată.

Cu mâna liberă, el îi trase prosopul de pe cap, astfel încât părul i se revărsă ud şi sălbatic peste sâni şi umeri.

— Fără tot luciul şi poleiala aia.

— Termină!

Margo încercă să se smucească pentru a-şi elibera bărbia, mânioasă deoarece el îi amintise că, în momentul de faţă, era descoperită şi fără apărare.

— Eşti al dracului de frumoasă.

Însă în ochii lui se citea mai degrabă ambiţia întunecată decât admiraţia.

— Acum câteva sute de ani, oamenii te-ar fi ars pe rug. Nicio clipă n-ar fi crezut că ai căpătat corpul şi faţa asta fără să-l seduci pe diavol.

— Încetează!

Oare aceasta era vocea ei? se întrebă. Atât de slabă, gata să se topească în cuvinte pe care nu voia să le rostească. Mâinile ei tremurătoare se întinseră cu o clipă prea târziu pentru a împiedica al doilea prosop să alunece pe podea.

— Dacă tu crezi că o să te las…

— Pe dracu', o să mă laşi!

Josh îşi băgă mâna între picioarele ei, simţind-o fierbinte, udă şi pregătită.

— Ai zis fără şiretlicuri, Margo. Deci dacă îmi spui chiar acum că nu mă vrei…

O prinse de şolduri şi o susţinu în vreme ce o pătrundea încet.

— Dacă o să-mi spui, o să te cred.

Margo se simţi copleşită de avalanşa nevoii de el. Văzu în triumful sumbru din ochii lui că şi Josh ştia asta.

— Naiba să te ia, Josh.

— Ei bine, să ne ia pe amândoi.

Sări peste micul dejun. Pur şi simplu se simţea prea expusă şi prea nesigură pe sine pentru a împărţi masa cu el după ce se atacaseră unul pe altul în baia plină de aburi. Totuşi, se întoarse la magazin, se schimbă într-un costum curat, apoi îşi făcu cafea şi ceai.

Cafeaua o atacă imediat, bând jumătate din ibric înaintea orei de deschidere a uşilor. Revigorată de nervi şi cofeină, se pregăti să

înfrunte prima zi ca negustorească singură.

Pe la prânz, în ciuda câtorva vânzări încurajatoare, îşi pierduse atât din buna-dispoziţie, cât şi din energie. Noaptea de nesomn cu siguranţă putea explica oboseala, şi ştia exact către cine să îndrepte degetul pentru aerul ei îmbufnat. Drept către inima calculată a lui Josh Templeton.

Detesta felul în care, de dimineaţă, el ridicase din umeri şi îi aruncase un salut absent. Se aşezase la masa cu micul dejun ca şi cum între ei n-ar fi avut loc o partidă de sex sălbatic şi un schimb de vorbe furioase. Abia dacă mai conta că atitudinea lui era exact cea pe care o descrisese ea. Asta n-o împiedica să-şi facă griji din pricina sâcâitoarei certitudini că Josh juca un joc despre care nu fusese informată. Şi că schimba mereu regulile, în avantajul lui.

I se păruse că vede o sclipire rece în ochii lui când şi-i ridicase din cana de cafea. Şi era sigură că zărise un rânjet calculat fluturându-i pe buze în clipa în care ea închisese uşa. Mă rog, o trântise, dar asta n-avea importanţă.

Oare ce punea la cale? îl cunoştea destul de bine încât să fie sigură că… Drace, începea să se întrebe dacă îl cunoştea câtuşi de puţin.

— Domnişoară, aş vrea să văd acest colier din perle.

— Da, desigur.

Se simţi sprintenă şi eficientă când luă cheile, descuie vitrina şi întinse perlele scânteietoare pe catifeaua neagră.

— Sunt încântătoare, nu-i aşa? Superb asortate.

Un cadou, îşi aminti ea, de la un magnat al transporturilor maritime, îndeajuns de bătrân încât să-i fie tată. Niciodată nu se culcase cu el, deşi presa bătuse toba pe seama aventurii lor. El îşi dorea doar o persoană tânără şi atrăgătoare cu care să stea de vorbă, care să-l asculte în timp ce vorbea despre soţia pe care o pierduse din cauza cancerului.

În cei doi ani în care se întâlniseră, bătrânul fusese o raritate în viaţa ei. Un prieten de sex masculin. Perlele nu reprezentaseră altceva decât un cadou de la un prieten care se ofilea de inimă rea şi care, curând, s-a stins din cauza asta.

— Încheietoarea e din aur de optsprezece carate?

Brusc, lui Margo îi veni să smulgă perlele înapoi şi să urle la femeie că nu i le poate da. Erau ale ei, amintirea unuia dintre puţinele gesturi iubitoare şi lipsite de egoism pe care le făcuse vreodată în viaţa ei.

— Da.

Se sili să vorbească, afişând un zâmbet atât de ţeapăn, încât o dureau obrajii.

— Italienesc. Are certificat. Vreţi să probaţi colierul?

Femeia îl probă, tuşi uşor, scoase nişte „ăăă”-uri, se dichisi în oglindă şi mângâie uşor bijuteria. La urmă i-l înapoie clătinând din cap. Margo încuie perlele în vitrină, ca pe un secret vinovat.

Nişte turişti intrară şi scotociră printre comori, lovind nepăsători porţelanul de sticlă, ceramica de lemn. Margo pierdu trei potenţiali clienţi când îi informă morocănoasă că nu puteau pune mâna pe marfă dacă nu erau gata s-o cumpere.

Episodul acesta goli magazinul îndeajuns de mult încât să poată da o fugă până la etaj pentru a-şi alimenta organismul cu aspirină. În timp ce cobora, îşi surprinse imaginea în oglindă.

Chipul îi era încordat şi furios, iar privirea ucigătoare. Îşi simţea stomacul zvârcolindu-se din pricina mâniei reprimate.

— Vrei să sperii toţi clienţii, Margo?

Închise ochii, trase adânc aer în piept şi vizualiză un ecran rece şi alb. Era o tehnică pe care o folosise deseori în cariera de model, atunci când o şedinţă foto se prelungea, stilistul şi machiorul o împungeau, fotograful aştepta, iar asistenţii se văitau.

Atunci, nu trebuia decât să evadeze pentru o clipă, amintindu-şi că putea, şi va reuşi, să umple ecranul goi cu orice imagine doreau ei.

Simţindu-se mai calmă, deschise ochii şi văzu cum i se netezesc trăsăturile. Dacă tâmplele îi bubuiau în continuare de durere, nimeni nu trebuia să ştie, în afară de ea. Coborî la parter, pregătită să-şi întâmpine următorul client.

Fu foarte încântată când Judy Prentice vizită magazinul, însoţită de o prietenă. Le turnă câte un ceai, apoi se scuză, pentru a-i arăta unui alt client cabina de probă. La ora două deschise prima sticlă de şampanie din partea casei şi începu să se întrebe de ce nu apăruse încă Laura.

Pe la două şi jumătate, Margo se simţea epuizată şi se lupta cu hârtia pentru împachetat, cu care avea impresia că nu se va descurca niciodată. Dar chiar atunci intră Candy.

— Oh, ce prăvălioară adorabilă!

Bătu din palmele ei micuţe şi îngrijite, apoi ţopăi către tejghea, acolo unde Margo asuda lângă o rolă de bandă adezivă.

— Îmi pare tare rău că n-am putut să ajung la marea deschidere, Margo. Pur şi simplu n-am reuşit să mi-o strecor în program, dar mi-am propus ca astăzi să ajung negreşit pe aici.

Mai ales după ce magazinul şi proprietarele lui fuseseră subiectul fierbinte al discuţiilor din timpul gustării de dimineaţă.

— O să-mi bag nasul printre rafturi, dar nu-ţi face probleme, voi avea grijă să cumpăr ceva.

Nu-i aşa că-i distractiv? îi spuse femeii care aştepta să-i fie împachetat produsul. E ca o uriaşă vânzare de vechituri. Oh, ce castronaş drăguţ!

Se îndreptă în paşi de dans către obiect şi îşi trecu degetele peste sticla încrustată, căutând crăpături.

— Preţul e puţin cam mare pentru un obiect la mâna a doua.

Ţinând încă bolul în mâini, se întoarse cu un zâmbet tăios spre Margo.

— Presupun că îl umfli ca să le laşi clienţilor ocazia de a se târgui.

„Rămâi calmă”, îşi spuse Margo. Candy încerca doar s-o scoată din sărite, exact ca pe vremea liceului.

— Noi ne considerăm marfa ca fiind etichetată cu preţul final.

— Mă rog.

Ridicând nepăsătoare din umeri, Candy puse bolul la loc.

— Presupun că nu ştiu foarte multe despre preţuri. Ştiu doar ce-mi place.

Puse ochii pe o pereche de sfeşnice smălţuite.

— Astea sunt… neobişnuite, nu-i aşa?

— Aveţi nişte lucruri tare frumoase, comentă clienta care aştepta, în vreme ce Margo îi strecura cutia împachetată într-o pungă pentru cadouri.

— Mulţumesc.

Margo îşi scotoci mintea obosită în căutarea numelui de pe chitanţa cărţii de credit.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Pendleton. Vă rog să reveniţi.

— Cu siguranţă am să mai trec pe aici.

Luă punga, apoi şovăi.

— Vă supăraţi dacă vă spun că azi am venit doar pentru că v-am văzut fotografia de atâtea ori? Mi-am petrecut mult timp în Europa. Chipul lui La Margo este peste tot.

— Era peste tot. Nu, nu mă supăr.

— Am trecut la gama de produse Bella Donna pentru îngrijirea pielii în principal pentru că dumneavoastră le făceaţi reclamă.

Margo tresări înainte să se poată abţine.

— Sper că sunteţi mulţumită de produse.

— Este o gamă excelentă. Cum spuneam, am venit pentru că voiam să vă văd în persoană. O să revin pentru că aveţi lucruri superbe, prezentate într-un mod creativ.

Îşi atârnă punga pe braţ în vreme ce se îndepărta de tejghea.

— Cred că sunteţi o femeie curajoasă şi plină de spirit de aventură.

Doamna Pendleton aruncă o privire către Candy, care se încrunta la un prespapier.

— Şi demnă de toată admiraţia.

Se aplecă iar peste tejghea, cu ochii jucându-i

în cap.

— Aveţi grijă ca aia să nu bage ceva în poşetuţa ei Chanel. Pare şmecheră.

Chicotind, Margo îşi luă rămas-bun de la noua ei clientă preferată şi se duse să se ocupe de Candy.

— Şampanie?

— Oh, ce idee genială! îmi imaginez că oferind băuturi gratuite ademeneşti un anume tip de clientelă. Doar un păhărel. Cum te descurci, draga mea?

— Destul de bine.

— Tocmai îţi admiram bijuteriile.

„Râvneai la ele.”

— Probabil ţi se rupe inima că trebuie să le vinzi.

— Inima mea e de oţel, Candy, îţi mai aduci aminte?

— Când vine vorba de bărbaţi, spuse Candy într-o doară şi se întoarse către vitrina cu bijuterii. Dar în privinţa diamantelor? N-aş crede. Ce-a trebuit să faci pentru cerceii ăia?

— Lucruri despre care e mai bine să nu pomeneşti într-o companie politicoasă. Ai vrea să-i vezi? Luând în calcul ultimul tău acord de divorţ, ţi-i poţi permite. Desigur, doar dacă părăsirea unui soţ îi mai aduce femeii câştiguri ca pe vremuri.

— Nu te mai preface, Margo. Tu eşti aia care

îşi vinde lucrurile. Şi nu, nu sunt interesată de bijuterii la mâna a doua. De fapt, mi-e greu să găsesc ceva ce mi-ar fi de vreun folos. Gusturile tale sunt mai… hai să spunem, mai emancipate decât ale mele.

— Nu-i destulă foiţă de aur? O să am grijă să ţin cont de gusturile tale când refacem stocul.

— Tu chiar ai de gând să ţii magazinul ăsta deschis?

Femeia sorbi din şampanie şi chicoti.

— Margo, ce dulce eşti! Toată lumea ştie că nu duci nimic la bun sfârşit. Câteva dintre noi ne-am distrat de minune în timpul gustării de dimineaţă, făcând presupuneri legate de cât de mult vei rezista.

Clientul n-are întotdeauna dreptate, îşi spuse Margo.

— Candy, mai ţii minte când ţi-au fost furate toate hainele în timpul orei de sport şi ai fost împinsă într-un dulap, unde ai stat captivă până când domnul Hansen, care se ocupa cu reparaţiile, a tăiat lacătul cu fierăstrăul şi te-a scos fără îmbrăcăminte, pradă unei crize de isterie? Tu, nu domnul Hansen.

Ochii lui Candy se îngustară până la dimensiunea a două fante ucigătoare.

— Tu! Ştiam că tu ai fost, dar n-o puteam dovedi.

— De fapt, a fost Kate, pentru că eu am pierdut

tragerea la sorţi, dar ideea mi-a aparţinut. Cu excepţia chemării domnului Hansen. Aia a fost ideea Laurei. Acum, vrei să pleci în linişte sau te trântesc la pământ, îţi smulg bluziţa aia Laura Ashley (care, apropo, nu-ţi stă bine) şi te dau afară, dezbrăcată şi isterică?

— Şi când te gândeşti că mi-a fost sincer milă de tine.

— Ba nu, nu ţi-a fost, o corectă Margo, luând paharul de şampanie din mâinile lui Candy înainte să poată fi azvârlit.

— Nu eşti nimic altceva decât o târfă de mâna a doua care şi-a petrecut viaţa cerşind resturi şi pretinzând că e ceva ce nu va putea fi niciodată, scuipă Candy.

— Ciudat. Majoritatea oamenilor mă consideră o târfă de prima mână. Acum, ieşi dracului de aici până nu încetez a mă mai preface că sunt altceva decât sunt şi îţi rup nasul ăla pe care ţi l-au făcut cadou părinţii la doisprezece ani.

Candy scoase un ţipăt ascuţit şi îşi încleştă degetele ca pe nişte gheare. Poate că ar fi sărit la bătaie, dar sunetul uşii care se deschidea o împiedică să se dea în spectacol.

Cu o sprânceană ridicată, Laura privi scena.

— Bună, Candy, pari în formă. Scuze că am întârziat, Margo, dar ţi-am adus un cadou.

Candy se răsuci, intenţionând să-i prezinte Laurei o mostră din temperamentul pe care îl

puteau confirma ambii ei foşti soţi, dar Laura nu era singură. Candy îşi înghiţi veninul şi afişă un zâmbet radios.

— Domnule şi doamnă Templeton, ce plăcere să vă văd pe amândoi.

— Ah, Candace Lichfield, nu-i aşa? spuse Susan Templeton, ştiind foarte bine cine era. Margo.

Ignorând cu lejeritate mâna întinsă a lui Candy, Susan alunecă în braţele pe care Margo le întindea spre ea. O sărută cu dărnicie pe ambii obraji, apoi îi făcu cu ochiul.

— Nici măcar n-am avut timp să despachetăm. Abia aşteptam să te vedem.

— Mi-a fost dor de voi.

O îmbrăţişă strâns, lăsând să o învăluie cunoscuta mireasmă de Chanel.

— Of, ce dor mi-a fost de voi! Arătaţi minunat, superb.

— Pe mine nici nu mă bagă în seamă, se plânse Thomas Templeton, strângând-o uşor de umăr pe fiica lui.

Dădu din cap cu un aer absent către Candy, care pleca ţanţoşă, apoi zâmbi larg când Margo traversă iute încăperea. Îi sări în braţe.

— Aşa mai merge.

— Îmi pare foarte bine să vă văd! Sunt tare fericită că vă aflaţi aici! Oh, îmi pare rău.

Îşi îngropă faţa în umărul lui şi plânse ca un copil.

Capitolul 14

— E mai bine?

— Îhâm.

Aplecată deasupra chiuvetei din baia de la etaj, Margo îşi stropi faţa cu apă.

— Cred că am fost puţin încordată.

— Nimic nu te linişteşte mai bine ca un plâns zdravăn.

Susan îi întinse un prosop şi o mângâie pe umăr.

— Şi tu întotdeauna ai plâns bine.

— Bietul domn T.

Margo îşi îngropă faţa în prosop, atât pentru a-şi şterge lacrimile, cât şi pentru a se calma.

— Ce mai primire! Nici două secunde n-au trecut şi deja bocesc pe umărul lui.

— Îi face plăcere ca fetele lui să-i bocească pe umăr. Astfel, se simte puternic. Acum…

Susan îşi puse mâinile împodobite cu inele pe umerii lui Margo şi o întoarse către ea.

— Hai să te vedem, îi spuse ţuguindu-şi buzele drăgălașe şi mijindu-şi ochii albaştri.

— A, puţin fard de obraz, câteva tuşe de rimei şi o să fii în regulă. Ai arsenalul aici, sus?

Drept răspuns, Margo deschise dulapul cu oglindă de deasupra chiuvetei. Înăuntru erau aşezate cu grijă sticluţe şi tuburi.

— Trusa de prim-ajutor.

— Asta-i fata mea. Încă foloseşti Bella Donna, comentă ea când Margo scoase un mic tub. Eu l-am aruncat pe al meu.

— Oh, doamnă T!

— M-au înfuriat.

Susan ridică un umăr atletic. Era o femeie micuţă, cu osatură delicată şi suplă ca fiica ei. Se menţinea în formă cum ştia ea. Schia ca un diavol, juca tenis al naibii de bine şi făcea ture de bazin ca şi cum s-ar fi pregătit pentru olimpiadă. Ca să se potrivească stilului ei de viaţă, părul de culoarea nisipului îi era tuns scurt şi netezit, încadrându-i faţa strălucitoare şi interesantă, pe care o îngrijea cu religiozitate.

— Eu am dat-o în bară, îi aminti Margo.

— Dar ăsta nu prea era un motiv să te scoată din rolul Femeii Bella Donna. Titlu care a sunat enervant de redundant de la bun început. Una peste alta, ţi-e mai bine fără ei.

Margo zâmbi în oglindă şi-şi întinse pe faţă un strat subţire de fond de ten.

— Chiar mi-a fost dor de dumneavoastră.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce n-ai luat legătura cu Tommy şi cu mine imediat ce ai aflat că ai necazuri.

Cu mâinile în şolduri, Susan se plimbă până la cadă, apoi reveni lângă chiuvetă, continuând:

— Au trecut săptămâni până să aflăm ceva. Safariul fotografic ne-a rupt de lume, dar Josh şi

Laura ştiau cum să dea de noi.

— Mi-era ruşine.

Nu putea să-şi explice de ce reuşise să recunoască cu atâta uşurinţă lucrul acesta în faţa lui Susan. Pur şi simplu, reuşise.

— Am făcut nişte alegeri foarte proaste. Am avut o aventură promiscuă cu un bărbat însurat, pe care l-am lăsat să se folosească de numele meu. Nu, şi mai rău, am fost prea proastă ca să-mi dau seama că mă folosea. Mi-am distrus cariera, mi-am pierdut bruma de reputaţie pe care o mai aveam şi, între timp, aproape că am ajuns la faliment.

— Mă rog.

Susan înclină capul.

— E o realizare, nu glumă! Trebuie să fi fost tare ocupată ca să reuşeşti toate astea de una singură.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

Margo alese fardul de pleoape gri-maroniu pentru a-şi scoate în evidenţă ochii şi îl întinse cu mişcări abile, exersate.

— Presupun că bărbatul cu care te-ai încurcat n-a avut niciun amestec. L-ai iubit?

— Am vrut să-l iubesc.

Acum, până şi asta îi era uşor să recunoască.

— Îmi doream să am pe cineva, să găsesc pe cineva cu care să clădesc o viaţă. Genul de viaţă pe care credeam că mi-o doresc. Distracţie,

jocuri şi nicio răspundere.

— Toate astea sunt la timpul trecut?

— Da. Trebuie să fie.

Margo îşi creionă cu grijă sprâncenele.

— Fireşte, am ales pe cineva complet nepotrivit, un om care nu-mi putea oferi niciodată stabilitate. Asta-i defectul meu, doamnă T.

Susan aşteptă o clipă, urmărind-o pe Margo cum îşi conturează ochii şi îşi periază genele cu priceperea unui maestru.

— Ştii ce m-a îngrijorat mereu la tine, Margo? Stima faţă de tine însăţi.

— Mama mereu mi-a spus că sunt prea încrezută.

— Nu, eu şi Annie ne-am contrazis întotdeauna pe tema asta, iar noi arareori nu cădem de acord. Respectul faţă de tine însăţi e prea legat de aspectul fizic. Ai fost un copil frumos, uluitor de frumos. Viaţa este altfel pentru copiii uluitor de frumoşi. Mai dificilă din anumite puncte de vedere, pentru că oamenii tind să-i judece după frumuseţe, iar ei încep să se judece pe sine după acelaşi standard.

— Aspectul fizic a fost singurul meu talent. Kate avea creierul, Laura inima.

— Mă întristează faptul că tu crezi asta şi că prea mulţi oameni din anturajul tău te-au făcut să crezi asta.

— Dumneavoastră niciodată nu v-aţi numărat printre ei.

Puse fardurile cu grijă la loc în dulap, asemenea unui meşter tâmplar care îşi depozitează uneltele.

— Acum încerc s-o iau pe altă cale, doamnă T.

— Bine, atunci.

Strecurându-şi un braţ puternic pe după talia lui Margo, Susan o conduse înapoi în budoar.

— Eşti suficient de tânără încât s-o iei pe zeci de căi diferite. Şi suficient de isteaţă. Ţi-ai irosit inteligenţa pentru o vreme, ai făcut greşeli prosteşti şi alegeri nechibzuite.

— Au!

Cu un surâs timid, Margo îşi frecă pieptul în dreptul inimii.

— Dumneavoastră aţi reuşit mereu să înfigeţi cuţitul unde doare mai tare.

— N-am terminat. Ţi-ai îngrijorat şi dezamăgit mama. O femeie care, trebuie să adaug, nu merită să-i acorzi doar dragostea şi respectul, ci şi admiraţia ta. Nu sunt mulţi oameni care, la frageda vârstă de douăzeci şi trei de ani, şi încă în doliu, să poată lăsa în urmă tot ce le e familiar, pentru a traversa oceanul împreună cu un copilaş şi a-şi clădi o nouă viaţă. Dar nu asta era ideea.

Susan flutură din mână şi o împinse pe Margo pe marginea patului.

— Ţi-ai risipit banii şi te-ai apropiat în paşi de dans de marginea unei stânci foarte înalte şi periculoase. Dar, îi ridică bărbia cu un deget, n-ai sărit. Spre deosebire de mica voastră Seraphina, tu te-ai retras, ţi-ai îndreptat umerii şi ai dovedit că eşti dornică să înfrunţi obstacolele pe care ţi le ridică viaţa. Pentru asta e nevoie de curaj, Margo. De mult mai mult curaj decât pentru a sări în gol.

— Am avut oameni la care să apelez.

— Toţi avem. Doar proştii şi egoiştii cred că nimeni nu va fi acolo să le întindă o mână. Iar proştii mai mari şi egoiştii mai mari nu cer ajutor.

Îi întinse o mână lui Margo. Tânăra o luă fără ezitare, apoi şi-o lipi de obraz.

— E mai bine? întrebă Laura ca un ecou al mamei sale, în vreme ce intra pe uşă.

Nu-i trebui decât o secundă ca să cuprindă scena cu privirea şi să se simtă uşurată.

— Mult mai bine.

După ce răsuflă îndelung, Margo se ridică şi îşi netezi fusta.

— Scuze că v-am lăsat la ananghie acolo jos.

— Nicio problemă. De fapt, tata se distrează la culme. A făcut trei vânzări. Şi, judecând după cum o vrăjeşte chiar în clipa asta pe Minn Whiley, cred că putem conta pe o a patra.

— Minn e jos?

Amuzată, Susan îşi trecu degetele prin părul tuns băieţeşte.

— Mă duc să contribui şi eu cu farmecul meu. O să plece încărcată cu pachete şi nici n-o să ştie ce-a lovit-o.

Se opri în prag ca să-i mângâie spatele lui Margo.

— Voi, fetelor, aveţi un magazin încântător. Aţi făcut o alegere bună.

— O îngrijorăm, murmură Laura când saluturile mamei sale către Minn plutiră până la etaj. Tu şi cu mine.

— Ştiu. Trebuie doar să-i arătăm cât suntem de puternice. Suntem puternice, nu-i aşa, Laura?

— Oh, sigur. Poţi să pui pariu. Vedeta căzută în dizgraţie şi nevasta-trofeu cea trădată.

Furia se aprinse în ochii lui Margo.

— Tu nu eşti trofeul nimănui.

— Nu mai sunt. Acum, înainte să uit, de ce mă privea Candy de parcă ar fi sperat să-mi toace ficatul ca să-l facă pateu?

— Ah!

Amintirea scenei îi stârni un zâmbet viclean pe chip.

— Am fost nevoită să-i spun a cui a fost ideea să-l chemăm pe domnul Hansen când ea era încuiată goală în dulap.

Laura închise ochii şi încercă să nu se gândească la următoarea reuniune a clubului de

grădinărit. Ea şi Candy erau copreşedinţi.

— Ai fost nevoită să-i spui?

— Zău că am fost.

Margo zâmbi triumfător.

— Te-a numit „biata Laura”. De două ori.

Laura deschise iar ochii şi strânse din dinţi.

— Înţeleg. Mă întreb cât de greu ar fi să-i îndesăm fundul ăla osos într-un dulap de la club?

— Pentru nişte gagici dure ca noi? O nimica toată.

— O să mă mai gândesc.

Laura se uită automat la ceas. Acum, viaţa ei se desfăşura în segmente de timp.

— Până atunci, diseară luăm cina în familie. De data asta va fi o adevărată cină în familie. Ne întâlnim cu Kate acasă, şi i-am lăsat un mesaj lui Josh.

— Ah, Josh!

Când o porniră către scări, Margo îşi împleti degetele şi le desprinse iar. Îşi dorea cu disperare o ţigară.

— Cred că e ceva ce-ar trebui să-ţi spun.

— Mmm-hmm. Uite, Margo!

Chicotind, Laura se aplecă peste balustradă.

— Tata se joacă cu casa de marcat, iar mama, cu cutiile de împachetat. Nu-i aşa că-s grozavi?

— Cei mai buni.

Cum ar fi putut să-i spună Laurei că îşi petrecuse noaptea mototolind cearceafurile din

Templeton Monterey împreună cu fratele ei? Hotărî că era mult mai bine s-o lase baltă. În orice caz, judecând după felul în care se despărţiseră, era puţin probabil ca episodul să se repete.

— Ce voiai să-mi spui?

— Aăm… doar că ţi-am vândut tocul alb cu mărgele.

— În regulă. Oricum nu mi-a plăcut niciodată.

Când Josh ajunse în casa Templeton, Margo simţi că luase decizia potrivită. Bărbatul se alătură familiei în seră, făcu schimb de îmbrăţişări calde cu părinţii săi, după care se servi din tava cu aperitive. Îşi distră nepoatele, se certă cu Kate pe tema unei obscure prevederi din legea fiscală şi îi aduse Laurei nişte apă minerală.

Cât despre femeia cu care îşi petrecuse noaptea făcând lucruri încă ilegale în unele state, o trată cu afecţiunea absentă şi uşor enervantă pe care fraţii mai mari o rezervă surorilor mici şi nesuferite.

Margo se gândi să-l înjunghie cu o furculiţă pentru creveţi.

Se abţinu, chiar şi atunci când se trezi aşezată între el şi Kate, la masa din mahon lucios.

Îşi aminti că, la urma urmei, era o sărbătoare. O reuniune. Chiar şi Ann, care considera că e o încălcare a etichetei ca servitorii să stea la masă

cu familia, fusese convinsă să li se alăture. Opera domnului T., îşi spuse Margo. Nimeni, cu atât mai puţin o femeie, nu-l putea refuza.

Cu siguranţă, o parte din problema lui Josh era că îi semăna atât de mult tatălui său. Thomas Templeton era înalt şi suplu, la fel ca în tinereţe. Bărbatul pe care Margo îl adorase vreme de douăzeci şi cinci de ani îmbătrânise magnific. Ridurile care în mod nedrept o făceau pe o femeie să pară ofilită, lui îi sporeau eleganţa şi farmecul, atunci când i se încreţeau în jurul ochilor. Părul îi era încă des, cu scânteietoare şuviţe argintii printre cele de culoarea bronzului.

Margo ştia că domnul T. Avea un zâmbet care ar fi putut să desprindă petalele de pe trandafir. Iar când se înfuria, arunca o privire fixă şi neînduplecată, care te îngheţa până în măduva oaselor. Le folosise pe amândouă în afaceri şi în familie, iar cu ele stârnise devotamentul, dragostea necondiţionată şi doar o mică doză de frică sănătoasă.

Umbla zvonul că, în tinereţe, avusese un amplu şi memorabil succes în rândul doamnelor, fermecând, seducând şi cucerind după pofta inimii. Până la vârsta de treizeci de ani, când îi fusese prezentată tânăra Susan Conway. Ea, după cum chiar Susan spunea, îl hăituise ca pe un câine şi pusese mâna pe el.

Margo zâmbi, ascultându-l cum născoceşte

poveşti despre turme de elefanţi şi lei trufaşi, pentru nepoatele care îl priveau cu ochii mari.

— Avem filmul cu Regele Leu, bunicule.

Kayla se juca cu varza ei de Bruxelles, sperând că un miracol o va face să dispară.

— L-ai văzut de un miliard de ori, spuse Aii, aruncându-şi părul peste umeri aşa cum o văzuse făcând pe Margo.

— Ei bine, va trebui să-l vedem de un miliard plus unu ori, nu-i aşa?

Thomas îi făcu cu ochiul Kaylei.

— Ne-am ales cu un maraton al filmelor. Care e preferatul tău, Aii?

— Ei îi place să se uite la filme cu pupături.

Ripostând, Kayla îşi ţuguie buzele şi scoase sunete de pupici.

— Vrea ca Brandon Reno s-o pupe pe gură.

— Ba nu.

Ruşinată la culme, Aii se făcu stacojie. Asta-i dovedea că niciun secret nu era în siguranţă cu sora ei mai mică. Tu eşti doar un bebeluş.

Căută cea mai amarnică insultă.

— Un bebeluş cu faţă de porc.

— Allison, nu-i da porecle surorii tale, spuse Laura cu îngrijorare.

Observase că, de câteva săptămâni, îngeraşii ei de fete se certau într-una.

— Oh, iar ea poate să spună ce vrea! Doar pentru că e un puiuţ.

— Nu sunt un puiuţ!

— Eu credeam că eşti puiuţul meu, spuse Thomas oftând cu tristeţe. Credeam că amândouă sunteţi puiuţii mei, dar bănuiesc că aţi crescut şi nu mai aveţi nevoie de mine…

— Eu sunt puiuţul tău, bunicule.

Kayla îl fixă cu ochii ei mari şi sinceri. Apoi, constată cu încântare că miracolul se petrecuse. Temutele verze de Bruxelles dispăruseră din farfuria ei. Făcuseră un salt până într-a lui. Gestul acela o copleşi de iubire.

— O să fiu mereu puiuţul tău.

— Ei bine, eu nu sunt un puiuţ, punctă Aii.

Departe de a fi gata să capituleze, ea îşi înălţă bărbia, dar buzele îi tremurau.

— Nu, presupun că nu eşti, o linişti Laura, ridicând o sprânceană la vederea mutrei rebele afişate de fiica sa. Şi din moment ce nu eşti, n-o să te cerţi cu sora ta în timpul mesei.

— Of, nu ştiu.

Margo îşi luă paharul cu vin. Lumina plăpândă a candelabrelor din cristal şi a lumânărilor pâlpâitoare îl făcea să scânteieze în nuanţe de roşu şi auriu.

— Eu mereu mă certam cu Kate în timpul mesei.

— Şi de obicei tu începeai, adăugă Kate, luând în furculiţă o bucată de miel.

— Ba tu începeai mereu.

— Nu, eu terminam mereu.

Kate se aplecă prin faţa lui Josh şi o privi cu un rânjet.

— Tu erai cea trimisă de fiecare dată în camera ei.

— Doar pentru că mamei îi era milă de tine. Erai depăşită de situaţie.

— Depăşită pe naiba! Când se ajungea la un duel verbal, tu mereu trăgeai cu gloanţe oarbe. Chiar şi când eram de vârsta lui Aii puteam să…

— Nu-i aşa că-i plăcut acasă, Tommy?

Susan ridică paharul pentru un toast.

— E îmbucurător să vezi că, indiferent cum decurge viaţa, nu se schimbă mare lucru. Annie, draga mea, cum te-ai descurcat cu toate fetele astea, în lipsa mea?

— E o grea încercare, doamnă T. Mama mea ţinea în bucătărie o nuia.

Uitând de război, Aii o privi pe Ann cu gura căscată.

— Mama ta te lovea cu o nuia?

— O dată sau de două ori chiar m-a lovit, iar statul în fund a fost după aceea o pedeapsă în sine. De cele mai multe ori însă era suficient s-o văd în pragul uşii ca să-mi ţin gura.

— Arma ta preferată era o lingură de lemn, îşi aminti Margo, foindu-se pe scaun.

— O piedică numai bună în calea unei guri obraznice.

— Odată m-ai altoit şi pe mine cu ea, Annie, mai ţii minte?

Josh fusese acela care vorbise.

— Zău?

Intrigată, Susan îşi studie fiul.

— Eu n-am auzit niciodată despre asta.

Josh gustă din vin, privind-o cu coada ochiului pe Ann, care nu-şi găsea locul.

— Oh, eu şi Annie am decis că va fi micul nostru secret.

— Şi aşa a fost, mormăi Ann. Până acum.

Îşi drese glasul şi îşi lăsă mâinile în poală.

— Vă cer scuze, doamnă T. Nu era treaba mea să-i dau bătaie băiatului.

— Ce prostie!

Intrigată, Susan se aplecă în faţă.

— Vreau să ştiu ce a făcut ca s-o merite.

— E posibil să fi fost nevinovat, obiectă Josh, moment în care mama lui pufni.

— Tu n-ai avut o zi de nevinovăţie în viaţa ta. Ce-a făcut, Annie?

— Mă hăituia.

Chiar şi după atâţia ani, Ann tot îşi mai amintea insistenţa din glasul lui, sclipirea diavolească din ochii băiatului.

— Drept să vă spun, niciodată n-am întâlnit un copil aşa tenace cum era conaşul Joshua. Te putea chinui până la moarte şi după, ăsta-i adevărul.

— Perseverenţă.

Josh îi zâmbi lui Annie, apoi îi aruncă o privire tatălui său.

— E o trăsătură a bărbaţilor Templeton, nu-i aşa, tată?

— Şi eu m-am ales de multe ori cu poponeţul încins din pricina încăpăţânării, încuviinţă Thomas.

— Mi-ar plăcea să aflu despre fundul lui Josh, o provocă Margo înclinându-şi paharul şi aruncându-i acestuia o privire mocnită. De fapt, mor de nerăbdare să aflu. De câte ori l-ai plesnit, mamă?

— N-am numărat. A fost…

— Eu am numărat. De cinci ori. Într-o succesiune rapidă şi uluitoare.

Îi întâlni privirea lui Margo, potrivindu-şi rânjetul trufaş cu al ei.

— Eu încă susţin că a fost vina lui Margo.

— A mea? Oh, tipic!

— El te tachina fără milă, interveni Ann. Şi se lega de domnişoara Laura. Iar pentru că domnişoara Kate tocmai se mutase la noi, avea o nouă ţintă. Conaşul Josh avea doisprezece ani, cred, şi se purta ca un bătăuş.

— Eram doar plin de energie, pretinse Josh. Şi încă mai susţin că Margo…

— Era cu patru ani mai mică decât tine, spuse Ann pe un ton care îl făcu să se simtă iar de

doisprezece ani. Şi tu, care ar fi trebuit să dai dovadă de mai multă înţelepciune, le-ai provocat, pe ea şi pe celelalte fete, să se caţere pe stânci în căutarea prostiei ăleia de cufăr al comorilor. Le-ai şi dat porecle. Şi te-ai dus spre stânci, când ţi-am spus să stai cu ele în curte pentru o afurisită de oră. O afurisită de oră, repetă ea, umilindu-l cu privirea, ca să pot termina de călcat în linişte, dar tu ai plecat, şi dacă nu v-aş fi zărit, poate că v-aţi fi zdrobit cu toţii de stânci.

— Oh, atunci! îşi aminti Margo zâmbind. Aş vrea să ştiu cum de a fost vina mea.

Josh îşi drese glasul pentru că brusc îşi simţea cravata prea strânsă. Realiză că Annie nu-şi pierduse antrenamentul.

— Pentru că tu ai spus că ştii unde e cufărul, că l-ai văzut, ba chiar că ai şi un dublon de aur.

— Şi? ridică ea din umeri. Am minţit.

— Motiv pentru care ţi-ai fi căpătat o palmă, dacă aş fi ştiut partea asta.

Satisfăcut, Josh îşi mai turnă nişte vin.

— Vezi?

— Ai îndurat pedeapsa ca un bărbat, nu-i aşa? făcu Thomas mândru, întinzându-se pentru a-şi bate fiul pe spate. Şi ai luat apărarea unei doamne.

— A scheunat ca un căţel bătut.

Comentariul sec al lui Ann stârni un hohot de râs în jurul mesei.

— Tot atâta de adevărat e că pe mine m-a durut mai tare decât pe el. Eram sigură că voi fi concediată pe loc, şi încă pe bună dreptate, pentru că îl bătusem pe fiul stăpânului casei.

— Eu ţi-aş fi dat o mărire de salariu, spuse Susan degajată.

— Nimic nu se compară cu dragostea de mamă, murmură Josh.

— Ei bine, a venit la mine peste o oră. Părea să se fi gândit destul de bine.

Acum privirea pe care Ann i-o aruncă lui Josh era plină de căldură.

— Şi-a cerut scuze cât de frumos a putut, apoi m-a întrebat dacă povestea nu poate să rămână între noi.

— Isteţ băiat!

Thomas îl bătu iar pe spate.

Mai târziu, în timp ce Laura le culca pe fete, familia se relaxa în salon. Margo realiză că tocmai asemenea momente, asemenea încăperi fuseseră cele care îi deşteptaseră dorinţa de a avea mai mult.

Lumina blândă şi bogată a lămpilor de culoarea giu- vaierelor scălda pereţii lucioşi, reflectându-se în ferestrele întunecate ale căror draperii rămăseseră trase. Nuanţele şterse ale covoarelor orientale păreau să sublinieze sclipirile podelei acoperite cu scânduri albe din lemn de castan.

O încăpere perfectă dintr-o casă perfectă, se

gândi Margo, cu piese de mobilier transmise din generaţie în generaţie, o dovadă mai mult a continuităţii, decât a averii. Flori proaspete, aranjate cu drag de mama ei, se înălţau din vaze de porţelan şi cristal. Uşile dinspre terasă, larg deschise, lăsau să între aerul liniştit şi înmiresmat al nopţii, atins exact cât trebuie de razele lunii.

Era o încăpere ce respira eleganţă, căldură şi ospitalitate. Iar acum, după ce fugise de aici pentru a-şi clădi propria casă, Margo înţelegea că se concentrase doar asupra eleganţei.

Nu mai pusese de mult preţ pe căldură şi pe ospitalitate.

Josh stătea la pian şi improviza blues-mi împreună cu Kate. O muzică leneşă, care îţi făcea sângele să freamăte, se gândi Margo. Care i se potrivea lui. N-o cânta prea des. Aproape că uitase cu câtă pricepere atingea clapele, îşi dorea să nu asocieze priceperea acelor mâini cu cele petrecute între ei în cursul nopţii trecute.

Îşi dorea să nu simtă fierbinţeala geloziei curgându-i prin vene la vederea felului prietenesc în care el şi Kate râdeau împreună, a felului intim în care capetele li se apropiau.

Ridicolă reacţie, îşi spuse ea. Un reflex nenorocit. Ceea ce, cu siguranţă, se potrivea situaţiei, de vreme ce toată seara el se purtase ca un mare nenorocit. Hotărî însă ca acest lucru

să nu-i strice buna-dispoziţie. Urma să se bucure de timpul petrecut cu familia Templeton, de o seară în casa pe care o iubise dintotdeauna, iar pe el să-l ia dracu’.

Nu putea măcar s-o privească în timp ce îl dispreţuia?

Era prea prinsă cu propriile gânduri dezgustătoare pentru a observa schimbul tăcut de priviri dintre soţii Templeton. Dând din cap, Susan se ridică. Urma să urce la etaj, s-o încolţească pe Laura şi să afle exact cum se simţea fiica ei.

Thomas turnă un pahar de brandy, aprinse singurul trabuc pe care soţia i-l îngăduia acum zilnic şi se aşeză pe canapeaua curbată. Surprinzându-i privirea lui Margo, bătu cu palma perna de lângă el.

— Nu vă e teamă că o să mă pun din nou pe bocit?

— Am o batistă curată.

Tânăra se aşeză şi îşi trecu degetele peste pânza albă ce răsărea din buzunarul lui.

— Pânză de în irlandeză. Mama m-a păcălit să învăţ călcatul folosind batistele dumneavoastră. Întotdeauna erau atât de moi şi miroseau atât de bine când ieşeau de la spălat. Niciodată n-am mai putut să mă uit la o bucată de pânză irlandeză fără să-mi amintesc cum stăteam lângă masa de călcat din spălătorie şi vă netezeam

batistele, transformându-le în pătrate albe, perfecte.

— Arta călcatului începe să se piardă.

— Ar fi fost uitată cu ani în urmă, dacă bărbaţii ar fi trebuit să se ocupe de ea.

El râse şi o bătu pe genunchi.

— Acum, povesteşte-mi despre afacerea pe care o administrezi.

Ştiuse că o va întreba, ştiuse că va bâigui o explicaţie.

— Kate v-ar putea oferi o prezentare mai bună, mai organizată.

— Detaliile şi bilanţul o să le iau de la Kate. Vreau să ştiu ce urmăreşti tu să obţii de pe urma ei.

— Un mijloc de trai. Am lăsat să-mi scape cel pe care îl aveam.

— De data asta ai dat-o în bară, fato. N-are rost să înfrumuseţăm lucrurile sau să jelim din pricina lor. Ce faci în prezent?

Era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Fără sentimentalisme când venea vorba de greşeli.

— Încerc să-i determin pe oameni să cumpere ce vreau să vând. Am colecţionat multe obiecte de-a lungul anilor. Era una dintre activităţile la care mă pricepeam cel mai bine. Ştiţi, domnule T., în timp ce împachetam, mi-am dat seama că poate n-am intenţionat să mă înconjor de lucruri

interesante sau potenţial valoroase, dar tocmai asta am făcut. Cred că am ochi bun pentru achiziţii.

— Nu te contrazic. Mereu ai avut simţul calităţii.

— Chiar şi atunci când n-aveam bun-simţ. Mi-am aruncat banii pe obiecte, iar acum am găsit o cale prin care să nu regret asta. Ştiu că a fost un risc să cumpăr clădirea, în loc s-o închiriez.

— Dacă n-ar fi fost o investiţie bună, Kate nu te-ar fi lăsat să o faci şi, cu siguranţă, nu şi-ar fi băgat banii în ea.

— Şapte mii şapte zeci şi şapte de dolari metrul pătrat, inclusiv reparaţiile, renovările şi deschiderea afacerii, spuse Kate peste umăr. Plus ceva mărunţiş.

— Un preţ bun.

Thomas pufăi din trabuc.

— Cine s-a ocupat de renovări?

— *Barkley and Sons* a făcut lucrările de tâmplărie şi a subcontractat lucrările la instalaţia de apă şi la cea electrică.

Margo luă o gură din paharul lui.

— Mare parte din zugrăveală am făcut-o eu.

— Serios?

Bărbatul surâse cu trabucul între dinţi.

— Publicitate?

— Îmi folosesc trecutul pestriţ ca să obţin interviuri pentru ziare şi ceva apariţii la

televizor. Kate încearcă să-şi facă nişte timp ca să evalueze situaţia şi să vadă dacă putem include în buget fonduri pentru publicitate.

— Şi cum ai de gând să-ţi completezi stocurile?

Planificarea viitorului îi dădea emoţii, dar Margo răspunse cu vioiciune:

— Mă gândesc să particip la licitaţii şi la târgurile de vechituri. De asemenea, mi-am propus să iau legătura cu nişte manechine şi creatori de modă pe care îi cunosc şi să negociez astfel cumpărarea de haine la mâna a doua. Însă va trebui să-mi extind aria de căutare pentru că am primit deja multe cereri de haine cu dimensiuni mai mari.

Se cuibări pe canapea şi îşi strânse picioarele sub ea. Dacă cineva putea înţelege încântarea de a face afaceri, acela era domnul T.

— Ştiu că am deschis de doar două zile, dar chiar cred că îl putem face să meargă. Nimeni altcineva nu mai are un magazin asemănător.

Fi

Margo uită de griji, iar vocea începu să-i tremure de entuziasm.

— Eu cel puţin nu ştiu vreun magazin care să ofere haine de firmă la mâna a doua, pe lângă bijuterii de calitate, mobilă, sticlărie şi antichităţi.

— Nu uita de obiectele casnice şi de tablouri, interveni Josh.

— Maşina mea de făcut cappuccino nu e de vânzare, îi replică ea. Şi nici tablourile, dar restul, spuse întorcându-se iar spre Thomas, la naiba, mi-aş vinde şi chiloţii pentru un preţ bun.

— Chiar îţi vinzi chiloţii, îi aminti Kate.

— Lenjeria intimă, o corectă Margo. Neglijeurile.

Laura deja a suplimentat stocul. Desigur, Kate nu vrea să se despartă nici măcar de un papuc de casă.

— Încă îi port.

— Dar atragem oameni în magazin şi mulţi dintre ei cumpără.

— Iar tu eşti fericită.

— Nu ştiu cum e cu fericirea deocamdată, dar sunt hotărâtă.

— Margo, spuse bărbatul bătând-o uşor pe genunchi, în afaceri, fericirea şi determinarea merg mână în mână. Ce-ar fi să deschizi un stand în holul hotelului nostru?

— Eu…

— Avem vreo şase buticuri şi magazine de bijuterii şi cadouri. De ce n-am avea şi unul al fetelor noastre?

Împunse aerul cu trabucul şi cenuşa îi căzu pe pantaloni, dar Margo i-o scutură de pe genunchi.

— Josh, m-aş fi aşteptat să te ocupi tu de asta. Familia Templeton are grijă de membrii ei şi are o politică de sprijinire a micilor afaceri.

— Deja am aranjat.

Josh continuă să împletească un boogie-woogie.

— Laura o să selecteze produsele pentru hotel şi pentru încă un stand în complexul turistic.

Margo deschise gura, apoi strânse din dinţi.

— Ai fi putut să-mi zici şi mie.

— Aş fi putut.

El îi aruncă o privire peste umăr, fără ca degetele lui să rateze vreo notă.

— Dar nu ţi-am spus. Laura ştie mai bine ce are priză la clientela Templeton.

— Aha, adică vrei să spui că eu nu ştiu?

— Iar începe, murmură Kate.

— Ştiu la fel de multe ca tine despre clientela Templeton, spumegă Margo, întinzându-şi picioarele pentru a se ridica. La naiba, am făcut parte din clientela Templeton, iar dacă eşti interesat să etalezi mărfuri de la Fiţe, atunci vorbeşti cu mine.

— Bine.

Josh se opri din cântat ca să se uite la ceas.

— Am meci de tenis cu mama la ora şapte. Am stabilit şedinţa de consiliu la nouă şi jumătate. Îţi convine?

— Foarte bine.

Thomas reveni la brarufy-ul lui.

— Ne vedem la nouă fără un sfert ca să discutăm înainte despre celelalte probleme.

— În regulă.

Josh îi aruncă o privire lui Margo.

— Probabil că Annie ţi-a pregătit deja bagajul. Ce-ar fi să te duci sus şi să-l iei?

— Bagajul meu?

Se trezi oscilând între mânia neexprimată şi uluire.

— De ce îmi trebuie bagaje?

— Ca să nu mai dai fuga în fiecare dimineaţă la magazin, pentru a te schimba. Este mai logic să-ţi ţii hainele acolo unde dormi.

Margo se îmbujoră, nu din pricina ruşinii, ci a mâniei.

— Dorm când aici, când la magazin.

— Nu şi de acum înainte.

Se apropie şi îi cuprinse mâna într-o strânsoare fermă.

— Pentru moment, Margo va sta cu mine la hotel.

— Uite ce e, ticălosule, doar pentru că am făcut regretabila greşeală de a mă culca o dată cu tine…!

’

— Niciunul din noi nu prea s-a culcat, îi aminti el, dar diseară va trebui s-o facem. Mâine am o zi plină. Să mergem.

— Oh, chiar că o să merg.

Picioarele i se loviră de ale lui.

— Aş fi încântată să te însoţesc ca să am timpul

şi intimitatea necesare pentru a-ţi spune exact ce părere am despre tine.

Apreciind o bună sincronizare, Kate aşteptă ca uşa să se închidă în urma lor, după care se roti pe scaunul pianului.

— Aşadar, unchiule Tommy, care din ei o să fie găsit mâine-dimineaţă într-o baltă de sânge şi care o să ţină în mână corpul contondent? Eu pariez pe Margo, hotărî ea. E feroce când se simte încolţită.

Bărbatul oftă, încercând să evalueze noua turnură a situaţiei.

— Trebuie să merg pe mâna băiatului meu, Katie, fetiţo. Niciodată nu ştiu să fi pierdut vreo luptă fără voia lui.

Capitolul 15

Margo nu vorbi pe drumul către hotel. Avea o grămadă de zis, dar se păstra pentru mai încolo. Când Josh îi duse geanta cu haine în dormitor şi i-o atârnă în dulap, ea atacă:

— Dacă trăieşti cu iluzia egoistă că am venit aici ca să fac sex cu tine…

— Nu în seara asta, scumpo.

Îşi slăbi cravata.

— Sunt frânt.

Margo nu putu să scoată decât un mârâit înăbuşit din gât, în vreme ce îşi folosea ambele mâini pentru a-l împinge.

— OK, OK, dacă insişti… Dar n-o să fiu în cea mai bună formă.

— Nu mă atinge! Nici măcar să nu încerci.

Pentru că îşi simţea picioarele obosite, îşi scoase pantofii. Pe unul îl păstră la îndemână ca armă, lovindu-și fără astâmpăr palma cu el în vreme ce se plimba de colo, colo.

— N-a fost îndeajuns de rău că ai spus familiei tale despre ce am făcut azi-noapte, ai mai avut şi tupeul de a-i cere mamei mele să-mi împacheteze hainele.

— Am rugat-o, o corectă Josh, atârnându-şi haina pe suportul special. Am întrebat-o dacă ar deranja-o să pună într-o geantă ce lucruri crede ea că ţi-ar trebui pentru o zi sau două. Până când vei avea ocazia să te ocupi tu de restul.

— Iar asta ţi se pare ţie a fi în regulă? Faptul că ai zis „te rog” şi „mulţumesc*? Ceea ce, cu siguranţă, e mai mult decât mi-ai zis mie.

Josh îşi descheie nasturii cămăşii, apoi îşi dezmorţi umerii.

— Eu n-am nicio intenţie să mă furişez, aşa cum ai făcut tu cu ultimii tovarăşi de pat pe care ţi i-ai ales. Dacă ne culcăm unul cu altul, o facem, metaforic vorbind, în văzul lumii.

El continuă să se dezbrace descălţându-şi pantofii, apoi scoţându-şi şosetele, timp în care ea scotocea prin minte în căutarea replicii potrivite.

— Nu sunt convinsă că o să mă mai culc cu tine.

Privirea lui îi fixă chipul, în ea citindu-se atât amuzamentul, cât şi provocarea.

— Ei bine, aşteptam să spui asta.

Norocul ei că Josh stătea pe marginea patului. Îi era mult mai uşor să-l privească de sus.

— Nu mai am chef, din pricina felului în care te-ai purtat când am plecat de dimineaţă.

— Asta înseamnă că suntem chit.

Bărbatul se ridică, îşi descheie pantalonii şi intră în baie pentru a umple cu apă cada supradimensionată, dotată cu sistem de hidromasaj.

— Acum, că am rezolvat conturile, hai să încetăm cu jocurile pe care pretindeai că n-o să le jucăm. Încă n-am terminat unul cu altul.

Îşi scoase chiloţii şi dădu drumul jeturilor de apă.

— Acum aş vrea să-mi alung crampele musculare, înainte să mă bag în pat. Eşti binevenită să mi te alături.

— Tu crezi că o să sar în cadă cu tine? După ce ţi-ai petrecut cea mai mare parte a serii ignorându-mă?

Bărbaţii n-o ignorau niciodată, îşi spuse ea clocotind de furie. Niciodată. Avea să-l facă să plătească măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva.

— Şi după felul în care flirtai cu Kate?

— Kate?

Sincer surprins, Josh clipi.

— Doamne, Margo, Kate e sora mea!

— Nu mai mult decât mine.

Neştiind dacă era amuzat sau doar obosit, bărbatul păşi în cadă, se lăsă pe vine şi îngădui jeturilor de apă caldă să-şi facă treaba.

— Ai dreptate, nu e. Hai s-o luăm aşa. Eu am considerat-o mereu pe Kate sora mea.

O aţinti cu privirea, după care îşi lăsă capul pe spate şi se cufundă în apă.

— La tine nu m-am gândit niciodată în felul ăsta. Dar dacă eşti geloasă…

Ridică din umeri, lăsând vorba în aer.

— Nu sunt geloasă!

Simpla idee era revoltătoare pentru mândria ei.

— Ar trebui să dau două parale pe tine ca să fiu geloasă. Fac o afirmaţie. Vrei să deschizi ochii şi să fii atent la mine?

— Sunt atent. Mă simt al dracului de obosit ca să-mi mai pot ţine ochii deschişi. Iisuse Hristoase, pentru cineva care abia aştepta să ridice steguleţe de avertizare despre cum să nu avem o relaţie prea serioasă, cum să nu ne încurcăm unul pe altul cu legături stabile, te porţi mai degrabă ca o nevastă cicălitoare decât ca o amantă ocazională.

— Nu te cicălesc!

Apoi, Margo închise gura, temându-se ca nu care cumva să facă tocmai asta.

— Şi cu siguranţă nu mă port ca o soţie. Din câte am observat în cazul acestora, te-ar fi azvârlit afară fără să stea pe gânduri, şi-ai fi aterizat drept în capul ăla mare al tău de intelectual.

El abia dacă zâmbi şi se cufundă un pic mai mult în apă.

— Este apartamentul meu, scumpo. Dacă cineva o să fie azvârlit, tu vei fi aceea.

Margo îşi încleştă mâinile pe capul lui şi-l apăsă cât putu de tare. Având avantajul surprizei şi al înălţimii, reuşi să-l ţină sub apa agitată vreme de câteva secunde minunate. Meritase chiar şi să se aleagă cu câţiva stropi pe costumul din în, când el ieşise la suprafaţă, scuipând.

— Cred că o să-mi iau geanta şi o să mă cazez în altă cameră.

Josh o prinse cu putere de încheietură şi o dezechilibra suficient cât s-o facă să se aplece pentru a se prinde cu mâinile de marginea căzii. Privirile li se întâlniră.

— N-ai…

Se opri înainte de a rosti cuvântul cu î, deja subînţeles, dar era prea târziu. O trase în cadă şi, în vreme ce Margo şuiera şi scuipa precum o pisică, o prinse în braţe şi o băgă la fiind.

Contemplă tavanul pentru câteva clipe, timp în care ea se zvârcolea, mai fredonă alte câteva clipe, timp în care ea îl ataca. Apoi, o trase afară ţinând-o de păr.

— Ticălosule! Nenorocit de…

— Ups, n-am terminat încă.

Vesel, o scufundă iar. Cada era îndeajuns de mare încât să cuprindă patru persoane, ceea ce o făcea folositoare, pentru că Margo aluneca, iar lui îi trebuia spaţiu de manevră. Când femeia ajunse să tragă aer în piept şi să-şi îndepărteze părul ud din ochi, el deja se ocupase de sacoul ei. Acum muncea să-i dea jos bluza udă şi lipicioasă.

— Ce naiba crezi că faci?

— Te dezbrac.

Îi desfăcu încheietoarea din faţă a sutienului.

— Nu mai sunt obosit.

Cu ochii mijiţi, Margo se mişcă iute, astfel încât îşi lipi genunchiul periculos de aproape de zona lui intimă.

— Ai cumva incredibil de jalnica impresie, preponderent masculină, că, dacă te porţi ca un sălbatic, mă excit?

„E o întrebare cu schepsis”, gândi el.

— Da… într-un fel.

Margo mări presiunea din partea genunchiului.

— Al cui fel?

— Aăă…

Josh profită şi întinse mâna pentru a-i mângâia sfârcul cu degetul mare. Era tare ca piatra.

— Poate că aş fi rezistat dacă nu m-ai fi provocat.

Presiunea mai scăzu puţin, iar el îşi spuse că putea din nou să respire în siguranţă.

— Vreau să stai cu mine, Margo.

Vocea îi era blândă acum, aproape un murmur, în vreme ce o mângâia pe picior.

— Dacă preferi să te cazezi în altă cameră până te mai gândeşti, e în regulă. Dacă n-ai chef de sex, şi asta este în regulă.

Pentru moment, ea se mulţumi să-l studieze. Părea complet nevinovat, îşi spuse, cu excepţia acelei scântei maliţioase din priviri. Părea rezonabil şi răbdător, cu excepţia surâsului provocator din colţul gurii.

— Cine a zis că n-am chef?

Îşi dădu pe spate părul umed şi îl sfredeli cu privirea ei ucigătoare, aruncată pe sub gene.

— Mă ajuţi să-mi scot restul de haine ude sau trebuie să mă descurc singură?

— Oh, dă-mi voie.

Era o experienţă interesantă să locuiască alături de un bărbat. Nu mai făcuse aşa ceva deoarece niciodată nu mai fusese dispusă să-şi împartă spaţiul şi intimitatea cu altcineva pentru o perioadă mai lungă de un weekend la munte, cu ocazia unei vacanţe la mare sau poate a unei

croaziere prelungite.

Cu Josh însă treaba mergea destul de bine. Poate, presupunea Margo, pentru că locuiseră sub acelaşi acoperiş ani de zile şi pentru că acoperişul care le adăpostea momentan capetele aparţinea unui hotel.

Asta făcea ca totul să pară mai puţin structurat, mai degrabă o înţelegere decât un angajament. Doar împărţeau nişte camere, se gândea ea, ba chiar camere cu destinaţie comercială. Florile erau împrospătate, mobila lustruită, prosoapele înlocuite de servitori care rar se arătau. Astfel, totul era impersonal, aproape ca într-o vacanţă prelungită.

Distracţie şi jocuri, hotărî Margo, exact asta îşi doreau şi aşteptau unul de la altul.

Niciun membru al familiei nu îi chestionă cu privire la noua situaţie locativă. Când zilele se transformară într-o săptămână, apoi în două, ea începu să se întrebe de ce.

Cel puţin mama ei ar fi trebuit să se revolte sau să strângă din buze, dar aceasta părea să fie complet lipsită de griji. Niciunul din soţii Templeton nu ridicase măcar o sprânceană. Şi cu toate că o surprindea pe Laura aruncându-i din când în când câte o uitătură încruntată de îngrijorare, nici măcar ea nu spunea nimic.

Doar Kate făcu singurul comentariu jalnic:

— Dacă îi frângi inima, îţi frâng gâtul, spuse

ea.

Era o afirmaţie atât de ridicolă, încât Margo alese să o ignore, în loc să riposteze.

Avea prea multe de făcut ca să-şi mai bată capul cu toanele lui Kate. Îi ajunseseră la urechi ecouri ale răutăţilor răspândite de Candy: că marfa magazinului Fiţe era lipsită de eleganţă şi supraevaluată, că personalul era delăsător, grosolan şi neexperimentat; că Laura îşi asumase riscuri financiare pentru a-şi salva nechibzuita şi nedemna prietenă, iar acum toate aveau să dea faliment în nicio lună; că hainele erau nişte imitaţii de pe piaţa neagră, făcute din materiale de calitate inferioară.

Margo îşi consuma mult timp meditând la răzbunările lui Candy şi la inevitabilul eşec. Magazinul îi ocupa cel puţin zece ore pe zi, şase zile pe săptămână. În singura zi în care nu era deschis, ea se chinuia cu actele până când i se încrucişau ochii în cap din pricina încercărilor de a învăţa detaliile contabilităţii. Cu toate că detestase fiecare minut pe care fusese obligată să-l petreacă într-o sală de clasă, acum se gândea să se înscrie la un curs de administrarea afacerilor.

Aşa se face că, într-o plăcută dimineaţă de duminică, cu o ţigară fumegând în scrumiera de lângă ea, păcănea în tastele computerului (calculatorul de birou fără de care Kate insistase

că nu puteau trăi) şi se lupta să priceapă un tabel.

De ce erau atâtea note de plată? se întreba. Îi goleau buzunarele mai mult ca pe vremea când era şomeră. Cum să-şi amintească cineva când, în ce fel şi pe cine să plătească, fără să-şi piardă minţile? Viaţa era mult mai simplă când avea un manager care să se ocupe de toate detaliile financiare enervante ale vieţii.

— Şi uite cu ce te-ai ales, Margo? mormăi ea. Concentrează-te! Preia controlul.

— Ţi-am zis eu că e grav.

La auzul vocii, Margo scoase un ţipăt şi sări de pe scaun. Manualul computerului, pe care îl ţinea în poală, zbură cât colo.

— Înţeleg ce vrei să spui, încuviinţă Kate. Sper doar că n-am ajuns prea târziu.

— Data viitoare de ce nu mă împuşcaţi, pur şi simplu?

Margo îşi încrucişă mâinile la piept şi le strânse ca să-şi potolească inima.

— Ce dracu’ faceţi aici?

— Te salvăm.

Laura ţâşni la timp pentru a prinde ţigara, înainte ca aceasta să se rostogolească pe podea şi să dea foc hârtiilor risipite de jur împrejurul scaunului pe care stătea Margo. O stinse cu grijă în scrumieră.

— Vorbeşti singură, bei de una singură.

— E cafea.

— Stai încuiată în cămăruţa ta şi îţi numeri banii ca Silas Marner[8], încheie Laura.

— Nu-mi număr deloc banii. Deşi am reuşit să mai achit din datorie încă cinci mii, în ciuda intrigilor ţesute de Candy Litchfield, căreia i-ar plăcea să mă vadă târâtă în lanţuri. Îmi…

— O să înceapă să delireze dintr-o clipă în alta, interveni Kate. Ţi-am zis că ar fi trebuit să venim cu sacoşele.

— Câtă ironie!

Margo îşi luă pachetul de ţigări şi mai aprinse una.

— De vreme ce eşti atât de înţeleaptă şi de pricepută, explică-mi încă o dată toată povestea cu asigurările. Cum de trebuie să plătim… ce sunt astea?

— Prime, spuse Kate sec. Se numesc prime, Margo.

— Cred că ar trebui să se numească jecmănire. Adică, uite aici. Avem incendii şi furt, asigurare ipotecară, asigurare a titlului de proprietate, asigurare împotriva cutremurelor, universală – orice vrea să însemne asta, căci, în universul meu, e de neînţeles. Şi umbrela de colo. E un soi de simbol drăguţ al asigurătorilor pentru protecţia împotriva inundaţiilor?

---

8 Personajul principal al romanului Silas Marner: Ţesătorul din Raveloe Je George Eliot (n.tr.)

— Oh, da, asta e.

Kate îşi dădu ochii peste cap.

— Campaniile de asigurări sunt pline de glumeţi. Cu băieţii ăia râzi de te strici. O să te convingi singură prima dată când o să faci o cerere de despăgubire.

— Uite ce e, deşteapta lu' peşte, ce-ar fi să-mi explici încă o dată cum funcţionează.

— Nu, nu, te implor.

Laura o apucă de umeri pe Kate.

— Te rog, nu-i mai explica încă o dată cum funcţionează. Şi nu începe iar cu chestia aia.

— „Chestia aia"? repetă Kate.

— Ştii tu, chestia aia.

— Da, chestia aia.

Rotindu-se pe scaun, Margo împunse aerul cu ţigara.

— De fapt, mi-ar plăcea să vorbim despre chestia aia.

— Oh, chestia aia.

Kate îi mirosi cafeaua lui Margo, hotărî că probabil era comestibilă şi-i luă cana.

— OK, uite care-i chestia. Impozitele estimate sunt împărţite pe trimestre…

Se întrerupse şi se holbă la Laura.

— Asta da ţipăt! Acum înţeleg de unde l-a moştenit Kayla.

Cu un oftat, se aplecă şi, spre supărarea şi invidia lui Margo, lovi câteva taste, făcând

ecranul să se stingă.

— Gata, au dispărut. Acum te simţi mai bine?

— Mult mai bine.

Laura se cutremură.

— Dar a fost cât pe ce.

— Măi, da’ voi două sunteţi într-o dispoziţie de zile mari.

Margo smulse cafeaua din mâna lui Kate.

— Acum hai, mergeţi la joacă, vă rog! Unii dintre noi au treabă.

— E mai rău decât am crezut.

Laura oftă.

— OK, Sullivan, vino de bunăvoie sau va trebui să trecem la măsuri dure. E spre binele tău.

Margo nu ştia sigur dacă să râdă sau să strige după ajutor când prietenele ei o flancară şi o apucară de braţe.

— Hei, care-i ideea?

— Terapie de şoc, spuse Kate cu un aer sumbru.

O oră mai târziu, Margo era goală şi transpirată, întinsă pe spate, scoase un geamăt lung, din adâncul sufletului.

— Oh, bine. Bine. Bine.

— Tu doar lasă-te dusă de val.

Laura o bătu peste mână cu un aer înţelegător.

— Curând o să fie mai bine.

— Mamă? Tu eşti?

Chicotind, Laura se lăsă pe spate. Norii de

abur se înălţau şi îi mai alungau din încordare. Poate că de dragul lui Margo venise cu ideea unei zile în centrul spa al complexului turistic, dar nici ei nu-i strica.

— Voi cum puteţi să zăceţi aici pur şi simplu?

Cocoţată pe banca de la al doilea nivel, Kate se rostogoli şi se uită în jos, la Margo.

— Vreau să spun, noi chiar ne distrăm?

— Îmi vine să plâng, murmură Margo. Uitasem, chiar uitasem cum e.

Întinse mâna şi bătu uşor genunchiul gol al Laurei.

— Mi-aş da viaţa pentru tine. O să-mi fac un tratament cosmetic, o împachetare cu parafină şi o pedichiură.

— Ştii, scumpo, stai chiar la hotel. Acolo nu ai aşa de multe facilităţi ca aici, în complex, dar ai putea folosi sauna, ţi-ai putea face un masaj, iar cei din salonul de înfrumuseţare oferă tratamente cosmetice foarte bune.

— E prea ocupată să-l reguleze pe Josh.

Laura se chirci.

— Te superi? E o imagine pe care prefer să n-o am în minte.

— Mie îmi cam place.

Kate privi peste marginea băncii.

— E ca un documentar de pe Discovery Channel. Două animale blonde şi elegante care se împerechează.

Când o auzi pe Laura gemând, Kate zâmbi şi mai tare.

— Deci e bun sau ce? Pe o scară de la unu la zece.

— Nu mai suntem la liceu. Eu nu dau note bărbaţilor, spuse Margo înţepată şi se rostogoli pe burtă. Doisprezece, murmură ea. Poate paisprezece.

— Zău?

Ideea o făcu pe Kate să se ridice.

— Bunul şi bătrânul Josh. Josh al nostru.

„Josh al meu.” Margo aproape că rosti cuvintele, dar se opri la timp.

— N-o lua în seamă pe idioata de la balcon, îi spuse ea Laurei. Chiar te deranjează? Eu şi Josh împreună?

— Nu mă deranjează.

Laura se foi stânjenită.

— E doar ciudat. Fratele meu, una dintre cele mai bune prietene şi sex. E doar… foarte ciudat. În rest, nu mă priveşte.

— Îşi face griji că atunci când o să termini cu el, o să-l arunci ca pe un vechi pantof Ferragamo.

— Taci, Kate. Şi-apoi eu nu-mi mai arunc pantofii, îi vând. Laura, Josh şi cu mine ne înţelegem. Îţi promit.

— Mă întreb dacă vă înţelegeţi, murmură Laura, dar nu apucă să termine ce avea de spus,

căci uşa saunei se deschise.

— Uite cine-a venit! exclamă Kate cu veselie. Acadeaua Candy.

Pentru că dinţii ei ameninţau să înceapă a scrâşni, îi înşiră într-un zâmbet grosolan.

— Nu-i aşa că o să fie plăcut?

Ţinându-şi drept capul învelit în turban, Candy se aşează pe banca din faţa Laurei.

— Văd că voi trei încă umblaţi în haită.

— Ca nişte câini turbaţi, încuviinţă Kate. Şi, de vreme ce tu eşti aia care încearcă să ne fure osul, ai grijă să nu te muşcăm.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Marfă supraevaluată şi de calitate inferioară pe dracu' să mă ia! Bine-ar fi să ai grijă ce vorbeşti, Candy, înainte să te trezeşti cu un proces pentru calomnie.

— Exprimarea unei opinii nu se cheamă calomnie.

Verificase asta cu cel de-al doilea soţ al ei, avocatul, doar ca să fie sigură.

— E o chestiune de bun-gust.

Mândră de corpul pe care primul ei soţ, chirurgul plastician, o ajutase să-l creeze, Candy îşi desfăcu prosopul.

— Aveam aşteptări mai mari de la tine, Laura, dar se pare că arborele genealogic şi pedigree-ul nu sunt întotdeauna suficiente pentru a-ţi asigura bunul-gust în materie de prietenii.

— Ştii, tocmai la asta mă gândeam şi eu,

Margo se ridică în picioare.

— Amândoi foştii tăi soţi aveau nişte pedigree-uri de înaltă clasă. Ca să vezi!

Cu un aer demn, Candy îşi încrucişă picioarele goale.

— Laura, voiam să discut cu tine despre clubul de grădinărit. Ţinând cont de circumstanţe, cred că ar trebui să demisionezi din funcţia de copreşedinte.

Văzând că Laura nu face decât să ridice o sprânceană, Candy îşi tamponă gâtul cu marginea prosopului.

— Umblă zvonuri despre tine şi Peter, despre asocierea ta cu… anumite elemente nepotrivite, spuse în timp ce-i aruncă o privire lui Margo.

— Eu sunt elementul nepotrivit, îi spuse Margo lui Kate.

— Nu-i nimic. Eu sunt elementul indezirabil. Nu-i aşa, Candy? interveni Kate.

— Tu eşti pur şi simplu detestabilă.

— Vezi?

Rânjind, Kate se aplecă şi se uită la chipul întors în sus al lui Margo.

— Eu sunt detestabilă. Pentru că sunt ruda săracă şi îndepărtată. Familia Powell era o ramură îndoielnică a neamului Templeton, ştiai?

— Am auzit.

— Iar eu sunt contabil, continuă Kate. Ceea ce

e mult mai rău decât să fii negustorească. Noi chiar vorbim despre bani.

— Destul! spuse Laura calm. Dacă vrei scaunul ăla de preşedinte, Candy, păstrează-l pe de-a-ntregul.

Regreta doar că nu putea să i-l sfărâme în capul ăla gol.

— În felul acesta o să am mai mult timp pentru a mă asocia cu elementele nepotrivite şi indezirabile.

Capitularea cu lejeritate reprezenta o adevărată dezamăgire pentru Candy, care sperase din tot sufletul să se lase cu ceartă.

— Şi cum se simte Peter în Hawaii? întrebă ea cu un surâs batjocoritor. Am auzit că de data asta a luat-o şi pe secretara aia isteaţă a lui. Deşi, dacă stau să mă gândesc, ei au mai făcut câteva… călătorii de afaceri până acum. Trebuie să fie devastator să te vezi înlocuită cu o angajată din propria companie. Este destul de tânără, nu-i aşa?

— Lui Candy îi plac tinereii, spuse Kate, simţind cum furia clocoteşte în ea. Câţi ani are îngrijitorul de piscine cu care ţi-o tragi, Candy? Şaisprezece?

— Are douăzeci, izbucni femeia, apoi se enervă pe felul în care picase în capcană. Măcar eu pot să-mi fac rost de un bărbat, spre deosebire de tine, Kate, care ai alte preferinţe. Toată lumea

ştie că eşti lesbiană.

Margo pufni şi fu nevoită să-şi pună o mână peste gură ca să nu repete sunetul.

— Uau, Kate, s-a aflat secretul!

— Ce uşurare!

Kate se trase mai în faţă pe bancă, astfel încât să arunce o privire lascivă către corpul lui Candy.

— Am pus ochii pe tine de câţiva ani, *Buze-Dulci*, dar eram prea timidă ca să-ţi spun.

— E adevărat.

Margo se aplecă înspre Candy cu un aer complice.

— Îi era teamă de dragostea pe care o simţea faţă de tine.

Stânjenită şi nesigură, Candy se fâţâi.

— Nu-i amuzant.

— Nu, e dureros, chinuitor.

Kate îşi trecu picioarele peste marginea băncii şi alunecă jos.

— Dar acum, că ştii adevărul, pot în sfârşit să te am.

— Nu pune mâna pe mine!

Chiţăind, Candy sări în sus şi mânui cu neîndemânare prosopul.

— Nu te apropia de mine!

— Cred că vor să rămână singure, comentă Laura şi îşi înfăşură prosopul peste sâni.

— Te urăsc. Vă urăsc pe toate.

— Bun.

Kate se cutremură.

— Nu e ea cea mai sexy femeiuşcă?

— Eşti revoltătoare!

Temându-se pentru viaţa ei, Candy ţâşni afară din saună, lăsându-şi în urmă prosopul.

— Perverso, spuse Margo blând, când Kate se prăbuşi pe bancă.

— Ai grijă, mă încingi. Dacă aş fi fost lesbiană, sunt sigură că tu ai fi fost genul meu.

Trăgându-şi sufletul, o privi pe Laura.

— Scumpo, n-o lăsa să te necăjească.

— Hmm?

Distrată, Laura întoarse şi ea privirea.

— Mă gândeam doar… cât credeţi că a plătit pentru operaţia aia de mărire a sânilor?

— Nu destul.

Margo se ridică şi îşi strânse prosopul în jurul corpului.

— Hai, să mergem s-o îndesăm într-un dulap. De dragul vremurilor trecute.

— Chiar îmi plac bărbaţii, insistă Kate, foindu-se în vreme ce îi erau date cu ojă unghiile de la picioare.

Rozul şi albul ca de vată de zahăr al salonului erau menite să relaxeze şi să înveselească o femeie. Pe Kate o sâcâiau.

— Pur şi simplu, n-am mult timp pentru ei.

— Nici n-o să-ţi mai trebuiască timp după ce

termină Candy cu tine, spuse Laura.

Sorbi din apa minerală şi se relaxă pe perna pufoasă a scaunului cu spătar înalt.

— Când o să sfârşească ea de răspândit zvonuri, orice bărbat pe o rază de o sută de kilometri o să te evite mai ceva ca pe o vasectomie.

— Ei bine, poate că e o binecuvântare.

Kate răsfoi teancul de reviste de modă aflat pe măsuţa de lângă ea şi nu găsi nimic interesant.

— Poate că îl va descuraja pe măgarul ăla de Bill Pardoe, care mă sună tot timpul.

— Bill e un tip foarte dulce şi decent.

— Atunci ieşi tu cu el în oraş şi lasă-l să-ţi gâdile genunchiul pe sub masă şi să-ţi spună „dulceaţă”.

— Mereu ai fost prea pretenţioasă.

Margo stătea cu ochii închişi, aproape torcând în vreme ce îi erau masate picioarele.

— Sar distra mai tare în viaţă dacă l-ar căuta pe domnul Dulce, în locul domnului Perfecţiune.

— Eu vreau mai mult de la un bărbat decât un portofel şi un penis.

— Fetelor, fetelor!

Laura îşi luă iar paharul cu apă minerală.

— Acum trebuie să rămânem unite. Dacă amica noastră Candy se ţine de cuvânt şi depune plângere pentru vătămare corporală, lucrurile s-ar putea complica.

— Dar, domnule poliţist, gânguri Margo, zbătându-şi pleoapele, a fost doar o distracţie mai îndrăzneaţă între fete. Drace, niciodată nu s-ar umili recunoscând public că, pentru a doua oară în viaţă, a fost despuiată şi încuiată într-un dulap din vestiar. O să fie mai subtilă de-atât. Eu zic că, într-o săptămână, vom avea noi identităţi: târfa, scorpia şi lesbiana.

— S-ar putea să-mi placă să fiu scorpia, hotărî Laura. Rolul de mototoală se demodează repede.

— Tu n-ai fost niciodată mototoală, spuse Margo cu loialitate.

— Oh, ba da, am exersat rolul de mototoală ani buni. O să-mi ia ceva timp să trec la scorpie, dar merită să încerc. Josh?

Clipi când fratele ei intră în salon, arătând sexy şi obosit.

— Doamnelor!

Se aşeză pe un scaun liber, luă paharul cu apă al lui Margo şi îl dădu peste cap.

— Măi să fie, dar arătaţi…

Se opri şi măsură cu privirea cele trei feţe acoperite cu pastă verde.

— Hidos. Vă distraţi?

— Pleacă!

Dacă locuieşti cu un bărbat nu înseamnă că el trebuie să te vadă împachetată în alge de mare, se gândi Margo.

— E o chestie de fete.

Josh lăsă jos paharul ei de apă, acum gol, îl luă pe al lui Kate şi îl goli şi pe acela.

— Eram la al doilea set de tenis cu Cari Brewster, chiar pe terenul de aici. Îl ştiţi pe Cari Brewster, jurnalist de televiziune, reporter de investigaţie şi prezentator al *Informed,* acea veche, bine cotată şi respectată emisiune de ştiri.

Tonul vocii fratelui ei o făcu pe Laura să-şi muşte buza.

— Am auzit de ea. Ce mai face Cari?

— Oh, e în formă şi obraznic, nu că nu l-aş fi făcut praf la tenis, dar divaghez. Informei plănuieşte o serie de reportaje despre cele mai bune hoteluri ale lunii, cu Templeton, desigur, cap de listă. Mi-am petrecut săptămâni întregi aranjând ca diverse echipe să ne filmeze hotelurile, să ia interviuri membrilor personalului şi anumitor oaspeţi. Totul, ca să arătăm publicului telespectator deosebita, înalta, sofisticata şi neegalata clasă şi ospitalitate a hotelurilor Templeton din toată lumea.

Puse deoparte paharul lui Kate. Laura i-l întinse tăcută pe al ei.

— Sunt sigură că au obţinut nişte filmări minunate.

— Oh, da. Fireşte, când Cari mi-a sugerat să ia nişte imagini cu noi doi jucând tenis în complexul nostru emblematic de aici, din Monterey, am fost

de acord. O latură plăcută şi umană a vicepreşedintelui Templeton, care se bucură de frumuseţea împrejurimilor în vreme ce oaspeţii lui sunt mereu răsfăţaţi şi satisfăcuţi.

Josh se opri şi le zâmbi călduros cosmeticienelor care se învârteau pe lângă ei.

— Ne lăsaţi câteva clipe?

După ce acestea se mutară la o distanţă rezonabilă, zâmbetul lui se transformă într-un mârâit.

— Închipuiţi-vă surpriza şi dezolarea mea când una dintre clientele noastre obişnuite a apărut alergând şi ţipând în raza camerei de luat vederi, cu halatul de la Templeton Spa fluturând pe lângă ea şi cu o căutătură sălbatică în ochi, în timp ce debita urlând acuzaţii despre un atac (atac fizic) din partea Laurei Templeton Ridgeway şi a găştii ei.

— Oh, Josh, îmi pare foarte rău!

Laura îşi întoarse capul, sperând ca el să interpreteze gestul ca pe unul de pocăinţă. În niciun caz nu s-ar fi cuvenit să râdă.

Josh îşi arătă colţii.

— Un singur chicotit, Laura. Doar unul.

— Nu chicotesc, spuse ea pe un ton de reculegere, după care se întoarse cu faţa de la el. Îmi pare teribil de rău. Trebuie să fi fost jenant pentru tine.

— Şi n-o să fie culmea distracţiei când o să

difuzeze această mică scenă? Desigur, ei o să cenzureze mare parte din dialog, ca să respecte legile audiovizualului, dar cred că publicul telespectator, milioanele de oameni care urmăresc *Informed* în fiecare săptămână vor prinde ideea.

— Ea a început, spuse Kate, apoi se făcu mică în clipa în care Josh îşi întoarse privirea ca de cremene spre ea. Păi, aşa e.

— Sunt sigură că mama şi tata vor înţelege perfect.

Până şi viteaza Kate putea fi băgată în sperieţi.

— A fost ideea lui Margo.

Aceasta şuieră printre dinţi.

— Trădătoareo! A făcut-o pe Kate lesbiană.

Clătinând din cap, Josh îşi acoperi faţa cu mâinile şi o frecă viguros.

— Oh, păi atunci, aduceţi funia de spânzurat.

— Presupun că tu ai fi lăsat-o să scape basma curată. A tot încercat să facă rău magazinului. L-a zis răutăţi Laurei, continuă Margo, înfierbântându-se. Şi mai acum câteva zile a venit în magazin şi m-a făcut târfă. O târfă de mâna a doua.

— Iar reacţia voastră a fost să vă aliaţi împotriva ei, s-o pălmuiţi, s-o dezbrăcaţi şi s-o îndesaţi într-un dulap?

— N-am pălmuit-o. Nici măcar o dată.

Ceea ce nu înseamnă că nu i-ar fi făcut plăcere,

gândi Margo.

— Cât despre povestea cu dulapul, a fost o chestiune de tradiţie. N-am făcut nimic altceva decât s-o punem într-o situaţie penibilă, asta fiind exact ceea ce merita, după felul în care ne-a insultat. Şi, oricum, un bărbat adevărat ne-ar aplauda faptele.

— Spre deosebire de tine şi de idioatele tale de surori aici de faţă, pe mine nu mă deranjează insultele jalnice ale unor femei nebune, iar sincronizarea voastră a fost deosebită şi absolut perfectă.

Se aplecă în faţă, încântat că i-o putea plăti înzecit pentru comentariul cu „bărbatul adevărat”.

— Tocmai începusem să-l conving pe Cari să cocheteze cu ideea unui reportaj secundar despre cea mai recentă inovaţie a unui moştenitor Templeton: parteneriatul Laurei Templeton Ridgeway cu vechile şi dragele ei prietene Margo Sullivan (da, acea Margo Sullivan) şi Kate Powell. Femei isteţe, de bun-simţ, care au creat şi administrează o afacere isteaţă, de bun-simţ.

— O să căpătăm timp de antenă la *Informed?* Este fabulos!

Josh îi aruncă lui Margo o privire dezgustată.

— Doamne, idioată mai eşti! Ce-o să căpătaţi voi, dacă nu pot să intervin repede cu nişte

vrăjeli, e un proces şi, foarte posibil, nişte acuzaţii penale. Ea se pretinde atacată, abuzată fizic şi verbal. Iar acum, când ştiu despre Kate că e lesbiană, îmi explic şi abuzul sexual pe care l-a aruncat în discuţie.

— Nu sunt lesbiană, spumegă Kate. Deşi felul în care a spus-o ea a fost o insultă la adresa oricărei persoane raţionale care susţine libertatea preferinţelor sexuale.

Judecând după expresia de pe chipul lui, Kate îşi dădu seama că nu era momentul să urce la vreo tribună în favoarea nonconformismului ori a feminismului, în schimb, se foi pe scaun şi se îmbufnă.

— Şi niciodată n-am atins-o în vreun fel sexual. Este complet exagerat, Josh, şi tu ştii foarte bine adevărul, Ea ne-a sâcâit, iar noi i-am plătit cu aceeaşi monedă. Asta-i tot.

— Nu e tot. Complexul Templeton nu e ora de sport din liceu. E lumea adultă. Niciuna dintre voi nu şi-a amintit că al doilea soţ al ei e avocat pledant? Un avocat pledant care adoră să preia şi să câştige exact genul ăsta de procese pentru daune civile. Candy ar putea să atace magazinul.

Lui Margo i se scurse orice picătură de sânge din obraji.

— E ridicol. N-ar avea câştig de cauză niciodată. Niciun tribunal n-ar lua-o în serios.

— Poate că nu.

Vocea lui era o lovitură rece, un bici nemilos.

— Dar timpul şi banii pe care ar trebui să-i investiţi în lupta cu ea ar putea să vă secătuiască tot capitalul.

Josh se ridică, clătinând din cap către toate trei.

— Dacă n-aţi fost atente în ultimii zece ani, şcoala s-a terminat. Aşa că voi staţi aici şi vopsiţi-vă unghiile de la picioare, în timp ce eu mă întorc la treabă şi încerc să vă salvez fundurile alea amărâte.

— Chiar e capsat, murmură Kate când bărbatul ieşi ca o furtună. Una dintre noi ar trebui să stea de vorbă cu el.

Se uită când la Margo, când la Laura.

— Una din voi ar trebui să stea de vorbă cu el.

— Mă duc eu.

Laura se ridică, simţindu-se ridicolă în papuceii de hârtie, cu vată între degetele de la picioare.

— Nu, tu ai face bine să-ţi avertizezi părinţii şi să le spui că am pus piciorul în prag.

Margo oftă, silindu-se să nu pară îngrozită.

— Fac eu ce pot cu Josh.

Îl mai lăsă o oră. Oricum, atât îi trebui şi ei ca să se aranjeze. Având de înfruntat un bărbat furios, se gândi că era înţelept să arate cât mai bine.

Când intră în biroul lui, Josh vorbea la telefon, aşezat la masa de lucru, şi nici măcar nu-i

aruncă o privire. S-a zis cu şedinţa de cinci sute de dolari la centrul spa, îşi spuse ea. Tăcută, traversă încăperea până la masă şi îl aşteptă să încheie convorbirea.

Josh observă că o speriase. Asta şi intenţionase. Temperamentul ei sălbatic făcea parte dintre lucrurile care îl atrăgeau la ea, dar în ultimele săptămâni o văzuse canalizându-şi acel temperament, acea pasiune şi energie în a clădi ceva pentru ea. Îl înfuria că, printr-o singură criză de isterie, risca să strice tot.

— Da, am spus pentru un an întreg. Oricare serviciu şi toate la un loc. O să scriu un memo pe tema asta. Îl ai până mâine.

Închise telefonul şi bătu darabana pe birou.

— Spune-mi ce trebuie să fac, începu ea cu voce joasă. Dacă nişte scuze ar fi de folos, mă duc şi îi cer iertare chiar acum.

— Dă-mi un dolar.

— Ce?

— Dă-mi un afurisit de dolar.

Uluită, Margo deschise poşeta.

— N-am o bancnotă de un dolar. Am una de cinci.

El i-o smulse dintre degete.

— Acum sunt consilierul tău juridic şi din această postură te sfătuiesc să nu recunoşti nimic. N-o să-ţi ceri iertare pentru nimic, căci n-ai făcut nimic. Nu ştii despre ce vorbeşte. Acum,

dacă îmi spui că prin zonă mai erau alte şase femei goale şi trei îngrijitoare care v-au văzut îndesând-o în dulap, va trebui să te ucid.

— Nu mai era nimeni acolo. Nu suntem idioate.

Făcu o grimasă.

— Ştiu că tu ne crezi aşa, dar nu suntem atât de proaste încât s-o fi făcut de faţă cu martori. De fapt, ne-am organizat în aşa fel încât să fie blocată acolo pentru mai multă vreme.

Schiţă un zâmbet.

— La vremea respectivă părea o idee bună.

Când văzu că el nu spune nimic, simţi din nou furia clocotind în ea.

— Nu eşti tu ăla care i-a rupt nasul lui Peter?

— Eu îmi puteam permite să-mi fac de cap.

— Oh, tipic! Moştenitorul Templeton poate să se poarte cum pofteşte, şi ducă-se naibii consecinţele.

În ochii lui apăru o licărire de furie periculoasă.

— Hai să spunem doar că eu îmi aleg bătăliile.

Margo se sili să înceteze. Atitudinea şi poziţia lui Josh nu prea făceau obiectul discuţiei.

— Cât de mari sunt necazurile în care m-am băgat? întrebă ea. Ştiu că nu eşti avocat pledant, aşa că acei cinci dolari n-o să-mi fie de mare folos dacă, într-adevăr, se ajunge la tribunal.

— Depinde cât de încăpăţânată e ea.

Cu un efort, Josh se calmă. Micile ei

împunsături la adresa caracterului lui nu reprezentau o noutate.

— Poziţia oficială a companiei Templeton va fi aceea că ne şochează şi ne întristează faptul că unul dintre oaspeţii noştri a avut parte de un asemenea incident, îi vom compensa neplăcerile şi stresul oferindu-i timp de un an serviciile gratuite ale centrelor noastre spa. Asta, plus faptul că popularizarea incidentului ar fi ruşinoasă pentru ea, s-ar putea să rezolve problema.

Bărbatul îşi trecu bancnota de cinci dolari printre degete şi o puse peste sugativa de pe birou.

— S-ar putea mulţumi să vă bârfească, pe voi şi magazinul, să se folosească de influenţa ei pentru a-şi determina prietenele să vă boicoteze. Şi, de vreme ce are un cerc larg de cunoştinţe, e probabil ca un boicot să se simtă.

— O să ne revenim.

Mai calmă, Margo îşi trecu mâinile prin păr. Venise să îşi ceară scuze şi intenţiona s-o facă aşa cum se cuvine.

— Îmi pare rău. Ştiu că tot episodul a fost, şi este, jenant pentru tine şi pentru familia ta.

Josh îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi fruntea în pumni.

— A apărut chirăind pe terenul de tenis. Eu tocmai trimisesem o minge în linie dreaptă şi a

fost cât pe ce s-o nimeresc. Camerele filmau, în timp ce eu eram acolo încercând să mă prezint în cea mai bună ipostază de hotelier la a şasea generaţie, moştenitorul numelui Templeton, atletic, şi totuşi inteligent, umblat prin lume, şi totuşi dedicat, atrăgător, şi totuşi preocupat.

— Te pricepi la lucrurile astea, murmură Margo, sperând să-l îmbuneze.

El nici măcar nu o privi.

— Şi deodată mă trezesc ţinând în braţe o creatură pe jumătate dezbrăcată, care scuipă, înjură, dă cu ghearele şi ţipă că sora mea, prietena ei lesbiană şi târfa mea au atacat-o.

Îşi prinse între degete puntea nasului, sperând să mai reducă presiunea.

— M-am prins imediat cine era sora mea. Deşi n-am apreciat termenul, am dedus că tu trebuia să fii târfa.

Poate că partea cu prietena lesbiană m-ar fi pus în dificultate, dacă n-ar fi fost procesul de eliminare.

Ridică fruntea.

— Am fost tentat s-o pocnesc, dar eram prea ocupat cu încercarea de a o împiedica să-mi sfâşie faţa.

— Şi vorbim despre o faţă tare drăguţă.

Sperând să-l domolească, Margo încercui masa şi i se aşeză în poală.

— Îmi pare rău că şi-a descărcat nervii pe tine.

— M-a zgâriat.

Întoarse capul pentru a-i arăta trei dâre furioase într-o parte a gâtului. Îndatoritoare, Margo i le sărută.

— Ce mă fac cu tine? spuse el obosit şi îşi lipi obrazul de creştetul ei. Apoi chicoti. Cum naiba aţi îndesat-o într-unul din dulapurile alea înguste?

— N-a fost uşor, dar a fost amuzant.

Josh miji ochii.

— Să nu mai faceţi niciodată aşa ceva, indiferent care ar fi provocarea. Doar dacă o sedaţi mai întâi.

— Ne-am înţeles.

De vreme ce criza părea să fi trecut, ea îi strecură o mână pe sub cămaşă, îi mângâie pieptul şi îl văzu cum ridică o sprânceană.

— M-am epilat şi m-am dat cu cremă. În caz că te interesează.

— Mă rog, doar pentru ca să nu fie o zi complet ratată.

O ridică şi o duse către pat.

Capitolul 16

N-a durat mult până să apară efectele. Vânzările şi traficul au scăzut serios în următoarea săptămână. Îndeajuns de serios, încât lui Margo începu să i se strângă stomacul în vreme ce scria cecuri pentru cheltuielile

lunare. Oh, încă erau destui turişti şi vizitatori întâmplători, dar multe dintre doamnele care luau prânzul cu Candy, adică tocmai clientela de care Fiţe avea nevoie pentru a-şi vinde marfa de lux, ocoleau magazinul.

Dacă situaţia nu avea să se îmbunătăţească în următoarele treizeci de zile, Margo urma să fie nevoită să între în din ce în ce mai fragilul ei capital doar pentru a ţine uşile deschise.

Nu intrase în panică, era doar neliniştită. Îi spusese lui Josh că puteau aştepta să treacă valul şi chiar credea în ceea ce spunea. Loialitatea amicelor de club ale lui Candy putea fi măsurată într-o ceşcuţă de cafea, nici aceasta plină.

Ceea ce nu însemna că afacerii ei nu-i trebuia un puseu de adrenalină. Nu voia ca magazinul doar să se târască, dorea să-l vadă prosperând. Îşi dădu seama că poate îl voia aşa cum fusese ea pe vremuri. În lumina reflectoarelor, admirat, plin de succes.

În vreme ce aranja şi rearanja vitrinele, îşi storcea mintea să născocească un concept viabil care să transforme Fiţe dintr-o prăvălioară interesantă de mâna a doua într-o vedetă.

Când uşa se deschise, Margo o întâmpină cu un zâmbet strălucitor şi, se temea ea, disperat.

— Mamă! Ce faci aici?

— E ziua mea liberă, nu-i aşa?

Ann îşi ţuguie buzele în timp ce studia interiorul.

— Şi n-am mai trecut pe aici din prima săptămână în care ai deschis. E teribil de multă linişte.

— Sunt pedepsită pentru păcatele mele. Tu mereu îmi spuneai că aşa o să se întâmple.

— Am auzit.

Femeia plescăi din limbă.

— Femei în toată firea care se poartă ca nişte băieţoi. Cu toate că niciodată n-am agreat-o pe individa aia, nici măcar când era fată. Mereu cu nasul pe sus.

— De data asta i l-am strâmbat. În schimb, ea a reuşit să taie o bucată din vânzări, deşi Kate zice că şi asta face parte din corecţia firească a unei afaceri noi, după primele săptămâni de la deschidere.

Margo se uită urât la un glob de chihlimbar.

— Doar ştii cum vorbeşte ea când îmbracă haina de contabil.

— O, da, ştiu. De cele mai multe ori o ascult povestind despre investiţiile mele şi doar dau din cap cu seriozitate, fără să am nici cea mai vagă idee despre ce naiba vorbeşte.

Pentru prima dată în acea zi, Margo îşi îngădui o porţie bună de râs.

— Mă bucur că ai venit. Azi n-am văzut prea multe feţe prietenoase pe aici.

— Ei bine, va trebui să faci ceva în privinţa asta.

Din obişnuinţă, Ann verifică să nu fie praf pe o masă, apoi dădu aprobator din cap când descoperi că suprafaţa era netedă şi lucioasă.

— Fă reduceri, oferă premii, angajează o fanfară.

— O fanfară… bună idee, mamă.

— Mă rog, ce ştiu eu despre negustorie? Toată şmecheria e să aduci oamenii înăuntru, nu?

Cu un aer absent, Ann luă în mână o sticluţă frumoasă. „Nu poate fi folosită ca să pui lucruri în ea”, medită femeia, nedumerită ca de obicei în privinţa zorzoanelor. „E menită doar să zacă prin casă.”

— Unchiul tău Johnny Ryan, din Cork, avea un pub, continuă ea. Din când în când angaja cântăreţi. Yankeilor le plăcea în mod deosebit şi veneau să asculte muzică, timp în care cumpărau halbe de bere.

— Nu cred că o formaţie irlandeză cu instrumente improvizate e soluţia pentru lipsa de trafic de aici.

Tonul dispreţuitor era o insultă din punctul de vedere al lui Ann.

— Eu vorbesc despre muzică tradiţională de calitate. Tu niciodată nu ţi-ai respectat moştenirea.

— Niciodată nu mi-ai dat ocazia s-o fac, replică

Margo. Ce mi-ai spus tu despre Irlanda şi despre familia mea poate să încapă într-un paragraf.

Era destul de adevărat. Ann strânse din buze.

— Şi presupun că n-ai putut să pui mâna pe o carte sau să faci un mic ocol, în timpul preumblărilor tale prin Europa?

— Am fost în Cork de două ori, spuse Margo şi avu satisfacţia de a o vedea pe Ann cum cască gura de uimire. Surpriză! Şi în Dublin, şi în Galway, şi în Clare.

Ridică din umeri, supărată pe ea însăşi deoarece recunoscuse că, pe vremuri, plecase în căutarea propriilor rădăcini.

— E o ţară drăguţă, dar sunt mai interesată de cea în care trăiesc acum.

— Nimeni nu mi-a scris ca să-mi spună că ai trecut pe la ei.

— N-am vizitat pe nimeni câtă vreme am stat acolo. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă m-aş fi apucat să scormonesc după Ryani şi Sullivani, tot nu ne-am fi cunoscut.

Ann dădu să vorbească, apoi clătină din cap.

— Nu, presupun că ai dreptate.

Pentru o clipă, lui Margo i se păru că vede o urmă de regret în ochii mamei sale şi îi păru rău.

— Acum am probleme, am ambiţii, spuse ea cu vioiciune şi trebuie să mă ocup de ele numaidecât. Amintirile despre fluieraşe şi halbe de Guinness no să facă afacerea să se mişte aşa

cum vreau eu.

— Muzica şi băutura nu sunt doar pe placul irlandezilor, sublinie Ann. Dar ce este rău în a oferi puţin divertisment?

— Am nevoie de clienţi, insistă Margo. Îmi trebuie un truc care să ademenească posesorii cârdurilor de platină dincolo de boicotul lui Candy şi care să stabilească un standard pentru Fiţe.

— Atunci, fă reduceri.

Brusc, Ann îşi dorea din suflet să ajute.

— Ai lucruri frumoase, aici, Margo. Oamenii îşi doresc lucruri frumoase. Trebuie doar să-i bagi pe uşă.

— Exact asta spuneam şi eu. Ce-mi trebuie mie… Stai!

Margo îşi apăsă capul cu mâna, ca şi cum o idee ar fi fost pe cale să prindă contur.

— Muzică. Un harpist, poate. Un harpist irlandez, în costum tradiţional. Muzică şi băutură. O recepţie. Şampanie şi tăviţe cu sendvişuri, ca la un vernisaj. Premii.

O apucă pe mama ei de umeri, surprinzând-o cu o scurtă îmbrăţişare.

— Un premiu, doar unul. Este mai atrăgător să avem doar unul. Nu, nu, nu, nu un premiu, continuă Margo în timp ce se învârtea prin magazin. O licitaţie pentru o singură piesă. Broşa cu diamante. Nu, nu, colierul de perle.

Câştigurile merg către o acţiune caritabilă. Ce acţiune caritabilă e mai bună? O, Laura trebuie să ştie. O recepţie în scopuri caritabile, mamă, asta o să-i aducă aici.

„Mintea fetei se roteşte ca un derviş”, gândi Ann, „aleargă şi sare de la un subiect la altul”. Îşi dădea seama că nu se schimbase deloc în privinţa asta.

— Păi, atunci ai face bine să treci la treabă.

Margo se apucă de lucru mânată de o dorinţă de răzbunare. Într-o săptămână erau tipărite invitaţiile la recepţia şi licitaţia organizate în beneficiul *Wednesday’s Child,* un program destinat copiilor cu handicap şi celor defavorizaţi. Laura fusese delegată să se ocupe de interviuri, iar Margo se apucă să vrăjească distribuitorii de băuturi alcoolice pentru a-i convinge să doneze lăzi de şampanie.

Organiză audiţii pentru harpişti, îl imploră pe Josh să selecteze ospătari din rândul personalului Templeton, pentru a asigura servirea, şi o flată pe doamna Williamson, convingând-o să pregătească sendvişurile.

Era doar începutul.

Când Josh reveni în apartament după o lungă călătorie de afaceri în San Francisco, îşi găsi iubita în pat. Dar nu singură.

— Ce dracu’ e asta?

Margo îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

Curbura mătăsoasă a sânilor albi se ridica deasupra cearceafurilor lucioase din satin roşu. Aceleaşi cearceafuri alunecoase erau răsucite artistic pentru a pune în valoare un picior lung, frumos sculptat.

Bliţul aparatului de fotografiat se declanşă.

— Bună, dragule. Aproape că am terminat aici.

— Ţine-ţi cearceaful între sâni, ordonă fotograful, ghemuindu-se la picioarele patului pe care Margo era tolănită lasciv. Un pic mai jos. Acum, lasă capul într-o parte. Asta e, asta e. Ai rămas cea mai bună, scumpo. Hai să vindem marfa.

Josh îşi lăsă jos servieta, păşi peste un cablu şi primi un mormăit din partea celui care îl asista pe fotograf.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

— Cu perle.

Îşi trecu degetele peste ele, apoi îşi linse buzele ademenitor, în vreme ce aparatul de fotografiat păcănea.

— Colierul pe care îl scoatem la licitaţie. M-am gândit că fotografiile ar putea să ajute la săltarea ofertelor.

De vreme ce părea să nu fie îmbrăcată cu nimic altceva, Josh trebuia să-i dea dreptate.

— Încă vreo două. Arată-mi privirea aia. Oh, da, asta este. Ai nimerit-o.

Fotograful se ridică în picioare – un bărbat

agil, cu ochi ageri şi cu un păr roşcat, prins la spate într-o coadă de cal.

— A fost grozav să lucrez din nou cu tine, Margo.

— Îţi rămân datoare, Zack.

— Cu nimic.

Îi întinse aparatul asistentului, apoi se aplecă peste pat ca s-o sărute cu căldură pe Margo.

— Mi-a fost dor să văd prin obiectiv chipul ăla de un milion de dolari. Mă bucur că te-am putut ajuta.

Îi aruncă o privire lui Josh.

— Dispar din drumul vostru cât ai clipi.

— Josh, fii drăguţ şi adu-le lui Zack şi lui Bob câte o bere.

Fără să clipească, Margo lăsă să-i cadă cearceaful, apoi se întinse după un halat pentru a-şi acoperi frumoşii sâni.

— Două beri.

El zâmbi scurt, cu un aer feroce.

— Sigur, de ce nu?

— Ne-am mai întâlnit.

Lăsându-şi asistentul să strângă lucrurile, Zack îl urmă pe Josh înapoi în birou.

— La Paris… ba nu, nu, la Roma. Ai trecut pe la una dintre şedinţele foto ale lui Margo.

Flacăra verde a geloziei mai păli puţin. Un bărbat cu o coadă de cal roşie şi lungă de treizeci de centimetri era greu de uitat.

— Da. Cred că pe atunci era îmbrăcată.

Zack luă berea.

— Ca să lămurim treaba aici, am văzut mai multe femei goale decât un bodyguard de la un club de striptease. Face parte din meserie.

— Nu că nu ţi-ar plăcea.

— Sunt gata să mă sacrific pentru artă.

Rânji triumfător.

— Amice, îmi place la nebunie, dar tot face parte din meserie. Dacă vrei părerea unui profesionist, te-ai ales cu ce e mai bun în domeniu. Pe unele femei trebuie să ştii cum să le pozezi, din ce unghi, cu ce lumină, astfel încât obiectivul să le iubească. Nu contează dacă sunt frumoase, aparatul de fotografiat este capricios şi pretenţios.

Luă o înghiţitură zdravănă de bere.

— Pe Margo Sullivan nu contează nici de-a naibii cum o pozezi. Pur şi simplu, nu contează. Aparatul o adoră.

Privi către dormitor, de unde răsuna râsul ei cald, gutural.

— Şi îţi zic eu, dacă nu şi-ar fi pus în cap să-şi vadă de magazinul ăla al ei, aş fi convins-o să se întoarcă împreună cu mine în L.A. Şi să dea o şansă carierei de model.

— Atunci ar fi trebuit să-ţi rup toate degetele.

Zack încuviinţă.

— M-am gândit eu că s-ar putea s-o faci. Şi, de

vreme ce eşti mai mare decât mine, cred că o să iau şi berea lui Bob.

— Bună alegere.

Josh hotărî că o bere i-ar pica bine şi tocmai sorbea dintr-o sticlă când Margo intră în cameră.

— Doamne, a fost tare bine să-l revăd pe Zack. E vreun strop de şampanie pe aici? Mi s-a uscat gura. Uitasem cât de cald se face sub reflectoare.

Chipul îi strălucea când îşi lăsă capul pe spate şi îşi trecu degetele prin păr. Îl coafase într-un fel ondulat şi sexy, observă el, cu şuviţele cârlionţându-i-se sălbatic.

— Şi cât de mult îmi place, continuă ea. Tot procesul are, pur şi simplu, ceva aparte. Privirea fixată în obiectiv, felul în care el se uită la tine, luminile, sunetul obturatorului.

Când îşi lăsă părul să-i cadă şi deschise ochii, el o privea într-un fel care îi opri inima în loc.

— Ce e?

— Nimic.

Nu-şi desprinse nicio clipă ochii de ai ei, în timp ce îi întindea paharul în care tocmai turnase vin spumant.

— Nu mi-am dat seama că te gândeşti să revii.

— Nu mă gândesc.

Dar sorbi din băutură, ştiind că, pentru o clipă, gândul i se păruse ispititor.

— Nu spun că n-o să mai pozez niciodată sau

că n-o să accept o ofertă interesantă, dar acum magazinul reprezintă prioritatea mea, şi dorinţa de a-l transforma într-un succes ocupă primul loc pe listă.

— Primul loc!

Josh se întrebă dacă îşi adusese proasta dispoziţie de la San Francisco sau aceasta se lăsase asupra lui ca un nor în clipa în care intrase în apartament şi o văzuse pe Margo.

— Spune-mi, ducesă, noi doi cam ce poziţie ocupăm pe lista aia?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— E o întrebare simplă. Suntem pe locul cinci, şapte? Am ajuns măcar pe listă?

Ea privi în pahar la bulele din vin care se evaporau asemenea viselor.

— Îmi ceri ceva?

— Cred că a cam venit vremea s-o fac. Şi îmi închipui că pentru tine ăsta e semnalul ca să ieşi din scenă cum trebuie.

Văzând că Margo nu spune nimic, Josh îşi puse jos berea.

— Ce-ar fi să încercăm altceva? Tu rămâi şi plec eu.

— Nu.

Margo nu-l privea încă, ci se tot holba la bulele care se ridicau şi îi dansau în pahar.

— Te rog, nu pleca. Ştiu că n-ai o părere prea bună despre mine. Ţii la mine, dar n-ai o părere

prea bună. Şi poate că o merit.

— În privinţa asta suntem chit, nu-i aşa? Nici tu n-ai o părere prea bună despre mine.

Cum ar fi putut să-i răspundă când nu era deloc sigură ce soi de părere avea despre Josh Templeton? Atunci, se întoarse. El aştepta această reacţie din partea ei şi îi era recunoscător, aşa că, deşi se afla la jumătatea distanţei faţă de uşă, se opri.

— Eşti important pentru mine, îi spuse. Mai important decât m-am aşteptat sau mi-am dorit să fii. Nu-i destul?

— Nu ştiu, Margo. Efectiv nu ştiu.

De ce îi tremura mâna? Era o discuţie civilizată, nu-i aşa? Exact cum ar fi trebuit să fie.

— Dacă eşti… dacă povestea asta s-a încheiat pentru tine, am să înţeleg.

Îşi puse jos paharul.

— Dar nu vreau să te pierd cu totul. Nu ştiu ce m-aş face dacă n-ai exista în viaţa mea.

Nu aşa ceva îşi dorea el, nu înţelegerea asta calmă şi blândă. Josh îşi dorea furie, voia ca ea să-i azvârle vinul în cap, să ţipe la el pentru că a avut tupeul să creadă că o poate părăsi.

— Deci dacă plec, redevenim prieteni?

— Da.

Margo strânse pleoapele în clipa în care inima i se contractă şi ea.

— Nu.

Uşurat, Josh se întoarse lângă ea.

— M-ai un dacă aş pleca.

Strângându-i părul într-o mână, îi trase capul pe spate până când privirile li se întâlniră.

— Ai nevoie de mine. Vreau să te aud spunând-o.

— Te-aş un dacă ai pleca.

Margo se întinse şi îi cuprinse faţa în mâini.:

Am nevoie de tine.

Îi trase gura către a ei.

— Hai în pat.

Era cea mai bună cale de a io dovedi. Singura cale.

— Soluţia cea mai simplă, murmură el.

— Da, ar trebui să fie simplu. Hai să simplificăm lucrurile.

În momentul în care el o luă în braţe, femeia începu să-l tragă de haină şi să-i şoptească la ureche promisiuni fierbinţi.

Numai că de data asta Josh nu intenţiona să simplifice lucrurile pentru niciunul din ei. O aşează în picioare lângă pat şi o lăsă să-l dezbrace cu gesturi rapide, nerăbdătoare. Când ea era pe punctul de a-l trage în jos, printre cearceafurile calde încă de la lumina reflectoarelor şi de la trupul ei, bărbatul o strânse la piept şi îşi începu atacul.

O lungă şi leneşă întâlnire a buzelor care răsări, tremură şi aduse sclipirea a ceva nou.

Simpla tandreţe. O apucă de încheieturile mâinilor, i le coborî pe lângă corp, la spate, unde i le ţintui astfel încât mâna lui liberă să-i poată mângâia faţa, gâtul, să i se strecoare în păr în vreme ce gura lui continua s-o seducă.

— Josh.

Margo îşi auzea propriile bătăi ale inimii răsunându-i în minte încet şi profund.

— Atinge-mă.

— Asta fac.

Îi presără sărutări pe obraji, pe maxilar.

— Te ating, poate pentru prima dată. E greu să simţi când totul e numai foc. Dar acum simţi, nu-i aşa?

Când ea îşi lăsă fără vlagă capul pe spate, Josh îşi lipi nasul de gâtul ei.

— Nimeni nu te-a mai făcut să simţi ce te voi face eu să simţi.

Era înspăimântătoare slăbiciunea pe care o simţea în mâini şi picioare, care îi înceţoşa mintea. Îşi dorea explozia, focul. Exista simplitate în aşa ceva. Siguranţă, chiar şi în fierbinţeala periculoasă. Dar, amestecat printre temeri, simţea fiorul întunecat şi ameţitor al gândului de a fi luată încet, atât de încet încât fiecare atingere, fiecare sărutare să dureze o veşnicie.

Josh ar fi putut să jure că îi simţea oasele topindu-se pe sub pielea aceea netedă şi

răsfăţată. Simţea în degete bubuitul pulsului ei accelerat. Gemete joase şi înăbuşite îi răsunau din gât, acolo unde perlele sclipeau pe pielea ei. Îi dădu halatul la o parte, astfel încât să nu le poarte decât pe ele, cercuri albe, luminoase, de jur-împrejurul unui gât subţire.

— Întinde-te lângă mine.

Ridică braţul pentru a-l cuprinde.

— Întinde-te peste mine.

Doar vocea ei, sunetul acela răguşit ar fi putut îngenunchea un bărbat. Şi o făcuse, îşi spuse Josh, de prea multe ori. Îşi trecu mâinile peste spatele ei, în sus şi în jos, o mângâiere aţâţătoare, cu vârfurile degetelor, care o făcu să se înfioare, să-şi deschidă buzele în ceea ce putea fi o rugăminte, înainte ca el să-i pecetluiască gura cu a lui şi să i-o înghită.

Când o simţi moale lângă el, când mâinile îi alunecară slăbite pe lângă trup, o întinse pe pat, peste satinul lucios şi alunecos. Dar n-o acoperi. Din nou îi cuprinse încheieturile şi i le ridică deasupra capului. Suspine peste suspine se adunară când el începu o lungă şi amănunţită explorare a trupului ei.

Lui Margo i se părea că aerul se transformase în aur. Cum altfel ar fi fost cu putinţă ca fiecare răsuflare a ei să fie atât de bogată? Gura lui era blândă, şi totuşi exploata slăbiciuni pe care ea nici nu ştia că le are. Mâinile lui erau incredibil

de tandre, de răbdătoare, şi totuşi o făceau să ardă. Şi să plângă.

Era mai mult decât plăcere. Nu avea cuvinte să-şi descrie starea. Era plăcută, mai puternică decât pofta trupească şi mai încântătoare decât orice vis pe care îl ascunsese vreodată în inima ei. Corpul pur şi simplu nu-i mai aparţinea, nu mai era doar al ei.

Josh o simţea cum se deschide în faţa lui, acea capitulare supusă ce trecea dincolo de graniţele pasiunii şi era mai mult decât excitantă. Pielea îi tremura la atingerea limbii lui, muşchii i se încordau în aşteptarea orgasmului. Cu mişcări leneşe, el se retrase şi îi lăsă înfioraţi.

Când îşi lipi din nou buzele de ale ei, emoţiile se revărsară asemenea vinului. Alunecă în ea precum o dorinţă.

— Nu.

Îşi folosi greutatea ca s-o ţintuiască în loc, căci ea se mişca fără încetare.

— De data asta n-o să meargă repede.

Simţindu-şi sângele pulsându-i în creier, Josh îi ciuguli gura cu muşcături scurte, chinuitoare.

— Eu te împlinesc, Margo. Şi nimeni altcineva n-a mai făcut-o. Nimeni altcineva n-ar putea.

Se mişcă în ea, cu mângâieri lente şi prelungi. Cutremurătoare.

Margo nu mai putea să vadă decât chipul lui, nu mai putea să simtă decât acea minunată

frecare. Apoi treptata, delicioasa, dureroasa apariţie a orgasmului voluptuos.

Mâinile îi căzură din umeri, ca şi cum n-ar mai fi avut oase în ele.

— Nimeni nu te cunoaşte ca mine. Nimeni nu te poate iubi ca mine.

Dar ea trecuse dincolo de cuvinte.

Îi era teamă de el. Descoperi asta cu uimire, mai ales în toiul nopţii, când stătea trează, întinsă lângă el. Josh schimbase ceva în cuplul lor, se gândi Margo. Înclinase balanţa, astfel încât ea să se simtă vulnerabilă.

Şi făcuse asta arătându-i cum era să fie preţuită.

Cu grijă şi fără zgomot, se strecură jos din pat, lăsându-l să doarmă. Şampania rămăsese pe masă. Era răsuflată acum, dar ea tot o bău. Găsi o ţigară, o aprinse şi îşi spuse că trebuia să se calmeze.

Era îngrozită.

Cu siguranţă, fusese un risc să se culce cu el, dar unul pe care şi-l asumase de bunăvoie. Însă niciodată nu luase în calcul faptul că s-ar putea îndrăgosti de el. Asta era o provocare pe care ar fi refuzat-o fără discuţie.

Încă putea s-o refuze, se linişti ea şi trase cu sete din ţigară. Emoţiile încă îi aparţineau. Indiferent cât de des sau de repede părea să se schimbe viaţa ei, încă deţinea controlul asupra

propriilor emoţii.

Nu avea să se îndrăgostească de nimeni, cu atât mai puţin de Josh. Ea nu ştia nimic despre dragoste, nu despre una de felul ăsta. Şi nici nu voia să ştie.

Ducându-şi o mână la cap, râse pe înfundate. Desigur, asta era! Dacă nu ştia nimic despre dragoste, atunci de ce era atât de sigură că asta simţea? Mai degrabă era doar surpriza că el se putea dovedi atât de dulce şi că ea putea fi atât de sensibilă la dulceaţa lui.

Şi era prima dată când se încurcase cu un bărbat la care ţinea atât de mult ca la Josh. Trecutul apropiat pe care îl împărtăşeau, amintirile, afecţiunea.

Era uşor, şi ar fi fost o prostie din partea ei să le amestece pe toate şi să scoată la iveală dragostea. Mai liniştită, zdrobi ţigara şi trase adânc aer în piept.

— Nu poţi să dormi?

Margo tresări ca o pisică, făcându-l să râdă.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

Lumina din dormitor se revărsa în spatele lui pe măsură ce se apropia. Margo făcu un pas înapoi.

— Probleme?

— Nu.

El înălţă capul şi, când pupilele i se obişnuiră cu întunericul, îi văzu mai bine chipul. Zâmbetul

i se lărgi, arogant şi tipic masculin.

— Eşti emoţionată?

— Bineînţeles că nu.

— Îţi dau fiori?

— Nu-mi place să fiu pândită când meditez.

Păşi în lateral, evitându-l.

— Am multe pe cap cu recepţia şi…

Lăsă fraza neterminată, căci mintea i se golise când mâna lui o mângâiase pe braţ.

— Eşti încordată, murmură el. Agitată. Îmi place.

— Evident că-ţi place. Am nevoie de un cap limpede şi de un somn bun. O să iau un somnifer.

— Hai să încercăm altceva, îi propuse el, clătinând din cap când văzu cât de ameninţător îl privea. Tu nu te poţi gândi la altceva în afară de sex? O să-ţi fac un masaj pe spate.

Îndoiala lui Margo se împleti cu interesul.

— Zău?

— Garantez să alung tensiunea şi să gonesc insomnia, îi promise el în timp ce o conducea la loc în pat. Întinde-te pe burtă, ducesă, închide ochii şi lasă totul în seama mea.

Precaută, ea întoarse capul ca să-l privească.

— Doar pe spate?

— Şi pe gât, şi pe umeri. Bravo!

O întinse uşurel, îi încălecă spatele şi rânji când toţi acei muşchi adorabili se încordară. O apăsă cu podul palmelor chiar la baza gâtului.

— Ce te îngrijorează, scumpo?

— Lucruri.

— Numeşte unul.

Tu ar fi fost primul răspuns care i-ar fi stat pe limbă, dar îl înghiţi.

— Taxele alea trimestriale au ajuns aproape de scadenţă şi vânzările sunt slabe.

— Cât de slabe?

— Nu ne-am mai ridicat niciodată la nivelul vânzărilor din primele două săptămâni. Kate zice că amica noastră Candy n-a făcut atâtea pagube. Este doar mecanismul firesc de echilibrare a unei noi afaceri, dar mă tem că s-ar putea să fi făcut o greşeală investind bani în recepţia asta, în loc să-i folosesc pentru cheltuielile curente. Doamne, ai nişte mâini minunate!

— Toate femeile îmi spun asta.

— Colierul cu care am contribuit a fost evaluat la opt mii cinci sute de dolari. Reprezintă o parte importantă din inventar.

— Reprezintă şi o excelentă scutire de impozit.

— Asta zice şi Kate.

Vocea i se îngroşă când el îi alungă prin mângâieri încordarea din umeri.

— M-am săturat să-mi fie frică, Josh.

— Ştiu.

— Pe vremuri nu mi-era frică de nimic. Acum totul mă sperie.

— Inclusiv eu.

— Hmm.

Dădea să adoarmă, aşa că era prea obosită ca să mai nege.

— Nu vreau s-o dau iar în bară.

— N-o să te las.

Josh se aplecă pentru a-i săruta umărul.

— Dormi, Margo. Toate sunt pe drumul cel bun.

— Să nu pleci, mai reuşi ea să spună înainte de a se cufunda în somn.

— Când am plecat eu vreodată?

Capitolul 17

Trebuia să fie perfect. Margo era hotărâtă ca fiecare detaliu din seara aceea să funcţioneze fără cusur. Petrecuse ore întregi rearanjând marfa, până când fusese mulţumită că obţinuse exact prezentarea care trebuia, cel mai bun traseu pentru vizitatori şi cel mai atrăgător colţ pentru harpistul care îşi acorda chiar acum instrumentul.

Redecorase vitrina, scoţând în evidenţă colierul cu doar câteva sticluţe, cutii de bijuterii şi eşarfe de mătase bine alese, pentru a adăuga un strop de culoare.

Pe balustrada aurită ce împrejmuia etajul al doilea sclipeau şiraguri de beculeţe. Vaze şi urne ornamentale erau pline cu flori de toamnă şi trandafiri de seră, culese din grădinile şi din

solarul casei Templeton, şi aranjate apoi elegant de mama ei. Pe veranda micuţă înfloreau din belşug alte plante, sădite în ghivece din cupru şi în vase din lut smălţuit.

Curăţase, lustruise şi frecase cu mâinile ei fiecare suprafaţă din magazin, până când făcuse totul să strălucească.

Trebuia doar să acorde atenţie fiecărui amănunt, îşi spunea în vreme ce pufăia nebuneşte dintr-o ţigară.

Era necesar ca totul să arate impecabil şi nimic să nu fie trecut cu vederea.

Oare îi scăpase ceva?

Întorcându-se, se studie în oglinzile decorative de pe perete. Purta rochia neagră pe care o alesese cu ocazia primei cine organizate după întoarcerea ei în casa Templeton. Decolteul, adânc şi de formă pătrată, era exact ce trebuia pentru a scoate în evidenţă colierul. Fusese o tehnică isteaţă de vânzare să-l scoată din vitrină şi să şi-l expună pe pielea catifelată şi suplă. Realiza că făcuse o alegere bună când selectase bijuteria pentru licitaţie.

Nu doar pentru că era elegantă şi încântătoare, se gândi ea, ci şi pentru că îi amintea de o perioadă a vieţii ce nu avea să se mai întoarcă vreodată. Şi de un bătrân singuratic, căruia îi găsise destul loc în inima ei.

E un lucru rar, îşi spuse, ca Margo Sullivan să

aibă inimă, să facă ceva din bunătate mai degrabă decât din interes.

Zeci de Margo, meditä ea. Îi trebuiseră aproape douăzeci şi nouă de ani ca să-şi dea seama că existau zeci de Margo. Una căreia nu-i păsa de cumpătare, alta care îşi făcea griji la nesfârşit. Mai exista acea Margo care ştia cum să frece cu ceară caldă o masă veche şi alta care putea să piardă ziua lenevind cu o revistă de modă în mână. O Margo care înţelegea plăcerea de a cumpăra o sticlărie în stilul Art Nouveau, fără a avea alt motiv decât acela de a o vedea aşezată pe un raft, şi una care prinsese gustul aventurii de a vinde acea sticlă. Mai era o Margo care printr-un singur zâmbet putea transforma bărbaţii în plastilină, indiferent de vârsta lor.

Şi, mai nou, exista una care era capabilă să se gândească doar la un singur bărbat.

Unde era el oare? Simţind că i se face rău din pricina emoţiilor, îşi aprinse încă o ţigară. Aproape că venise timpul, aproape că se făcuse „ora zero”. Josh ar fi trebuit să se afle acolo. Era un moment de criză al vieţii ei. El se afla mereu alături de ea în momentele de criză.

Mereu acolo, se gândi ea, tresărind surprinsă. Cât de ciudat i se părea ştiind că el fusese lângă ea în toate clipele ei de cotitură.

— De ce nu mesteci tot pachetul ăla, îl înghiţi şi termini? îi sugeră Kate când intră pe uşă.

— Ce?

— Dacă ai de gând să mănânci ţigara aia, ai putea foarte bine să-ţi foloseşti dinţii. Traficul e criminal, adăugă ea. A trebuit să parchez la trei străzi distanţă, şi nu apreciez drumeţiile în pantofii ăştia stupizi pe care m-ai obligat să-i cumpăr.

Scoţându-şi haina, Kate ridică braţele.

— Ei bine, trec inspecţia?

— Hai să vedem.

Margo strivi ţigara şi, cu buzele ţuguiate, îşi învârti degetul, făcându-i semn lui Kate să se întoarcă. Croiala lungă a catifelei simple, de culoare neagră, se potrivea siluetei ei osoase, iar corsetul cochet, cu decolteu rotund, adăuga o notă de blândeţe. Spatele era decupat ispititor.

— Ştiam că o să fie perfectă pentru tine. În ciuda faptului că eşti numai piele, oase şi piept plat, arăţi aproape elegant.

— Mă simt ca o impostoare şi o să deger.

Pe Kate criticile la adresa corpului ei o deranjau mai puţin decât inconvenientul umerilor dezgoliţi.

— Nu pricep de ce nu puteam să-mi port propriile haine. Costumul ăla de seară pe care îl am este foarte bun.

— Costumul de seară e foarte bun pentru următoarea convenţie a contabililor la care o să participi.

Margo îşi încruntă sprâncenele bine pensate.

— Cerceii ăia.

— Ce-i cu ei?

Într-un gest ocrotitor, Kate îşi făcu palmele căuş peste urechile decorate cu spirale simple, din aur.

— Sunt cei mai buni pe care-i am.

— Şi teribil de comuni. Cum de am crescut în aceeaşi casă? se întrebă Margo şi se îndreptă către vitrina cu bijuterii.

După o cercetare serioasă, alese o pereche de cercei cu strasuri, ce atârnau până la linia maxilarului.

— Eu nu port candelabrele alea. O să arăt ridicol!

— Nu te certa cu expertul. Pune-i la urechi ca o fată cuminte.

— Oh, urăsc să mă joc de-a împopoţonatul. Morocănoasă, Kate se îndreptă cu paşi mari spre o oglindă şi făcu schimbul. Detesta şi mai mult faptul că Margo avea dreptate. Cerceii erau de efect.

— Bucătăria e sub control.

Laura porni în jos pe scara spiralată, ţinând în mână o tavă cu trei pahare de şampanie.

— M-am gândit să ţinem propriul nostru toast intim înainte de…

Se opri la baza treptelor, zâmbind larg.

— Uau! Nu-i aşa că arătăm fabulos?

Margo cercetă costumul de seară al Laurei, negru, tivit cu satin, sclipind datorită nasturilor din perle şi strasuri.

— Nu-i aşa?

— Nu văd de ce a trebuit să ne îmbrăcăm toate în negru, se plânse Kate.

Margo îşi luă paharul şi îl ridică.

— Pentru partenere.

După ce luă o gură, îşi lipi mâna de stomac.

— Organismul meu a luat-o razna.

— Vrei o pastilă Tums? o întrebă Kate.

— Nu. Spre deosebire de tine, eu nu consider medicamentele împotriva acidităţii ca făcând parte din cele patru mari grupe alimentare.

— Oh, da, tu preferi să dai pe gât un Xanax, urmat de puţin Prozac.

— Nu iau tranchilizante.

Dar avea unul în geantă, pentru orice eventualitate. Nu era nevoie să pomenească despre el.

— Acum du chestia aia pe care o numeşti haină în camera din spate, înainte să ne sperie musafirii. Eşti sigură că nu trebuie să verific etajul? o întrebă pe Laura.

— Totul e în regulă. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Nu-mi fac deloc griji. Petrecerea asta nu ne costă decât vreo zece mii de dolari. De ce să fiu îngrijorată? Am exagerat cu beculeţele?

— Sunt fermecătoare. Stăpâneşte-te, Margo.

— Mă stăpânesc, dar poate că nu mi-ar strica nişte Xanax. De fapt, nu neapărat.

Scoase o altă ţigară din pachetul de pe tejghea.

— Mă descurc fără ajutorul chimicalelor.

O surprinse pe Laura privind lung spre paharul de vin şi la tutun, aşa că răsuflă îndelung.

— Nu te aştepta la miracole, îi spuse Margo, dar se sili să bage ţigara la loc în pachet. Ştiu că sunt obsedată.

— E bine, spuse Laura cu un zâmbet plat, atâta vreme cât ştii.

— Ce nu înţeleg e cum se face că evenimentul ăsta îmi dă fiori mai rău decât deschiderea magazinului. Poate pentru că părinţii tăi şi-au amânat plecarea în Europa, ca să fie de faţă.

— Şi pentru că n-ar strica s-o băgăm pe Candy cu nasul într-un succes răsunător, adăugă Kate când se întoarse din depozit.

— Ai dreptate, încuviinţă Margo, găsind ceva alinare într-un asemenea gând. Una peste alta, magazinul nu reprezintă un mijloc de a-mi atinge un scop, aşa cum mă aşteptasem. Şi nu sunt îngrijorată doar pentru că s-ar putea să pierdem tot ce am investit în el. A devenit mai important decât banii.

Aruncă o privire către decorul în care erau oferite lucrurile ce fuseseră cândva ale ei.

— Îmi dau seama că mă simt puţin vinovată din cauză că am apelat la o acţiune caritabilă, mai

ales că este una destinată copiilor, doar ca să ţin magazinul deschis.

— E o prostie, zise Kate sec. Programul caritabil o să aibă de câştigat. Fără oameni care să strângă fonduri și ocrotitori care să ţintească scutirile de impozit s-ar fi închis deja.

— Ai grijă să-mi spui asta ori de câte ori îmi apare o sclipire lacomă în priviri.

Şi avea una chiar acum.

— Drace, vreau să golesc nişte buzunare în seara asta.

— Aşa mai merge.

Kate îşi ridică paharul în semn de aprobare.

— Începeai să mă îngrijorezi.

Întoarse privirea când auzi uşa deschizându-se.

— Oh, Doamne, inima mea!

Îşi lovi pieptul cu mâna.

— Nimic n-o face să palpite mai tare ca un bărbat în frac.

— Şi tu arăţi bine.

Josh, elegant, în ţinută de seară, avea în mână trei trandafiri albi.

— De fapt, voi trei aţi putea lăsa fără suflare un batalion întreg.

— Kate, hai să-i dăm nişte şampanie bărbatului ăstuia fermecător.

Apucând-o ferm de mână pe prietena ei, Laura o trase spre scări.

— Nu-i nevoie de amândouă. Prinde-te şi tu.

Kate aruncă o privire în urmă şi observă cum se uitau Josh şi Margo unul la altul. Apoi, clătină din cap.

— Doamne, nu-i de ajuns să ştim că se culcă împreună, mai trebuie să-i şi vedem arzând mocnit? Oamenii ar trebui să se controleze.

— Lasă că te controlezi tu pentru toţi, murmură Laura şi o trase după ea până în capătul scărilor.

— Mă temeam că n-ai să ajungi la timp.

Josh duse la buze mâna lui Margo, apoi îşi răsuci încheietura ca să se uite la ceas.

— Cu cincisprezece minute în avans. M-am gândit că dacă ajung cu o rafinată întârziere, o să mă ucizi în somn.

— Bine ghicit. Ce părere ai? Totul arată bine?

— Chiar te aştepţi să mă uit la altceva în afară de tine?

Margo râse şi îşi simţi pulsul accelerându-se.

— Frate, trebuie să fiu într-o formă tare proastă dacă o replică răsuflată ca asta îşi atinge ţinta.

— Vorbesc serios, spuse el şi îi văzu zâmbetul pălind. Ador să te privesc.

Îi puse o mână pe obraz, apoi îi făcu genunchii să tremure cu un sărut lent şi prelung.

— Frumoasa Margo. A mea.

— Ei bine, cu siguranţă îmi iei gândul de la... Sărută-mă iar.

— Bucuros.

De data aceasta gestul a fost mai pătimaş şi de durată, până când în mintea ei nu mai rămase decât el. Când se desprinse încet, mâna lui îi rămase pe obraz.

— E altfel, reuşi ea să spună.

— Te prinzi.

— N-ar trebui să fie.

Noi emoţii, altfel de emoţii începură să-i fluture în stomac.

— Nu ştiu dacă poate fi.

— Prea târziu, murmură el.

Iată din nou panica, ieşind la iveală prin ceaţa plăcerii.

— Trebuie să…

Aproape că se cutremură de uşurare când uşa se deschise.

— Ne-am gândit să ajungem înaintea orei de vârf, spuse Thomas. la mâinile de pe faţă, Josh, şi mai dă şi altcuiva o şansă.

Când Margo se repezi în braţele bărbatului, acesta ridică din sprâncene spre fiul său, tachinându-l.

— A fost a mea mai întâi.

Nu conta câtuşi de puţin cine a avut-o primul, se gândi Josh în vreme ce se sprijinea neglijent de tejghea. Ultimul era cel care conta.

Cel puţin asta încerca să creadă.

Pe la zece, după două ore de la deschiderea

primei Recepţii şi Licitaţii Caritabile Anuale organizate de Fiţe, Margo se simţea în elementul ei. Un astfel de eveniment era pe gustul ei: oameni îmbrăcaţi frumos care stăteau de vorbă, care treceau unii pe lângă alţii învăluiţi în mătase, în vreme ce sorbeau vin sau apă de calitate.

Era o lume în care se chinuise toată viaţa să între. Iată că, de data asta, venise lumea la ea.

— Ne-am gândit că o săptămână sau două în Palm Springs ar fi soluţia.

— Eu nu ştiu cum de continuă să închidă ochii la aventurile lui. Sunt atât de evidente!

— Nu l-am mai văzut de când am fost ultima dată la Paris.

Sporovăieli în rândul privilegiaţilor, se gândi Margo, şi ştia exact cum să le răspundă. Primirea musafirilor fusese unul dintre hobby-urile ei, pe când locuia la Milano. Ştia cum să jongleze cu trei conversaţii deodată, să fie cu ochii pe ospătarii în continuă mişcare şi să pretindă că nu-i stă mintea la nimic altceva decât la următoarea gură de şampanie.

Mai ştia şi cum să ignore, la nevoie, frânturile de replici răutăcioase şi prefăcute care îi ajungeau la urechi.

— Imaginează-ţi cum e să vinzi totul. Vreau să spun, draga mea, până şi pantofii.

— … tocmai săptămâna trecută Peter a lăsat-o

să intenteze divorţ ca ea să scape cu faţa curată. Sărăcuţa este frigidă. Doctorii n-au putut s-o ajute.

Margo n-ar fi ignorat o semenea replică, dacă ar fi putut descoperi sursa, dar nu apucă să se îndepărteze în încercarea de a o localiza, că auzi altceva.

— E aşa isteţ felul în care sunt aranjate toate, încât să semene cu un apartament interesant, de sorginte europeană. Pur şi simplu ador colecţia de cutii pentru pudră. Trebuie să am elefănţelul.

— Dragă, în camera de alături e un Valentino care efectiv îţi strigă numele. Chiar că ar trebui să-l vezi.

„Lasă-i să vorbească oricât poftesc", hotărî Margo şi afişă din nou un zâmbet. „Şi lasă-i să cumpere."

— Grozavă petrecere!

Judy Prentice se strecură lângă ea.

— Mersi.

— Candy bănuiesc că avea deja alte angajamente. Oglindind licărirea din ochii lui Judy, Margo zâmbi.

— N-a fost invitată.

— Serios?

Femeia se apropie mai mult de urechea ei.

— Asta o s-o ardă la lingurică.

— Tu chiar îmi placi.

— În cazul ăsta, te-ar deranja să-mi pui

deoparte acea *minaudière*1 cu imprimeu floral, până când o voi putea lua?

— Cea de la Judith Leiber? Consider-o a ta. Mai are asortat un toc pentru ruj şi unul pentru pudră. Formează un set cu adevărat fabulos.

— Al doilea nume al tău e Satana, corect?

Judy flutură din mână.

— Pune-mi-le pe toate deoparte. Trec pe aici săptămâna viitoare.

— Îţi suntem recunoscători pentru contribuţie.

Puse o mână pe umărul lui Judy, în vreme ce se îndepărta încet.

— Oh, şi nu uita să păstrezi câte ceva ca să licitezi pentru colier. L-am auzit strigându-ţi numele.

— Eşti diavolul în persoană!

Râzând, Margo trecu la următorul grup.

— Îmi pare foarte bine să vă văd. Ce brăţară superbă!

— Are un talent înnăscut, nu-i aşa? îi murmură Susan fiului ei. Nimeni n-ar şti că există vreo emoţie în ea.

— Vezi cum îşi trece degetele peste piciorul paharului? Când e încordată nu poate să-şi ţină mâinile într-un loc. Dar se descurcă.[9]

— Atât de bine, încât tocmai i-am cerut Laurei să-mi pună deoparte două jachete, o geantă şi o

---

9 Poşetă de seară de mici dimensiuni, împodobită cu pietre scumpe (n.tr.)

tabacheră cu pietre scumpe.

Trecându-şi braţul pe sub al lui Josh, Susan râse de ea însăşi.

— Au fost jachetele Laurei, pentru Dumnezeu! Cumpăr rebuturile propriei mele fiice.

— Sincer să fiu, are gusturi excelente. Mai puţin la bărbaţi.

Susan îl bătu pe mână.

— Era prea tânără ca să aibă mai multă minte, prea îndrăgostită ca să poată fi oprită.

Acum, Laura era mai matură, se gândi Susan, şi mai îndurerată.

— O să stai cu ochii pe ea şi pe fete după ce plecăm eu şi tatăl tău, nu-i aşa?

— Presupun că în ultima vreme nu prea mi-am făcut foarte bine datoria de frate.

— Ţi-a fost distrasă atenţia şi, în plus, ţi-ai câştigat propria existenţă.

Privirea femeii, ageră şi maternă, cercetă încăperea până când o găsi pe Laura.

— Mă îngrijorează puţin faptul că rezistă prea bine.

— Ai prefera s-o vezi năruindu-se?

— Aş prefera să ştiu sigur că, atunci când se va nărui, cineva o să fie lângă ea.

Apoi, zâmbi când le văzu pe Kate şi Margo furând o clipă ca să fie împreună cu Laura.

— Cineva o să fie.

— Vom face un soi de listă, şopti Margo, altfel

o să promitem aceleaşi lucruri mai multor persoane. Eu niciodată nu ţin minte totul.

— Ţi-am zis să ţii deschisă casa de marcat, mârâi Kate.

— Ar fi fost de prost gust.

Kate îi aruncă o privire ucigătoare.

— E un magazin, amica mea.

— Margo are dreptate. Nu încasezi bani şi dai rest la un eveniment de genul ăsta.

— Dumnezeu să mă ferească de gusturile delicate!

Kate oftă, ceea ce îi făcu bretonul să fluture.

— Mă pitesc eu în depozit şi trec la catastif marfa promisă. Ce naiba ai zis, o minaretă?

— O minaudière, spuse Margo cu un rânjet de superioritate. Tu doar trece acolo „poşetă de seară cu pietre scumpe”. O să ştiu eu ce este. Şi te rog să nu începi să te joci pe calculator. Trebuie să te amesteci printre oameni.

— Mi s-a luat de amestecat. Cu excepţia unui tip. Este oarecum drăguţ.

Îşi lungi gâtul şi îl dibui.

— Acolo, cel cu mustaţă şi umeri laţi. Îl vedeţi?

— Lincoln Howard, îl identifică Laura cu uşurinţă, însurat.

— Mă gândeam eu.

Kate se îndepărtă bombănind.

— Ar trebui s-o determini să păstreze rochia aia, comentă Laura. Niciodată n-am văzut-o

arătând atât de bine.

— Ar arăta şi mai bine dacă n-ar merge de parcă a întârziat la un audit.

Margo se opri înainte să-şi ducă iar mâna la stomacul agitat.

— Va trebui să pornim licitaţia, Laura.

O prinse de mână pe prietena ei.

— Doamne, am nevoie de o ţigară!

— Atunci, mişcă-te repede. Reprezentantul Wednesday's Child mi-a făcut semn că mai sunt zece minute.

— Nu, rabd şi mai dau o tură prin încăpere, ca oamenii să poată arunca priviri lacome către perle. Pe urmă, o să mă duc la domnul T. Şi o să-i zic să pornească licitaţia.

Porni cu paşi uşori, oprindu-se ici şi colo să atingă braţul cuiva, să împărtăşească un scurt hohot de râs, să observe cărei persoane trebuia să-i fie reumplut paharul cu şampanie. În clipa în care o văzu pe Kate revenind din depozit, se îndreptă către Thomas.

— E vremea să înceapă spectacolul. Vreau să vă mulţumesc încă o dată că ne ajutaţi.

— E o cauză nobilă şi un lucru bun pentru afacere.

O bătu afectuos pe creştet.

— Hai să-i golim de bani!

— Corect.

Continuă să-l ţină de mână în vreme ce păşeau

spre partea din faţă a încăperii. Margo ştia că murmurul avea să crească în intensitate pe măsură ce oamenii întorceau capetele ca să-i studieze şi ştia cum să lase vocile să se domolească, în vreme ce ea cerceta interiorul cu privirea. De undeva din apropiere surprinse o şoaptă curioasă.

— Nu ştiu despre ce vorbea Candy. Nu pare slăbită sau disperată.

— Tommy Templeton n-ar fi lăsat ca lucrurile să meargă atât de departe cu fiul lui, dacă ea ar fi fost o târfă intrigantă, aşa cum pretinde Candy.

— Draga mea, dacă bărbaţii ar recunoaşte o curvă intrigantă când o văd, atunci n-ar mai fi cea mai veche meserie din lume.

Simţi cum mâna lui Thomas se încordează într-a ei, moment în care ridică privirea către el, zâmbind degajată şi privindu-l cu drag.

— Dacă n-aş fi fost bărbat, i-aş fi dat un pumn în nas ţaţei ăleia invidioase.

Ochii ei se încălziră.

— O s-o pun pe Susie.

— Poate mai târziu.

Margo îl mai strânse o dată de mână, apoi se întoarse către mulţime.

— Doamnelor şi domnilor, dacă vă pot întrerupe o clipă…

Aşteptă până când conversaţiile scăzură în

intensitate, mai continuară o vreme, apoi se opriră în chip politicos.

— Aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru că luaţi parte la prima recepţie a magazinului Fiţe.

Avusese discursul în cap, cel pe care ea, Laura şi Kate îl puseseră la punct, dar acum îi zburase din minte. Folosindu-se de tupeu, îşi trecu privirea peste chipurile celor prezenţi.

— Am dori să vă mulţumim în mod special că aţi rămas chiar şi după ce v-aţi ghiftuit cu şampanie. Majoritatea dintre dumneavoastră îmi cunosc cariera… pestriţă şi felul în care s-a terminat, cu genul de scandal delicios despre care tuturor ne place să citim.

Surprinse privirea Laurei şi îngrijorarea de pe faţa ei, dar nu făcu decât să zâmbească.

— Atunci când am plecat din Europa şi m-am întors aici, n-am făcut-o deoarece credeam că America e ţara tuturor posibilităţilor şi a antreprenoriatului. M-am întors pentru că „acasă” e locul în care te duci când eşti zdrobit. Şi am avut noroc, căci uşa era deschisă.

O alese pe mama ei din mulţime şi îşi aţinti ochii asupra ei.

— Nu există persoană pe care s-o pot învinovăţi pentru greşelile mele. Am o familie ce m-a iubit, m-a îngrijit, m-a ocrotit. Nu e şi cazul copiilor care au nevoie disperată de ceea ce programul Wednesday’s Child le poate oferi. Ei sunt

zdrobiţi pentru că n-au avut parte de iubire, îngrijire şi ocrotire. Pentru că nu li s-au oferit aceleaşi şanse pe care le-am primit noi, cei aflaţi în această încăpere. În seara asta, alături de partenerele mele Laura Templeton şi Kate Powell, aş dori să fac un mic pas spre a le oferi o şansă acelor copii.

Duse mâna la ceafă, desfăcu încheietoarea colierului şi îl lăsă să-i alunece printre degete.

— Adio, scumpule, murmură ea. Sper că veţi licita cu generozitate. Ţine-ţi minte, sunt doar bani.

După ce întinse perlele pe un suport de catifea, se întoarse către Thomas.

— Domnule Templeton.

— Domnişoară Sullivan.

Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Eşti o fată bună. Aşa, acum…

Aruncă o privire evazivă asupra publicului, în vreme ce Margo se retrăgea în partea din spate a încăperii. Vocea bărbatului răsună provocator în vreme ce descria unicul articol scos la licitaţie şi le cerea participanţilor, pe mare parte dintre ei strigându-i pe nume, să-şi ţină portofelele deschise.

— A fost mai bine decât în scenariu, murmură Laura.

— Mult mai bine.

În semn de aprobare, Kate îşi puse braţul în

jurul taliei lui Margo.

— Să sperăm că îi va inspira pe câţiva dintre cărpănoşii ăia.

— În regulă, strigă Thomas. Cine pune lucrurile în mişcare şi deschide licitaţia?

— Cinci sute.

— Cinci sute.

Thomas lăsă sprâncenele în jos.

— Doamne Pickerling, e de plâns. Dacă n-ar fi împotriva regulamentului, m-aş face că nu te-am auzit.

— Şapte sute cincizeci.

Thomas pufni şi scutură din cap.

— Avem un amărât de şapte sute cincizeci. Aud o mie?

Dădu din cap către o mână ridicată.

— Uite o mie. Acum, hai să fim serioşi.

Licitaţia continuă, unii strigând, alţii făcând semne: un deget ridicat, o mişcare sobră a capului, o fluturare degajată a mâinii. Margo începu să se relaxeze când trecură de cinci mii.

— E mai bine, murmură ea. Voi încerca să mă gândesc la altceva.

— Eu înnebunesc.

Kate scotoci prin poşetă după pachetul de Tums.

— Avem şase mii două sute, continuă Thomas. Doamnă, aveţi un gât de lebădă. S-ar putea ca perlele astea să fi fost făcute pentru

dumneavoastră.

Prada lui începu să râdă.

— Tommy, împieliţatule. Şase mii cinci sute.

— Cât ziceai că valorează alea? vru să ştie Kate.

— Vândute cu bucata la Tiffany? Poate douăsprezece mii cinci sute.

Încântată, Margo încercă să vadă prin mulţime în timp ce mâinile se tot ridicau.

— Tot se aleg cu un chilipir.

Când licitaţia trecu de nouă mii, îi veni să danseze. Când ajunse la zece mii, îşi dori să fi avut un scaun, ca să-i poată vedea pe cei care licitau.

— Nicio clipă nu m-am aşteptat să se ajungă atât de sus. Le-am subestimat generozitatea.

— Şi spiritul competitiv.

Kate se legănă pe vârfuri.

— Pare-mi-se că lupta se duce între doi sau trei oameni, dar nu văd.

— Şi treaba devine serioasă, murmură Margo. Nu se strigă ofertele.

— Douăsprezece mii, caut douăsprezece mii cinci sute.

Thomas conducea licitaţia, privirea lui ageră ţâşnind încolo şi încoace.

— Sau oferit douăsprezece mii cinci sute. Treisprezece?

Văzând mâna fluturată drept răspuns, îşi aţinti

ochii spre un alt participant.

— Treisprezece? Da, avem treisprezece. Treisprezece mii e noua ofertă. Dă cineva treisprezece mii cinci sute? Se cer treisprezece mii cinci sute. Şi le avem. Treisprezece mii cinci sute. Urcaţi la paisprezece mii? Uite un bărbat care ştie ce vrea. Paisprezece mii e oferta. Se cer paisprezece mii cinci sute. Paisprezece mii e oferta momentului. Paisprezece mii o dată, de două ori. Vândut cu paisprezece mii bărbatului cu gusturi rafinate şi ochi de detectat valoarea.

Se auziră aplauze politicoase şi râsete plăcute. Margo era prea ocupată cu încercarea de a zări ceva prin mulţimea care acum se punea în mişcare, ca să mai observe privirile aruncate asupra ei.

— Ar trebui să-l felicităm pe câştigător. Aveţi grijă ca ziarul să facă o poză. Oricare dintre noi ajunge acolo prima trebuie să se asigure că nu ne scapă.

— Margo, dragă.

Nici nu apucă să facă doi paşi, că cineva o apucă de braţ. Holbându-se la chipul femeii, Margo căută cu disperare un nume, apoi se hotărî să folosească obişnuita portiţă de scăpare.

— Draga mea, ce bine îmi pare să te văd.

— M-am distrat de minune. Aşa un eveniment încântător şi un magazinaş fermecător. Aş fi trecut pe aici încă de acum câteva săptămâni,

dar am fost foarte… prinsă. Dacă mi se mai cere să intru în vreun comitet, îmi tai venele.

Era una dintre prietenele lui Candy, îşi aminti Margo. Terri, Merri… Sherri.

— Sunt bucuroasă că ai reuşit să ne strecori în programul tău.

— Oh, şi eu la fel. Am avut parte de o seară minunată. Şi mi-au mers la inimă cerceluşii ăia minunaţi. Cei micuţi, cu rubine şi perle. Sunt atât de dulci. Poţi să-mi spui cu cât îi vinzi? O să insist ca Lance să mi-i cumpere, de vreme ce a pierdut colierul în favoarea lui Josh.

— Trebuie să verific… A lui Josh?!

Mintea ei încetă să mai scotocească printre etichete cu preţuri şi se goli complet.

— Josh a cumpărat colierul?

— De parcă n-ai şti.

Lui Sherri îi sclipiră ochii când o bătu iar pe Margo pe braţ.

— Foarte isteţ din partea ta să-l pui să ţi-l răscumpere.

— Da, nu-i aşa? O să-ţi pun cerceii la păstrare, Sherri. Vino oricând vrei săptămâna viitoare, în timpul programului, şi uită-te la ei. Va trebui să mă scuzi.

Îşi făcu loc prin mulţime şi le ură noapte bună câtorva zeci de oameni, în vreme ce se chinuia să-şi păstreze pe chip acel zâmbet strălucitor, lipsit de griji. Îl găsi pe Josh flirtând fără milă cu

fiica adolescentă a unuia dintre membrii consiliului său de administraţie.

— Josh, trebuie să te răpesc o clipă, începu ea, când fata se îmbufnă automat. Dacă mă poţi ajuta cu ceva în depozit.

Mai că nu îl împinse acolo, după care închise uşa.

— Ce-ai făcut?

— Doar îi dădeam puştoaicei o temă la care să viseze în noaptea asta.

Plin de nevinovăţie, bărbatul ridică mâinile, cu palmele în sus.

— Nici n-am atins-o. Am martori.

— Eu nu vorbesc despre un amărât de flirt cu o fată care ar putea să-ţi fie fiică.

— Are şaptesprezece ani. Mai scuteşte-mă. Şi o lăsam pe ea să flirteze cu mine. Doar un antrenament.

— Ţi-am zis că nu despre asta vorbesc, deşi ar trebui să-ţi fie ruşine. Cum adică ai cumpărat colierul?

— Oh, asta era!

— Oh, asta era, repetă ea. Tu ştii cum arată?

— Da, are trei şiraguri de perle superb asortate, cu o încheietoare în formă de fundă, acoperită de diamante montate în aur de optsprezece carate.

Margo şuieră de parcă ar fi scos aburi.

— Ştiu cum arată nenorocitul ăla de colier.

— Atunci de ce întrebi?

— Nu fă jocuri avocăţeşti cu mine!

— De fapt, seamănă mai mult a jocuri politice decât juridice.

Acum, ea îşi ridică mâinile şi închise ochii până când i se păru că îşi stăpâneşte cât de cât furia.

— Arată ca şi cum te-aş fi dus cu zăhărelul să-mi cumperi bijuteria – şi să plăteşti pentru ea mai mult decât valorează pe piaţa liberă – doar ca să am şi friptura unsă, şi slănina în pod.

Josh hotărî că n-ar fi obţinut niciun chicotit amuzat spunându-i că la recepţie nu fusese servită vreo friptură.

— Aveam impresia că toate câştigurile din licitaţie vor fi donate.

— Câştigurile da, însă colierul…

— L-a revenit celui care a oferit cel mai mult.

— Oamenii cred că eu ţi-am cerut să-l cumperi.

Interesat, el îşi lăsă capul într-o parte. Da, chipul ei era cu siguranţă îmbujorat, observă. Ochii îi erau strălucitori şi înfierbântaţi. Ruşinea era ceva nou la ea, şi nu-i stătea rău.

— De când îţi pasă ţie ce cred oamenii?

— Încerc să învăţ să-mi pese.

Josh rămase pe gânduri.

— De ce?

— Pentru că…

Margo închise iar ochii.

— Habar n-am. N-am nici cea mai vagă idee.

— În regulă, atunci.

Bărbatul scoase perlele din buzunar şi le trecu prin mână în timp ce le studia.

— Doar fire de nisip şi bucăţi de carbon, transformate de timp şi de natură în ceva adorabil.

— Vorbeşti ca un bărbat.

El îşi ridică privirea şi o fixă pe a ei, făcându-i stomacul să tremure.

— M-am hotărât să le cumpăr când eram în tine, iar tu le purtai doar pe ele şi mă priveai ca şi cum n-ar mai fi existat nimic altceva în afară de noi. Şi acum am vorbit tot ca un bărbat. Un bărbat care te iubeşte, Margo. Şi care te-a iubit mereu.

Îngrozită şi încântată, femeia se uită drept în ochii lui strălucitori.

— Nu pot să respir.

— Ştiu cum e.

— Nu, chiar nu pot să respir.

Se lăsă repede pe un scaun şi îşi puse capul ameţit între genunchi.

— Ei bine, asta da reacţie la o declaraţie de dragoste.

Josh băgă perlele la loc în buzunar, astfel încât so poată mângâia pe spate.

— E reacţia ta obişnuită?

— Nu.

Linia severă a buzelor lui se mai curbă puţin.

— Atunci, e ceva.

— Nu sunt pregătită.

Margo trase încet aer în piept şi apoi îl dădu afară, moleculă cu moleculă.

— Pur şi simplu nu sunt pregătită pentru asta. Pentru tine. Şi eu te iubesc, dar nu sunt pregătită.

Niciunul dintre scenariile pe care Josh şi le imaginase pentru momentul în care ea avea să-i spună, în sfârşit, că îl iubeşte nu o includea pe Margo rostind cuvintele cu capul între genunchi.

— Te-ar deranja să te ridici şi să-mi mai spui o dată? Doar partea cu „te iubesc”.

Margo ridică fruntea cu precauţie.

— Te iubesc, dar… Nu, nu mă atinge acum.

— Pe naiba!

O smulse de pe scaun şi îi zdrobi gura cu a lui, dând dovadă mai mult de nerăbdare decât de fineţe.

Capitolul 18

Kate deschise uşa depozitului şi scoase un lung şi zgomotos oftat când dădu cu ochii de Josh şi de Margo, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pasională. Poate că imaginea îi mergea la inimă, dar n-avea niciun motiv să le-o spună şi lor.

— V-ar deranja să mai daţi o pauză glandelor voastre, astfel încât să putem încheia seara cu o urmă de bună-cuviinţă?

Josh îşi dezlipi gura de a lui Margo doar cât să tragă aer în piept.

— Şterge-o! îi ordonă el, după care se apucă iar de treabă.

— Nu o şterg. Mai sunt peste o duzină de oameni care se aşteaptă la un rămas-bun călduros din partea proprietarelor. A tuturor celor trei proprietare. Iar asta o include şi pe femeia căreia tocmai îi faci o amigdalectomie de urgenţă.

Josh aruncă o scurtă privire peste creştetul lui Margo.

— Kate, eşti aşa o prostuţă romantică!

— Ştiu, e una dintre slăbiciunile mele.

Femeia se apropie de ei şi îi despărţi.

— Sunt sigură că o să vă puteţi aminti unde aţi rămas. Haide, partenera! Oh, cât despre tine, Josh, poate vrei să rămâi aici până când devii un pic mai… prezentabil.

Bărbatul era cât pe ce să roşească.

— Surorile n-ar trebui să observe genul ăsta de lucruri.

— Sora asta le vede pe toate, le ştie pe toate.

O împinse pe Margo dincolo de uşă.

— Ce-i cu tine? murmură Kate. Arăţi de parcă ai fi fost lovită cu securea.

— Am fost. Dă-mi una dintre pastilele alea Tums după care eşti atât de înnebunită.

— Imediat ce ajung la poşetă.

Îngrijorată, Kate îşi mângâie prietena pe spate.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpo.

— Nu pot acum. Mâine.

Şi, deoarece înţelegea că trebuie să-şi joace rolul până la capăt, Margo îşi curbă buzele într-un zâmbet strălucitor şi întinse ambele braţe către femeia care se apropia de ele.

— Mă bucur tare mult că aţi putut veni. Sper că v-aţi simţit bine în seara asta.

Repetă aceste replici, cu mici variaţiuni, vreme de aproape o oră, până la plecarea ultimului musafir întârziat. Neavând încotro şi fiind ajutată de aspirină şi de medicamentele împotriva acidităţii, Margo reuşi să se menţină în stare ae funcţionare. Îşi dorea o cameră liniştită, un moment de singurătate în care să descâlcească vârtejul de emoţii ce o cuprinsese, dar se trezi luată pe sus când soţii Templeton insistară să scoată toată familia în oraş pentru a sărbători.

Era aproape ora unu când intră în apartament împreună cu Josh. Se gândea că totul trebuia să se fi limpezit deja. Ar fi trebuit să ştie exact ce are de zis şi de făcut, însă când uşa se închise în urma lor şi rămaseră singuri, Margo realiză că nu ştia nimic.

— O să-mi fie dor de ei – de părinţii tăi – când o să se întoarcă în Europa.

— Şi mie.

Josh zâmbea degajat. Cravata de ocazie era

slăbită acum, la fel ca butonii cămăşii de sub frac. Lui Margo îi părea desprins dintr-o elegantă reclamă la un parfum bărbătesc revoltător de scump şi de sexy.

— Ai fost tăcută.

— Ştiu. Am încercat să mă gândesc, să-mi dau seama ce să spun când vom discuta.

— N-ar fi trebuit să te gândeşti atât de mult.

Josh păşi către ea şi începu să-i scoată încet agrafele din păr.

— Eu m-am gândit la momentul în care o să rămân singur cu tine. În sfârşit.

Când părul ei se revărsă liber pe umeri, bărbatul aruncă agrafele pe măsuţa de toaletă.

— Nu mi-a fost foarte greu.

— Unul din noi trebuie să fie raţional.

— De ce?

În oricare alt moment, ea ar fi izbucnit în râs.

— Nu ştiu sigur de ce, ştiu doar că unul din noi trebuie să fie. Şi se pare că nu tu vei fi acela. Josh, nu sunt convinsă că tu sau eu avem idee cum să gestionăm situaţia.

— Mie mi-e destul de clar cum să începem.

O cuprinse cu braţele, iar mâinile lui îi urcară pe spate pentru a-i cuprinde umerii în palme şi a o trage mai aproape.

— Partea asta este uşoară, poate prea uşoară pentru amândoi. Nu cred că vrem să se schimbe.

— De ce ar trebui să se schimbe?

Îşi trecu buzele peste maxilarul ei. Avea un gust cald şi mătăsos.

— Pentru că am tulburat apele.

Cum se aştepta ca ea să gândească limpede în timp ce o gusta de parcă ar fi fost o delicatesă aleasă de sul? un capac din cristal scânteietor?

— Pentru că până acum n-am mai fost niciodată cu adevărat îndrăgostită, şi cred că nici tu.

Pulsul deja îi devenise sacadat.

— Nu ştim ce facem.

— Atunci, o să improvizăm.

Josh se simţea prea binedispus şi prea liber pentru a permite ca brusca ei nevoie de logică să-i strice cheful. Trase de fermoarul de la spatele rochiei lui Margo, iar când mătasea se desfăcu, îşi strecură mâinile pe sub ea, atingându-i pielea.

— Vrei să spui că lucrurile nu trebuie să se schimbe?

Senzaţiile de uşurare se ciocniră de fiorii dorinţei atunci când îşi simţi rochia alunecându-i de pe trup.

El ar fi vrut să-i spună că totul se schimbase deja, dar o cunoştea prea bine şi înţelegea că dacă ar fi vorbit despre schimbare, despre angajamente sau veşnicie, ea s-ar fi retras, l-ar fi evitat sau, pur şi simplu, ar fi luat-o la sănătoasa.

— Nimic din ceea ce ne dorim să rămână la fel.

Partea asta, de exemplu, murmură el, atingându-i cu degetele mari curbura moale şi palidă a sânilor.

Aceştia se ridicară, plini şi albi, de sub dantela fără bretele a lenjeriei intime de culoare neagră. Ciorapii ei se opreau sus pe coapsă, un alt contrast seducător între alb şi negru. Josh îşi lăsă degetele să-i alunece peste piele şi dantelă, înfiorat de fiecare textură bine definită. În tot timpul acesta privirea îi rămase fixată asupra ochilor ei.

— În clipa în care mă atingi, te doresc. E ceva ce se pare că nu pot controla.

Tocmai lucrul acesta o îngrijora, şi o îngrijora îndeajuns de mult încât să-şi alunge intenţionat orice gând raţional şi să-i descheie cămaşa albă pentru a-i mângâia pielea uşor bronzată.

— Niciodată n-am avut un amant care să mă excite atât de tare doar stând în aceeaşi încăpere cu mine. Cât timp poate dura senzaţia asta?

— Hai să aflăm.

O aşează pe pat, cu părul blond revărsându-i-se pe spate, cu pielea albă ca laptele întinsă peste mătase şi dantelă neagră.

Margo era toată numai miresme promiţătoare, curbe voluptuoase, membre lungi şi suple ce se întindeau, desfăcându-se.

Îl ţinu la pieptul ei, savurând senzaţia pe care i-o dădea greutatea lui care o ţintuia, care

întemniţa sex lângă sex printr-o frecare lentă. În clipa aceea, tot ce trebuia să ştie era că îl dorea. Şi că buzele ei le căutau cu nerăbdare pe ale lui pentru acea întâlnire de vis a limbilor.

Când ajunsese să aibă nevoie de aroma lui, de mirosul şi de textura pielii lui? După atâţia ani, cum se face că prietenia şi legăturile de familie se transformaseră în pasiune şi dor? Şi de ce ar fi trebuit să conteze, când trupurile lor se îmbinau atât de bine?

Pielea îi tremură sub mâinile lui, simţind acele lungi mângâieri alunecoase care se transformau, într-o fracţiune de secundă, din aspre, în posesive. Ceea ce se trezise la viaţă în interiorul ei era prea amplu şi prea complex ca să poată fi analizat. Se lăsă purtată de dorinţa aprinsă.

Josh îi simţi fiecare mişcare, fiecare suspin, surprinzând cu exactitate clipa în care agitaţia ei se preschimbă în acceptare. Aici, în acest pat încăpător şi moale, nu era loc de întrebări. Ea era, şi fusese mereu, tot ce îşi dorea.

Picioare lungi, zvelte, curbe voluptuoase, piele netedă, înmiresmată. Trupul ei fusese conceput pentru a primi şi oferi plăcere. Şi nimeni altcineva, îşi zise el în vreme ce gura i se lipea de a ei, nu avea să i-o mai ofere şi să o mai primească vreodată de la ea. Nimeni altcineva nu-i înţelegea inima, mintea şi visurile, aşa cum o făcea el.

Nimeni altcineva.

Inima lui Margo tresări, apoi se opri în loc când dispoziţia lui se preschimbă în nerăbdare. Mâini disperate şi buze lacome alergau pe trupul ei. Suspinele deveneau gemete pe măsură ce ea se potrivea ritmului impus de el, mişcare cu mişcare, flacără cu flacără.

Ce delicioasă era nebunia!

Se rostogoli şi îşi mişcă mâinile la fel de iute ca ale lui, pentru a-l conduce aşa cum o conducea el. Înălţimi periculoase. Plăcere vecină cu durerea. Se ridică. În lumina slabă pielea îi licărea precum mătasea udă. Ochii ei, de un albastru sălbatic, îi pironiră pe ai lui. O bătaie de inimă. Două.

Acum! Porunca părea să tremure în aerul din preajma lor. Drept răspuns el o prinse de şolduri, adâncindu-şi degetele în carne. Dintr-o singură mişcare curgătoare, ea îl primi înăuntru, adânc, ţinându-l acolo, ţinându-i pe amândoi şi făcându-i să tremure. Cu un geamăt lung, de felină, se arcui pe spate, îşi trecu mâinile peste propriul trup, pornind de la mijloc, apoi spre bust, peste sâni, acolo unde îşi simţea inima bubuind. Încet, foarte încet, dureros de conştientă de fiecare fior din ea, dureros de conştientă că ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare, îşi lăsă mâinile să-i alunece în jos, până când acoperiră şi dezmierdară locul de întâlnire a două corpuri

care se împerechează.

Desfătându-se cu fiecare suflare, îşi duse iar mâinile în sus, ridicându-şi părul. Şi începu să-l călărească.

Ritmul pe care îl impuse era aspru, rapid şi nemilos. Josh o văzu cum ajunge pe culmile plăcerii, cum se cutremură datorită ei. Senzaţiile năvăliră asupra lui ca o avalanşă, înceţoşându-i privirea.

Dar ştia că niciodată nu văzuse ceva mai măreţ decât pe Margo pierdută în propria pasiune.

Când femeia ţipă, se aruncă în faţă şi îşi sprijini mâinile pe umerii lui, umbrindu-i faţa cu părul, el nu mai avu de ales decât să se piardă în ea.

— De ce ori de câte ori fac dragoste cu tine mă simt de parcă aş fi plonjat de pe un munte?

Margo nu se aştepta cu adevărat la un răspuns. Credea că Josh doarme sau e în stare de comă, însă el se mişcă, mângâindu-i cu buzele curbura unui sân, apoi pe a celuilalt.

— Pentru că noi doi, ducesă, suntem un cuplu periculos. Şi deja te vreau din nou.

Tot sărutând-o, urcă până spre gâtul ei şi îi găsi gura caldă, umflată.

Era pregătită să se lase iar dusă de val, simţindu-şi braţele moi şi uşoare când le ridică pentru a-l cuprinde.

— Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

Prin ceaţa noilor senzaţii care se adunau, Margo zări schimbarea. Şi îi înţelese motivul.

— Ştiu cum sună.

— Nu contează.

Josh nu voia ca ea să stea pe gânduri. Nu-şi dorea decât s-o aibă, s-o ţină în braţe.

— Ba contează. Pentru amândoi.

Devenind brusc nesigură acolo unde se simţise mereu atât de încrezătoare, Margo îi cuprinse faţa în mâini pentru a io ridica. Ochii lui erau încărcaţi de dorinţă, cu o urmă de iritare, căci dorinţa nu-i era îndeplinită.

— Cred că trebuie să discutăm.

— Niciunul din noi n-a făcut vreun jurământ de castitate.

Era adevărat. Margo mai ştia de asemenea că, deşi avusese amanţi, presa îi dăruise un libido şi un şir de inimi frânte care depăşeau cu mult realitatea.

— Trebuie să discutăm, repetă ea.

— Eu nu ţi-am pus nicio întrebare, Margo. Despre cine sau câţi au mai fost în viaţa ta. Acum există numai unul. Sunt doar eu.

Poate că, în alte circumstanţe, tonul lui rece şi posesiv ar fi enervat-o. Era tipic pentru Joshua Templeton: văd, vreau, iau. Dar stăteau încă înlănţuiţi, încă înfierbântaţi unul de altul.

— N-au fost atât de mulţi pe cât ai putea crede. Josh, nu m-am culcat cu fiecare bărbat cu care

am ieşit la o întâlnire.

— Bine. Nici eu nu m-am culcat cu fiecare femeie pe care am scos-o vreodată la cină.

Rostise cuvintele într-un fel răstit, în vreme ce se rostogolea pe spate pentru a-şi da la o parte părul de pe chip.

— În orice caz, prezentul e cel care contează. Ne-am lămurit în privinţa asta?

Margo îşi dorea să se fi lămurit, însă furia lui şi răceala cu care o controla îi spuneau altceva.

— Josh, până acum nu mi-a păsat niciodată cu adevărat de reputaţia mea. De fapt, ea nu făcea decât să-mi sporească valoarea contului bancar. Dar acum… acum contează.

Simţindu-se brusc înfrigurată, Margo se ridică şi îşi înfăşură braţele în jurul corpului.

— Acum contează pentru că acum tu contezi. Şi nu ştiu cum să procedez. Nu ştiu cum ar trebui să procedăm fiecare din noi. Când era vorba doar despre sex…

— Pentru mine n-a fost niciodată doar sex.

— N-am ştiut, spuse ea încet. N-am ştiut ce simţeai, ori ce simţeam eu, până când n-am ajuns exact în punctul acela. Şi e ceva atât de mare, de important. De înspăimântător.

Îl uimeau nu doar vorbele ei, ci şi felul în care le rostea. Emoţii, regrete, confuzie. Toate acestea erau foarte rare la Margo atunci când venea vorba despre jocurile pe care le practică

bărbaţii şi femeile.

— Eşti speriată?

— Îngrozită, recunoscu ea răsuflând îndelung în vreme ce se ridica pentru a-şi lua un halat din dulap, iar asta nu mă bucură.

— Şi eu sunt.

Cu un început de mânie clocotindu-i în privire, Margo se uită la el peste umăr. Un mascul înalt şi zvelt, îşi spuse ea, care acum stătea cu mâinile vârâte sub cap, cu un surâs arogant în colţul gurii lui superbe. Nu ştia dacă să-l pocnească sau să sară pe el.

— Şi tu cum eşti?

— Îngrozit, iar asta nu mă bucură.

Margo îşi prinse cordonul în jurul taliei, după care îşi ţinu mâinile nemişcate când se întoarse spre pat.

— Zău?

— Ştii la ce m-am gândit, ducesă?

— Nu.

Rânjetul lui a fost acela care o atrase, determinând-o să revină pentru a se aşeza pe marginea patului.

— La ce te-ai gândit?

— Până acum nouă ne-a fost uşor. Prea uşor.

— Iar de data asta n-o să ne mai fie.

Bărbatul îi luă mâna şi îşi împleti nepăsător degetele cu ale ei.

— Se pare că nu. Poate că am eu o mică

problemă, o „bubă” când vine vorba de alţi bărbaţi. La urma urmei, femeia de care m-am îndrăgostit a mai fost logodită de cinci ori.

— De trei ori.

Margo îşi eliberă mâna dintr-o smucitură, conştientă că trecutul ei avea să se furişeze mereu şi s-o plesnească

— Doi logodnici au fost produsele unor jurnalişti prea zeloşi. Iar ceilalţi trei au fost… nişte greşeli grabnic rectificate.

— Ideea e că, spuse Josh cu ceea ce el considera a fi o admirabilă răbdare, niciuna dintre relaţiile mele n-a ajuns vreodată atât de departe.

— Ceea ce ar putea fi luat drept teamă de implicare din partea ta.

— Ar putea, murmură el, dar simplul adevăr este că aproape jumătate din viaţă am fost îndrăgostit de tine. Aproape jumătate din viaţă, repetă şi se ridică, astfel încât ochii lui, întunecaţi ca două umbre, să ajungă la acelaşi nivel cu ai ei. Fiecare femeie pe care am atins-o a fost un substitut al tău.

— Josh!

Margo doar clătină din cap. Nu era nimic de spus, nimic care să se poată ridica deasupra valului de emoţii ce o înghiţea.

— E demoralizant, Margo, să vezi o femeie, pe singura femeie pe care ţi-o doreşti cu adevărat,

îndreptându-se către oricine altcineva, mai puţin către tine. Să aştepţi şi să pândeşti.

O încânta şi o îngrozea în acelaşi timp să se gândească la asta. Să ştie.

— Dar de ce ai aşteptat?

— Un bărbat trebuie să-şi folosească avantajele pe care le are. Al meu a fost timpul.

— Timpul?

— Te cunosc, Margo.

Îşi trecu un deget peste obrazul ei.

— Mai devreme sau mai târziu aveai să intri în bucluc până peste cap sau aveai să te plictiseşti, pur şi simplu, de înalta societate.

— Iar tu urma să fii acolo şi să aduni cioburile.

— A funcţionat, spuse el într-o doară şi o prinse de încheietură înainte ca ea să poată sări de pe pat. Nu-i un motiv să mă tratezi cu răceală.

— Ba e un motiv perfect. Ticălos arogant şi egoist! Doar ai aşteptat ca Margo s-o facă de oaie ca să poţi tu pe urmă să intervii.

L-ar fi tras una, dacă el nu ar fi anticipat gestul şi n-ar fi prins-o de cealaltă încheietură.

— Eu n-aş lua-o chiar aşa, dar…

Zâmbi triumfător.

— Chiar ai făcut-o de oaie.

— Ştiu ce-am făcut.

Margo îşi trase braţele înspre exterior şi nu reuşi să obţină decât o variantă încurcată a jocului copilăresc cu bătutul din palme.

— Dar am ieşit singură din încurcătura cu Alain.

Licărirea din ochii lui a fost cea care o opri. Apăruse şi dispăruse rapid, însă ea îi cunoştea fiecare nuanţă de pe chip.

— Nu-i aşa?

— Sigur că da, însă ideea e că…

— Ce-ai făcut?

Aprinsă, îl lovi în piept cu mâinile încătuşate.

— N-ai fost în Grecia. Aş fi ştiut dacă ai fi ajuns pe acolo. Cum ai rezolvat problema?

— N-am rezolvat-o. Exact.

„La naiba!”

— Uite ce e, am dat câteva telefoane, m-am folosit de câţiva oameni care îmi erau datori. Doamne, Margo, te aşteptai să stau pe plajă în timp ce ei cochetau cu ideea de a te băga la închisoare?

— Nu.

Margo vorbea încet, căci se temea să nu urle.

— Nu. Eu trec printr-o criză şi tu vii fuguţa să mă salvezi. Dă-mi drumul la mâini!

— Nu cred, zise el, măsurându-i furia din priviri. Ascultă, eu doar am făcut problema să dispară mai repede. Nu aveau nimic împotriva ta şi nici nu voiau să aibă, dar nu folosea la nimic să zaci în arest mai mult decât strictul necesar. Singura ta vină a fost c-ai avut prostul gust şi slaba judecată de a te cupla cu un escroc abil,

care te folosea drept paravan.

— Mersi mult!

— Pentru nimic.

— Şi dacă tot ai pomenit despre asta, din nou, recunosc că am multă experienţă la capitolul gusturi proaste şi slabă judecată.

Îşi smuci mâinile, spumegând de furie când el o împiedică să se elibereze.

— Dar acum mi-a trecut. Am preluat controlul asupra vieţii mele, naiba să te ia! Şi mi-am reclădit-o, bucăţică cu bucăţică. Lucru pe care tu n-a trebuit să-l faci niciodată. Mi-am asumat riscul, am muncit, am…

— Sunt mândru de tine.

Dezumflând-o de tot, Josh îşi duse la buze pumnii ei strânşi.

— Nu încerca să schimbi vorba.

— Sunt mândru de felul în care ai înfruntat ceea ce trebuia făcut şi ai transformat totul într-o poveste unică şi interesantă.

Îi desfăcu degetele, apoi îşi lipi buzele de palma ei.

— Şi mă emoţionează tot ce e legat de tine. Felul în care ai făcut faţă tuturor, în seara asta, cuvintele pe care le-ai rostit…

— Dracu’ să te ia, Josh!

— Te iubesc, Margo.

Zâmbi.

— Poate că judecata mea slabă a fost cea care

m-a făcut să te iubesc până azi. Dar sunt şi mai îndrăgostit de femeia cu care mă aflu acum.

Înfrântă, ea îşi lipi tâmpla de a lui.

— Cum reuşeşti să mă întărâţi şi pe urmă să mă duci cu vorba? Nici nu mai ştiu de ce eram furioasă pe tine.

— Tu doar vino aici.

O trase în braţele lui.

— Hai să vedem ce altceva mai putem uita.

Mai târziu, când stătea cuibărită lângă el, simţind greutatea braţului cu care o înconjura, auzind în ureche bătăile lente şi liniştite ale inimii lui, Margo îşi aminti totul. Realiză că nu rezolvaseră nimic. Se întreba dacă era cu putinţă ca doi oameni care se cunoşteau atât de bine şi de atâta vreme, să-şi înţeleagă atât de puţin sufletele unul altuia.

Până în noaptea asta nu se ruşinase cu bărbaţii pe care îi lăsase să între în viaţa ei. Amuzamentul, aventura, romantismul fuseseră singurele pe care le căutase, la care visase. Majoritatea femeilor o priveau ca pe o adversară. Chiar şi în copilărie avusese puţine prietene, în afară de Laura şi de Kate.

Dar bărbaţii…

Oftă şi închise ochii.

Pe bărbaţi îi înţelegea. Încă de la o vârstă fragedă intuise forţa pe care o aveau sexul şi frumuseţea. Se delectase mânuind acea forţă.

Niciodată pentru a face rău, îşi spuse ea. Niciodată nu se jucase cu riscul de a provoca durere vreuneia dintre părţi. Nu, ea mereu avusese grijă să-şi aleagă tovarăşi de joacă dintre cei care înţelegeau regulile. Bărbaţi mai maturi, mai experimentaţi, bărbaţi manieraţi, cu portofele generoase şi inimi precaute.

Niciunul nu se amestecase în cariera sau în ambiţiile ei, căci regulile erau simple şi întotdeauna respectate.

Distracţie, aventură, romantism. Fără depăşirea graniţelor, fără încurcături, fără resentimente când ea trecea mai departe.

Fără niciun fel de sentimente. Dar cu multe erori de judecată.

Iar acum îl avea pe Josh. Cu el, puterile ei se schimbaseră, şi la fel şi visurile. Regulile erau altele. Oh, distracţia şi aventura, şi romantismul existau, dar apăruseră depăşiri ale graniţelor şi încurcături.

Nu urma ca în final cineva să aibă de suferit?

Oricât de mult ar fi iubit-o, ea nu-i câştigase încrederea. Şi, îşi spuse, la câţiva centimetri în urma încrederii se afla respectul lui.

Îşi aminti că el o iubea pe femeia cu care era acum, dar se întrebă dacă Josh nu aştepta să vadă dacă ea va rămâne sau va fugi? Şi, undeva în adâncul sufletului, şi ea îşi punea aceeaşi întrebare în legătură cu propria persoană.

La urma urmei, el se născuse într-o lume privilegiată, având avantajul de a putea să aleagă sau să ignore orice şi pe oricine, după bunul plac. Dacă era adevărat că o dorise atâta vreme, că o aşteptase şi o pândise, fiind vorba despre Josh, el probabil savurase provocarea.

Acum, după ce ea răspunsese provocării…

— O să te urăsc pentru asta, murmură ea şi îşi lipi buzele de umărul lui. Indiferent cine răneşte pe cine, o să te urăsc pentru asta.

Se cuibări mai aproape, dorindu-şi ca el să se trezească, să se trezească şi să-i ia minţile din nou, astfel încât să nu se mai frământe cu griji şi întrebări.

— Te iubesc, Josh.

Îşi puse palma peste inima lui şi îi numără bătăile până când ale ei intrară în acelaşi ritm.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

Capitolul 19

Stâncile reprezentaseră mereu locul în care Margo mergea ca să mediteze. Toate deciziile majore din viaţa ei fuseseră luate acolo. Pe cine să invite la petrecerea de ziua ei? Oare chiar voia să se tundă? Ar trebui să meargă la balul liceului cu Biff sau cu Marcus?

Pe vremea aia asemenea decizii păreau monumentale. Valurile ce se spărgeau de ţărm, miresmele oceanului şi ale florilor sălbatice,

silueta colţuroasă a pietrelor ce coborau de la înălţimi ameţitoare, toate o linişteau şi o entuziasmau deopotrivă. Emoţiile pe care le trăia aici se regăsiseră în toate deciziile ei.

Aici venise în ziua premergătoare fugii ei la Hollywood. Imediat după nunta Laurei, îşi aminti acum. Avea optsprezece ani şi era foarte sigură că viaţa, cu toate misterele ei, se scurgea pe lângă ea. Îşi dorea cu disperare să vadă lumea, să vadă ce poate face cu ea. Ce poate face din ea.

Se întrebă oare câte certuri avusese cu mama ei în acele ultime săptămâni? Prea multe ca să le mai ţină socoteala.

- Trebuie să mergi la facultate, fetiţo, dacă vrei să faci ceva cu viaţa ta.

— E plictisitor. E inutil. Nu mi se potriveşte. Vreau mai mult.

— Întotdeauna ai vrut. Ce înseamnă „mai mult” de data asta?

— „Mai mult din toate.”

Şi căpătase mai mult, nu-i aşa? medită Margo. Mai multă aventură, mai multă atenţie, mai mulţi bani.

Acum însă, după ce se închisese cercul, ce mai avea? O nouă şansă. Ceva al ei. Şi pe Josh.

Îşi lăsă capul pe spate şi privi cum pescăruşii se rotesc, mângâie aerul, apoi ţâşnesc spre ocean. Undeva în largul apelor albastre cu

licăriri de diamant, o barcă luneca, sclipitoare şi albă, soarele atingând finisajele de alamă doar cât să le facă să sclipească şi să strălucească. Vântul se înteţea şi făcea piruete asemenea unui dansator, jucându-i-se prin păr şi făcând să-i fluture mătasea tunicii albe.

Se simţea uluitor de singură acolo, sus, mică şi neînsemnată pe stâncile înalte, abrupte, unde distrugerea sau gloria se aflau la numai câţiva paşi distanţă.

O metaforă pentru dragoste? se gândi ea, amuzată de sine însăşi. Gândurile profunde nu fuseseră niciodată punctul ei forte. Se simţea singură fără el, solitară. Dacă un angajament faţă de Josh semăna cu un salt de pe stâncă, oare o femeie ca ea ar zbura sau s-ar prăvăli şi s-ar zdrobi de pământ?

Iar dacă ar fi dispusă să-şi asume riscul, ce influenţă ar avea asupra lui? Ar căpăta încredere în ea? I-ar fi alături? Mai presus de toate, ar fi dornic să reziste tuturor suişurilor şi coborâşurilor unei vieţi în doi?

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cum de sărise de la dragoste la căsătorie? Iisuse Hristoase, ea chiar se gândea la măritiş.

Trebuia să se aşeze.

Tremurând, se lăsă pe o piatră şi aşteptă să-şi recapete suflul. Căsătoria nu reprezentase niciodată un scop în viaţa ei. Logodnele din

trecut fuseseră simple pozne, tachinări cu nimic mai serioase decât un zâmbet şi un semn cu ochiul.

Căsnicia implica promisiuni pe care nu le puteai încălca ridicând din umeri. Însemna o viaţă întreagă împărtăşită pe deplin. Ba chiar şi copii. Se cutremură o dată şi îşi strânse stomacul cu mâna. Ea nu era genul matern. Nu, nu, gărduleţele albe şi plimbatul copiilor cu maşina erau la ani-lumină de zona ei de confort.

Nu, mai că râse de sine însăşi, nici nu încăpea discuţie. Avea să trăiască împreună cu Josh. Situaţia de acum era perfectă. Fireşte, asta voia şi el. Nu putea pricepe de ce se agitase atât pe tema asta. Apartamentul din hotel era pe măsura nevoilor lor, a stilului lor de viaţă şi dădea fiecăruia şansa de a fugi, împreună sau separat, după cum le-ar fi venit cheful.

Nimic permanent, nimic care să aducă a obligaţie. Desigur, ăsta fusese răspunsul de la bun început. Viaţa prin hoteluri era în sângele lui şi făcea parte din alegerile ei. Te-ai săturat să vezi aceeaşi privelişte? îţi strângi hainele şi cauţi alta.

Bineînţeles că asta îşi dorea şi Josh. Şi asta îi convenea şi ei.

Apoi, se întoarse şi privi în sus, mai sus, către casă, cu trăinicia ei de piatră, cu forţa şi frumuseţea ei. Turnuri adăugate de noile

generaţii, ţigle colorate aşezate pe cele vechi. Ştia că amintirile create acolo aveau să reziste o veşnicie. Visurile de acolo nu aveau să se risipească niciodată. Dragostea rostită acolo înflorea liberă, sălbatică şi încâlcită precum ramurile de bougainvillea.

Dar nu era casa ei. Propriul cămin îi scăpase mereu printre degete. Se întoarse iar şi privi spre mare, uimită că simţea înţepătura lacrimilor în ochi.

„Ce vrei, Margo? Ce Dumnezeu vrei?”

Mai mult. Mai mult din toate.

— M-am gândit eu că te găsesc aici.

Kate se aşează pe bolovanii de lângă ea.

— Frumoasă zi pentru admirat priveliştea.

— Probabil că în dimineaţa asta eşti cu chef.

Laura îi puse o mână pe umăr.

— Seara trecută a fost un succes de la început până la sfârşit.

— Meditează, îi spuse Kate Laurei, dându-şi ochii peste cap. Niciodată nu-i mulţumită.

— Sunt îndrăgostită de Josh.

Margo privi drept în faţă când rosti cuvintele, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu vântul.

Kate strânse din buze şi rămase pe gânduri. Pentru că nu-i putea zări ochii lui Margo în spatele ochelarilor reflectorizanţi, îi trase jos pe nas.

— „T” mare sau mic?

— Kate, nu mai suntem în liceu, murmură Laura.

— Tot e o întrebare relevantă. Care-i răspunsul?

— Sunt îndrăgostită de Josh, repetă Margo, iar el e îndrăgostit de mine. Ne-am pierdut minţile.

— Tu vorbeşti serios? spuse Kate şi îşi trecu încet privirea de la Margo spre Laura. Vorbeşte serios.

— Trebuie să mă plimb.

Margo se ridică iute şi o porni pe marginea curbată a stâncii.

— Am o grămadă de energie şi nu ştiu ce să fac cu ea. Şi o grămadă de nervi care mi se rotesc din cap în stomac şi înapoi.

— Dragostea nu e neapărat un lucru rău, îi spuse Laura.

— Tu ai fost îndrăgostită de Peter, nu-i aşa?

Laura îşi privi picioarele şi îşi spuse că era nevoie să păşească atent.

— Da. Da, am fost. Cândva.

— Asta voiam să spun. Ai fost îndrăgostită de el, aţi pornit o viaţă împreună şi totul s-a dus de râpă. Ai idee câte relaţii am văzut destrămându-se sau rupându-se pur şi simplu? Nu le pot număra. Nimic nu durează o eternitate.

— Părinţii mei?

— Sunt un strălucitor exemplu de excepţie de la regulă.

— Stai o clipă! Stai o clipă!

Kate o prinse de braţ.

— Tu şi Josh vă gândiţi la căsătorie?

— Nu! Doamne, nu! în niciun caz. Niciunul din noi nu e adeptul formulei „până când moartea ne va despărţi”.

Simţind nevoia să se apropie de ocean, Margo începu să coboare pe nişte pietre.

— Vrei să fii îndrăgostită de el?

Auzind întrebarea lui Kate, o privi enervată şi lipsită de răbdare.

— Nu-i o alegere..

— Bineînţeles că este.

Kate nu credea că dragostea, sau oricare altă emoţie, era incontrolabilă.

— Dragostea nu e un costum de primăvară, interveni Laura, pe care să-l poţi proba.

Kate nu făcu decât să mişte din umeri şi sări cu agilitate peste marginea stâncii.

— Din partea mea, dacă dragostea nu se potriveşte, o pui deoparte. Deci, Margo, ţi se potriveşte?

— Nu ştiu. Dar o port.

— Poate o să-i prinzi gustul.

„Sau”, îşi spuse Laura îngrijorată, „o să ţi-l pierzi."

Tonul ei o făcu pe Margo să se oprească. Îngrijorarea era un înveliş al îndoielii.

— Chiar îl iubesc, spuse ea încet. Încă nu ştiu

exact cum să gestionez situaţia. Nu părem a fi în stare să discutăm raţional. Ştiu, văd că o parte din el suferă din pricina vieţii pe care am dus-o eu, a bărbaţilor cu care am fost.

— Oh, da! De parcă el şi-a petrecut ultimii zece ani într-o mănăstire, copiind din Sfânta Scriptură.

Kate îşi îndreptă umerii, căci steagul ei de feministă flutura în înaltul cerului.

— Nu-i treaba lui dacă te-ai culcat cu batalioanele cinci, şase şi şapte. O femeie are tot atâtea drepturi ca un bărbat de a fi promiscuă într-un fel stupid şi iresponsabil.

Margo deschise gura, dar pentru o clipă nu a putut decât să râdă pe seama jignitorului sprijin moral.

— Mulţumesc foarte mult, soră Immaculata.

— Oricând, soră Stricata.

— Ce vreau să spun eu, continuă Margo sec, e că Josh nu prezintă doar versiunea obişnuită de gelozie. Pe asta aş putea s-o trec cu vederea sau să mă enervez din pricina ei. În cazul lui există motive de îndoială, şi nu ştiu sigur cât îmi va lua să ne dovedesc amândurora că acea parte a vieţii mele s-a încheiat.

— Cred că eşti prea blândă cu el, bombăni Kate.

— Şi prea dură cu mine?

Kate zâmbi veselă.

— N-am spus asta.

— Atunci o spun eu, interveni Laura, dându-i un cot în coaste lui Kate.

— Nu-i vorba doar despre bărbaţi.

Privind către ocean, Margo încercă să le pună pe toate cap la cap.

— Presupun că partea cu bărbaţii e doar un soi de simptom. Josh spune că e mândru de mine, de ceea ce am făcut pentru a-mi pune ordine în viaţă. Eu aş zice că este mai degrabă surprins. Şi, din pricina asta, continuă încet Margo, îmi dau seama că e puţin probabil ca el să conteze pe faptul că voi merge până la capăt, că voi rezista şi voi rămâne alături de el. Şi de ce ar conta? murmură ea, amintindu-şi reacţia lui brutală faţă de ultima ei şedinţă foto. Aşteaptă să plec iar, să fug către ceva mai mare, mai uşor.

— Eu aş zice că n-ai destulă încredere în Josh, spuse Kate încruntându-se, în timp ce îi cerceta chipul prietenei sale. Ai de gând să fugi?

— Nu.

Iată, în sfârşit, ceva de care putea fi sigură.

— Am terminat cu fuga. Dar, cu trecutul meu…

— Voi doi aţi face bine să vă concentraţi asupra prezentului, o întrerupse Laura. Unde vă aflaţi acum şi ce simţiţi unul pentru altul în clipa asta. Toate celelalte, ei bine, n-au făcut decât să vă aducă acolo unde sunteţi şi lângă oamenii cu care sunteţi.

Părea atât de simplu, atât de curat. Margo se străduia să creadă în spusele prietenei sale.

— În regulă. Am impresia că ar fi mai bine s-o luăm pas cu pas, hotărî ea. Ca şi cum ar fi inversul unui program de dezintoxicare.

Aplecându-se, luă o pietricică şi o aruncă în mare.

— Intre timp e între timp. Ar putea fi distractiv.

— Aşa trebuie să fie dragostea, zâmbi Laura. Iubirea nu-i un iad.

— Tu eşti singura dintre noi trei care a trecut pe acolo, spuse Margo căutând confirmarea în privirea lui Kate.

— Afirmativ, răspunse aceasta.

— Dacă nu te deranjează, îmi spui şi mie cum ai scăpat? Adică în ce fel ţi-a trecut faza cu îndrăgostitul? întrebă Margo.

Pe Laura o deranja subiectul. O rodea pe dinăuntru şi o făcea să se simtă ca o ratată. Însă n-ar fi recunoscut în veci.

— A fost un proces treptat, aşa cum apa care atinge piatra o erodează puţin câte puţin. N-a fost o străfulgerare, de genul mă trezesc într-o dimineaţă şi îmi dau seama că nu-mi mai iubesc soţul. A fost un proces lent, neplăcut, un soi de calcifiere a emoţiilor. În cele din urmă, n-am mai simţit nimic pentru el.

Margo îşi spuse că era un gând terifiant. Să nu mai simtă nimic pentru Josh! Era sigură că ar fi

preferat să-l urască, decât să nu mai simtă nimic pentru el. Realiză că mai rău şi mai rău ar fi fost ca Josh să nu mai simtă nimic pentru ea.

— Ai fi putut împiedica procesul?

— Nu. Amândoi poate că l-am fi oprit, dar de una singură n-am reuşit. El nu m-a iubit niciodată.

Şi, of, tare o mai durea gândul ăsta!

— De aceea suntem complet diferiţi de tine şi de Josh

— Îmi pare rău, Laura.

— Să nu-ţi pară.

Simţindu-se mai uşoară, Laura se sprijini de braţul pe care Margo i-l oferea.

— Am două fete frumoase. Una peste alta, am făcut o afacere destul de bună. Iar voi aveţi şansa la ceva special, unic şi doar al vostru.

— S-ar putea să profit de şansa asta.

Mai luă o pietricică şi o aruncă.

— Ei bine, dacă sunteţi în căutarea unui cuibuşor de nebunii, un client de-al meu se descotoroseşte de o proprietate aflată la niciun kilometru de aici.

Intrând în atmosferă, Kate începu şi ea să adune pietricele.

— Şi e o frumuseţe. Pe stilul spaniol californian.

— Suntem cât se poate de fericiţi în apartament.

„Suntem în siguranţă în apartament”, îi şopti în minte un glăscior. „În purgatoriu.”

— Cum e mai bine pentru voi, spuse Kate şi ridică din umeri.

Credea cu tărie în valoarea investiţională a proprietăţilor imobiliare. Un cămin e una, nu poate fi măsurat în termeni de câştiguri pe termen scurt sau lung. Însă o proprietate bine aleasă era o componentă necesară a oricărui portofoliu echilibrat.

— Dar are o privelişte criminală.

— De unde ştii?

— Am dus cândva nişte formulare acolo.

Îi surprinse rânjetul lui Margo.

— Minte îngustă! Clientul e femeie. A căpătat casa în urma unui proces de divorţ şi vrea s-o vândă ca să îşi ia una mai mică, mai uşor de întreţinut.

— E casa lui Lily Farmer? întrebă Laura.

— Chiar aceea.

— Oh, e superbă! Două etaje. Stuc şi ţiglă. Au renovat-o complet acum vreo doi ani.

— Dap! *Au terminat-o* exact la timp ca să-şi spună *adios.* El s-a ales cu barca, BMW-ul, labradorul şi colecţia de monede. Ea a primit casa, Land Rover-ul şi pisica siameză.

Kate rânji.

— Nu poţi păstra secrete faţă de contabilul tău.

— Exact despre asta vorbeam şi exact ăsta este

motivul pentru care nu vreau o casă, o maşină de teren sau un câine.

Simpla idee îi dădea dureri de stomac lui Margo.

— Eu mi-am simplificat viaţa. Cel puţin am pus-o pe drumul cel bun şi să fiu a naibii dacă o s-o mai nenorocesc încă o dată.

Îşi adunase un pumn de pietre, pe care le aruncă peste marginea stâncii ca pe nişte gloanţe.

— Cum zicea mereu mama? începe aşa cum intenţionezi să continui? Ei bine, tocmai asta fac. Încep simplu şi continui simplu. Josh nu îşi doreşte toate responsabilităţile astea mai mult decât mi le-aş dori eu. O să lăsăm…

— Stai!

Laura o prinse de încheietură înainte să poată arunca următoarea pietricică.

— Ce e aia? Nu e o piatră.

Încruntată, Margo începu să frece obiectul cu degetul mare.

— Cuiva trebuie să-i fi scăpat o monedă. N-am observat. E doar… O, Doamne!

Pe măsură ce curăţa praful şi nisipul, obiectul începea să sclipească – un disc micuţ, cuibărit în palma ei.

— E aur!

Kate o prinse de mână pe Laura şi toate trei formară un lanţ.

— E un dublon. Sfinte Dumnezeule, este un dublon de aur!

— Nu, nu.

Cu răsuflarea tăiată, Margo clătină din cap.

— Trebuie să fie un jeton dintre cele pe care le dau la jocurile mecanice din oraş.

Dar avea greutate. Şi o sclipire tare frumoasă.

— Nu?

— Uită-te la dată, reuşi Laura să spună. 1845.

— Seraphina.

Margo îşi duse o mână la capul ce i se învârtea ca un carusel.

— Zestrea Seraphinei. Ar putea fi?

— Trebuie să fie, insistă Kate.

— Dar zăcea, pur şi simplu, aici. Am trecut prin locul ăsta de sute de ori. Ba chiar l-am scotocit pe când eram copii. Niciodată n-am găsit nimic.

— Presupun că niciodată n-am căutat unde trebuia.

Ochii lui Kate dansau de bucurie când ea sări în sus pentru a-i da un pupic zgomotos lui Margo.

— Hai să căutăm acum!

La fel de vesele şi de nerăbdătoare ca fetiţele care fuseseră cândva, cele trei începură să se târască prin ţărână şi printre pietre, stricându-şi manichiura, zgâriindu-şi degetele.

— Poate că, până la urmă, n-a ascuns zestrea, sugeră Margo. Poate că atunci când logodnicul

ei nu s-a mai întors, iar Seraphina a hotărât că nu poate trăi fără el, a aruncat-o, A risipit monedele în ocean.

— Muşcă-ţi limba!

Kate îşi şterse sudoarea de pe frunte cu braţul plin de praf.

— Noi trei mereu am jurat că o s-o găsim, iar acum că am pus mâna pe o bucăţică, tu vrei ca Seraphina să fi luat comoara cu ea în ocean!

— Nu cred că ar fi făcut aşa ceva.

Înăbuşindu-şi un ţipăt când îşi lovi încheieturile degetelor de un bolovan, Laura se lăsă pe călcâie.

— Pentru ea, zestrea nu mai conta. Nimic nu mai conta. Biata fată, era doar un copil.

Suflă ca să-şi alunge o şuviţă de păr din ochi.

— Că veni vorba de copii… uită-te la noi.

Nu cuvintele Laurei au fost cele care le făcură pe Kate şi pe Margo să se oprească, ci râsul care se revărsa din ea. Râsul gutural şi cristalin al Laurei era un sunet tare rar auzit în ultima vreme.

Uitându-se mai bine la una dintre cele mai respectabile doamne ale societăţii, acum cu părul în vânt, cu faţa mânjită de praf, cu cămaşa din bumbac, odinioară bine călcată, plină de sudoare şi noroi, Margo începu şi ea să râdă.

Apoi îşi încleştă o mână pe burtă şi arătă înspre Kate, care stătea în patru labe şi se holba

la ele. Reuşi să se apuce de un bolovan, înainte ca următorul hohot de râs s-o rostogolească de pe stâncă.

— Doamne, Kate, până şi sprâncenele îţi sunt murdare!

— Nici tu nu eşti tocmai ca scoasă din cutie, amica mea. Numai tu ai fi în stare să pleci la vânătoare de comori îmbrăcată în mătase albă.

— Oh, drace, am uitat!

Tresărind, Margo se privi. Tunica odinioară impecabilă şi lejeră era acum murdară şi lipită de piele. Scoase un geamăt din gât.

— Pe vremuri, asta era o haină Ungaro.

— Acum este o cârpă, spuse Kate cu ironie. Data viitoare încearcă o pereche de jeanşi şi un tricou, ca restul ţăranilor.

Kate se ridică şi îşi scutură praful de pe hainele de doc.

— N-o să găsim nimic aşa. Trebuie să ne organizăm. Avem nevoie de un detector de metale.

— Chiar e o idee bună, hotărî Margo. De unde facem rost de unul?

Când Margo ajunse în apartament, afară se întunecase deja. Intră pe uşă şchiopătând şi începu să se dezbrace în timp ce se ducea drept către cada cu hidromasaj.

La un moment dat, Josh se opri din turnarea unui pahar de vin Pouilly-Fuissé.

— Ce Dumnezeu ai făcut?

Se auzi un trosnet de sticlă pe lemn când el se repezi spre Margo.

— A fost un accident? Eşti rănită?

— Nici un accident, şi sunt rănită peste tot.

Gemu când întinse mâna spre robinetul de apă caldă. Degetele i se crispară dureros.

— Josh, dacă mă iubeşti cu adevărat, îmi aduci un pahar din orice ar fi băutura aia pe care ţi-o turnai şi nu râzi de mine, indiferent cât de mult ţi-ai dori.

El nu putu zări nicio picătură de sânge când Margo se cufundă în apă. Uşurat, se întoarse şi reveni cu două pahare pline cu vin alb.

— Spune-mi ceva, ai căzut de pe o stâncă?

— Nu chiar.

Luă un pahar din mâna lui şi îl goli din câteva înghiţituri lacome. Inspiră adânc, îi înapoie paharul gol şi îl luă pe cel plin.

— Mersi.

Bărbatul se mulţumi să ridice o sprânceană, apoi merse după sticlă.

— Ştiu, le-ai dus pe fete la plajă şi le-ai lăsat să te îngroape îmbrăcată.

Ea se lăsă pe spate şi gemu.

— Acum fac sport în mod regulat. Cum e posibil să mai existe muşchi pe care nu i-am folosit? Cum e posibil să mă doară atât? Poţi să-mi comanzi un masaj?

— Îţi fac chiar eu unul dacă încetezi cu ghicitorile.

Margo deschise ochii. Voia să-l vadă dacă râde. În caz că ar fi reperat fie şi un tremur al buzelor, el trebuia să moară.

— Am fost cu Laura şi Kate.

— Şi?

— Şi ne-am apucat să vânăm comori.

— V-aţi apucat…

Josh îşi trecu limba peste dinţi.

— Hmm!

— Ăla a fost un chicotit?

— Nu, a fost un „hmm”. Ţi-ai petrecut după-amiaza şi o bună parte din seară vânând comori?

— Pe stânci. Ne-am luat un detector de metale.

— V-aţi luat un…

Încercă bărbăteşte să-şi ascundă râsul cu un acces de tuse, dar Margo miji ochii.

— Te-ai prins cum funcţionează?

— Nu sunt idioată.

Dar se îmbufnă şi, când nivelul apei se ridică, apăsă butonul care declanşa hidromasajul.

— Kate s-a prins. Şi înainte să mai faci vreun comentariu isteţ, du-te şi caută în buzunarul pantalonilor mei de colo.

Se cufundă mai adânc în cadă, sorbi din vin şi simţi că totuşi ar putea supravieţui.

— Pe urmă, poţi să-ţi ceri scuze.

Dornic să-i facă jocul, Josh îşi lăsă paharul pe

marginea căzii şi se îndreptă agale către camera vecină. Pantalonii ei erau lângă uşă, la nici treizeci de centimetri de locul în care îşi descălţase pantofii. Şi erau îndeajuns de murdari, încât să-i manevreze cu grijă, folosind doar două degete.

— O să-ţi trebuiască o nouă ţinută pentru vânat comori, scumpo. Asta e varză.

— Taci, Josh! Caută în buzunar.

— Probabil a găsit vreun diamant căzut de la inelul cuiva, bombăni el. Crede că a dat lovitura.

Dar degetele i se strânseră în jurul unei monede, încruntându-se nedumerit, o scoase afară. Era o monedă spaniolă, veche de peste un secol şi strălucitoare ca o zi de vară.

— Nu aud niciun hohot de râs acolo, strigă ea. Şi nicio scuză.

Margo începu să fredoneze o melodie în vreme ce apa îi relaxa muşchii. Simţind prezenţa lui Josh în uşă, îi aruncă o privire pe sub gene.

— Nu trebuie să te târăşti în patru labe. Un simplu „Te rog, iartă-mă, Margo. Am fost un prost” ar fi suficient.

Bărbatul aruncă în sus moneda şi o prinse înainte de a se aşeza pe marginea căzii.

— Cu un dublon nu se; ace o comoară.

— Rudyard Kipling?

El se văzu nevoit să rânjească.

— J.C. Templeton.

— O, el!

Margo închise ochii.

— Mereu mi s-a părut cinic şi îngâmfat.

— Inspiră adânc, scumpo, o avertiză Josh, apoi o scufundă în apă.

Când ea reveni la suprafaţă, scuipând, el răsuci moneda în mână.

— Recunosc că este foarte interesant. Unde aţi găsit-o, mai exact?

Cu un aer bosumflat, Margo clipi ca să-şi alunge apa din ochi.

— Nu văd de ce ar trebui să-ţi spun. Zestrea Seraphinei e o treabă de fete.

— OK.

Josh ridică din umeri şi îşi luă paharul cu vin.

— Şi ce altceva ai mai făcut azi?

— Dar ai putea măcar să mă linguşeşti, spuse ea dezgustată.

— Am lăsat-o mai moale cu linguşelile.

Îi întinse săpunul.

— Chiar ai nevoie de ăsta.

— Ei, bine atunci.

Un picior lung şi frumos se ridică din apă. Ea îl săpuni plină de zel.

— Pe stâncile din faţa casei. Kate a pus acolo o grămăjoară de pietre ca să marcheze locul. Dar am scotocit ore întregi după ce am găsit moneda şi n-am dat nici măcar peste un bănuţ de tinichea.

— Şi ce-i ăla un bănuţ de tinichea? Doar o întrebare retorică, spuse el când o auzi şuierând ameninţător. Uite ce e, ducesă, nu vreau să-ţi stric distracţia. Te-ai ales cu un premiu frumuşel. Şi data e corectă. Cine mai ştie?

— Eu ştiu. Şi Kate, şi Laura ştiu.

Îşi trecu degetele prin părul ud.

— Şi să-ţi mai spun un lucru: povestea asta a însemnat ceva pentru Laura. A scăpat de privirea aia din ochi, de privirea aia rănită care mereu pare să fie acolo când nu ştie că o vezi.

Când văzu chipul lui Josh înnegurându-se, lui Margo îi păru rău că vorbise. Îşi puse mâna peste a lui.

— Şi eu o iubesc.

— N-a fost suficient să-l concediez pe nenorocit.

— L-ai rupt nasul.

— Am mai făcut şi asta. Nu vreau ca ea să sufere. Nu cunosc pe cineva care să merite să sufere mai puţin decât Laura.

— Sau vreo persoană care să suporte situaţia cu mai mult stoicism, adăugă ea, strângându-l uşor de mână.

Ar fi trebuit s-o vezi azi. Râdea şi era entuziasmată. Le-am implicat chiar şi pe fete. N-am mai zărit-o pe Aii zâmbind de săptămâni bune. A fost tare distractivă doar simpla anticipare a ceea ce putea fi acolo.

Josh privi încă o dată moneda, după care o aşează să sclipească pe marginea căzii.

— Şi când vă întoarceţi?

— Ne-am hotărât să organizăm câte o excursie în fiecare duminică.

Strâmbă din nas la mirosul apei.

— E ca şi cum aş face o baie în noroi.

Scoase dopul.

— Sunt lihnită. Te superi dacă mâncăm aici în seara asta? Trebuie să fac un duş şi să mă spăl pe cap.

Josh o urmări cum se ridică în picioare, cu apa curgându-i şiroaie pe pielea albă ca smântână.

— Putem să mâncăm dezbrăcaţi?

— Depinde.

Ea începu să râdă în timp ce lipăia către cabina de duş.

— Ce avem în meniu?

În dimineaţa următoare, relaxată în privinţa iubirii, Margo se întindea în vreme ce Josh făcea manevre în trafic.

— Nu trebuia să mă duci cu maşina, îi spuse ea, dar îţi sunt recunoscătoare.

— Oricum voiam să trec prin complexul turistic. Să verific câteva chestii.

— Nu mi-ai pomenit despre nicio călătorie apropiată.

— Lucrurile sunt sub control.

Margo aruncă o privire pe geam, parcă

absorbită de privelişte.

— Îmi imaginez că, odată ce îl vei înlocui pe Peter, va trebui să te întorci în Europa.

— În cele din urmă, da. Pentru moment, gestionez foarte bine situaţia şi de aici.

— Asta îţi doreşti?

Simţea nevoia să formuleze întrebarea într-un mod simplu, de dragul amândurora.

— Să rămâi a ici?

Josh era la fel de precaut în exprimare ca ea.

— De ce mă întrebi?

— Niciodată n-ai stat mult timp într-un singur loc.

— Niciodată n-am avut motiv.

Margo zâmbi.

— Frumos, dar nu vreau să te simţi constrâns. Amândoi trebuie să înţelegem că afacerea celuilalt cere anumite sacrificii. Dacă Fiţe continuă să meargă bine, şi eu va trebui să încep să fac călătorii pentru achiziţii.

Josh se gândise la asta şi deja începuse să caute o soluţie.

— La ce destinaţii te-ai gândit?

— Nu sunt sigură. Târgurile locale de vechituri nu sunt bune. Cât despre partea cu hainele, vreau să încerc mai întâi să-mi folosesc relaţiile. Probabil aş fi mai convingătoare în persoană. L.A., cu siguranţă, New York şi Chicago. Iar dacă treaba merge ca pe roate, înapoi la Milano,

Londra, Paris.

— Asta îţi doreşti?

— Îmi doresc ca magazinul să strălucească. Uneori îmi este foarte dor de Milano, îmi e dor să fiu acolo, să simt că mă aflu în toiul a ceva. Să văd oraşul fremătând în jurul meu.

Oftă puţin.

— E greu să renunţi complet. Sper că îmi va fi suficient dacă voi putea să merg în vizită de câteva ori pe an, să mai fac nişte afaceri acolo din când în când. Ţie nu ţi-e dor?

Se întoarse cu faţa spre el.

— De oameni, de petreceri?

— Într-o oarecare măsură.

Fusese prea ocupat să-şi schimbe viaţa, pe a lui şi pe a ei, ca să se mai gândească la asta. Acum însă, dacă stătea să se gândească, putea să recunoască faptul că avea agitaţia în sânge.

— Nu văd niciun motiv pentru care nu ţi-ai putea sincroniza călătoriile de afaceri cu ale mele. Trebuie doar să ne organizăm puţin.

— Să ştii că încep să mă pricep din ce în ce mai mult la organizare.

Când el opri maşina lângă bordura din faţa magazinului Fiţe, Margo se aplecă pentru a-l săruta.

— E bine, nu-i aşa? Treaba asta merge bine.

— Da.

El îi cuprinse uşor gâtul cu mâna pentru a

prelungi sărutul.

— Merge foarte bine.

Tot ce trebuiau să facă, îşi spuse ea, era să o ţină tot aşa.

— O să iau un taxi până acasă. Nu, vorbesc serios.

Îl sărută iar, înainte ca el să poată protesta.

— Ar trebui să ajung pe la şapte, aşa că încearcă să nu lucrezi până târziu. Mi-ar plăcea să luăm cina într-un loc fabulos şi să ne giugiulim lângă nişte cocktailuri cu şampanie.

— Cred că pot aranja ceva.

— Nu ştiu ca tu să fi dat greş vreodată.

Josh o prinse de mână, iar ea se lumină.

— Chiar te iubesc, Margo.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Ştiu.

Capitolul 20

Se simţea împlinită petrecându-şi ziua în propriul magazin, printre propriile lucruri, culegând roadele primei sale recepţii reuşite. Şi îi spuse toate acestea mamei sale, când Ann o vizită în timpul prânzului, aducând o cutie cu dulciurile preferate ale lui Margo – fursecuri cu fulgi de ciocolată.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că se întâmplă, spuse Margo, muşcând cu lăcomie dintr-un fursec. Au tot venit oameni pe parcursul

zilei. Asta e prima mea reuşită. Mamă, chiar cred că avem o afacere. Mă rog, eu am vrut să cred de la bun început. Şi aproape că am fost convinsă după ce, în prima zi, ne-a mers atât de bine. Numai că sâmbătă seara…

Închise ochii şi îşi îndesă în gură restul furseculuі.

— Sâmbătă seara am crezut cu adevărat.

— Ai făcut o treabă grozavă.

Ann sorbi din ceaiul pe care îl pregătise în bucătăria de la etaj. Deşi ridicase o sprânceană când Margo alesese şampania (şampanie la prânz!), nu comentase.

— Ai făcut o treabă bună. În toţi anii ăştia…

— În toţi anii ăştia mi-am irosit viaţa, timpul, resursele.

Margo ridică din umeri.

— Din nou vechea poveste cu greierele şi furnica, mamă?

Ann îşi simţi buzele curbându-se, în ciuda voinţei sale.

— Niciodată n-ai ascultat povestea asta, niciodată n-ai strâns grăunţe pentru iarnă. Sau cel puţin aşa am crezut.

Se ridică şi se duse în pragul uşii, de unde se uită la budoarul decorat cu gust.

— Se pare că, până la urmă, tot ai strâns ceva.

— Nu. Aici se potriveşte altă zicală. Cea despre nevoie, care e mama tuturor invenţiilor, când

simţi că îţi ajunge cuţitul la os. Sau poate despre disperare.

De vreme ce muncea din greu la capitolul sinceritate din noua imagine a lui Margo, putea foarte bine să înceapă cu mama ei.

— N-am plănuit să iasă aşa, mamă. Nici nu mi-am dorit.

Ann se întoarse şi o cercetă pe femeia care şedea în scaunul de cafenea, pe o pernă de un roz-aprins. Avea trăsături mai blânde ca înainte, se gândi ea. În jurul ochilor şi al gurii. Se întrebă de ce Margo, care mereu fusese foarte atentă la fiecare centimetru de pe faţa ei, nu părea să fi observat schimbarea.

— Deci n-ai plănuit, spuse Ann pe îndelete. Şi acum?

— Acum o să fac magazinul să meargă. Nu, greşit.

Mai luă un fursec şi bătu cu el în pahar, ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un toast.

— O să-i fac să fie fabulos. Fiţe o să crească. Peste încă un an sau doi, o să deschid o filială în Cârmei. Pe urmă… cine ştie? O mică vitrină elegantă în San Francisco, o prăvălie trăsnită în L.A.

— Tot mai visezi, Margo?

— Da, aşa e. Tot mai visez. Tot mai merg prin diverse locuri. Doar că prin alte locuri.

Îşi dădu părul pe spate şi zâmbi, dar surâsul ei

avea ceva tăios în el.

— Sub toate astea sunt aceeaşi veche Margo.

— Nu, nu eşti.

Ann traversă încăperea şi cuprinse în căuşul palmei bărbia fiicei sale.

— Nu eşti, dar a mai rămas destul din fetiţa pe care am crescut-o, încât s-o recunosc. De unde ai apărut? murmură femeia. Bunicul tău îşi câştiga traiul din pescuit. Bunicile tale frecau podele şi prindeau rufele cu cârlige de lemn în faţa ferestrelor.

Îi luă mâna lui Margo, cercetând palma lungă, îngustă, şi degetele subţiri, puse în valoare de inele frumoase.

— Mâna mamei mele ar fi făcut cât două de-ale tale. Era mare, aspră şi pricepută. Ca a mea.

O văzu pe Margo surprinsă că o auzea vorbind atât de liber şi cu atâta degajare despre oameni pe care nu-i mai pomenise niciodată până atunci. Din egoism, realiză Ann. Pentru că, dacă nu vorbea despre ei, n-o durea atât de mult să-i ştie departe.

Oh, făcuse greşeli, se mustră ea. Greşeli mari şi urâte cu singurul copil pe care Dumnezeu i-l dăruise. Dacă o durea să încerce să le repare, atunci îşi merita soarta.

— Pe mama mea o chema Margret.

Ann se văzu nevoită să-şi dreagă vocea.

— Nu ţi-am vorbit niciodată despre ea pentru

că a murit la doar câteva luni după ce eu am plecat din Irlanda. Mă simţeam vinovată că am părăsit-o când era bolnavă şi că nu m-am putut întoarce pentru a-mi lua rămas-bun. N-am vorbit despre ea nici cu tine, nici cu altcineva. Ar fi fost tristă să afle una ca asta.

— Îmi pare rău, a fost tot ce putu să spună Margo. Îmi pare rău, mamă.

— Şi mie. Pentru asta şi pentru că nu ţi-am povestit mai devreme cât s-a ataşat de tine în puţinul timp pe care l-aţi petrecut împreună.

— Ce…

Întrebarea era acolo, însă Margo se temea s-o rostească, se temea că va fi din nou expediată.

— Cum era ea?

Buzele lui Ann se curbară într-un zâmbet tăcut.

— Când erai mică obişnuiai să mă baţi la cap cu astfel de întrebări. Pe urmă, ai încetat să mai întrebi, pentru că nu-ţi răspundeam niciodată. Ar fi trebuit să-ţi răspund.

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă către ferestruicile ce lăsau să între sunetele şi priveliştea străzilor aglomerate. Păcatul ei, îşi dădea seama acum, fusese laşitatea şi indulgenţa faţă de sine. Dacă pedeapsă îi erau amintirile dureroase, atunci scăpase uşor.

— Înainte să răspund, vreau să-ţi spun că nu ţi-am mai povestit până acum, pentru că mi-am impus să nu privesc înapoi.

Scoţând un mic sunet în semn de regret, Ann se întoarse şi se îndreptă către fiica ei.

— Mi-am zis că e mai important să te cresc aşa cum se cuvine, decât să-ţi umplu capul cu oameni dispăruţi. Oricum, capul tău era deja prea plin.

Margo atinse uşor dosul mâinii mamei sale.

— Cum era bunica?

— Era o femeie bună. Muncitoare, dar nu aspră. Îi plăcea la nebunie să cânte şi fredona în timp ce lucra. Îşi iubea florile şi putea să planteze orice. Ne-a învăţat să ne mândrim cu căminul nostru şi cu noi înşine. Nu ne înghiţea prostiile, aşa că ne împărţea palme peste fiind şi îmbrăţişări în egală măsură. Când îl aştepta pe tata să se întoarcă de pe mare avea o privire pe care am înţeles-o abia când am crescut.

— Bunicul meu? El cum era?

— Un bărbat solid cu o voce puternică. Îi plăcea să înjure, astfel încât mama să-l certe.

Un zâmbet flutură pe buzele lui Ann.

— Se întorcea acasă de pe mare mirosind a peşte, apă şi tutun şi ne spunea poveşti. Frumoase poveşti ne mai spunea!

Ann se linişti şi mătură cu mâna câteva firimituri de pe masă.

— Te-am botezat după mama mea. Tata îi zicea Margo când voia s-o tachineze. Deşi nu văd nicio asemănare la tine, cum nu o văd nici la mine, de

altfel. Uneori la ochi… continuă ea în vreme ce Margo o urmărea tăcută. Nu culoarea lor, ci forma şi privirea aia încăpăţânată pe care o capătă câteodată. În privinţa asta aduci destul de mult cu mine. Dar culoarea ai moştenit-o de la tatăl tău. El avea nişte ochi în care o femeie se putea îneca. Iar lumina lor… sfinte Dumnezeule, aveau aşa o lumină, că te puteau orbi!

— Niciodată nu vorbeşti despre el.

— Mă durea să-l pomenesc.

Ann îşi lăsă mâna în jos şi se aşează obosită.

— Mă durea, aşa că n-o făceam, iar pe urmă m-am dezobişnuit să mai discut despre el şi ţi l-am răpit. A fost o greşeală din partea mea să nu-l împart cu tine, Margo. L-am ţinut pentru mine, spuse ea cu voce nesigură. Tot numai pentru mine. Nu ţi l-am dăruit pe tatăl tău.

Margo trase aer în piept, tremurând. Se simţea ca şi cum o greutate uriaşă ar fi apăsat-o pe piept.

— Credeam că nu l-ai iubit.

— Că nu l-am iubit?

Uluirea apăru prima, urmată de un hohot de râs.

— Maică Precistă, fată, să nu-l iubesc? Aveam în suflet atâta dragoste pentru el, încât nu mai încăpea. De fiecare dată când îl priveam inima mi se zvârcolea precum unul dintre peştii pe care îi arunca pe masă după câte o captură la

pescuit. Iar când mă lua pe sus aşa cum îi plăcea lui şi mă învârtea, nu ameţeam din cauza învârtitului, ci numai de la mireasma lui. Încă îi mai simt parfumul. Mirosea a lână udă, a peşte şi a bărbat.

Margo încercă să şi-o imagineze pe mama ei, tânără şi râzând, ţinută în braţe puternice şi îndrăgostită nebuneşte.

— Am crezut… am presupus că te-ai măritat cu el pentru că aşa a trebuit.

— Păi, sigur că a trebuit, începu Ann, apoi se opri şi făcu ochii mari. Oh, a trebuit. Păi, altfel tata l-ar fi snopit până când l-ar fi lăsat aproape fără suflare. Nu că n-ar fi încercat, Johnny al meu, adăugă ea zâmbind iute. La urma urmei era bărbat şi îşi avea metodele lui. Dar şi eu le aveam pe ale mele, aşa că am ajuns în noaptea nunţii ca o fecioară cuminte, chiar dacă nerăbdătoare.

— Nu eu am fost…

Margo îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură ca să prindă curaj.

— Nu eu am fost motivul pentru care s-a însurat cu tine?

— Eu am fost motivul pentru care s-a însurat cu mine, zise Ann cu o nuanţă de mândrie în glas. Şi îmi pare nespus de rău că ai avut un asemenea gând în minte şi că eu mi-am dat seama de asta abia acum.

— Am crezut… m-am întrebat…

Margo se gândea cum să formuleze fraza, când atâtea emoţii dădeau năvală.

— Atunci erai foarte tânără, începu ea din nou. Şi te aflai într-o ţară străină, cu un copil de crescut pe cont propriu.

— Niciodată n-ai fost o povară pentru mine, Margo. Uneori o grea încercare, adăugă Ann cu un zâmbet strâmb. Dar niciodată o povară. Nici n-ai fost o greşeală, aşa că scoate-ţi de tot ideea asta din cap. A trebuit să ne căsătorim, Margo, pentru că eram îndrăgostiţi. Ne iubeam cu patimă. Eram dulci, pătimaşi şi foarte tineri, iar din acea dragoste dulce şi pătimaşă te-ai născut tu.

— Of, mamă, îmi pare foarte rău.

— Păreri de rău? în acei patru ani pe care Dumnezeu ni i-a dăruit, am avut parte de mai multă fericire decât ar putea strânge o femeie mai puţin norocoasă în două vieţi.

— Dar l-ai pierdut.

— Da, l-am pierdut. Şi tu la fel. N-ai petrecut prea mult timp cu el, dar a fost un tată bun şi, Doamne, te-a adorat până la ultima bucăţică! Obişnuia să se uite la tine cum dormi şi să-ţi atingă faţa cu degetele, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu te spargi. Şi zâmbea de ai fi zis că o să i se despice chipul în două.

Îşi acoperi gura cu mâna, căci amintirile îi

fluturau încă în faţa ochilor cu prea multă claritate. Încă le putea simţi prea bine.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată asta.

— E în regulă.

Acum, i se luase greutatea de pe piept, dar simţea lacrimi izvorând din el.

— E în regulă, mamă. Mi-ai spus acum.

Ann închise ochii pentru o clipă. Cum să explice că durerea, dragostea şi bucuria puteau rămâne în inimă toată viaţa?

— Ne-a iubit pe amândouă, Margo, şi a fost un om bun, unul blând, cu numeroase visuri pentru noi, pentru ceilalţi copii pe care urma să-i avem.

Scotoci prin buzunar după o batistă şi îşi şterse lacrimile.

— Eo prostie să plâng acum din cauza asta. După douăzeci şi cinci de ani.

— Nu e o prostie.

Pentru Margo era o revelaţie, una frumoasă, şi totuşi chinuitoare. Dacă exista durere după un sfert de veac, însemna că existase şi iubire. Dulce şi pătimaşă. Şi, mai mult, trainică.

— Nu trebuie să mai vorbim despre el.

Dar Ann scutură din cap şi clipi ca să-şi usuce ochii. Avea să termine şi să-i ofere copilei sale, copilei lui Johnny, ceea ce i s-ar fi cuvenit din naştere.

— Când s-au întors în noaptea cu furtuna… Of, Doamne, ce mai furtună a fost atunci! Vântul

gemea şi sufla, iar fulgerele spintecau cerul.

Ridică pleoapele şi o privi în ochi pe fiica ei.

— Ştiam… nu voiam să cred, dar ştiam că el se stinsese chiar înainte să mi se spună. Pentru că ceva dispăruse. Aici.

Îşi duse o mână la inimă.

— Dispăruse pur şi simplu, iar eu ştiam că îmi luase o parte din inimă cu el. Nu credeam că pot trăi fără el. Ştiam că nu voiam să trăiesc fără el.

Ann îşi împleti strâns degetele, căci despre următoarea parte avea să-i fie şi mai greu să vorbească.

— Eram însărcinată în aproape trei luni cu un alt copil.

— Erai… Margo îşi şterse lacrimile. Erai însărcinată?

— Îmi doream un fiu pentru Johnny. Spunea că ar fi bine, pentru că deja aveam cea mai frumoasă fată din toată lumea. În dimineaţa aceea ne-a sărutat de rămas-bun. Pe tine, apoi pe mine, după care mi-a pus mâna pe burtă, acolo unde creştea bebeluşul. Şi a zâmbit. Nu s-a mai întors niciodată. Nu l-au mai găsit, astfel încât să-l mai pot vedea încă o dată. Să-i mai arunc o ultimă privire. În noaptea aia am pierdut copilul, în toiul furtunii, al jalei şi al durerii. Am pierdut copilul lui Johnny şi ai rămas doar tu.

Cum putea cineva să înfrunte una ca asta şi să meargă mai departe? se întrebă Margo. Ce fel de

putere îi trebuia?

— Aş vrea să fi ştiut.

Cuprinse mâinile încleştate ale mamei sale între ale ei.

— Îmi doresc să fi ştiut, mamă. Aş fi încercat să mă comport… mai bine.

— Nu, asta-i o prostie.

Ann îşi dădu seama că, şi după atâţia ani, continua să greşească.

— Nu-ţi vorbesc destul despre lucrurile bune. N-a fost doar durere şi jale. Adevărul e că el a făcut parte din viaţa mea timp de foarte mulţi ani. Prima dată l-am văzut când aveam şase ani, iar el nouă. Frumos şi viguros băiat mai era pe atunci Johnny Sullivan, cu zâmbetul lui de diavol şi ochii de înger. Şi îl doream. Aşa că m-am luat după el şi i-am apărut în faţă.

— Tu?

Margo îşi trase nasul.

— Ai flirtat cu el?

— Fără ruşine. Iar când aveam şaptesprezece ani l-am convins şi i-am acceptat cererea în căsătorie, înainte s-o termine de rostit.

Ann oftă o dată, lung şi din adâncul sufletului.

— Înţelege şi crede asta: l-am iubit, Margo, cu lăcomie, iar când a murit şi copilul s-a stins în mine, am vrut să mor la rândul meu. Şi poate că aş fi murit, dacă n-ai fi fost tu. Aveai nevoie de mine şi eu aveam nevoie de tine.

— De ce ai plecat din Irlanda? Toată familia ta era acolo. Trebuie să fi avut nevoie de ei.

Ann încă putea să privească în urmă la toate acestea, la stâncile pietroase şi la oceanul învolburat.

— Pierdusem ceva ce credeam că o să-mi aparţină pe veci. Ceva ce iubeam, ceva ce îmi dorisem toată viaţa. Fără el nici aerul nu puteam să-l îndur. Nu puteam să-l respir. Venise vremea pentru un nou început. Pentru o schimbare.

— Ţi-a fost frică?

— De moarte.

Buzele i se curbară iar şi, brusc, Ann simţi imboldul de a gusta şi ea din şampanie. Luă paharul fiicei sale şi sorbi.

— Am făcut lucrurile să meargă. Deci poate că ai ceva mai mult din mine decât am crezut. Am fost dură cu tine, Margo. Abia de curând am înţeles cât de dură. M-am rugat o vreme din pricina asta. Erai un copil înspăimântător de frumos şi totodată încăpăţânat. O combinaţie periculoasă. O parte din mine se temea să te iubească prea mult pentru că… ei bine, pentru că iubind din nou atât de mult ar fi fost ca şi cum l-aş fi ispitit pe Dumnezeu. N-am putut să-ţi arăt dragostea mea, n-am crezut că voi îndrăzni, căci dacă te-aş fi pierdut, cred că n-aş mai fi putut continua.

— Mereu am crezut…

Margo lăsă fraza neterminată şi clătină din cap.

— Nu, spune. Ar trebui să zici ce ai pe suflet.

— Am crezut că nu sunt destul de bună pentru tine.

— E vina mea.

Ann strânse buzele şi se întrebă cum de a putut să lase atâţia ani să treacă, cu gândul ăsta între ele.

— Niciodată nu s-a pus problema aşa, Margo. Mă temeam de şi pentru tine. Niciodată n-am reuşit să pricep de ce îţi doreai atât de multe. Şi mi-am făcut griji pentru faptul că ai crescut într-un loc în care existau multe, însă toate le aparţineau altora. Şi poate că nici acum nu te înţeleg, dar te iubesc. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai des.

— Nu întotdeauna e simplu să-ţi declari dragostea. Sau s-o simţi, dar am ştiut mereu că mă iubeşti.

— Însă n-ai ştiut că sunt mândră de tine.

Ann oftă. La urma urmei, propria mândrie fusese cea care o determinase să tacă.

— Am fost mândră prima dată când ţi-am văzut chipul într-o revistă. Şi de fiecare dată după aceea.

Mai luă o gură din băutură şi se pregăti să mărturisească.

— Le-am păstrat.

Margo clipi.

— Le-ai păstrat?

— Toate pozele tale. Conaşul Josh mi le-a trimis şi le-am pus într-un album. Mă rog, albume, se corectă ea. Pentru că s-au adunat foarte multe.

Zâmbi prosteşte, cu ochii la paharul gol.

— Cred că sunt un pic ameţită.

Fără să se gândească, Margo se ridică să ia o sticlă din frigider, îi scoase folia argintie şi îi mai turnă mamei sale un pahar.

— Mi-ai păstrat pozele şi le-ai pus în albume?

— Şi articolele la fel, micile bârfe.

Gesticulă cu paharul.

— De alea n-am fost mereu mândră, îţi spun, şi am senzaţia că băiatul le-a reţinut pe cele mai rele.

Margo înţelese că „băiatul” era Josh şi zâmbi.

— Se gândea doar la tine.

— Nu, la tine s-a gândit mereu.

Ann îşi lăsă capul într-o parte.

— Dacă a existat vreodată un bărbat orbit de dragoste, el e acela. Din ce eşti făcută, Margo? Vei fi la fel de isteaţă ca mama ta încât să te agăţi de un bărbat puternic şi chipeş, care o să te ameţească în pat şi în afara lui?

Se opri când o văzu pe Margo pufnind în râs şi se strădui să-şi recapete demnitatea.

— Băutura e de vină. Este un mare păcat să bei în toiul zilei.

— Mai ia un pahar şi întoarce-te acasă cu taxiul.

— Poate că aşa o să fac. Ai de gând să-l laşi pe om atârnat sau o să-l „pescuieşti” aşa cum se cuvine?

Varianta cu atârnatul îi păruse o idee bună, cea mai bună, dar acum nu mai era sigură.

— Va trebui să mă mai gândesc la asta. Mamă, mulţumesc că mi l-ai dat pe tata.

— Ar fi trebuit…

— Nu.

Puţin surprinsă de ea însăşi, Margo clătină din cap.

— Nu, hai să nu ne facem griji în legătură cu ce ar fi trebuit. Altfel, o să stăm aici toată ziua, făcând schimb de replici. Hai să începem cu ce e acum.

Ann se văzu nevoită să-şi folosească iar batista.

— M-am descurcat mai bine cu tine decât am crezut. Am o fată de ispravă.

Emoţionată, Margo îşi lipi buzele de obrazul mamei sale.

— Să zicem că încă ai de lucru. Şi apropo de lucru, adăugă ea, simţind că amândouă mai aveau puţin şi se puneau iar pe plâns, tu bucură-te de restul vinului. Pauza mea de prânz s-a terminat, aşa că trebuie să cobor şi să deschid magazinul.

— Am fotografii.

Ann înghiţi cu greu.

— Aş vrea să ţi le arăt cândva.

— Mi-ar plăcea să le văd. Mi-ar plăcea foarte mult să le văd.

Margo se îndreptă către uşă, apoi se opri.

— Mamă, şi eu sunt mândră de tine şi de ce ai făcut cu viaţa ta.

Josh auzi râsetele copilăreşti în timp ce ocolea terasa estică, în drum spre piscină. Chiotele şi plescăitul apei îl făcură să-şi simtă inima mai uşoară. Când suprafaţa unduitoare a apei îi apăru în faţa ochilor, el zâmbi larg. Avea loc o întrecere.

Era evident că Laura se abţinea, înaintând cu mişcări scurte şi lente. Nimeni no putea învinge când înota serios. Pe vremuri îl înfuria să fie întrecut de sora lui mai mică, dar pe atunci ea era căpitanul echipei de înot, participase la campionatul naţional, ba chiar cochetase cu olimpiada.

Acum se lăsa întrecută de fiicele ei şi mai că se târa până la marginea bazinului, în vreme ce Aii accelera cu furie.

— Am câştigat!

Aii ţopăi prin apă.

— Te-am bătut de nu te-ai văzut.

Apoi îşi împinse în afară buza de jos.

— M-ai lăsat.

— Ţi-am oferit un avans.

Laura îşi trecu o mână peste părul negru şi lucios al micuţei, după care zâmbi când Kayla ieşi la suprafaţă, dând din guriţă ca un peşte.

— Exact aşa cum tu i-ai dat surorii tale un avans, pentru că tu eşti mai mare, mai rapidă şi mai puternică.

— Vreau să câştig prin forţe proprii.

— La cum înoţi, o să câştigi.

Se aplecă pentru a o săruta pe Kayla între ochi.

— Amândouă înotaţi ca nişte sirene.

Gândul ăsta o făcu pe Aii să-şi alunge scânteia revoltei din priviri şi pe Kayla să înoate pe spate cu gesturi visătoare.

— Sunt o sirenă, pretinse ea. Înot toată ziua cu delfinii.

— Tot eu sunt mai rapidă.

Aii începu să accelereze, dar apoi surprinse o mişcare cu colţul ochiului. Văzu un bărbat înalt, în costum, cu un păr blond sclipitor. Inima îi tresări în piept, dar când clipi şi îşi scutură apa din ochi, văzu că nu era tatăl ei.

— Unchiule Josh!

— Unchiul Josh! A venit unchiul Josh.

Kayla dădu din picioare, răspândind stropi de apă.

— Hai să înoţi cu noi! Suntem sirene.

— Oricine poate să vadă asta. Mă tem că nu sunt îmbrăcat corespunzător pentru a mă juca împreună cu sirenele, dar îmi face plăcere să le

privesc.

Ca să-l distreze, Kayla stătu în mâini şi făcu tumbe. Şi pentru a nu fi mai prejos, Aii se repezi către trambulină pentru a-i arăta unchiului cât de mult îşi îmbunătăţise săriturile. El fluieră şi aplaudă, oferindu-i sfaturi în vreme ce Laura ieşea din apă şi se ştergea cu prosopul.

Slăbise. Până şi un frate putea să vadă asta. Josh încercă să se concentreze să-şi păstreze zâmbetul pentru fete, fără a le lăsa să-l vadă scrâşnind din dinţi.

— Ai o clipă? o întrebă ea pe Laura când aceasta se înfăşură într-un halat flauşat.

— Sigur. Fetelor, în partea cu apă mică.

Cerinţa stârni mormăieli şi văicăreli, dar amândouă lipăiră până acolo.

— E vreo problemă la serviciu?

— Nu chiar. Ai spus că vrei să-ţi asumi un rol mai activ.

Încruntarea se ivi pe chipul Laurei în vreme ce el se îndrepta spre o tufă de gardenii. Voia ca fetele să nu-l poată auzi.

— Ai destule pe cap, Laura.

— Nu-ţi vreau slujba, Josh.

Ea zâmbi şi îşi trecu degetele prin părui pe care apa îl ondula nebuneşte.

— Cred doar că a venit vremea să fiu atentă. Până acum am lăsat lucrurile să treacă pe lângă mine. N-o să se mai întâmple.

— Mă enervezi când începi să te învinovăţeşti.

— E nevoie de doi oameni într-o căsnicie.

Laura oftă, având grijă să stea cu ochii pe fetele ei, în vreme ce ea şi Josh se îndreptau către marginea grădinii, în zare se vedea grajdul, acea încântătoare clădire veche din stuc şi grinzi întunecate, pitită în spatele pantei pe care o forma terenul înclinat. Îşi dorea să fi existat nişte cai care să stea în interior sau să zburde pe păşune, îşi dorea să aibă timp pentru a-i îngriji, aşa cum făcea pe când era copil.

— Nu iau vina asupra mea, Josh. Faptele lui Peter nu au scuză. Era şi aşa destul de rău că îşi ignora copilele, dar să ia ce era al lor…

— Şi al tău, îi aminti el.

— Da, şi al meu. O să-mi recuperez banii. O să dureze o vreme, dar o să-i recuperez.

— Scumpo, ştii că dacă ai nevoie de bani…

— Nu.

Femeia scutură din cap.

— Nu iau de la tine sau de la mama şi tata. Nu folosesc fonduri Templeton pe care nu le-am câştigat, ca să-mi întreţin viaţa. Nu atâta vreme cât fetele se descurcă şi fără.

Schiţă un zâmbet, mângâindu-l pe braţ în timp ce se plimbau.

— Hai să fim realişti, Josh. Noi trei avem o casă frumoasă şi mâncare pe masă. Educaţia lor e plătită. Sunt destule femei care se trezesc în

postura mea şi nu mai au nimic.

— Asta nu face ca situaţia ta să fie mai puţin neplăcută. Câtă vreme o să mai poţi plăti servitorii, Laura, şi taxele şcolare, dacă eşti hotărâtă să foloseşti doar partea ta din profiturile magazinului?

Şi ea era foarte îngrijorată pentru servitori. Cum să îi concedieze, când majoritatea lucrau în casa Templeton de ani buni? Ce s-ar face doamna Williamson şi bătrânul Joe, grădinarul, dacă ea ar trebui să reducă personalul?

— Fiţe aduce bani în cont, iar eu am dividendele din acţiunile Templeton – pe care intenţionez să mi le câştig. Am timp la dispoziţie, Josh, şi m-am săturat să mi-l umplu cu comitete, prânzuri şi strângeri de fonduri. Asta era stilul de viaţă al lui Peter.

— Vrei o slujbă?

— De fapt, mă gândeam că aş putea lucra cu jumătate de normă. Nu-i vorba că duc lipsă de resurse, ci că a venit vremea să-mi croiesc propriul drum. Mă uit la Kate şi la felul în care ea a muncit mereu pentru ceea ce şi-a dorit. Şi la Margo. Apoi, mă uit la mine.

— Încetează!

— Am ceva de dovedit, spuse ea cu voce egală. Şi să fiu a naibii dacă no să dovedesc. Nu eşti singurul Templeton din generaţia noastră care cunoaşte lumea hotelieră. Mă pricep la

organizarea de evenimente, furnizarea de alimente, divertisment. Sigur, va trebui să mă împart între asta şi timpul petrecut cu fetele sau la magazin.

— Când poţi începe?

Laura încremeni.

— Vorbeşti serios?

— Laura, ai tot atâtea drepturi în compania Templeton ca mine.

— Eu niciodată n-am făcut nimic pentru ea sau în legătură cu ea. Cel puţin nu de câţiva ani.

— De ce?

Ea se strâmbă.

— Pentru că Peter nu voia. Treaba mea, aşa cum îmi spunea deseori, era să fiu doamna Peter Ridgeway.

Înţelegea că avea să se simtă mereu umilită de recunoaşterea acestui fapt.

— Şi până la urmă ştii ce mi s-a întâmplat acum un an şi ceva, Josh? Numele meu nu era pe nicăieri. Eu nu eram nicăieri.

Stânjenit, bărbatul aruncă o privire către piscină, acolo unde nepoatele lui organizau un concurs pentru a vedea cine îşi poate ţine respiraţia mai mult timp.

— Presupun că mariajul înseamnă pierderea identităţii.

— Nu, nu înseamnă. N-ar trebui să însemne.

Îşi turna sare pe o rană deschisă admiţând

asta, dar…

— Eu l-am lăsat să însemne. Mereu mi-am dorit să fiu perfectă. Fiica perfectă, soţia perfectă, mama perfectă. Am primit o palmă dură când mi-am dat seama că nu pot fi nimic din toate astea.

Josh îşi puse mâinile pe umerii ei şi o scuturǎ uşor.

— Ce zici de sora perfectă? N-o să primeşti vreo plângere din partea mea.

Mişcată, Laura îşi puse mâinile peste ale lui.

— Dacă aş fi sora perfectă, te-aş întreba de ce n-ai cerut-o în căsătorie pe Margo.

Îl strânse mai tare când el dădu semne că vrea să-şi retragă mâinile.

— Vă iubiţi, vă înţelegeţi. Eu aş zice că aveţi mai multe în comun decât oricare alt cuplu pe care îl cunosc, inclusiv frica de a face următorul pas.

— Poate că îmi place pasul pe care îl fac acum.

— E suficient, Josh? Chiar e suficient pentru tine sau pentru Margo?

— Drace, insistentă mai eşti!

— E doar una dintre cerinţele la care trebuie să răspundă o soră perfectă.

Neliniştit, el se îndepărtă, apoi se opri să se joace cu un boboc de trandafir rozaliu.

— M-am gândi la asta. Căsătorie, copii, tot pachetul. Un pachet cam mare, murmură el. Cu multe surprize în interior.

— Pe vremuri îţi plăceau surprizele.

— Da, dar un lucru pe care Margo şi cu mine îl avem în comun e că apreciem posibilitatea de a ne face bagajele şi a ne muta când dorim. Eu am locuit în hoteluri în ultimii doisprezece ani pentru că îmi place caracterul efemer, comoditatea. La naiba!

Rupse bobocul şi i-l întinse Laurei cu un aer absent.

— Am aşteptat-o toată viaţa. Mereu mi-am zis că, după ce aşteptarea va lua sfârşit, n-o să mă grăbesc. Un an sau doi de jocuri şi distracţie. Şi exact asta aşteaptă ea de la mine. Asta e părerea pe care o are despre mine. Apoi, aveam de gând să-i strecor ideea cu căsătoria.

Pe jumătate râzând, Laura clătină din cap.

— E o relaţie sau un joc de şah, Josh?

— Până de curând a fost un joc de şah. Mutare şi ripostă. Am luat-o cu binişorul şi am făcut-o să se îndrăgostească de mine.

— Chiar crezi?

Laura plescăi din limbă şi îi strecură bobocul de trandafir la butonieră.

— Bărbaţii sunt tare nătăfleţi.

Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta uşor.

— Cere-o în căsătorie. Te provoc.

El tresări, fără voia lui.

— Îmi doresc să nu fi pus problema aşa.

— Încă un element caracteristic surorii

perfecte e că ştie care sunt cele mai mari slăbiciuni ale fratelui ei.

Într-o binecuvântată ignoranţă cu privire la planurile ce se puneau la cale, Margo se uita după un client care tocmai pleca mulţumit. La cum o dureau picioarele, se bucura că Laura urma să preia jumătate din programul de a doua zi. Pentru că se făcuse cinci fără un sfert, se gândi să închidă casa şi, poate, să plece cu doar câteva minute mai devreme, pentru a se întoarce la apartament şi a se găti în aşteptarea cinei fabuloase pe care Josh i-o promisese.

Avantajele noii ei vieţi tocmai începeau să se adune, îşi spuse Margo în timp ce înconjura tejgheaua şi îşi scotea pantofii. Nu doar că se dovedea şi deşteaptă, nu numai frumoasă, dar descoperise că avea de explorat un aspect cu totul nou al trecutului ei.

Părinţii ei se iubiseră. Poate era o prostie ca o femeie în toată firea să simtă atâta alinare şi bucurie datorită acestui lucru, dar ştia că vestea deschisese o portiţă în sufletul ei. Unele lucruri chiar durează o veşnicie, se gândi ea. Dragostea durează.

Iar în seara asta urma să-i spună lui Josh ce ştia, ce credea şi ce îşi dorea. O viaţă adevărată, o viaţă împlinită.

O viaţă de femeie măritată.

Îi venea să râdă imaginându-şi mutra lui când o

va auzi cerându-l în căsătorie. Va trebui să-şi formuleze un discurs isteţ, medită Margo, în vreme ce transfera banii din casa de marcat într-un săculeţ pentru bancă. O schimbare subtilă, hotărî. Dar nu prea subtilă.

Avea să-l facă fericit. Urmau să călătorească prin lume împreună, să meargă prin toate acele locuri spectaculoase pe care amândoi le îndrăgeau. Şi să se întoarcă mereu aici. Pentru că aici era căminul amândurora.

Îi trebuise multă vreme ca să accepte asta.

Ridică privirea când uşa se deschise şi alungă nerăbdarea cu un zâmbet de negustor. Apoi chiui.

— Claudio!

Ocoli tejgheaua cât ai clipi, cu braţele fluturându-i către bărbatul înalt, chipeş şi distins.

— E minunat.

Îl sărută pe ambii obraji, după care se retrase la distanţă de un braţ şi îl privi radiind.

El era, desigur, la fel de chipeş ca întotdeauna. Şuviţe argintii îi urcau de la tâmple, amestecându-se în părul des. Faţa îi era netedă şi bronzată, pusă în evidenţă de lungul lui nas roman şi de lumina din ochii de culoarea ciocolatei.

— Bella.

Îi sărută ambele mâini.

— Molto bella. Eram pornit să mă înfurii pe tine, Margo mia, dar acum că te-am văzut, m-am înmuiat.

Apreciindu-l, Margo râse.

— Ce caută cel mai de succes producător din cinematografia italiană în acest colţişor uitat de lume?

— Te caută pe tine, singura mea dragoste adevărată.

— Ah!

Era o prostie, desigur, dar mereu se înţeleseseră perfect unul pe altul.

— Acum m-ai găsit, Claudio.

— Aşa e.

Şi el văzu imediat că n-ar fi trebuit să-şi facă probleme. Margo strălucea.

— Deci bârfele şi zvonurile pe care le-am auzit când m-am întors de pe platou se dovedesc a fi adevărate, până la urmă. La Margo are un magazin.

Cu o sclipire provocatoare în priviri, ea ridică încet bărbia.

— Şi?

— Şi?

El îşi întinse mâinile într-un gest expresiv.

— Şi.

— Lasă-mă să-ţi aduc un pahar cu şampanie, dragule, după care îmi poţi spune ce faci, de fapt, în Monterey?

— Ţi-am spus că am venit în căutarea iubirii mele pierdute.

Dar îi făcu cu ochiul în clipa în care acceptă paharul.

— Am avut nişte treburi în Los Angeles. Cum puteam să ajung atât de aproape fără să te vizitez?

— E frumos din partea ta. Şi mă bucur să te văd.

— Ar fi trebuit să mă suni când ai dat de necaz.

Totul părea să se fi întâmplat într-o altă viaţă. Ea se mulţumi să ridice din umeri.

— Am depăşit momentul.

— Alain ăla! E un porc.

Claudio se plimbă prin magazin cu paşii mari şi agili cu care obişnuia să parcurgă un platou de film. Izbucnirea lui într-o italiană de cartier îl eticheta pe Alain a fi nici mai mult, nici mai puţin, decât un simplu porc.

— Nu pot decât să fiu de acord cu tine, spuse Margo când el îşi epuiză repertoriul.

— Dacă ai fi sunat la biroul meu, la studio, ei mi-ar fi dat de veste. Aş fi venit pe armăsarul meu înaripat şi te-aş fi salvat.

Putea să-şi imagineze scena. Claudio era unul dintre puţinii bărbaţi care n-ar fi arătat stupid pe un armăsar înaripat.

— M-am salvat singură, dar mersi.

— Ai pierdut Bella Donna. Îmi pare rău.

— Şi mie. Dar acum am asta.

El îşi lăsă capul într-o parte şi strâmbă din buze.

— Negustorească, Margo *mia.*

— Negustorească, Claudio.

— Vino!

O luă iar de mână şi, cu toate că vocea lui o tachina, avea o privire serioasă.

— Lasă-mă să te iau pe sus de aici. Vino la Roma cu mine! Am un nou proiect care va începe în vreo câteva luni. E un rol perfect pentru tine, cara. O femeie puternică, sexy, strălucitoare. Lipsită de inimă.

Ea râse încântată.

— Claudio, mă flatezi. Acum şase luni l-aş fi înşfăcat numaidecât, fără să-mi fac griji că nu sunt actriţă. Acum am o afacere.

— Atunci, lasă pe altcineva să se ocupe de ea. Vino cu mine. O să am grijă de tine.

Bărbatul întinse mâna, se jucă prin părul ei, însă privirea îi rămase serioasă.

— O să avem aventura aia la care ne-am tot gândit mereu.

— N-am apucat niciodată s-o avem, nu-i aşa? De aceea încă ne mai simpatizăm unul pe altul. Nu, Claudio, deşi sunt foarte, foarte mişcată şi teribil, teribil de recunoscătoare.

— Nu te înţeleg.

Începu să se plimbe iar.

— Tu n-ai fost făcută să dai rest şi să împachetezi zorzoane. Asta nu e… *Dio*! Sunt vasele tale!

Se opri lângă un raft şi se holbă prosteşte.

— M-ai servit cu paste pe farfuriile astea.

— Ai ochi ageri, murmură ea.

Ochiul acela ager era încă uluit când el se întoarse şi începu să recunoască alte obiecte pe care le admirase, când îi fusese oaspete în casa din Milano.

— Credeam că e o glumă, una proastă, aceea că îţi vinzi lucrurile. Margo, n-ar fi trebuit să se ajungă aici.

— Vorbeşti de parcă aş trăi pe o alee, dintr-un cărucior de supermarket.

— E umilitor, spuse el printre dinţi.

— Nu, nu e.

Margo se zbârli, apoi se calmă. Claudio nu făcea decât să se gândească la ea. Sau la femeia pe care o cunoscuse. Acea femeie, realiză Margo, s-ar fi simţit umilită.

— Nu e. Am crezut că o să fie, dar m-am înşelat. Vrei să ştii cum e, Claudio?

El înjură iar, cu sete, şi se gândi la modul serios s-o salte pe un umăr şi s-o răpească.

— Da, vreau să ştiu cum e.

Margo se apropie până când ajunseră să stea ochi în ochi.

— E distractiv.

Bărbatul aproape că se înecă.

— Distractiv?

— O distracţie grozavă, minunată. Şi mai ştii ceva? Sunt pricepută la treaba asta. Foarte pricepută.

— Te referi la magazinul ăsta? Eşti mulţumită?

— Nu, nu sunt mulţumită. Sunt fericită. Este al meu. Eu am raşchetat podelele. Am zugrăvit pereţii.

Claudio păli puţin şi îşi duse o mână la piept.

— Te rog, inima mea.

— Am frecat băile.

Margo râse şi îi dădu un pupic de încurajare.

— Şi mi-a plăcut la nebunie.

El încercă să dea din cap în semn de aprobare, dar nu prea reuşi.

— Aş mai bea nişte vin, dacă n-ai nimic împotrivă.

— În regulă, dar trebuie să te uiţi pe aici.

Îi umplu paharul, apoi pe al ei, după care îşi strecură braţul pe sub al lui.

— Şi cât timp ne uitam, o să-ţi spun ce poţi face pentru mine.

— Orice.

— Tu cunoşti mulţi oameni.

Mintea îi lucra repede în timp ce îl conducea către scări.

— Oameni care se satură de moda anului trecut sau de zorzoanele pe care şi le-au

cumpărat. Le-ai putea da numele meu. Aş vrea să am drept de primă alegere asupra rebuturilor.

— Doamne! a fost tot ce putu el să spună în timp ce urcau treptele.

Primul lucru pe care îl remarcă Josh atunci când intră a fost săculeţul pentru bancă. Clătină din cap cu gândul la nepăsarea ei, apoi încuie uşa. Se duse în spatele tejghelei şi băgă sacul în sertarul cu bani. Şi dădu cu ochii de pantofii ei.

Urma să aibă o discuţie cu Margo despre cele mai simple măsuri de precauţie, dar asta mai putea aştepta. Ţinea în buzunar inelul bunicii lui. Încă fremăta din pricina entuziasmului pe care îl simţise când scosese bijuteria din caseta de valori. Diamantul alb, rusesc, cu tăietură pătrată parcă fusese făurit cu gândul la Margo. Era neted, strălucitor şi ardea cu o flacără rece.

Avea să-i ia ochii cu el. Ba chiar va merge până într-acolo încât să se lase într-un genunchi – după ce o va îndopa cu şampanie. Când venea vorba despre Margo, bărbaţii aveau nevoie de un avantaj.

Ea probabil avea să sară în sus la ideea măritişului, însă el urma s-o convingă cu vorbe dulci. Şi, la nevoie, s-o seducă până când va accepta. Nu ar fi fost un sacrificiu. Imaginea cu ea purtând doar inelul lui era îndeajuns de ademenitoare pentru a-i calma nervii pe care îi simţea în stomac.

Gata cu jocurile şi distracţia, îşi spuse el. Venise vremea treburilor serioase.

Porni pe scări în sus şi era cât pe ce s-o strige, când îi auzi râsul revărsându-se ca un fum. Dădu să zâmbească, dar auzi chicotitul bărbătesc care urmă.

Un client, îşi spuse el, furios din pricina geloziei care îl înţepa din reflex. Când ajunse în pragul budoarului, înţepătura se transformă într-un junghi puternic şi dureros.

Ea era în braţele altui bărbat, iar sărutul lor era îndeajuns de fierbinte încât să-l pârlească pe loc.

Se gândi la crimă, una sângeroasă, cu oase rupte şi creieri împrăştiaţi. Mâinile i se strânseră în pumni şi un mârâit îi urcă în gât, dar mândria era o emoţie aproape la fel de violentă ca răzbunarea. Se coborî asupra lui, rece ca un vânt aprig, în clipa în care Margo se retrase.

— Claudio!

Vocea ei era un gângurit mătăsos.

— Mă bucur foarte mult că ai venit. Sper să putem…

Atunci îl zări pe Josh şi miliarde de emoţii îi străbătură chipul. Surprindere, plăcere, vinovăţie, amuzament. Amuzamentul nu dură. Ochii lui erau aspri, reci şi mult prea uşor de citit.

— Josh!

— Nu eram aşteptat, spuse el pe un ton glacial. Ştiu. Dar nu cred că s-ar cuveni să-mi cer scuze pentru întrerupere.

— El e un prieten de la Roma, începu Margo, însă el îi reteză explicaţia cu o privire ce o spinteca până la os.

— Scuteşte-mă de prezentări, Margo. N-o să te împiedic să-ţi distrezi prietenul.

— Josh!

El ajunsese deja la jumătatea scării când ea nici nu păşise pe palier.

— Stai!

Bărbatul îi aruncă o ultimă privire ucigătoare, în timp ce descuia uşa de la intrare.

— Ai grijă de tine, Margo. Şi stai departe de mine.

— Cara!

Claudio îi puse o mână pe umăr în timp ce ea stătea tremurând la baza scării.

— Mă mir că ne-a lăsat în viaţă.

— Trebuie să rezolv problema. Trebuie să-l fac să mă asculte. Ai o maşină?

— Da, desigur. Dar ţi-aş sugera să-i laşi puţin timp să se liniştească…

— Cu Josh nu merge aşa.

Mâna îi tremura când o întinse către poşetă, uitând de pantofi.

— Te rog, Claudio. Am nevoie să mă duci cu maşina.

Capitolul 21

Când dădu buzna în apartament, Margo strânsese deja în ea destul de multă mânie. Să fie supărată, să fie furioasă era mai bine decât să fie îngrozită.

Şi se îngrozise când citise acel dezgust rece din ochii lui, când auzise dispreţul glacial din tonul lui. Nu avea să tolereze aşa ceva. Nu, domnule, nici măcar pentru o clipă. El va trebui să i se târască la picioare.

— Josh Templeton, ticălosule!

Trânti uşa în urma ei şi se repezi către dormitor în picioarele goale.

— Cum îndrăzneşti să-mi întorci spatele în felul ăsta? Cum îndrăzneşti să mă faci de ruşine în faţa prietenului meu?

I se tăie răsuflarea şi inima îi stătu în loc când îl văzu lângă dulap, transferând calm haine într-un sac special pentru călătorie.

— Ce faci?

— Bagaje. Trebuie să dau o fugă până la Barcelona.

— Pe naiba! N-ai să pleci pur şi simplu.

Făcuse doi paşi în faţă cu intenţia de a smulge hainele din sac, când Josh se răsuci spre ea.

— Nu face asta, doar atât spuse şi şocul îi transformă furia la loc în frică.

— E o copilărie! începu Margo, însă dinţii îi

clănţăneau, iar panica îi dădea fiori reci pe şira spinării. Nici măcar nu meriţi vreo explicaţie, dar sunt dispusă să-ţi trec cu vederea atitudinea mizerabilă şi să-ţi ofer una. Claudio şi cu mine…

— N-am cerut o explicaţie.

Cu mişcări scurte şi rapide, el trase fermoarul sacului pentru haine.

— Nu, rosti ea lent. Tu deja te-ai hotărât în privinţa celor văzute şi a ceea ce înseamnă ele. A ceea ce sunt eu.

— Să-ţi spun ce am văzut.

Josh îşi băgă mâinile în buzunar ca să n-o strângă de gât cu ele. Însă degetele i se loviră de cutia acoperită cu catifea pe care o ascunsese acolo, dublându-i furia şi durerea.

— Te-am văzut pe tine în dormitor, două pahare de şampanie, o lumină plăcută trecând prin perdelele de dantelă. Un decor foarte romantic. Tu stăteai cu gura lipită de a unui alt bărbat, şi încă unul pe gustul tiu de altădată, dacă nu mă înşel. Vreo cincizeci de ani, bogat, străin.

Ridică sacul de pe umeraş şi îl îndoi.

— Ce vreau să spun, Margo, e că am dat peste primul act. Ar trebui să-ţi dai singură seama ce eşti.

Ar fi preferat ca el s-o ia la pumni. Cu siguranţă ar fi durut-o mai puţin.

— Chiar crezi asta?

Josh şovăi. Cum putea ea să pară atât de rănită? Cum îndrăznea să pară rănită după ce îi smulsese inima din piept şi i-o călcase în picioare cât încă mai bătea.

— Ai vândut sex toată viaţa, ducesă. De ce ar trebui să te schimbi?

Bruma de culoare pe care Margo o mai avea în obraji se stinse.

— Presupun că e adevărat. Din câte se pare, greşeala mea a fost că ţie ţi l-am dat pe gratis.

— Nimic nu e pe gratis.

Muşcă vorbele ca pe o bucată de carne aţoasă.

— Şi te-ai distrat, la rândul tău. Eu îndeplinesc majoritatea cerinţelor, nu-i aşa? Nu sunt îndeajuns de bătrân încât să-ţi fiu tată, dar la restul mă calific. Bogat, nestatornic, iresponsabil. Încă un piranha al societăţii, care trăieşte pe banii familiei.

— Nu-i adevărat, spuse ea, furioasă din pricina panicii. Nu cred…

— Ştim amândoi ce părere avem unul despre altul, Margo.

Acum vorbea calm, trebuia să fie calm.

— Niciodată n-ai avut mai mult respect pentru mine decât pentru tine însăţi. Am crezut că pot trăi cu asta. M-am înşelat. Ţi-am spus de la bun început că nu te împart şi nu îmi doresc o femeie care să mă creadă atât de prost sau de superficial, încât să-i trec cu vederea vechii

prieteni.

— Josh!

Margo făcu un pas în faţă, dar el îşi puse sacul pe braţ.

— Aş vrea să pleci de aici până la sfârşitul săptămânii.

— Desigur.

Ea rămase pur şi simplu acolo unde o lăsase. Nu izbucni în plâns nici măcar când auzi uşa închizându-se. Doar se lăsă pe podea şi începu să se legene.

— Byron De Witt a fost de acord să-i preia postul lui Ridgeway. Va fi gata să se mute în California peste vreo şase sau opt săptămâni.

— E bine.

Thomas sorbi din cafeaua de după cină şi făcu un schimb de priviri cu soţia lui, în vreme ce fiul lor se tot plimba prin salonul vilei în care stăteau.

— E un om bun. Ager. Realist.

— O să te întorci tu.

Susan se aşează picior peste picior.

— În timpul perioadei de tranziţie.

— Nu e cu adevărat necesar. Lucrurile sunt din nou în ordine. N-am reuşit să-l determin pe vechiul nostru bucătar-şef să se întoarcă.

Afişă un zâmbet trecător.

— Dar cel pe care l-am furat de la BHH face treabă bună.

— Hmm.

Trebuia să se întoarcă, îşi spuse Susan, dar avea să mai lucreze la asta.

— Spune-mi cum se descurcă Laura cu departamentul Convenţii?

— E o Templeton.

Josh se îndreptă către brandy, îşi aminti că era prea uşor şi se mulţumi cu o cafea.

— Are talent la lucrul cu oamenii.

Susan ridică o sprânceană, semn că arunca mingea în terenul soţului ei. Acesta o prinse din zbor.

— Lucrează şi la magazin? Nu exagerează, nu-i aşa?

— Kate zice că nu. E o sursă de încredere.

— M-aş simţi mai bine dacă unul dintre noi ar mai sta cu ochii pe ea pentru o vreme. Trece printr-un moment foarte greu.

— Tată, se descurcă! Nu pot să fac pe dădaca.

— Pari obosit, spuse Susan cu blândeţe. Probabil de asta eşti aşa de arţăgos. Mai ţii minte, Tommy, cum ţipa când îşi rata somnul de după-amiază?

— Doamne fereşte! Nu sunt arţăgos. Încerc să pun afacerile la punct. Mâine după-amiază trebuie să fiu în Glasgow. N-am timp să…

Se opri când părinţii lui îl priviră cu indulgenţă. Nimic nu era mai rău decât să ţi se zâmbească de parcă ai fi un copil agitat. Asta

dacă nu cumva chiar era un copil agitat.

— Scuze.

— Nu-ţi face probleme.

Thomas se ridică şi îl bătu pe spate.

— Tu ai nevoie de o băutură, un trabuc şi un frumos joc de biliard.

Josh îşi frecă ochii obosiţi. Oare cât timp trecuse de când nu mai dormise cu adevărat? Două săptămâni? Trei?

— N-ar strica, hotărî el.

— Tu ia-o înainte, Tommy, şi pregăteşte terenul pentru ora bărbaţilor.

Susan bătu uşor perna de lângă ea.

— Vreau ca Josh să-mi mai ţină companie câteva minute.

Înţelegând, Tommy se îndepărtă.

— Cinci dolari bila, strigă el.

— O să mă facă praf, bombăni Josh în timp ce se aşeza. Mereu se întâmplă aşa.

— Fiecare îşi are talentul lui.

Femeia îl bătu pe genunchi. Talentul ei era acela de a conduce cu abilitate interogatorii nemiloase.

— Acum, ai de gând să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat între tine şi Margo?

— Nu ţi-a dat Kate raportul complet?

Susan nu luă în seamă iritarea din tonul lui şi regretă amărăciunea ce se citea în el.

— Rapoartele sunt de proastă calitate. Se pare

că Margo îşi ţine cu încăpăţânare gura închisă. Kate nu poate scoate de la ea decât că voi doi aţi decis să puneţi punct.

— Păi, atunci e bine.

— Şi te aştepţi ca eu să cred că e atât de simplu, când tu stai aici cu un aer amărât şi prăpădit?

— Am prins-o cu un alt bărbat.

— Joshua.

Susan îşi puse jos cana cu un zgomot.

— Nu, spuse ea hotărâtă, n-ai prins-o.

— Am intrat în nenorocitul de dormitor şi erau acolo.

Femeia suferea pentru el, nu se putea abţine. Totuşi, scutură din cap.

— Ai interpretat greşit ceva.

— Ce naiba să interpretez greşit? izbucni el şi sări în picioare pentru a-şi relua plimbarea. Am intrat şi ea se săruta cu un alt bărbat. Şi-o tot trăgea cu Claudio.

— Josh!

Pe Susan n-o şocă atât expresia, cât faptul că luase afirmaţia în sensul propriu.

— Nu cred aşa ceva.

— Nu, n-am vrut să spun că…

Frustrat, el îşi trecu ambele mâini prin păr.

— Nu ajunseseră încă atât de departe. Am vrut să spun că ea îi zicea lui „Claudio”.

— Oh!

Inima femeii se mai domoli puţin.

— Şi care a fost explicaţia ei?

Josh se opri din mers pentru a se holba la ea.

— Tu chiar crezi că am stat să aud explicaţii?

Cu un oftat prelung, Susan îşi luă iar cafeaua.

— Nu, bineînţeles că n-ai stat. Ai năvălit pe uşă ca o furtună, urându-le amândurora să se ducă dracului. Mă mir că în drum nu l-ai azvârlit şi pe el pe fereastră.

— M-am gândit la asta, spuse el cu încântare. M-am gândit să-i arunc pe amândoi. Mi s-a părut… mai civilizat să plec.

— Mai prostesc, îl corectă ea. Of, stai jos, Joshua. Obosesc doar uitându-mă la tine. Ştii că ar fi trebuit să-i dai ocazia să-ţi explice.

— N-am vrut şi nici nu vreau scuze sau explicaţii. La naiba, am trecut cu vederea hoardele de bărbaţi de dinainte, dar…

— Ah, spuse Susan dând din cap cu satisfacţie.

Acum ajunseseră la subiect.

— Chiar le-ai trecut cu vederea? Cu adevărat?

— Lucram la asta.

Josh descoperi că, până la urmă, voia un brandy, şi îşi turnă o cantitate generoasă într-un pahar, după care se supuse poruncii ei de a se aşeza.

— Când am venit acasă şi am găsit-o pozând goală în patul nostru, am încasat-o fără să clipesc.

Îi surprinse privirea mamei sale.

— Aproape fără să clipesc. A fost o chestiune de afaceri. Iar când mergem la câte un restaurant sau club şi toţi bărbaţii pe o rază de un kilometru au bale pe bărbie, eu ridic din umeri. De cele mai multe ori.

— Ruşine să-mi fie. Am crescut un prost gelos.

— Mersi pentru sprijin.

— Ascultă la mine. Înţeleg că dintr-un anumit punct de vedere este greu să iubeşti o femeie care arată ca Margo. Genul de femeie care îi atrage pe bărbaţi, care stârneşte fantezii.

— Bun.

El bău cu înghiţituri mari din brandy.

— Acum mă simt mai bine.

— Ideea e că asta-i femeia de care te-ai îndrăgostit. Acum, dă-mi voie să te întreb: te-ai îndrăgostit de ea pentru că are un chip frumos şi un trup uluitor? Asta este tot ce vezi când o priveşti?

— Asta-i genul de chestie care te sfredeleşte între ochi.

Dar oftă şi cedă.

— Nu, nu e tot ce văd. Nu ăsta-i motivul pentru care m-am îndrăgostit de ea. E caldă, nechibzuită şi încăpăţânată. Are mai mult curaj şi mai multă inteligenţă decât îşi dă seama. E generoasă şi loială.

— Ah, loială.

Susan zâmbi mândră de sine.

— Sperasem să nu uiţi partea asta. E una dintre cele mai de admirat calităţi ale ei. Iar o femeie cu loialitatea lui Margo n-ar fi făcut lucrurile de care o acuzi. Du-te acasă, Josh, şi rezolvă problema.

Josh îşi lăsă paharul pe masă şi închise ochii.

— Nu-i vorba doar despre bărbaţi. Este vorba că am văzut-o în postura aia şi mi-am dat seama ce avem şi ce nu avem împreună. Să-i spun că o iubesc nu pare a fi suficient. Să i-o dovedesc tot nu pare a fi suficient. Nu vrea ce îmi doresc eu, şi ar rămâne fără cuvinte dacă ar şti ce îmi doresc eu.

— Ce îţi doreşti tu?

Susan zâmbi şi îi netezi părul.

— Eu n-o să rămân fără cuvinte.

— Totul, murmură bărbatul. De obicei, Margo înţelege conceptul foarte bine, dar nu şi de data asta. Când se uită la mine nu vede căsnicie, familie şi angajamente. Vede un idiot răsfăţat, mai interesat să-şi perfecţioneze reverul la tenis decât să aducă o contribuţie la moştenirea lui sau să clădească o viaţă.

— Cred că amândoi vă subestimaţi. Dar ai dreptate, n-ai făcut decât să-i dovedeşti că are dreptate plecând fără să discuţi.

— Dacă aş fi rămas, aş fi ucis-o. Nu ştiam că mă poate răni într-atât. Nu ştiam că cineva ar

putea.

— Înţeleg. Îmi pare rău. Când erai mic şi te răneai, puteam să-ţi alin durerea luându-te la mine în poală şi strângându-te în braţe.

Josh o privi cu dragoste.

— Hai să încercăm aşa.

O luă la el în poală şi o ţinu în braţe.

— Cred că o să meargă.

Kate intră agale în magazin în toiul după-amiezii. Fusese nevoită să se învoiască o oră de la serviciu, dar adora să facă pe mesagerul.

— Ce mai fac trupele?

Laura ridică privirea în vreme ce pitea POS-ul la loc sub birou. Se uită automat la ceas pentru a se asigura că nu pierduse şirul orelor. Fetele trebuiau luate de la ora de dans la şase şi jumătate fix.

— Merge destul de bine. Ce cauţi aici la ora asta?

— Îmi iau o pauză. Unde e Margo?

— La garderobă cu câţiva clienţi. Kate…

Coborându-şi vocea, Laura se aplecă peste tejghea.

— Mi-am vândut rubinele.

Kate scotoci prin memorie.

— Colierul. Vai, Laura, dar iubeai colierul ăla.

Laura se mulţumi să ridice din umeri.

— Peter mi l-a făcut cadou când am împlinit cinci ani de căsătorie. Fireşte, l-a cumpărat cu

banii mei. Mă bucur că a dispărut.

Iar partea ei din câştig avea să contribuie mult la plata taxelor şcolare de anul viitor.

— Şi mai e ceva. Azi-dimineaţă superiorul meu m-a chemat şi mi-a dat o mărire de salariu.

Kate aşteptă o clipă.

— Fiica proprietarului are un superior şi primeşte o mărire. Nu pricep mersul vieţii.

— Voiam să încep pe un post de debutant. Aşa este corect.

— OK. OK.

Kate ridică o mână ca s-o oprească. Înţelegea nevoia oamenilor de a-şi dovedi puterile, căci ea însăşi se chinuise toată viaţa să facă exact asta.

— Felicitări, amica mea. Deci presupun că toată lumea e fericită.

Laura se văzu nevoită să ofteze în timp ce arunca o privire către garderobă.

— Nu toată lumea.

— Tot indiferentă şi încăpăţânată e?

— Îmi vine s-o scutur! spuse Laura cu ferocitate. Se învârte pe aici toată ziua de parcă toate ar fi bune şi frumoase pe lume. Şi de parcă vreo două straturi de anticearcăn fildeşiu ar putea să-i ascundă umbrele de sub ochi.

— Refuză în continuare să se mute înapoi în casă?

— Complexul turistic are tot ce îi trebuie. Îi place la nebunie acolo.

Laura trase aer în piept.

— Data viitoare când mai zice asta, o s-o pocnesc. Şi deja a găsit scuze ca să sară peste vânătoarea de comori din weekendul ăsta. Duminica este singura zi în care îşi poate face timp pentru manichiură. Ce porcărie!

— Ooo, ce supărată eşti! Doamne, o să-ţi placă la nebunie ce o să i se întâmple când o să pun eu mâna pe ea.

Cu o viteză şi o forţă uluitoare, Laura se întinse peste tejghea şi o prinse pe Kate de mână.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai aflat? Putem s-o atacăm pe două flancuri?

— Este o idee. Ascultă, eu… Ups, uite-o că vine. Ia-te după mine.

Margo dădu cu ochii de Kate şi ridică o sprânceană către ea în timp ce îşi continua conversaţia cu clienţii.

— Nu cred că aţi fi putut găsi ceva mai potrivit pentru dumneavoastră. Rochia aceea roşie de la Yves Saint Laurent o să atragă toate privirile.

Femeia care ţinea acum hainele în mână îşi muşcă buza.

— Totuşi, e puţin cam devreme să încep cumpărăturile pentru petrecerile de sărbători.

Margo se mulţumi să zâmbească, iar Laura observă răceala din ochii ei.

— Niciodată nu e prea devreme. Nu pentru un lucru atât de special.

— E un preţ minunat.

Când puse hainele pe tejghea, femeia mângâie cu drag fusta din satin.

— Niciodată n-am avut haine de firmă.

— Atunci v-aţi răscumpărat cu prisosinţă. Şi exact pentru asta există magazinul Fiţe. Ca să le ofere tuturor o şansă de a se simţi înconjuraţi de lux.

— Nu te mai codi, porunci prietena femeii, dându-i un ghiont încurajator. Mie nu mi-aţi putea smulge din mâini catifeaua asta verde nici cu levierul.

Râse în timp ce îi întindea hainele lui Margo.

— Mă rog, doar faceţi-i bon şi băgaţi-o într-o cutie. Dar nu sigilaţi cutia, ceru ea. Va trebui să salivez cu ochii la ea cât stăm în maşină.

— Aşa vă vreau.

Margo luă cârdul de plastic, iar privirea i se îmblânzi.

— Chiar vă stătea minunat. Îmi pare rău că n-am avut pantofi asortaţi.

— Găsesc eu unii sau merg desculţă.

Îmbujorată de plăcerea vânătorii prin magazine, clienta îi dădu un cot prietenei sale.

— Dă-ţi cârdul de credit, Mary Kay! mai trăieşte şi tu puţin!

— OK, OK. Copiii pot să-şi ia pantofi şi luna viitoare.

Când Margo îşi retrase mâna oripilată, Mary

Kay izbucni într-un hohot de râs lung şi vesel.

— Glumeam doar. Însă aţi putea să-mi mai reduceţi zece la sută din preţ. „

— Nici gând.

Încasă banii pentru ambele vânzări, în vreme ce Laura împacheta cu iscusinţă cele două rochii.

— Ar trebui să vă cer zece la sută în plus pentru că mi-aţi făcut inima să stea în loc.

— Ce-ar fi să zicem că suntem chit şi că îmi place la nebunie aici. Când o să am din nou conştiinţa curată, o să mă întorc după poşeta de seară argintie, în formă de elefant.

— Luaţi-o acum şi vă scad zece la sută din preţ.

— Eu…

Buzele lui Mary Kay se mişcară vreme de câteva clipe, apoi femeia închise bine ochii.

— Încasaţi-mi banii pe ea. Daţi-i drumul, dar eu nu pot să mă uit.

Câteva minute mai târziu Margo privi cum se închide uşa, apoi îşi scutură mâinile.

— Încă o victimă satisfăcută… Vreau să spun clientă.

— Corect, ucigaşo.

Laura completă chitanţele pentru cârdurile de credit.

— I-ai făcut o ofertă dată naibii.

— Da, însă o să se întoarcă amândouă. Iar ţinutele de seară se vând greu. Ce s-a întâmplat, Kate? Ai rămas fără cerneală roşie?

— Oh, găsesc întotdeauna rezerve. De fapt, aveam câteva treburi de rezolvat, aşa că am plecat puţin mai devreme. Şi îmi place să-mi verific investiţia.

— Vrei să verifici registrele?

— Nu înainte de prima zi a anului, spuse ea într-o doară. Ce reducere îmi face partenera mea pentru paharele alea de vin, cele cu margine aurie? Se însoară nepotul şefului meu.

Margo se hotărî să strecoare o ţigară.

— Tu plăteşti preţul întreg şi îţi primeşti partea din profit.

— Doamne, dură mai eşti! Păi, pune-le frumos în cutie, dar vreau să le împacheteze Laura. Tu încă dai rateuri.

Margo zâmbi dulce.

— Scuze, sunt în pauză. Bagă-ţi-le singură în cutie.

— Nu mai găseşti ajutoare ca lumea în ziua de azi, mormăi Kate.

Dar îşi trecu limba peste dinţi în timp ce lua cutia întinsă de Laura şi începea să aşeze cu grijă paharele.

— Oh, ghici cine a sunat la birou înainte să plec?

— Donald Trump, în căutarea unui nou contabil.

— Aş vrea eu.

O privi nepăsătoare pe Margo şi aduse cutia pe

tejghea.

— Josh.

Cu coada ochiului zări cum mâna lui Margo îngheaţă la jumătatea drumului spre buze, tresare, apoi continuă. Fumul se înălţă tremurând.

— Aş face bine să aranjez hainele pe care le-au probat Mary Kay şi prietena ei.

Începu să-şi strivească ţigara cu gesturi nervoase, iar Kate continuă.

— S-a întors în oraş.

— S-a întors?

Ţigara continuă să fumege când Margo lăsă mâna în jos.

— Aici?

— Mă rog, la hotel. Vreau clopoţeii argintii, Laura, cu o panglică argintie. A zis că are o afacere de încheiat.

Îi zâmbi dulce lui Margo.

— Ceva ce a lăsat… atârnat.

— Iar tu a trebuit să te repezi încoace şi să-mi treci povestea asta pe la nas.

— Nup! M-am repezit încoace ca să te plesnesc cu ea peste faţă.

— O formă grosolană, dar eficientă, de a te trezi la realitate, comentă Laura, şi se alese cu o privire uluită.

— Mă aşteptam la altceva din partea ta.

— N-ar fi trebuit.

Cu mâini energice şi pricepute, Laura fixă panglica argintie pe cutie.

— Dacă nu vrei să ne spui ce s-a întâmplat între voi doi, bine. Dar nu te poţi aştepta ca noi să stăm cu mâinile în sân, în vreme ce tu jeleşti.

— N-am jelit.

— Se fac câteva săptămâni de când tot curăţăm sângele care ţi se revarsă din inimă.

Kate îi întinse Laurei cartea sa de credit.

— Recunoaşte, amica mea, pur şi simplu nu mai eşti amuzantă.

— La asta se rezumă prietenia? La distracţie? Credeam că o să am parte de puţin sprijin, de ceva înţelegere, compasiune.

— Scuze, spuse Laura şi trecu cârdul prin aparat dintr-o singură mişcare. Tocmai ni s-au terminat.

— Ei bine, atunci să vă ia dracu'!

Îşi înşfăcă poşeta.

— Să vă ia dracu' pe amândouă!

— Te iubim, Margo.

Asta o opri. Se răsuci ca să-i arunce o privire urâtă lui Kate.

— Nasol să spui aşa ceva. Ticăloaso!

Când Kate rânji, Margo încercă să-i întoarcă rânjetul, în schimb îşi scăpă poşeta în spatele tejghelei şi izbucni în lacrimi.

— Oh, fir-ar!

Şocată, Kate se repezi s-o ia în braţe.

— Of, la naiba! Of, fir-ar! încuie uşa, Laura. Îmi pare rău, Margo. Îmi pare rău. Prost plan. Am crezut că o să te enervezi şi o să te repezi să-i tăbăceşti fundul lui Josh. Ce ţi-a făcut nenorocitul ăla, scumpo? îi tăbăcesc eu fundul pentru tine.

— M-a părăsit.

Profund ruşinată, Margo hohoti sfâşietor pe umărul lui Kate.

— Mă urăşte. Îl vreau mort. Îmi doresc să mă fi culcat cu Claudio.

— Stai aşa! Hooo!

Cu un gest ferm, Kate o împinse în spate, în vreme ce Laura aducea o ceaşcă de ceai.

— Cine e Claudio şi când nu te-ai culcat cu el?

— E un prieten, doar un prieten. Şi nu m-am culcat niciodată cu el.

Lacrimile erau atât de fierbinţi încât avea impresia că ochii îi luaseră foc.

— Cu atât mai puţin atunci când Josh ne-a găsit în dormitor.

— Hooo!

Kate îşi dădu ochii peste cap către Laura.

— E farsă franţuzească sau tragedie greacă? Tu eşti judecătorul.

— Taci, Kate! Vino, Margo. Hai să ne aşezăm. De data asta o să ne spui totul.

— Doamne, mă simt ca o proastă.

Acum că se descărcase, nu se simţea doar

proastă, ci şi goală pe dinăuntru.

— El e prostul, o corectă Laura. Pentru că se repede să tragă concluzii.

— Ia-l mai uşor pe bietul om.

Kate îi întinse încă o batistă lui Margo.

— Dovezile erau zdrobitoare. Nu că el ar fi trebuit s-o ia la goană fără să asculte, adăugă ea repede când o văzu pe Margo suspinând, dar trebuie să priveşti situaţia şi din punctul lui de vedere.

— Am privit-o din punctul lui de vedere.

„Şi am sfârşit plângând."

— Chiar nu-l pot învinovăţi.

— Eu n-aş merge atât de departe, începu Kate.

— Nu, nu pot. Trecutul meu era acolo. De ce să fi avut încredere în mine?

— Pentru că te iubeşte, interveni Laura. Pentru că te cunoaşte.

— Asta mi-am zis şi eu câtă vreme eram ocupată să-l urăsc. Dar acum, când povestesc episodul cu voce tare, şi mie îmi e greu să mă cred. Josh e de părere că îl consider pe el şi toată relaţia noastră ca fiind doar o altă distracţie interesantă. Şi probabil e mai bine că s-a întâmplat acum, înainte să…

— Înainte să…? o îndemnă Kate.

— Înainte să-l cer în căsătorie.

Brusc îşi acoperi faţa cu mâinile, dar de data asta izbucni în hohote de râs.

— Vă vine să credeţi? Urma să-l cer de bărbat. Urma să aranjez decorul (lumânări, vin, muzică), iar când el ar fi fost la degetul meu mic, urma să pun întrebarea. Ce furtună de idei!

— Mie mi se pare minunat! Cred că e perfect.

De data asta, ochii Laurei au fost cei care se umplură de lacrimi.

Kate scoase un şerveţel pentru ea însăşi.

— Şi cred că ar trebui să te duci după el.

— Să mă duc după el!

Margo pufni.

— Nici măcar nu se poate uita la mine.

— Amica mea, du-te şi aranjează-ţi machiajul, îmbracă-te frumos şi n-o să mai aibă nicio şansă.

Era un risc uriaş. Margo îşi spunea că el nici măcar n-o să vină, iar dacă o să apară, n-o să asculte. Dar era dornică să viseze încă o dată. Pipăind moneda de aur din buzunar, înaintă pe pajiştea în pantă din faţa casei.

Era exact aşa cum spusese Kate: un superb exemplu de arhitectură spaniolă din California, în cea mai bună formă, cu ferestre elegante, arcuite, cu roşul mai al ţiglelor de pe acoperiş. Uşa încastrată de la intrare era mărginită de plăci din gresie cu imprimeu floral. Mănunchiuri de bougainvillea se căţărau unul peste altul.

Şi priveliştea! Se întoarse ca s-o admire şi inspiră adânc, cu lăcomie. Privi oceanul şi stâncile din cealaltă parte a şoselei unduitoare.

Poate că Seraphina stătuse acolo, se plimbase pe acolo şi îşi jelise dragostea pierdută, dar Margo voia să creadă că fata se plimbase cu logodnicul ei, pe vremea când visurile şi speranţele erau încă vii. Avea nevoie de acele speranţe acum, când tocmai zărea maşina lui Josh ţâşnind pe drum şi intrând pe aleea şerpuitoare.

Oh, Doamne, doar o şansă! Totul sau nimic.

Inima îi bătea cu forţa valurilor care spumegă la ţărm în clipa în care el coborî din maşină. Vântul îi sufla prin păr, soarele se reflecta în ochelarii lui. Iar ea nu putea să-i vadă ochii. Însă buzele lui erau strânse şi reci.

— Nu eram sigură că ai să vii.

— Am zis că o să vin.

Josh încă îşi revenea din surpriza pe care i-o provocase telefonul ei, venit chiar când se blestema şi ducea mâna spre receptor ca s-o sune.

— Asta-i noua ta casă?

— Nu, încă nu m-am înălţat atât de mult în lume. Îi aparţine unei cliente de-a lui Kate, care s-a mutat. Acum, locuinţa e goală.

Aproape că răsufla normal şi era încântată de propriul ton degajat, măsurat.

— M-am gândit că un teren neutru ar fi cel mai potrivit.

— Bine.

Îşi dorea atât de mult s-o atingă, doar s-o

atingă, încât îl dureau mâinile.

— Începem cu puţină conversaţie? Ce mai faci? Cum merg afacerile?

— Nu.

Îi era mai uşor să meargă decât să-l privească privind-o. Deja simţea umilinţa şi o accepta. Deja îl pierduse o dată. Acum putea să îndure orice.

— O să spun direct ce am de spus, ca să terminăm. Nu m-am culcat cu Claudio. De fapt, nu m-am culcat niciodată cu el. Este una dintre acele rare descoperiri. Un adevărat prieten de sex masculin. Nu-ţi zic toate astea ca să readuc relaţia noastră acolo unde era. Nu o vreau acolo unde era, dar nu vreau nici să crezi că ţi-am fost necredincioasă.

— Îmi cer scuze, spuse el ţeapăn.

Încă îşi dorea s-o atingă, fie şi numai pentru a-şi înfăşură mâinile în jurul gâtului ei. Venise acolo ştiind că o va implora să-l primească înapoi, să-l ierte pentru că fusese un idiot gelos şi insensibil, iar ea deja îi spunea că nu-l vrea.

— Nu vreau scuze. Poate că şi eu aş fi reacţionat la fel dacă situaţia ar fi fost invers.

Margo îşi întoarse capul spre el şi zâmbi.

— După ce i-aş fi smuls ochii femeii şi ţi-aş fi călcat ţie gâtul în picioare.

— A fost cât pe ce, spuse el, silindu-se să adopte un ton la fel de lejer ca al ei.

— Ştiu.

Zâmbetul ei se încălzi.

— Te cunosc de suficient timp încât să recunosc sclipirea ucigaşă din ochii tăi atunci când o văd.

Îşi dorea să-i poată vedea ochii şi acum.

— Cred că ai plecat aşa cum ai făcut-o înainte să spui sau să faci ceva cu care niciunul dintre noi n-ar fi putut trăi.

— Am spus mai multe decât ar fi trebuit şi, cu siguranţă, mai multe decât ar fi fost cazul. Îmi cer scuze şi pentru asta.

— Atunci, eu îmi cer scuze pentru că l-am sărutat pe Claudio, chiar dacă a fost un sărut din prietenie şi recunoştinţă. Venise să-mi ofere ajutor şi un rol în următorul lui film.

Lui Josh nu-i trebui decât o clipă.

— Oh, acel Claudio.

Emoţiile se învolburară, se strânseră şi se înşirară pentru a-l sugruma.

— Ei bine, e o şansă pentru tine.

— Ar putea fi, spuse ea ridicând nepăsătoare din umeri, apoi reîncepu să meargă. În orice caz, privind în urmă, înţeleg cum arătau lucrurile şi de ce ai reacţionat în felul în care ai făcut-o.

Josh înjură în şoaptă.

— Cât de vinovat vrei să mă simt?

— Probabil te simţi deja destul de vinovat.

Margo se întoarse, iar de data asta îi puse o mână pe braţ.

— Dar trebuie să-ţi spun că te-ai mai înşelat într-o privinţă. Nu te privesc aşa cum pari a crede tu. Ştiu că nu eşti răsfăţat şi nepăsător. Poate că odinioară aveam părerea asta despre tine şi poate că atunci mă bazam pe faptul că tu te-ai născut cu toate avantajele pe care credeam că mi le doresc. La naiba, chiar mi le doream, se corectă ea cu un surâs rapid. Mă enerva faptul că tu nu trebuia să lupţi pentru ele.

— Mereu ai subliniat partea asta.

— Presupun că da. Însă ce n-am subliniat e cât de mult îl admir pe bărbatul în care te-ai transformat. Ştiu cât de important eşti pentru imperiul Templeton şi cât de important e imperiul Templeton pentru tine. De când suntem… mă rog, am fost împreună, am ajuns să înţeleg exact câte responsabilităţi ai şi cu câtă seriozitate le tratezi. E important pentru mine să crezi asta.

— Mă faci să mă simt ca un idiot.

Trebuia să se îndepărteze de ea, să traverseze terasa pardosită cu gresie şi să se uite la stânci.

— Contează, reuşi el să spună. Contează ce crezi despre mine.

Se întoarse iar către Margo.

— Am fost fascinat şi deseori iritat de fata care erai, Margo.

Ea ridică o sprânceană.

— Ţu mereu ai subliniat asta.

— Încă sunt fascinat şi deseori iritat, dar o admir pe femeia în care te-ai transformat, Margo. O admir foarte mult.

Deci există speranţă, se gândi ea, închizând scurt ochii. Iar unde e speranţă, pot exista încrederea, respectul şi, cu siguranţă, dragostea.

— Vreau să redevenim prieteni, Josh. Eşti prea important în viaţa mea ca să mă descurc fără tine. Am mai reuşit să fim prieteni până acum. Vreau să ne întoarcem acolo.

— Prieteni.

Cuvântul ameninţa să-l înăbuşe.

— Cred că undeva pe drum, amândoi am uitat de această parte a trecutului nostru. Nu vreau să ni se mai întâmple să uităm.

Margo îi zâmbea în timp ce vântul îi ciufulea în chip seducător părul împletit, iar soarele i se reflecta în ochi în drumul lui leneş către apus.

— Poţi să stai acolo şi să-mi spui că, după părerea ta, prietenia e soluţia.

— E una dintre el. Una importantă.

Josh n-o mai putea lua de la capăt. L-ar fi ucis. Furia iubirii din el nu s-ar fi mulţumit niciodată cu ceva atât de răbdător ca prietenia. Încet, parcurse iar drumul spre ea.

— Unul din noi trebuie să-şi fi pierdut minţile.

— Hai să o luăm încet. Poţi începe dându-mi nişte sfaturi prieteneşti.

Cu gesturi fine ca mătasea, ea îşi vârî o mână

pe sub braţul lui şi îl conduse către laterala clădirii.

— Nu-i aşa că locul ăsta este fabulos? Stai să vezi fântâna din spate. E fermecătoare. Desigur, cred că ar fi trebuit o piscină. Există suficient teren pentru una micuţă, cu formă liberă. Iar priveliştea de la balcon... ăla trebuie să fie dormitorul principal, nu crezi? Trebuie să arate incredibil. Bănuiesc că există cel puţin două şemineuri. N-am intrat încă, dar sper să existe unul în dormitorul principal.

— Stai puţin! Stai aşa!

Mintea i se învârtea în cap. Parfumul ei îi înceţoşa gândurile, iar vorbele ei îi străpungeau conştiinţa.

— Şi uită-te la bougainvillea asta. Chiar ar trebui tunsă, dar mie îmi place sălbatică. Terasa e perfectă pentru petreceri, nu? Iar aşezarea nici că putea fi mai bună. Chiar în sus pe faţă de magazin şi restul, însă uşă în uşă cu casa Templeton.

— Am zis să stai aşa.

O întoarse şi o apucă ferm de umeri.

— Te gândeşti să cumperi casa asta? ’

— E o ocazie unică în viaţă.

Unica ei ocazie.

— Kate zice că e o afacere excepţională, o investiţie solidă, şi ştii cât de pesimistă e ea. Intră pe piaţă abia săptămâna viitoare (au fost

nişte probleme cu actele), aşa că am o poziţie privilegiată.

— Doamne, ducesă, n-ai să te schimbi niciodată!

Inima i se mai uşură puţin când simţi exasperarea amuzată din tonul lui.

— Ar trebui?

— Ascultă, casa asta probabil ajunge la cel puţin trei sute de mii.

— Trei sute cincizeci, dar Kate crede că trei sute de mii o să fie suficiente.

— Continuă să visezi, mormăi el.

— Asta fac.

— Eşti în afaceri de niciun an, iar acum o lună cochetai cu falimentul. Nu există bancă pe planeta asta care să aprobe un asemenea împrumut. Margo, pur şi simplu nu ţi-o permiţi.

— Ştiu.

Încercă să afişeze cel mai frumos zâmbet al ei, cel care îi adusese faima şi averea, ambele efemere.

— Dar tu da.

Acum el chiar că se înecă.

— Vrei să-ţi cumpăr o afurisită de casă?

— Oarecum.

Margo se jucă puţin cu nasturele cămăşii lui, aruncă

O privire pe sub gene.

— M-am gândit că dacă o s-o cumperi şi o să te

însori cu mine, o să putem locui amândoi aici.

El nu mai putu să scoată nicio vorbă. Când vederea

I se înceţoşă, realiză că nici nu respira.

— Trebuie să stau jos.

— Ştiu cum te simţi.

Margo îşi încleştă mâinile şi descoperi că erau umede. Între timp el se aşeză pe o bancă.

— Vrei să cumpăr o locuinţă şi să te iau de nevastă ca să poţi sta în ea?

— Ca să putem sta amândoi, îl corectă ea. Împreună. Când nu călătorim.

— Tocmai îmi spuneai că nu vrei ca relaţia să se întoarcă acolo unde era.

— Nu vreau. Înainte era prea uşor. Prea uşor să ne aruncăm cu capul înainte, prea uşor să fugim. Vreau să ne fie greu. Vreau să ne fie foarte, foarte greu. Te iubesc.

Pentru că ochii i se umpleau de lacrimi, Margo îşi feri chipul.

— Te iubesc atât de mult, încât nu pot trăi fără tine. Nu trebuie să-ţi faci griji că voi sări de pe stânci ca Seraphina, dacă vei pleca. Dar nu vreau să trăiesc fără tine. Vreau să fim căsătoriţi, să am o familie cu tine, să construiesc ceva aici, împreună cu tine. Asta e tot ce am avut de spus.

— Asta e tot ce ai avut de spus, repetă el.

Inima i se reaşeză la locul ei, însă părea să

ocupe prea mult spaţiu. Atât de mult, încât îl durea pieptul. Tot aşa cum zâmbetul îi era atât de larg, încât îl durea faţa.

— Presupun că e rândul meu să zic ceva.

— Nu te-am înşelat niciodată.

— Taci, Margo. Ţi-ai ratat ocazia de a mă vedea târându-mă la picioarele tale din pricina asta. M-am înşelat, am fost un prost, te-am tratat cu nepăsare şi n-o să se mai întâmple. Voi adăuga că mereu am avut o părere mult mai bună despre tine decât ai avut tu însăţi. Asta e tot ce am avut de spus.

— În regulă, atunci.

Margo se chinui să găsească o ieşire elegantă. Însă el îi puse o mână pe umăr şi îi vârî sub nas ceea ce ţinea în cealaltă mână.

Inelul răspândea flăcări, lumină şi promisiuni. Ea îşi acoperi gura cu degetele.

— Oh, Doamne!

— *Inelul de logodnă al bunicii Templeton. Ţi-o aminteşti.*

— Eu... Da. Da.

— A ajuns la mine. L-am scos dintr-o cutie de valori şi l-am avut în buzunar în ziua în care am intrat peste tine şi prietenul tău italian.

— Oh! Oh!

— Nu, n-o să te aşezi,

O trase în picioare şi o luă în braţe.

— Vreau să ai genunchii moi. Nu m-ar deranja

nici dacă te-ai bâlbâi, de vreme ce mi-ai stricat planul de a-ţi oferi inelul stând într-un genunchi, la lumina lumânărilor.

— Oh!

Margo îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Oh!

— Nu plânge. Nu pot să sufăr când plângi.

— Nu plâng.

Ca să-i dovedească, femeia îşi ridică faţa şi îi arătă că râdea.

— Şi eu urma să te întreb.

— Ce să mă întrebi?

— Iisuse Hristoase, de ce nu putem să ţinem pasul unul cu altul?

Îşi şterse lacrimile cu degetele.

— În seara aceea aveam de gând să te întreb dacă vrei să fii soţul meu. Mă gândeam că va trebui să muncesc mult şi să-ţi arunc o grămadă de praf în ochi ca să te conving. Aşa că plănuisem totul. Urma să te provoc.

— Glumeşti!

— Scoate-ţi afurisiţii ăia de ochelari!

Îi smulse chiar ea, îi aruncă nepăsătoare peste umăr şi îi auzi sfărâmându-se de un ghiveci din teracotă.

— Tot ţi-am luat-o înainte. Te-am cerut prima.

Josh nu apucă să facă vreo mişcare că Margo îi înşfăcă inelul din mână.

— Iar tu ai zis da. Inelul ăsta o dovedeşte.

— N-am zis nimic încă, o corectă el şi se repezi s-o prindă. La naiba, Margo, vino încoace! Dacă nu-mi pun mâinile pe tine, o să explodez.

— Spune da.

Ea dansa departe de el, ţinând inelul în aer ca pe o torţă.

— Mai întâi spune da.

— Bine, da. Ce dracu'! Accept provocarea.

O prinse din zbor şi o învârti. Iar Margo simţi ceva stârnindu-se în ea. Nu, mamă, nu e din pricina învârtitului. E din pricina bărbatului.

Gura lui deja o săruta pe a ei, chiar înainte ca ea să fi ajuns cu picioarele pe pământ.

— Pentru toată viaţa, murmură el, cuprinzându-i chipul în palme.

— Nu. Pentru veşnicie.

Margo îşi ridică iar buzele către ale lui.

— Îmi doresc veşnicia.

Josh o luă de mână şi, privind-o în ochi, îi puse inelul pe deget. I se potrivea de minune.

— S-a făcut, spuse el.

Sfârşit

Margo, Kate și Laura au crescut ca niște surori, în siguranța unui cămin bogat, ocrotite de dragostea unei familii generoase și înconjurate de peisajele sălbatice ale golfului Monterey din California. Însă Margo este doar fiica menajerei bogatei familii Templeton, și tocmai nevoia de a-și depăși condiția este cea care o împinge ca, la doar optsprezece ani, să își lase în urmă mama, familia adoptivă și traiul liniștit, pentru a încerca să clădească ceva numai al ei: o carieră. Bizuindu-se doar pe o frumusețe fizică ieșită din comun, de altfel singurul talent cu care crede că a fost înzestrată, Margo pornește mai întâi spre Hollywood, apoi spre Europa, în căutarea aventurii, a faimei și a succesului.
Însă după numai zece ani de glorie efemeră și de relații pasagere, tânăra revine acasă cu capul plecat. Un scandal public i-a distrus viitorul profesional, iar traiul nechibzuit a adus-o în pragul falimentului. Înglodată în datorii, umilită și deznădăjduită, Margo își caută alinarea în singurul loc din care știe că nu va fi gonită nicicând: Casa Templeton. Și alături de Laura și de Kate, Margo își regăsește puterea de a spera, îndrăzneala de a visa și bucuria de a iubi.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-524-1
9 786066 865241
Lira